

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MORGAN ELIZABETH

cruel summer

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ZALİM YAZ

İNTİKAM MEVSİMLERİ
KİTAP 2

MORGAN ELIZABETH

Copyright © 2023 by Morgan Elizabeth

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya me- kanik yolla çoğaltılamaz.

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

[Morgan Playlist'ten Bir](#)

[Not](#)

[Bölüm 1](#)

Cami

[Bölüm 2](#)

Cami

[Bölüm 3](#)

Cami

[Bölüm 4](#)

Cami

[Bölüm 5](#)

Cami

[Bölüm 6](#)

Cami

[Bölüm 7](#)

Cami

[Bölüm 8](#)

Cami

[Bölüm 9](#)

Cami

[Bölüm 10](#)

Zach

[Bölüm 11](#)

Cami

[Bölüm 12](#)

Zach

[Bölüm 13](#)

Cami

[Bölüm 14](#)

Cami

[Bölüm 15](#)

Cami

Bölüm 16

Cami

Bölüm 17

Cami

Bölüm 18

Cami

Bölüm 19

Cami

Bölüm 20

Zach

Bölüm 21

Cami

Bölüm 22

Cami

Bölüm 23

Cami

Bölüm 24

Cami

Bölüm 25

Zach

Bölüm 26

Cami

Bölüm 27

Cami

Bölüm 28

Cami

Bölüm 29

Cami

Bölüm 30

Cami

Bölüm 31

Cami

Bölüm 32

Cami

Bölüm 33

Zach

Bölüm 34

Cami

Bölüm 35

Cami

Bölüm 36

Cami

Bölüm 37

Cami

Bölüm 38

Cami

Bölüm 39

Zach

Bölüm 40

Cami

Bölüm 41

Cami

Bölüm 42

Cami

Bölüm 43

Cami

Bölüm 44

Cami

Bölüm 45

Cami

Bölüm 46

Cami

Bölüm 47

Cami

Bölüm 48

Zach

Bölüm 49

Cami

Bölüm 50

Zach

Bölüm 51

Cami

Bölüm 52

Zach

Bölüm 53

Zach

Bölüm 54

Cami

Sonsöz

Teşekkür

Kindle çıkartmaları ve imzalı kopyalar kazanma şansı ister misiniz? Ayrıca Morgan Elizabeth tarafından

Yazar Hakkında

Şimdiye kadar "sevimsiz" olarak adlandırılan herkese.

*Siktir et onları.
Her birini.*

MORGAN'DAN BİR NOT

Sevgili okuyucu,

Zalim Yaz'ı okumayı seçtiğiniz için çok teşekkür ederim!

İntikam Mevsimi'ni yayına hazırladığım andan itibaren pek çoğunuz Cami'nin hikâyesini istediniz - en yakın arkadaşlarını çok seven, acımasız, intikamcı kraliçemiz. (Bazılarınız onu sevmeyeceğinizden, Ab- bie'nin Richard'dan intikam almasına yardım etme arayışında çok ileri gittiğinden endişe etti. Bunu anlıyorum ama umarım bunun onun kişiliğinin sadece tek bir yönü olduğunu ve hem kitaplarda hem de gerçek hayatta ne kadar kusurlu insanların var olduğunu görebilirsiniz. Amacım *her zaman* sizi düşündüren ya da gördüğünüzü hissettiren gerçekçi, ilişkilendirilebilir karakterler yazmaktır ve umarım Cami ile bunu başarmışımdır.

Mean Girls'ü izleyerek büyüdüm ve bu benim için rahatlatıcı bir film. TTSFR'yi yazdığım da 00'lerin romantik komedilerinden esinlenen bir intikam serisi yazacağımı hemen bilmiyordum, ama tanrım, çok eğlenceliydi!

Zalim Yaz'da anksiyete, zorbalık, alkol ve kavgadan bahsedilmektedir. Her zaman olduğu gibi bu kitapta da bolca küfür ve baharat kullanılmıştır. Lütfen okurken kendinizi her zaman ön planda tutun - burası bizim mutlu yerimiz olmalı.

Hepinizi tüm varlığımla seviyorum.

-Morgan Elizabeth

OYUN LİSTESİ

Cruel Summer-Ace of Base İyi
Arkadaşlar-Maren Morris
Colorado-Renee Rapp
The Feels-Maren Morris
Son Büyük Amerikan Hanedanı-Taylor Swift Into
Your Arms-The Maine
You Outta Know-Alanis Morissette
Sinema-Harry Styles
Cruel Summer-Taylor Swift
Woman-Mumford & Sons
Sen Düşersen Ben de Düşerim-Kelsea Ballerini Stay-
Rihanna
Act My Age-One Direction
The Archer-Taylor Swift
Coffee Shop Soundtrack-All Time Low
Lavender Haze-Taylor Swift You-
Miley Cyrus
Tek İstisna-Paramore

BİR

Bu korkunç, korkunç bir fikir.

Yine de yapıyorum, ancak yeni bir işe başlamadan bir gün önce en iyi arkadaşlarınızla fotoğraf çektirmenin kesinlikle iyi bir fikir *olmadığının* kayıtlara geçmesini istiyorum.

"Cami'nin yeni işine!" Abbie gülümseyerek bağırıyor, sarı saçları hareket ediyor ve barın alçak ışığını yansıtıyor.

"Cami'ye!" Kat, üçümüz de kadehlerimizi yuvarlamadan önce "Cami'ye" diyor ve Kat'le ben hemen ağzımıza birer misket limonu atıyoruz. Abbie, barmenden alabildiği en tatlı meyve suyunu (ananas) ağzına atmadan önce kusmak üzere olan birine benzer bir yüz ifadesi takınıyor.

"Tanrım, bu korkunçtu" diyor, sert içkiyle karşılaştığında her zaman yaptığı gibi.

"Evet, ama insanın içini ısıtıyor ve karıncalandırıyor, en iyi yanı da bu," diyor Kat, sonra bardaki herkesin dikkatini çekecek şekilde küçük bir salınım yapıyor, biz içeri girdiğimizden beri yanımızda olan sevimli barmen de dahil. Bizi eğlenceli bulmuş gibi gülümseyerek önümüzdeki bara yaslanıyor.

Güzel bir gülümsemesi var. Onu bir mil öteden takip ettim - kısa kesilmiş açık kahverengi saçları, kaslı yapısı ve giydiği siyah personel tişörtünü geren geniş omuzları ve en önemlisi, her gülümsemesinde bize göstermeye devam ettiği karartılar.

Adamın *gamzeleri* var.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye soruyor, gülümsemesi büyüyor, gamzeleri derinleşiyor.

Kesinlikle Kat'e, tüm kıvrımlarına, güzel siyah saçlarına ve mükemmel bronzlaşmış tenine sahip muhteşem en iyi arkadaşına gülümsüyor.

"Patates kızartması!" Abbie diyor ki.

"Patates kızartması, anladım. Peki ya senin için?" diye soruyor, başını bana doğru eğerek.

"Peki ya ben?"

"Size ne getirebilirim?" Onun da güzel gözleri var. Altın benekli ela, kenarlarında gülme çizgileri var.

"Yok bir şey, ben iyiyim."

"Hiçbir şey mi? Bir şeyler yemelisin," diyor, açıkça gece için hesabımızı kabartmaya çalışıyor.

"Her halükarda sana iyi bahşış vereceğiz, söz veriyorum" diyorum ve gülümsemesi tekrar ortaya çıkıyor.

"Bahşış için endişelenmiyorum, meleşim. Otuz dakikada üç shot içtiğin için endişeleniyorum. Hepsini silip süpürecek bir şeye ihtiyacın var."

"Melek mi?" Ters ters bakarak sordum. Bir barmenin sarhoş kadınlara evcil hayvan isimleri vermesi *büyük bir iğrençlik*.

"Cennetten düştüğünde canın yanmış olmalı."

Ağzım şaşkınlık, kızgınlık ve asla itiraf edemeyecek olsam da hayranlık duygularının sağlıklı bir karışımıyla açık kaldı

"Bunu gerçekten söyledin mi?" Biraz gülüyor, dik duruyor ve önündeki bartopu siliyor.

"Evet. Baba şakaları ve sevimsiz tavlama replikleri benim tarzım."

"Aman Tanrım, sanırım onu seviyorum," diyor Abbie, karikatür gibi Gözlerindeki kalpler neredeyse görülebiliyordu.

"Değil mi?" Kat, grubun umutsuz romantiği, diyor.

"Bu gerçekten işe yarıyor mu?" Korkunç mizah girişimine karşı soruyorum.

"Gerçekten mi?" diye soruyor, gamzeleri yine ortaya çıkıyor.

"Hayır, ama normalde şakaları kızıma saklarım, o da bana hep acıyarak güler."

Gözlerim iznim olmadan ellerine gidiyor, parmağında olmayan bir yüzük olup olmadığını kontrol ediyor ve beni bakarken yakaladığında o *lanet gamzeler* ortaya *çıktığında* yüzüm güneş gibi yanıyor.

"Oooh, bir *baba!*" Abbie diyor ve yanaklarına yayılan kızarıklık neredeyse sevimli.

"Dur, bahse girerim çok tatlıdır. *Gözlerine* bak!" Kat diyor ve biliyorum ki zihninde kızının neye benzediğini tasarlıyor.

Ayrıca, muhtemelen çocuklarının gözleri, ten rengi ve gülümsemesiyle neye benzeyeceğini.

Kat gezegendeki en muhteşem gülümsemeye sahip.

Ama aklım *baba* kelimesine takılıyor ve yine iznim olmadan onun tişörsüz, terli ve üstümde nasıl olacağını hayal etmeye başlıyorum.

Bu düşünceden kurtulmak için sarhoş bir şekilde başımı sallıyorum çünkü kesinlikle hayır. Açıkçası, midemdeki tüm likörü emecek bir şeye çok ihtiyacım var çünkü aklımı kaybediyorum. Ama demek istediğim, biri ona yatakta baba dese, az önce yaptığı gibi yüzü kızarır mıydı yoksa-

"Yani patates kızartması ve" diyor barmen ve ben başımı sallıyorum, ateşli erkeklerin ve yatak odası aktivitelerinin uygunsuz düşüncelerinden kopuyorum, gerçekten hiç zamanım yok.

"Mozzarella çubukları," diyorum zihnimi elimdeki işe odaklanmaya zorlayarak. "Ve bir shot daha."

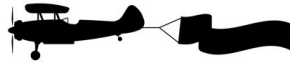
Gamzeler tekrar ortaya çıkıyor ve içimden bir ürperti geçiyor. Lanet olsun, sarhoşum.

"Yemekten sonra sana bir shot getireceğim, anlaştık mı?"

"Bu ne-" diye başlıyorum, çünkü kim olduğunu sanıyor da bana ne zaman ve nasıl içeceğimi söylüyor, ama arkadaşım ben öfkelenmeden sözümü kesiyor.

"Anlaştık," diyor Kat, bana dönüp kocaman gözlerle bakarak. "Anlaştık."

Gülümsüyor ve sonra siparişimizi vermek, diğer müşterilere yardım etmek ve beni şaşırtarak ve memnun ederek bana bir shot daha doldurmak için gidiyor.

Abbie iki saat ve çok fazla içki içtikten sonra, "Dışarı çıkmalıyız," diyor. "Yarın ilk iş günün."

"Ah, hatırlatma bana. Bu kimin fikriydi ki?" Dünya dönüyor, ben düzleşiyorum.

"Seninki, bebeğim. Abbie paket servis almak ve odada pijamalı bir gece geçirmek istedi."

"Çünkü sıkıcı biri ve bir erkek arkadaş var, her ne kadar bu gezegendeki en mükemmel erkek örneği olsa da."

"Öyle," diye onaylıyor Abbie ve sonra hepimiz ayağa kalkmak için hareket ediyoruz.

"Taksi çağdırmamı ister misiniz?" diye soruyor barmen, ben sendelerken barın arkasından çıkarak. Sözlere beni ürkütüyor ve çok yüksek topuklu ayakkabılarımla tökezlediğimde uzanıp iki eliyle belimi kavlıyor ve ben ayaklarımın üzerinde sabit durana kadar orada bırakıyor.

Bir başparmak, üstümün eteğimle tam olarak buluşmadığı yerde tenime değiyor ve gerçekten çok iyi bir şekilde yanıyor.

"Ellerin sıcak," diyorum. "İyi misin?"

"Bu bir baba şakası için iyi bir açılıştı, biliyorsun. Bunu tamamen boşa harcadın," diyorum ve yine gamzelerim çıkıyor.

Kahretsin.

Gamzeler çok şirin.

"Evet, şu anda asıl odak noktam gideceğiniz yere tek parça halinde ulaşmanızı sağlamak. Buna bir senet diyelim. Geri gel ve beni gör, sana iyi bir tane vereceğim, tamam mı?"

"Beni kışkırtma, her gece burada olabilirim," diyorum, beynim ve ağzım arasındaki filtre kesinlikle tekila ve kötü kararlarla boğuluyor.

"Tamam, hadi seni eve götürelim," diyor Abbie kocaman gözlerle.

Kat barmene net bir şekilde "Caddenin karşısına geçiyoruz," diyor, içki onu Abbie ve benim gibi asla etkilemiyor, varsayılan olarak grubun her zaman annesi.

Üniversiteden beri böyleydi. Hepimiz bir bara ya da partiye giderdik, hepimiz aynı miktarda içerdik ve gecenin sonunda Kat her zaman bizi nazikçe paylaştığımız daireye geri iterdi ya da bizi başka bir pislik kardeşlik çocuğunun pençelerinden kurtarırdı.

"Beach Club mı?"

"*Erkek arkadaşımın* orada bir dairesi var," diyor Abbie ve bunu söyleme şekli bana birbirleri için ne kadar mükemmel olduklarını bir kez daha hatırlatıyor.

Damien Martinez bu dünyaya Abigail Keller'a bakmak için geldi ve beni başka türlü ikna edemezsiniz. O gerçekten de Abigail'in başına gelen en iyi şey ve geçen Aralık ayında yaptıklarımın suçluluğu hâlâ üzerimde. Ayrıca kulüpte yaz boyunca Long Beach Adası'nın seçkinleri için partiler planladığım bu işe girmemin nedeni de o.

"Ah, anladım." Hızla omzunun üzerinden mutfağın penceresinde yaşlı bir adamın durduğu ve barda hâlâ birkaç kişinin oturduğu yere bakar. "Rhonda!" Orta yaşlı, güzel bir kadın

koyu kahverengi saçları gri çizgili, yukarı bakıyor. "Barı birkaç dakikalığına kapattın mı?" Başını sallamadan önce etrafına bakınıyor. "Teşekkürler. Bu üçünü Beach Club'a götüreceğim."

"Anladım patron," diyor ve bir müşterinin yanına gidip onunla konuşmadan önce masadan boş bir şişe almak için dönüyor.

"Buna gerçekten gerek yok," diye başlıyor Kat ve sanki onu yeterince iyi bir arkadaş olmamakla suçluyormuş gibi, birinin ona bizimle başa çıkamayacağını söylemesinin öfkesi gözlerine doluyor.

Gördün mü?

Grubun annesi.

Ve tıpkı bir anne gibi, çocuklarını her zaman en iyi şekilde idare edebilir.

Hepsi.

"Bunu biliyorum, ama eğer oraya tek seferde gitmeni sağlamazsam parça, bütün gece bunu düşüneceğim. Bunu bana yapmak istemezsin, değil mi?" diye soruyor nazik gülümsemesiyle.

Bu *çok* nazikçe.

Kesinlikle Kat'e karşı bir şeyler hissediyor.

Tabii ki öyle de yapar; sarhoşken bile güzel, zarif ve ulaşılabilir.

"Söz veriyorum-"

Kısmen Kat'i tanıdığım ve onunla flört eden ateşli bir erkeğe karşı tamamen *kör* olabileceği için, kısmen de oda dönmeye başladığı ve *gerçekten* bir yatakta yatmam gerektiği için ona bir kemik atmaya karar verdim.

"Hadi, Kat. Bırak da seksi barmen seni sokağın karşısına geçirsin. Tanrım, bir ipucu bul artık," diyorum abartılı bir göz devirmeyle, sözlerim tam olarak kastetmediğim bir öfkeyle doluydu.

"Cam, ben-"

"Haydi, gamzeli. Bizi kalacağımız yere kadar götür," diyorum barmene, sözünü kesip kolumu Abbie'ninkinden geçiriyorum ve kapıya yöneliyorum.

Omzumun üzerinden baktığımda, Kat'in gözlerinde açıkça özür dileyen bir bakışla ona bir şeyler söylediğini ya da elini *senden sonra gibi* bir hareketle hareket ettirmeden önce ona gülümseyişini, gamzelerinin tekrar ortaya çıkışını kaçırmıyorum.

Ve bu, geceye dair hatırladığım son an.

iki

17 MAYIS ÇARŞAMBA

CAMİ

Alarmım çaldığında dudaklarımdan bir inilti çıkıyor, başımdaki çarpıntı bana, evet, dün gece iğne yaptırmak berbat, iyi olmayan, *çok kötü* bir fikirdi, diye hatırlatıyor.

Eğlenceliydi, ama kesinlikle *aptalcaydı*.

"Bu da ne böyle?" Abbie, Damien'in Beach Club'ın üst katındaki dairesinin dev yatağında yanımda yatarken soruyor.

"Lanet olası aptal alarmım," diyorum, aralıksız çalan sesi durdurmak için nereye dokunmam gerektiğini bulmaya çalışırken gözlerim kısılıyor.

"Kes şunu." Bu sözler Abbie'nin diğer tarafından, Kat'in olduğu yerden iniliyor.

"Deniyorum!" Diyorum, parmağım ekrana çılgınca vuruyor, ta ki sonunda odayı mutlu bir sessizlik kaplayana kadar.

Ancak baş ağrısının henüz uyanmamış beynimi yakan alarmdan kaynaklanmadığı ortaya çıktı.

Cehennemden gelen akşamdan kalmalığım.

"Kahretsin," diye iniliyorum, telefonumu yan sehpa fırlatırken yatağa düşüyorum ve telefonum sekerek yere düşüyor.

Umursayacak kadar içimde yok.

Ellerimi yüzüme sürerken Abbie "Evet," diye onaylıyor. Ellerimi tokatlayarak uzaklaştırıyor. "Dur, yapma bunu. Cildin için kötü." Ellerimi çektiğimde, avucumun tabanında koyu renkli rimel vardı.

"Makyajımın içinde uyumak da öyle, ama işte buradayız." Ayağa kalktı ve bana dik dik baktı.

Kadın akşamdan kalma, zar zor uyanıyor ve cilt bakımımıyla ya da bakımsızlığımla ilgili bana yeni bir tane atmaya hazır olduğunu biliyorum.

"Sana kaç kez makyajınla uyumamanı söyledim, Camile!"

"Abbie, dün gece asansöre bile zor bindi. Sence *makyajını temizlemek* için doğru zihniyette miydi?" Kat diğer tarafından söylüyor.

"O zaman bu kadar çok içmemeliydi."

"*Barmen her baba fıkrası anlattığında* oyuna bir içki aldırın sen değil miydin?" Ben sordum.

"O kadar çok anlatırdı ki," diyor Abbie, yatağa uzanıp bir kolunu yüzüne götürerek. "Bir insanın bu *kadar çok baba şakası* bildiğini kim bilebilirdi ki?"

"Oyun oynadığımızı kesinlikle biliyordu," diyor Kat, yataktan kayarak çıkıyor ve baş ağrısı ilaçları için çantasını karıştırmadan önce dün satın alacak kadar dikkatli olduğumuz su şişelerinden üçünü kapıyor. Bizimle birlikte yorganın altına giriyor, her birimize bir şişe veriyor ve ilaçları dağıtıyor.

"Kesinlikle. Bunları söyleyip durdu ve hepimiz homurdanıp bir içki aldığımızda güldü."

"Gerçekten yaptı mı?" Ben sordum.

"Evet. Ne yaptığımızı bildiğinden tamamen eminim."

"Asla olmaz," diyor Abbie. "Bu bir barmen için sorumsuzluk, değil mi?"

"Bilmiyorum. Ayrıca bize yemek yedirmeye devam etti, yani bu da var."

Muhtemelen bu sabah tuvalete gitmememin tek nedeni de bu; gece boyunca durmaksızın patates kızartması ve diğer bar atıştırmalıklarının gelmesi.

"Evet, o da neydi öyle?" Su şişemin tamamını içtikten ve gerindikten sonra soruyorum. Kendimi pek iyi hissetmiyorum ama görünüşe göre sadece baş ağrısı ve biraz halsizlikle atlatmış olabilirim.

Vücudumu değerlendirdikten sonra, Kat ve Abbie'nin yarı gülümseyerek yarı şaşkın birbirlerine baktıklarını fark etmeden önce sessizliğin farkına varıyorum. "Bekle, ne?"

Abbie cevap vermeden önce arkadaşlarım arasında bir bakış daha oluyor. "Cam, o seni istedi."

"Beni mi *istedi*?" Öfkeyle soruyorum, bacaklarımı yatağın kenarına doğru hareket etmeye ve yere değmeye zorluyorum. Halının Beach Club'ın çoğu yeri gibi pelüş ve abartılı olduğunu fark ediyorum ama başım hâlâ çarparken ancak odaklanabiliyorum.

"Evet, öyle. Bütün gece önümüzde durdu." Gözlerimi deviriyorum ki bu berbat bir fikir olduğunu kanıtlıyor, zonklama şiddetleniyor.

"Bar o kadar büyük değildi, Kat."

"Bir de her boktan şaka yaptığında yüzüne bakıp durması vardı," diye karşı çıkıyor Abbie.

"Çünkü *siz ikiniz* onu eğlendirmeye devam ederken ben onunla dalga geçmeye devam ettim."

"*Bizi caddenin karşısına geçirdi,*" diyor Kat, sanki bu çok önemli bir şeymiş gibi.

Umutsuz romantik.

Ona yeterince zaman vererseniz romantik bir seri katil bulabileceğine eminim.

"Müşterilerinin evlerine sağ salim dönmelerini sağlamak onun görevi." Kat benim sözlerimle inledi.

"Neden böyle?" Abbie oflayıp puflayarak arkasına yaslanıyor ve başını sallıyor.

"Bunun cevabını hepimiz biliyoruz," diye homurdanıyor Kat nefesinin altından.

Bunu araştıracak ne zamanım, ne enerjim ne de zihinsel gücüm var, bu yüzden banyoyu kullanıp dişlerimi fırçalarken, saçımı çekerken ve dün gece dışarı çıktığımın kanıtlarını örtmek için görünüşüme ne kadar emek vermem gerektiğine karar vermeye çalışırken onları bırakıp ayağa kalkıyorum.

Neyse ki hasar *o kadar* kötü görünmüyor.

Yatak odasına tekrar girdiğimde, Abbie ve Kat oturuyor, görünüşe göre daha uyanık ve ne yazık ki Kat'ın *bakışı* var.

Kısmen ana tavuk, kısmen başarılı olduğunuzu görmek isteyen saldırgan öğretmen ve birlikte bela anlamına geliyor.

"Oraya geri dönmen gerekiyor," diyor, ben gece çantamı karıştırıp o gün için hazırladığım kıyafeti bulmaya çalışırken bana bakarak. Arabam Jenga tarzı tüm dünyevi eşyalarımın dolu, bu yüzden bugün ev sahibiyile yaptığım ilk görüşmeden sonra yaz için yeni daireme taşınmaya hazırım.

Ama sözleri beni duraklattı ve ona bakmamı sağladı.

"Ne?"

"Bugün bir ara Balıkçılığa geri dönmeniz gerekiyor."

Ayağa kalkıyorum, yavaşça en iyi arkadaşıma dönüyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

"Bunu neden yapayım ki?"

Çünkü dün gece kendimi aptal durumuna düşürdükten sonra, oraya bir daha asla girmemeyi planlamıştım.

"Hesabı ödemek

için." Ona göz

kırpıyorum.

Kat'e dönmeden önce gözlerimi kaçırarak telefonuna bakan Abbie'ye bakıyorum.

"Neden *dün* gece ödemedik?"

Dudağını ısırtıyor, benden başka bir yere bakmamak için elinden gelen her şeyi yapıyor.

Kat yüzleşmekten kesinlikle *nefret eder*. Öyle ki, zaman zaman kurdeşen dökmesine neden oluyor, ancak önemli olduğunu düşündüğünde bunu yapıyor.

Yeni bir işe başlayacağım gün neden bu kadar *önemli* olduğunu anlamıyorum.

"Komik bir hikaye, dün cüzdanımı odada unutmuşum," diyor çok ama *çok* sahte bir kahkaha atarak ve mükemmel koyu kahverengi saçlarını savurarak.

Saçmalık.

Tam bir saçmalık çünkü Kat, ne zaman bir *yere* gitsek, gece dışarı çıkarken ihtiyacımız olan her şeyin -kimlik, nakit para, kartlar, yara bantları, telefonlarımız için şarj paketleri, el dezenfektanı, birileri acıkırsa diye bir granola bar- kelimenin tam anlamıyla her şeyin ve her şeyin yanımızda olduğundan emin olmak için iki ve üç kez kontrol eden kişidir.

"Ödemedim," diyorum, ona dik dik bakarak. "Ödeyebilirdim. Ödemeliydim ama ikiniz de oraya gider gitmez bunun yeni işim için bir kutlama olduğunu ve hiçbir koşulda kendi içkilerimi ödememe izin verilmediğini söylediniz."

"Evet, ama cüzdanımın yanımda olmadığını fark ettiğimde sen çoktan gitmiştin ve seni eve götürmek daha önemliydi."

"Ya Abbie?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. "Abbie ödeyebilirdi."

"Beni bu işe bulaştırma," diyor.

"Yani sürüklenecek bir şey olduğunu mu söylüyorsun?" Ona doğru dönerken kaşımı kaldırıyorum, içgüdüsel savunmacılığımınla savaşmak için tüm varlığımınla çabalıyorum.

Abbie ayağa kalkıyor, ellerini üç haftadır yemek yemeyen bir kaplana yaklaşır gibi yatıştırıcı bir tavırla kaldırıyor.

"Cam, yüzündeki o ifade on mil çapındaki herkese sinirli olduğunu söylüyor ve Kat elindeki yorganı buruşturuyor, ona kızacağın için paniğe kapılıyor ve hayatta yaptığı her şeyi sorguluyor. Evet, sürüklenecek bir şey var. *Belli ki.*"

"Damien'la çok fazla zaman geçiriyorsun," diyorum nefesimin altında. "Çok mantıklı olmaya başladın."

Abbie neredeyse melek gibi bir gurur ifadesiyle gülümser. "Biliyorum. Eğlenceli değil mi?"

Başımı sallayıp tavana bakıyorum.

"Tamam, saçmalamayı keselim. Neden beni dün gece utanç verici bir şekilde sarhoş olduğum bir barda yüzümü göstermeye zorluyorsun?"

Kat, cevabını ağzından kaçırmadan önce üç saniye boyunca patlayacakmış gibi görünüyor. "Çünkü senden *hoşlanıyor!*"

İşte burada.

Benim umutsuz romantik kankam. "Kat-"

"Ne kadar değerli olurdu değil mi? Hayalinizdeki işe giriyorsunuz ve başlamadan bir gün önce, bum! Hayalinizdeki adamla tanışırsınız."

"Katrina-"

"Tamam, rüya adam biraz fazla oldu - o Damien Martinez değil- ama belki bir kaçamak! Sadece eğlenceli bir şey!" Bu sözlerle omuzlarını silkeliyor.

"Kat, tatlım, buraya çalışmaya geldim. Referans almak ve bağlantı kurmak için buradayım. *Kendi* işimi kurmak için buradayım."

Kat'i tanımasanız muhtemelen fark etmezsiniz ama dudakları hayal kırıklığıyla hafifçe aralanır. Diğer insanların göremeyeceği kadar küçük bir hareket ama en yakın arkadaşlarının fark edemeyeceği kadar da küçük değil.

"Bu benim hayalimdeki iş değil Kat," diyorum, sesimi alçaltarak ve yatıştırarak.

"Olabilir," diyor Abbie, kendi fikrini söyleyip başını yana eğerek. "Bu senin hayalindeki iş olabilir. Yılın beş ayında yüksek profilli etkinliklerde çalışmak mı? Kahretsin, yılın geri kalanında rahat yaşayabileceğin kadar para ödüyorlar. Seyahat et, ne istersen yap. İşkolik olmayı bırak. Burada arkadaş edinebilirsin, burada bir hayat kurabilirsin."

İç çekiyorum. Abbie bu işin dışında kalmak istiyordu, ta ki kalmayana kadar ve şimdi şapkasını ringe atıyor.

Lanet olsun.

İkiye karşı bir.

"Bu benim hayalimdeki iş değil çocuklar. Buraya zengin sürtüklerle çalışmak, bir düğün ve kulüp için bir dizi etkinlik planlamak ve *internet üzerinden çalışmak* için geldim. Ve kesinlikle arkadaş edinmek ya da bir tür rüya erkekle tanışmak için burada değilim."

"Neden ikisini de yapamıyorsun?" Abbie soruyor, sesi alçak ve yumuşak çıkıyor.

"İkisi de mi?"

"Her ikisi de. Ağ kur ve arkadaş edin. Ağ kur ve bir kaçamak yap. Ağ kurun ve ateşli bir barmene şans verin."

"Arkadaşa ihtiyacım yok. Benim *bir sürü* arkadaşım var." En iyi arkadaşlarının ikisi de bana bakıp gözlerini kırıştırıyor. "Adlarını söyle," diyor Abbie blöfümü görerek.

"Siz ikiniz," diye başlıyorum ve Kat başını hareket ettiriyor. Aklımdan isimler geçiyor ve ...

Hay

sikeyim.

"Leroy."

"Leroy 75 yaşında, yeni emekli oldu ve şu anda Bahamalar'da yaşıyor." "Yaş ayrımcılığı mı yapıyorsun Kat?" diye sordum.

"*Senden milyonlarca kilometre uzakta*, Cam, aradaki devasa yaş farkı bir yana."

"Ben burada yaşarken ve sen şehre döndüğünde arkadaş olmayacak mıyız?" Abbie iç çeker ve başını sallar.

"Bilerek kalın kafalı davranıyorsun. Beş yıl boyunca senin patronundu Cami. Elbette her gün birlikte öğle yemeği yiyordunuz ama ..." Sesi kesiliyor, demek istediğini anlatmaya çalışıyor.

Zihnim boşlukları kolayca dolduruyor.

Ama ima etmeye çalıştığınız arkadaşlık kesinlikle bu kadardı.

En iyi iki arkadaşımın gözlerine bakıyorum ve haklı olma ihtiyacının her şeyi ele geçirdiğini hissediyorum.

"Elimde . . . Damien bende!" Diyorum. "Biz arkadaşız. Bana bu işi o buldu!"

Damien Martinez, Abbie'ye şehirde özel bir Tatlı 16 partisi işleten patronumun emekliye ayrıldığını ve beni işsiz bıraktığını anlatırken kulak misafiri oldu. Daha sonra bana genel etkinlik planlamasında harika olacağımı ve kendi şirketimi kurmam gerektiğini söylemeye başladı.

Ne yazık ki, kendisine de söylediğim gibi, bu kurumla çalışabilmek için bir iletişim ağı oluşturmam ve tanınırlığımı artırmam gerekiyordu.

Çalışmaktan hoşlandığım müşteri ve bütçe türleri.

Meğer hukuk bürosundaki ortağı Simon Schmidt, Beach Club'ın sahibi Jefferson Kincaid ile eski arkadaşmış. Birkaç gün içinde ve sadece bir telefon görüşmesiyle işe girmiştım.

"Damien benim erkek arkadaşım." "Ve arkadaşım," diye karşılık veriyorum.

"Tatlım, seni seviyorum ama Aralık ayının tamamını intikam planımızı ona anlatmamam için beni ikna etmeye çalışarak ve onunla ilişkiyi daha başlamadan mahvetmekle tehdit ederek geçirdin."

Bu konuya hiç değinmedik, Abbie mutluluk ve sevgi balonunun içindeydi, ama bunun sonsuza dek sürmeyeceğini bilmeliydim.

"Bak, Abbie, özür dilerim. I-"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum, Cam. Seni seviyorum. Seni tanıyorum, geçmişini ve kalbini biliyorum. Hoş değildi ama iyiyiz. "

"Evet, ama-"

"Bence yaza bir şans vermelisin," diyerek sözümü kesti. "Bunu yaparsan ödeşiriz."

Artık ikisinin de yüzünde akşamdan kalmanın izi yok. Bunun yerine, bakışları iyi niyetli ve sevgi dolu ve ... boktan.

Endişe.

Gözlerinde endişe var. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, bu yazı ve tanışabileceğin herkesi bir iş fırsatından başka bir şey olarak görmedin."

"Öyle-" diye başlıyorum ama devam etmeme izin vermiyor. "Öyle olmak zorunda değil."

"Çocuklar," diyorum hiç hissetmediğim bir kahkahayla. Ben söyledikimde ikisi de gülümsemiyor.

"Seni seviyoruz Cami."

"Senin mutlu olmanı istiyoruz." "Ben mutluyum."

"Öyle misin?"

"Bu nereden geliyor?" Çantama bakmaya devam etmek yerine tamamen onlara dönüp bakarak soruyorum.

Kat iç geçirmeden önce arkadaşlarım birbirlerine bakıyorlar.

"Bir süredir bu konuşmayı yapmak istiyorduk ama bir türlü doğru zaman gibi gelmiyordu."

"Bir süre."

"Senin için endişeleniyoruz, Cam."

"Bu da ne böyle? Bu bir müdahale falan mı?" Sesimde hayal kırıklığı ve öfke var. Öyle demek istemiyorum ama göğsümdeki panik giderek artıyor ve savunmaya dönüşüyor. "Bu bir müdahale değil, Cam-" diye başlıyor Kat ama Abbie onun sözünü kesiyor. başını sallayarak uzaklaştı.

"Hayır, öyle. Bu bir tür müdahale."

"Neden, sen bana tuzak kurmaya çalışırken ben rastgele bir barmene şans vermeyeceğim için mi? Hem de Kat'ten çok hoşlanan bir barmene." Kat iç çeker ve Abbie gözlerini devirir.

"Tanrım, bazen çok inatçı oluyorsun Cami. Hayır, çünkü son zamanlarda *kimseye* dürüstçe bir şans vereceğin *bir evren* yok gibi görünüyor. Kendi kendini sabote ediyorsun ve bu hiç sağlıklı değil," diyor Abbie ve sözleriyle birlikte üçümüzün de kafası hareket ediyor, kendi gözleri de bunu söylediğine inanamıyormuş gibi kocaman açılıyor.

Dürüst olmak gerekirse, bunu söylediğine ben de inanamıyorum.

Belki de sürekli seksi avukat sevgilisinin yanında olmak sonunda omurgasını geliştirmesine yardımcı oluyordur.

"İnsanlara şans veriyorum," diyorum, sesim biraz kısılıyor. Utançla birlikte düşüyor, çünkü yalan söylüyorum.

Abbie haksız değil, muhtemelen rastgele, sevimli bir barmene gününü göstermezdim.

Muhtemelen burada tanıştığım hiç kimseye profesyonel bir ilişkinin ötesinde, arkadaşça ya da romantik herhangi bir şey için açılmayacağım. Bu kişisel değil, gerçekten değil.

Genel olarak konuşursak, insanların şansları çok kolay dağıttığını düşünüyorum, sanki kart ya da sakız dağıtıyorlarmış ya da Oprah araba veriyormuş gibi.

Bir şansınız var ve bir şansınız var ve siz, orada, ikinci, üçüncü ve dördüncü bir şansınız var!

Ancak gerçek şu ki, tanıştığınız herkese kendini kanıtlama fırsatı vermek, geçmişte öğrendiğim bir ders olarak, incinmenize yol açar.

Bunun yerine, insanların şanslarını *hak* etmelerini sağlıyorum.

Tanıştığım herkese zamanımı ve enerjimi harcamaya değer olup olmadıklarına karar vermek için bir dizi test uygulamam.

Ve asla ikinci bir şans vermem.

Bu benim olayım, gerçekten.

Abbie'nin olayı pembe ve tuhaf olmak ve herkesin ona bakmasını sağlamak, herkesin onun stratosferinde biraz daha zaman geçirebilmeyi dilemesini sağlamak.

Kat'in olayı bir milisanide aşık olmak ve sonra aynı hızla sıkılıp ikinci bir bakış bile atmadan yoluna devam etmek.

Benimki insanları test etmek. Ne yazık

ki, pek çok insan geçemiyor.

Aslında, insanların benden hoşlandıklarını söylediklerinde (ya da daha da inanılmazı, beni *sevdiklerini* söylediklerinde) bunu gerçekten kastettiklerinden emin olduğum on yıl boyunca sadece iki kişi geçti.

Abigail Keller ve Katrina Flores.

Tüm evrendeki en iyi arkadaşlarım, ama aynı zamanda şu anda başımın belası.

Biliyor musun, bunun olacağını tahmin etmeliydim. Dürüst olmak gerekirse, Aralık ayında haddim olmayan bir çizgiyi aştığımdan beri aylardır diğer ayakkabının düşmesini bekliyordum.

Sadece *bugün* ya da *burada* olacağını düşünmemiştim.

"Bak. Seni seviyoruz. Seni seviyoruz ve başkalarını içeri almaya bu kadar isteksiz olduğunu görmek bizi öldürüyor. Sen harika bir insansın Cami. Diğer insanlar senin bu yönünü tanımayı hak ediyor," diyor Abbie. Kat'in eli ağzına gidiyor ve ekleme sırasının kendisinde olduğunu bilerek gergin bir şekilde tırnağını çiğniyor.

"İnsanları bu kadar çabuk kendinden uzaklaştırman ve onları defterden silmen hiç sağlıklı değil," diyor sonunda, sanki yanlış anlayıp *onlarla* ilişkiyi tamamen keseceğimden korkuyormuş gibi titrek bir sesle.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diyorum, ellerimi tekrar gece çantamda gezdirirken sesimi alçaltıyorum, kıyafetim çoktan bir kenara konmuş olmasına rağmen sanki içinde bir şey bulmam gerekiyormuş gibi karıştırıyorum.

"Evet, biliyorsun Cami." Ellerimi çantamda gezdirmeye devam ediyorum, kendimi meşgul tutuyorum. "Bebğim, meşgul görünmeye çalışmayı bırak ve bizimle otur," diyor Abbie ve şimdi sesi korkmuş bir hayvanla konuşuyormuş gibi yumuşak ve nazik.

Sonunda pes edip yanlarına gitmeden ve onlardan en uzaktaki yatağın kenarına oturmadan önce ona bakıyorum. "Bu bir zaman kaybı. Biz

gitmene fazla zaman kalmadı. Bu konuşmayı yapmaya bile cidden gerek yok."

Ama kendi kulaklarıma bile sesim hiç inandırıcı gelmiyor.

Ve çoğunlukla *haklı olduğu için*. Beni bir noktada hayal kırıklığına uğratacakmış gibi *görünen* herkesi kendimden uzaklaştırıyorum.

İnsanları bana zarar vermeden önce kesiyorum çünkü kesen ben olursam o kadar acıtmıyor.

Uzaklaşacak olan bensem, bunu kabul edebilirim.

Bir terapist bana bir *savunma mekanizması* olduğunu söylemişti.

İnsanlar seni incitmeden önce geri çekiliyorsun, ama bu şekilde yaşanmaz Camile.

Bu onunla son seansımdı.

O zamanlar kendime bile itiraf etmemiştim ama gerçeğe bu kadar yaklaşması hoşuma gitmemişti.

"Sadece senin için endişelendiğimizi söylüyorum." Abbie sarı saçlarından bir tutamı parmaklarının arasında döndürüyor.

"Bakın, siz seksi bir avukatla mutlu mesut yaşıyorsunuz diye hepimizin buna ihtiyacı olduğu ya da bunu istediği anlamına gelmez."

"Mesele bir erkeğe sahip olmak ya da romantizm değil Cami," diyor Kat.

"Yani her zaman Bay Doğru'yu arayan, *her zaman* bir ilişki içinde olmak isteyen kadın, bana, *on yıldan uzun süredir* bağlı bir ilişki içinde olmayan bana, bunun erkeklerle ilgili olmadığını mı söylüyor?" Şık, manikürlü bir kaşımı kaldırarak soruyorum.

Gördü

n mü?

Bir

test.

Birinin beni sevdiğini ve bana değer verdiğini tüm kalbimle bilsem bile, elimde değil.

Bu onlar için adil değil, biliyorum, ama bir parçam kimsenin benim en gerçek halimi sevdiğine inanamıyor, bu yüzden onlara en kötü halimi gösteriyorum ve kalıp kalmayacaklarını görüyorum.

Esprinin doğruluğunu izliyorum, konuşmadan önce Kat'ın gözlerinde neredeyse fark edilmeyen bir irilmeyi izliyorum.

"Seni çağırdığımız için incindin. Anlıyorum. Haklısın. Ama çok gecikti Cami," diyerek beni şoke etti.

"Ve sırf incindiğiniz için size *sesleniyor* olmamız

Yani bize karşı çirkin olabilirsin," diye ekliyor Abbie, sesi sert. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Yeni bir işe başlıyorsun ve hepimiz senin için çok heyecanlıyız-"

"Damien beni patronlarla konuştuğu için sahip olduğum bir iş

-Şimdi sözümü kesme sırası Abbie'de.

"Hayır, yaptığın işte ne kadar iyi olduğunu gördüğün ve yeni bir fırsat aradığını bildiğin için sahip olduğun bir iş," diyor Abbie göz devirerek.

Ve işte o zaman mutlu cephesi çatlar ve altındaki gerçeği ortaya çıkarır.

Hayal kırıklığı.

Acı.

Endişe.

Tek bir hareketle, bunun ne kadar derinlere gittiğini anlıyorum - onları ne kadar endişelendirdiğini, *benim* onları ne kadar endişelendirdiğimi

"İnsanlarla tanışırsınız ve anında onlar hakkında en kötüsünü düşünürsünüz. Size zarar vereceklerini, sizinle oynadıklarını ya da sizi manipüle ettiklerini düşünürsünüz."

"Bazen de *öyledirler*," diyorum çenemi eğip kollarımı göğsümde kavuşturarak.

Abbie'nin yüzü yumuşar.

"Bazen öyleler Cami, ama daha adını bile bilmeden birinin seni becereceğine karar verirken kimin öyle olup olmadığını nasıl anlamayı bekliyorsun?"

Kat, "Ve bir kez isimlerini öğrendiğinizde, onları düzgün küçük kategorilerinize yerleştirerek kararlar veriyorsunuz," diye ekliyor.

Ben yaparım.

Bunu *kesinlikle* yaparım.

"Bizimle *daha sonra* tanışmış olsaydın neler olacağını bir düşün. Jason, Cami? Arkadaş olabilir miyiz?"

Bu isim hâlâ içimi parçalıyor; üzüntü, utanç ve öfke karışımı bir duyguyla baş etmeye hiç vakit bulamadım.

Ama nedense benden istediklerini yapıyorum. Sorularını düşünüyorum.

Onlarla şimdi karşılaşırdım nerede olurlardı?

Abbie muhtemelen *her zaman çok mutlu olan sinir bozucu kızlar* kategorisinde yer alırdı, *bu yüzden onlara güvenemiyorum.*

Kat, *arkasında çok az şey olan ya da hiç olmayan uçsuz bucaksız insanlar* olacaktır, *bu yüzden onlarla konuşmanın ne anlamı var?*

Lanet olsun.

İkisi de öyle değil.

Ve bu gözle baktığımda, aslında biraz üzülüyorum, eğer böyle bir durumla karşılaşırdım bu dostluklara sahip olamayacağımı düşünüyorum.

Cami'nin *bugünkü* versiyonu gibi.

Jason kalbimi kırdıktan *sonra* Kat ve Abbie ile tanışmış olsaydım hayatımın nasıl farklı olacağını düşündüm.

Bu hoşuma gitmedi.

Ayrıca, tanımadan önce ilişkiimi kestiğim tüm insanları düşünmeme neden oluyor. Farkında olmadan hangi harika ilişkileri ve fırsatları ezdim?

Orada uzun dakikalar boyunca oturup hayatımı düşünüyorum ve ben bu yeni içgörüyü işlerken arkadaşlarım da benimle birlikte sessizce oturuyor.

Sonunda onlara baktım ve başımı salladım. "Tamam," diyorum. "Haklısın."

Her iki arkadaşımın yüzünde de sevinç ve inançsızlık karışımı bir ifade belirliyor ve işte o zaman doğru seçimi yaptığımı anlıyorum.

"Deneyecek misin?"

"Ben ... daha açık olacağım. Genel olarak. Eğer duvarlarımı aşmadan önce sizinle ilişkiimi kesersem, perişan olurum. Bu . . ." Düşüncelerimi kelimelere dökmeye çalışarak konuşmayı kesiyorum ama aklıma gelen hiçbir şey tam olarak karşılamıyor.

"Teşekkür ederim. Teşekkür ederim çocuklar," demekle yetiniyorum ama Kat'in gözleri ıslak ıslak parladığında ve Abbie'nin üzerine bir rahatlama çöktüğünde, söylemem gereken tek şeyin bu olduğunu anlıyorum. Başımı sallıyorum ve beni delirtiyorlarmış gibi gözlerimi deviriyorum, yüzleşmek istemediğim bu duygu cehenneminden kaçmaya çalışıyorum.

Ama arkadaşlarım harekete geçiyor, beni yatağa yatırıp kocaman bir kız kucaklaması yapıyorlar ve bunu yaparken de gülüyorlar.

Kuzeye dönmek için Kat'in arabasına doluştuklarında ve gözlerimin altında kalın bir kapatıcı tabakası varken Abbie beni kocaman bir kucaklamanın içine çekiyor.

"Seninle gurur duyuyorum ve senin için buradayım," diye fısıldıyor alçak sesle ve ben boğazımda büyüyen yumruya odaklanmamaya çalışıyorum.

"Seni seviyorum Abs. Seni seviyorum ve çok üzgünüm. December için üzgünüm-"

"Biliyorum. Biliyorum, bebeğim. Biz iyiyiz. Sadece ... bir şans ver, tamam mı?" diyor ve Damien Martinez'in onun kişiliğine ne kadar derinlemesine sızdığını düşünerek gülümsememe neden oluyor.

"Evet, Abbie. Seni seviyorum."

Sonra onlar gidiyor ve ben yine tek başıma kalıyorum.

Genelde yalnız olmayı ve *kendime* odaklanabilmeyi severim ama uzun zamandır ilk kez yalnızlık *bana* ... yalnız hissettiriyor.

Üç

Bir kez daha, burnumu sokma merakım beni boktan bir duruma soktu. Bu yaz yanında çalışacağım aileyi Google'da aramamamı söylediğinde Abbie'yi dinlemeliydim. Daha yeni ofisime adım atmadan kendi kafamın içine girip yargılarda bulunacağımı söylemişti.

Haklıydı tabii ki.

Toplantıma bir saat kala arama çubuğuna *Jefferson Kincaid* yazmamalıydım ve kesinlikle *git* tuşuna basmamalıydım.

Binaya girmeden önce paniğe kapılan, ülke çapında çok sayıda üst düzey butik otel ve özel kulübün sahibi Jefferson değil.

Melanie Kincaid, yakında Melanie St. George olacak.

Beach Club'daki ilk müşterimi *felaket boyutlarında bir Gelinzilla* olarak adlandıran magazin makalesini asla okumamalıydım.

Ya da "*Şimdiden üç düğün planlamacısını kovdu!*" diye yazanı. Başlığı "*Otel varisi, finans dünyasının güçlü isimleriyle sezonun düğününde evleniyor*" olan makale, güvenli bir bahis olmalıydı, ancak bir blok öteden önceki düğün planlamacısına nasıl bağırdığının duyulabildiğine dair derin ayrıntılara daldı.

Ama Abbie'nin tavsiyelerine nadiren uyuyorum, bazen pişman olsam bile.

Ve şu anda arkamı dönüp hayatım için kaçmayı düşünürken gerçekten çok pişmanım.

Kimin düzenli bir gelire ve başını sokacak bir eve ihtiyacı var ki zaten, değil mi?

Ama geri çekilmek *Damien*'i kötü gösterirdi ve Abbie'ye karşı çok iyi olduğu için ona ihanet edemem.

Bana teklif edildiğinde iş kulağa mükemmel geliyordu: Mayıs'tan Eylül'e kadar tam zamanlı olarak kulübün Anma Günü brunch'ı ile başlayıp kızı için İşçi Bayramı düğünü ile sona erecek etkinliklerini planlamak. Ancak işin en heyecan verici yanı, yaz boyunca kulübe sık sık gelen zengin erkek ve kadınlarla çalışmama ve kendi işimi kurmama yardımcı olacak bir müşteri portföyü oluşturmama yalnızca izin verilmesi değil, aynı zamanda *teşvik edilmem* olacak.

Hatta lüks bir otelde *oda ve yemek* de dahildi. Gerçek olamayacak kadar iyiydi.

Bir bit yeniği olmalı, Abbie'ye haftalar önce söyledim. Başka kimsenin bu işi almamış olmasının bir nedeni olmalıydı, daha nitelikli ya da tanınmış birinin.

Şöyle dediğimi çok net hatırlıyorum: "Bir şeyler doğru değil. Dedektiflik yapmalı ve neden kimsenin bu işi istemediğini bulmalıyım."

O zaman *bana* onları aramamamı *söyledi*, bana *söz verdirdi*. değil.

Aslında bu sabah kalp kalbe yaptığımız görüşmeden sonra odadayken bana verdiği sözü hatırlattı.

Ama tabii ki bir moron gibi dinlemedim, bunun yerine arabama biner binmez doğruca telefonuma gittim ve çok ihtiyacım olan kafeini almak için bir kahve dükkânı buldum.

Büyük hata. *Çok büyük.*

İç çekiyorum, başım arabamın direksiyonuna çarpıyor. Telefonum bir mesajla çalıyor.

İyi şanslar! Seni seviyorum! Kendi kafana takma.

Arkadaşlarım paniklediğimi nereden biliyor?

Kat: Ve bu akşam işten sonra bardaki hesabı ödemeyi unutma! Müdahale için ücretimiz olarak düşünün.

Ben: Siktir git.

Çok mu erken?

Onu görmezden geliyorum, arabamı kapatıp kapıyı açarken sessizliğimin cevap olmasına izin veriyorum. Dışarı çıkarken, eşyalarımı daha sonra ilgilenmek üzere içeride bırakmaya karar verdim çünkü ellerim tüm eşyalarımınla uğraşmak zorunda kalmadan da yeterince titriyor.

Jefferson Kincaid'in asistanı Jeanne'ın geçen hafta bana gönderdiği programa göre, bu ilk görüşmeden kısa bir süre sonra yeni evime götürüleceğim.

Tanrım, adı bile kulağa zengin geliyor, sanki sadece Rolex saat takıyor ve şarabını İtalya'daki bir vadiden ithal ediyor ve

onu küçük kalbinin istediği her yere götürebilir.

Hala düşüncelerimin içinde kaybolmuş bir halde ön kapıya doğru uzanırken, buz gibi soğuk klima yüzüme çarptığında iç geçiriyorum. New Jersey'de daha Mayıs ayındayız ama erken gelen sıcak hava dalgası çok hoşuma gidiyor.

İçeri girdiğimde resepsiyonun arkasında açık tenli ve siyaha yakın saçlarını at kuyruğu yapmış bir kadın duruyor, yumuşak perçemleri yüzünü çerçevesiyor ve bana gülümsüyor. Araştırmalarım ve Damien'in verdiği bilgilere göre Beach Club, plaj önü erişimi, iki büyük havuzu ve alt katında spa, salon, yemek alanı ve görünüşe göre etkinlikler için birden fazla alan gibi diğer olanakları olan dev bir bina. Birinci katın üstünde ise ofisler, sütler ve yaz için kiralanabilecek apartman daireleri yer alıyor. Kulübün lobisi, her şeyi mermer ve perdeleri beyaz, ipeksi kumaşlarla döşenirken ve dekore edilirken hiçbir masraftan kaçınılmadığı açık; *sadece* temizlik faturası bile ayda binlerce dolar olmalı.

"Merhaba, bugün size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Benim adım Camile Thompson. Bugün Jefferson Kincaid ile bir görüşmem var?"

"Ah, siz yeni etkinlik koordinatörü olmalısınız" diyor ve yüzü değişiyor, bakışları karşılamadan kaygımı körükleyen bir şeye dönüşüyor.

Bir anlık
*acıma. Oh
lanet olsun.*

"Evet, öyleyim." Omuzlarımı dikleştiriyorum, ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi bilemiyorum.

"Melanie'nin düğünü için hepimiz çok heyecanlıyız." Sözlerinde yapay bir neşeye bürünmüş ölçülü bir samimiyetsizlik var, sanki birileri onu coşkulu olmaktan başka bir şey yaparken duyacakmış gibi davranıyor. Yanındaki adam sessiz bir kahkaha atıyor.

"Seni de korkutmalarına izin verme, tamam mı?" diyor başını bana doğru sallayarak.

Zaten oluşmakta olan sinirler genişlemeye ve büyümeye başlar.

Burada iki kişiyle tanıştım ve her ikisi de bunun bir deneyim olacağı izlenimini veriyor.

"Glen, sus," diyor adama vurarak, gözleri kocaman ve sesi kısık, sonra bana dönüyor, yüzüne samimi bir gülümseme yerleşmiş. "Onu dinleme. O sadece bir huysuz."

"Eğer ben huysuzsam, o kadınlar şeytanın vücut bulmuş halidir," der nefesinin altından ve kadının yüzündeki kan çekilir.

Kendi bedenimden de akıyor.

Görevi kabul ettiğimde, bu yaz sezonunda denetleyeceğim en büyük olayın Melanie Kincaid ile Huxley St. George'un düğünü olduğunu öğrendim. Melanie Kincaid, internetteki araştırmalarım göre, *Gerçek Ev Kadınları* türünde bir kadın ve iddiaya göre, Huxley St. George'un dünya çapındaki finans şirketini yönettiği Kaliforniya sezonlarından birinde kendi yerini almak istiyor.

Aynı zamanda Beach Club'ın sahibi olan yeni patronumun kızı.

Sosyetenin son etkinlik planlayıcısını kovduğuna dair bir Page Six haberi okuduğumda, bunun bir tür abartı ya da yanlış anlaşılma, dergi satmak ve dikkat çekmek için yapılan bir şey olduğuna kendimi ikna ettim.

Ama şimdi, bunu tüm kalbimle sorguluyorum.

"Onu dinlemeyin. İkizler onu geri çevirdiği için kızgın."

Kim bu ikizler ve neden kelimeler çürümüş gibi görünüyor?

"Beni geri çevirmediler, daha ziyade Staceigh bana bu hayatta onun seviyesine gelmemin mümkün olmadığını söyledi," diyor ekşi bir bakışla.

Tamam.

Bu da olayı biraz daha az korkutucu kılıyor. Belli ki bu adam bazı kadınların onun şüpheli cazibesine kapılmamasından rahatsız olmuş ve şimdi de sorun *onlarmış* gibi davranıyor.

İçimden gözlerimi deviriyorum.

Zedelenmiş bir erkeğin egosu, bir kadının itibarını zedeleme girişimine yol açıyor.

Çok tipik. Erkekler.

Erkek kapıcıya gözlerimi deviriyorum ve beni ilk karşılayan kadına bakıyorum.

"Tekrar söylüyorum, onu görmezden gelin. O acımasız biri. Geldiğinizde sizi yukarı göndermem için burada bir not var, o yüzden soldaki asansörle dördüncü kata çıkın. Bay Kincaid'in yönetici asistanı sizi bekliyor olacak."

"Çok teşekkür ederim," diyorum başımı sallayarak ve işaret ettiği el-evator'a doğru ilerliyorum.

Dördüncü kat için düğmeye bastığımda, kendimi derin nefesler almaya zorluyorum, bu hayalimdeki iş olmasa da kariyerimde ileriye doğru atılmış harika bir adım olduğunu kendime hatırlatıyorum.

Bu yazın sorunsuz geçmesini sağlayabilirsem, altın değerindeyim.

Gözler ödülde, kapılar bir ping sesiyle açılırken kendime hatırlatıyorum.

DÖRT

Jeanne beni Jefferson Kincaid'in ofisine götürüyor ve etkilenmemek elde değil. Zaten böyle bir adamın amacı da bu. İnsanların içeri girdiklerinde etkilenmelerini, lükse baktıklarında *yeterince iyi olmadıklarına* dair bir parça panik hissetmelerini istiyor.

Koyu renkli, zengin ahşaplar ve dokümanlarla dolu dev bir kitaplık ve şehirdeki apartman dairemin bir yıllık masrafından daha fazla tuttuğuna emin olduğum kitapların eski baskıları. Dev cam pencereler sahile bakıyor, pırıl pırıl okyanus altın rengi kumlara vuruyor.

Etkileyici.

Ama dengemi bozacak kadar etkileyici değil.

Neredeyse tüm hayatım boyunca onun tipinin etrafında bulundum, daha iyi uyum sağlamak için eski zenginliğin varlığında kendimi nasıl okuyacağımı, yorumlayacağımı ve dönüştüreceğimi öğrendim.

Lisede Doğu Yakası'nın en seçkin hazırlık okullarından birine devam ederken öğrendiğim bir numaralı ders, başkalarını etkilemek için bu kadar çok çalışan insanların *her zaman* bir niyeti olduğuydu. Bu asla tesadüfi değildir.

Birincisi, size ne kadar para ve güce sahip olduklarını ve ideal olarak sizin ne kadar *olmadığınızı* hatırlatmak isterler.

Tedbirsizce yaptığım araştırma sayesinde Jefferson Kincaid'in ne kadar zengin ve güçlü olduğunu biliyorum. Portföyündeki şirketleri biliyorum, Kincaid Group'un babasından miras kaldığını biliyorum ve Long Beach Island'daki Beach Club'ın, yaz aylarında ofis merkezi haline gelse de, çoğunlukla evcil hayvan projesi olduğunu biliyorum.

Dolayısıyla, onun servetini ve gücünü hatırlatmasına ihtiyacım yok ve bu beni şaşırtmak için istediği işi yapmıyor.

İnsanların dış görünüşleri için bu kadar çaba sarf etmelerinin ikinci nedeni, para ve gücü hatırlatarak sizi *gergin* hissettirmek istemeleridir. Onlardan ne kadar aşağı olduğunuzu, asla onların seviyesinde olamayacağınızı hatırlatmak için. Çünkü iş yapmaya çalıştığınız bir odaya girdiğinizde gergin olursanız, Jefferson'ın söylediklerine karşı çıkma ihtimaliniz çok azalır. Bu şekilde iktidarda kalırsınız.

Gözdağı.

Neyse ki beni germiyor.

Sırtımı dikleştiriyor, gülümsememi sahte hale getiriyor, çenemi yukarı kaldırıyor çünkü sırf Tanrı'dan daha fazla parası var diye huysuz bir ihtiyarın bana nasıl hissedeceğimi söylemesine izin verirsem lanetleneceğim.

"Ah, Camile, gelebilmene çok sevindim," diyor Jefferson, bana doğru yürüyor ve rahatsız görünen bir sandalyeye el sallamadan önce sıkıca elimi sıkıyor. "Otur bakalım."

Kibarca gülümsüyorum ve Thomas'ın karşısındaki diğer sandalyelerden birinde oturan genç ve güzel kadına çok uzun süre bakmamaya çalışıyorum. Ufak tefek, açık kahverengi saçları ve mükemmel bir sahte bronzluğu var, kontürü gördüğüm en iyi makyaj influencer'larının yarısından daha iyi, kıyafetleri dalgın ve modaya uygun.

Ama benim ilgimi çeken şey bu değil.

Kucağındaki elleri hareket ediyor, eteğindeki gevşek bir ipliği karıştırıyor.

Burada olmak istemiyor.

İlginç.

Yanında Melanie Kincaid olduğunu hemen anladığım mükemmel bir sarışın var, yakında Melanie St. George olacak.

Jefferson Kincaid'in kızı ve *gelini*.

"Sizi sevgili kızım Melanie ile tanıştırmak isterim," diyor. Bana çarpıcı, sıcak bir gülümseme veriyor ve elini sıkmak için hareket ediyorum. "Melanie bu İşçi Bayramı hafta sonu evlenecek olan kişi."

"Tüm fikirlerinizi duymak ve etkinlik planınızı almak için çok heyecanlıyım.

Planlama başladı," diyorum pek de hissetmediğim bir güvenle.

İki ay içinde abartılı bir düğün planlama fikri bende biraz kasma isteği mi uyandırıyor?

Evet. Evet, kesinlikle öyle.

Bu etkinliğin aynı zamanda neredeyse her şeyi mümkün kılan sınırsız bir bud- get ile birlikte geldiğini de biliyor muyum?

Ayrıca, evet.

Ve Melanie'nin gülümseme şekli, nazik ve sıcak ve magazin basınının onu çerçevelediğinden çok uzak, endişeyi daha da hafifletiyor.

Olumlu bir bakış açısı, kendime hatırlatıyorum. Bu yaza olumlu bir bakış açısıyla giriyorum.

"Bu benim torunum Olivia," diyor ve elini yirmili yaşlarının başındaki kadına uzatıyor. Bana daha küçük bir gülümseme veriyor, annesinininkinden daha az sıcak değil ama daha az ... açık. Yine de gülümsemesi hala tatlı ve sevecen.

"Tanıştığımıza çok memnun oldum," diyorum ve uzun masadaki sandalyelerden birine oturmadan önce onun da elini sıkıyorum.

"Bu yaz burada bizimle olacağınız için çok heyecanlıyız. Bu toplantıdan sonra Janice'e gidebilirsiniz ve o size yaz için yeni evinizi gösterecektir. Eksik bir şey olursa lütfen bize bildirin, mutlaka düzeltiriz."

"Çok teşekkür ederim. Her şeyin mükemmel olacağından eminim." Jefferson gülümsüyor ve sanırım o anda ondan hoşlanabileceğime karar veriyorum.

Belki de Abbie ve Kat haklıydı. Belki de her şey zihniyetle ilgilidir.

"Bunu aklınızda tutun. Bu toplantıyı gerçekten merhaba demek ve seni hayatımın ışıklarıyla tanıştırmak için ayarlamak istedim, her ikisi de umarım bu yaz yakın bir şekilde çalışacaksınız." Gülümsedim, ne demek istediği konusunda biraz kafam karışmıştı.

"Torunum Olivia bu hafta üniversiteden mezun oldu ve sonbaharda kendi halkla ilişkiler şirketini kurmayı umuyor." Olivia'nın çenesi geriliyor ama dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor ve ben bunu tam olarak çözemiyorum.

"Hayır demekte özgürsünüz ama onu yaz için asistanınız ya da stajyeriniz olarak işe almak isterim. Çok fazla etkinliğimiz var ve her ne kadar yemek ve kurulumla ilgilenen bir ekibimiz olsa da, başka bir el muhtemelen sizin için faydalı olacaktır."

Oh lanet

olsun. Lanet

olsun.

Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu, bu fırsatın karşılıksız gelmeyeceğini bilmeliydim.

"Olivia'nın babası LBI'lı ve burada büyüdü, yazlarını da kulüpte geçirdi. Sizin için büyük bir kazanç olacak.

ihtiyaç duyulduğunda ada genelindeki taktiklerin yanı sıra Beach Club'daki farklı departmanlarla birlikte çalışmayı da ele alıyor."

Çenemi gevşetmeye ve omuzlarımın endişeyle kulaklarıma kadar yükselmemesi için zorluyorum.

"Bence bu çok faydalı olabilir. Haftada bir gün falan, belki?" "Bir beklenti yok, daha çok size bir teklif gibi. Ben hallederim Olivia'ya burada çalıştığı saatler için maaş ödüyoruz." *İlginç*, bence. Zengin bir kızın staj için bursa ihtiyacı var. "Ve tabii ki doğrudan size rapor verecek."

"Eğer Olivia ilgileniyorsa, onunla çalışmayı çok isterim," diye yarı yarıya yalan söylüyorum. Her ne kadar yalnız çalışmayı tercih etsem de, bu bölgeyi bilen biriyle çalışmanın faydalı olacağını inkâr edemem.

Bana sert bir şekilde başını sallıyor ama gülümsemesi yumuşayıp sıcak bir hal alıyor. Belki o da benim kadar gergin ve endişeli.

"Jeanne, Olivia'ya bilgilerinizi gönderir, o da takviminize girer ve detayları konuşursunuz. Kulağa nasıl geliyor?" diye soruyor ve o kadar sevimli bir dede bakışı var ki, hayır demek zor.

"Bu harika olur," diyorum ona tekrar gülümseyerek,

"Oh yaşasın! Ne kadar heyecan verici!" Melanie ellerini çırparken kızı sadece gülümsüyor.

Bu aile beklediğimden çok uzak.

Ve bir kez daha kendimi Abbie ve Kat'in haklı olup olmadığını sorgularken buldum. Eğer insanlar bana kim olduklarını gösterme şansı bulmadan çok önce onlar hakkında karar veriyorsam ve yıllardır tüm ilişkilerimi sabote ediyorsam.

"Kızımın düğünümün planlanmasında sana yardım etmesi *çok eğlenceli* olurdu!" Melanie en kötü kabusumu kaldırmadan önce şöyle diyor.

Mükemmel mani tedavili ellerinde tuttuğu beş inç kalınlığında bebek mavisi bir cilt, yanında *Wedding Stuff yazıyor*.

Geçip gittiğini sandığım endişe tekrar geri gelmeye başladı.

"Kesinlikle. Lafı açılmışken, son dakikada bir öğle yemeği yemem gerekiyor.

"Bu öğleden sonra, kızların sizinle buluşup hazırlıksız bir planlama toplantısı yapabileceğini düşünüyordum, eğer sizin için de uygunsa?"

Bu konuda hiç iyi değilim.

Hazırlıksızım.

Bu etkinlik için henüz temel araştırmalardan fazlasını yapmadım ve planlama materyallerim kesinlikle yanımda değil - ilham panolarım, defterlerim, günlük planım ve zaman çizelgem.

Hiçbirini.

Ama bu iş önemli ve herhangi bir şeyin ya da herhangi birinin bana bu fırsatı kaybettirmesine izin verirsem lanetleneyeceğim.

Ben hallederim.

Ben Camile Thompson'ım.

Bir keresinde bir müşterimin vahşi şeytan çocuğuyla 24 saat içinde *My Super Sweet 16*'ya layık bir *Sweet 16* planladım ve onun en sevdiği K-pop sanatçısını Amerika'ya uçmaya ve onun için sahne almaya ikna ettim.

Zengin bir pilicin üçüncü düğününü planlayabilirim, çok kolay.

"Kesinlikle," diyorum gülümseyerek. "Bunu başlatmak için sabırsızlanıyorum. Kullanabileceğim herhangi bir kâğıt ya da kaleminiz var mı? Bunu beklemiyordum ama aldığım notları bu gece bir belgeye aktarabilirim ve bu işi başlatabiliriz."

Kat'ten ödünç aldığım *olumlu düşünme* tavrımı takınarak bunun *aslında harika olduğunu* düşünüyorum. Bir adım önde başlayacağım ve onlara ne kadar çalışkan olduğumu hemen göstereceğim.

"İşte burada," diyor Jeffrey, Kincaid Corporation'ın logosuyla markalanmış bir yığın defteri uzatarak. "Ayrılırken Jeanne'a yarınki öğle yemeği için seni takvimime eklemesini söyle, kulüp ve yeni pozisyonun hakkında daha fazla konuşabiliriz. Melanie ve Olivia da orada olacak ve sanırım ikizler de orada olacak, değil mi?"

"Evet," diyor Olivia, gırtlaktan gelen alçak sesi sessiz odayı yararak.

"Ne yazık ki yarın tüm gün spa randevum var. Kaliforniya'dan yaptığım o uçuş beni gerçekten çok yordu ve bir masaja ve saunaya çok ihtiyacım var."

"Tabii ki. Camile, kızlar ve ben Surf'te harika bir yemek yiyeceğiz, değil mi?" Başıyla onaylar ve Jefferson ayağa kalkarak takım elbisesinin ceketini ve evrak çantasını alır.

"Tamam, yarın görüşürüz," diyerek elimi son bir kez sıktı ve kapıya doğru ilerledi.

"Siz hanımların her şeyi konuşmasına izin vereceğim!"

"Güle güle, baba!" Melanie kocaman bir gülümseme ve narin bir el sallama ile şöyle diyor. Melanie'nin düğününde çalışmaktan gerçekten *heyecan* duymaya başlıyorum, onun düğünündekinden ne kadar farklı olduğunu izliyorum.

O aptal magazinciler onu öyle gösterdiler. Abbie çok haklıydı. Asla yapmamalıydım-

"Hiç gitmeyecek sandım," diyor Melanie bir kez daha masaya, bu kez babasının koltuğuna otururken, sesi sıkılmış.

Dönüp ona baktığımda tamamen farklı bir kadınla karşılaşıyorum. Gülümsemesi erimiş, yüzünün yumuşaklığı gitmiş ve yerini sert çizgiler almıştı.

Konuşmuyorum ama gözlerim kızına kaydığında onunkiler *de lanet* olası bir şekilde büzüşüyor.

Uh oh.

"İstediğim her şey bu," diyor Melanie, mükemmel Fransız manikürlü tırnaklarını şu anda benimle alay eden Tiffany mavisi klasöre geçirerek. "Bütçem yok ve her şeyin *mükemmel* olmasını istiyorum. Ne de olsa bir *Aziz George*'la evleniyorum."

Göz kırpyorum.

Bir, iki, üç kez, sonra huşu dolu bir yanıt beklediğini fark ediyorum.

Ama yine de nasıl bir tip olduğunu bildiğim için ona vermiyorum. Onun yerine elimi uzatıp dosyayı gösterdim.

"Harika, neler hazırladığınızı ve bunu nasıl yazın etkinliği haline getirebileceğimizi görmek için sabırsızlanıyorum," diyorum, sesim sert ve dostça ama iş gibi.

Bana yüzyıllar gibi gelen bir süre boyunca bakıyor ama birkaç dakikadan fazla sürmüyor, sonra başıyla onaylıyor ve koca kıçlı klasörü bana doğru kaydırıyor.

"İlk birkaç sayfada Cuma gününe kadar tamamlamanı istediğim her şey var," diyerek beni başından savıyor gibi görünüyor. Dosyayı açtığımda, olabildiğince küçük puntolarla yazılmış, madde işaretleriyle dolu bir liste görüyorum.

Bu lanet listede en az yetmiş madde olmalı. Hay sikeyim.

Siktir, siktir, siktir.

Göğsümdeki gerginlik yavaşça artarken, gözlerim kaygı sisi içinde onları okuyamıyor bile. Bunun yerine, bir elimi masanın altına koyuyorum ve parmaklarımı başparmağıma ritmik bir şekilde vurmaya başlıyorum, her seferinde bir tane, panik içinde kaybolmak yerine odanın üzerinde süzölmek yerine odaya geri dönene kadar harekete odaklanıyorum.

"Bunun üzerinde hemen çalışmaya başlayacağım. Bu on beşinci madde mi?" Tırnağımı listede gezdirip rastgele bir tanesini okuyarak soruyorum. Biliyorum.

Eğer buradan sıfır soruyla ayrılırsam, bu bir zayıflık işaretidir. "Krem nevresim dediğinizde sıcak mı yoksa soğuk tonlardan mı bahsediyoruz?"

Benim sözlerimle yüzünde ufak da olsa bir değişiklik oldu.

Benden hoşlanmıyor ama onu etkiledim.

Onun testlerinden birini geçtim. Bu bir bakıma ironik. "Harika," diyor dudaklarının ucuyla.

Çoğu insan sarı alt tonlu, sıcak bir renk tercih eder. Özel üretim yaptırmadan soğuk alt tonlu nevresim takımı *bulmak* bile çok nadirdir.

İşte o zaman düşüncem doğrulandı. *Tüm* bu *liste* bir test.

Koridorda çalacak bir kuartetle ilgili nottan, çok belirsiz bir uğurlama talebine kadar, her madde onun düğününü planlamaya layık olup olmadığını görmek için.

Yüzündeki gülümseme bana başarısız olacağımı düşündüğünü söylüyor, tıpkı diğerleri gibi, neydi o? Dört düğün planlayıcısı mı?

Bunun bir "*bakalım yardımı ne kadar zorlayabiliriz, onu ne kadar mutsuz edebiliriz?*" oyunu olduğu açık.

Ama benim de aynı derecede acımasız ve sinsi olabileceğimi bilmiyorlar. Benim derim herhangi bir insanınkinden daha kalındır ve annem beni bu tür kötü kız muamelesiyle yüzleşmem, onu incelemem ve kazanmak için bir koz olarak kullanmam için yetiştirdi.

"Başka sorularım varsa onları ~~nereye~~—yönlendirmeliyim?" Ben soruyorum. "Olivia. Asistanım Cornelia'yı da CC yapın. E-postası ve cep numarası—ber üçüncü sayfada."

O anda, planlama sürecinin her yönünün e-postalarda dikkatle takip edilmesine karar verdim. Her onay, her ayrıntı daha sonra başvurulabilecek. Melanie Kincaid bir gelinzilla olabilir ama beni asla ezmeye çalışmadı.

"Bunu cumaya kadar yapabilirsin, değil mi?" Melanie kaşlarını kaldırarak cevap veriyor. "Ne kadarını biliyorsun bilmiyorum ama son planlamacım beni sebepsiz yere ortada bıraktı. Hiç profesyonelce değil."

Evet, bence de. Belki de psikopat bir gelinzilla olduğun içindir ve iyi, eğlenceli bir şekilde değil.

"Anne," diyor Olivia ve bu kelimeyle birlikte Melanie'den bir kızgınlık parıltısı geliyor.

Ayrıca ilginç.

Çok ilginç.

"Ya yapabilir ya da yapamaz, Olivia. Eğer küçük halkla ilişkiler işini yapmayı planlıyorsan bunu şimdi öğrenmelisin. İnsanlar seni yapmaya istekli olduğun şeylere göre anında yargılar. Görevlerini zamanında yerine getiremiyorsan portföyün ve referansların hiçbir şey ifade etmez."

Olivia tartışmak için ağzını açıyor ve nedense içimi bir sempati kaplıyor. Aklım bunun ne olabileceğine gidiyor - bu kızı kanatlarımın altına aldığım ve ona bildiklerimi öğrettiğim çiçek açan bir arkadaşlık.

"Çok haklısın Melanie. Sana kendimi kanıtlamak için sabırsızlanıyorum. Seninle çalışmak için sabırsızlanıyorum Olivia," diyorum ve Melanie'nin yüzündeki ifadeden bu raundu da atlattığımı anlıyorum.

BEŞ

CAMI

Bir yere gitmeden önce Melanie'den birkaç not daha alıyorum, ardından yarın Jeanne ile buluşup bilgisayarımı ve anahtarlarımı ayarlamak için koordinasyon yapıyorum ve nihayet lobiye giden merdivenleri çıkıyorum.

Bir kez daha Janice'e gülümsüyorum ve geçen seferki gibi benden önce o konuşuyor.

"Nasıl gitti?"

"Bay Kincaid, kızı ve torunuyla tanıştım." Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını büzüyor ama söylemiyor. "Yani, Janice, değil mi? Adın bu mu?" Başımı isim etiketine doğru eğiyorum ve o da gözlerini deviriyor.

"Evet, annem bana bilinen en yaşlı beyaz kadın ismini verdi ve bunun için onu asla affetmeyeceğim. Ve Cici. Lütfen bana Cici de."

"Anladım," diyorum gülümseyerek. "Cami." Kocaman bir anahtarlık kapıp masanın arkasından çıkmadan önce gülümsememe başını sallayarak karşılık veriyor.

"Pekâlâ Cami. Yaz için yeni evini görmeye hazır mısınız?"

Ondan hoşlanıyorum. Eğlenceli, neşeli ve fazlasıyla mutlu, Abbie ve Kat'in karışımı gibi ve bu konuda bir şey beni biraz rahatlatıyor. Sanki hayatımın en kaotik aylarından biri olabileceğini düşündüğüm bu dönemde yanımda biri varmış gibi.

"Acelem yok, eğer başka-"

"Dur, istasyonumdan ayrılmak için her şeyimi verirdim. Bekle, Glen'i alayım. Eşyaların arabanda mı?" Ona baktım, emin değildim. "Çantaların mı?"

Giysiler, biblolar. Bir şeyler getirdin, değil mi? Buraya taşınacağın izlenimine kapılmıştım. . taşıyorsun." Başını hareket ettiriyor ve bazı kâğıtları itiyor. "Jeanne ev idaresinin senin için 29 numaralı odayı boşalttığından emin olmamı söyledi, ama belki de yanılıyorum-"

"Oh. Evet. Evet. Ama kimsenin bana yardım etmesine ihtiyacım yok. Ben yapabilirim-" "Glen yardım edebilir. İnan bana, bu tam anlamıyla onun işi. GLEN!" diye bağırır,

Ve nihayet az önceki adam arkadan gelip Cici'ye dik dik bakıyor. "Rafını al, Cami'nin eşyalarını yeni dairesine taşımasına yardım etmeliyiz." Sanki eski arkadaşmışsınız gibi söylüyor.

"Neden yapamıyorsun?" diye soruyor ve kadın iç geçirmeden önce gözlerini deviriyor.

"Çünkü ben bir kadını ve zayıf, narin kollarım var ve sen büyük, güçlü bir erkeksin."

Adam gözlerini deviriyor ve kadın tatlı tatlı gülümsüyor.

"Söz veriyorum, önemli bir şey değil. Yapabilirim-" diye başlıyorum ama bu sefer sözümü kesen Glen oluyor.

"Sadece Cici'yle dalga geçiyorum. Endişelenme, Carol'ın resepsiyona bakacağından emin olalım," diyor ve eski kablolu telefonu alıp Carol olduğunu tahmin ettiğim kişiyi çeviriyor.

Burası garip bir yer. Çok garip.

Ama on dakika sonra eşyalarım askıya asıldı ve üçümüz asansöre bindik. Artık elimde ofisimin ve dairemin bulunduğu kilitli katlara çıkmak için okutmam gereken bir kartın yanı sıra restoran, kahve ve meyve suyu istasyonları ve diğer olanaklar hakkında bir yığın bilgi var.

"Toplantı iyi geçti mi?" Cici arkadaşça bir tonda soruyor.

"Evet. İyiydi. Çok bilgilendiriciydi." Kulağa hoş geliyor. Çok politik bir cevap.

"Melanie büyük bir sürtük müydü?" Glen soruyor ve Cici dönüp onun karnına bir şaplak atıyor. "Ooof, lanet olsun, Janice?" Ona tekrar vuruyor.

"Bu bana Janice dediğin içindi. İlki dangalak olduğun içindi. Kes şunu. Onu korkutup kaçıracaksın ve sanırım ondan hoşlanacağım."

"Sadece soruyordum," diyor ve biraz sevimli, biraz acınası bir şekilde kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi görünüyor.

Cici'ye baktığımda, ona gülümserken "sevimli" tanımına daha çok meylettiği açık.

"İyi diler. Melanie biraz yoğun görünüyor."

Glen dudaklarını dişlerinin arasında yuvarlayıp gözlerini açmadan önce homurdanıyor.

"Yoğun. Bu onu tanımlamak için iyi bir yol," diyor Cici, sonra asansörün zili çalıyor ve Glen'le beni arkada bırakarak yürümeye başlıyor. Ne yapacağımı bilemiyorum ama omzunun üzerinden bakıp eliyle "hadi" işareti yapınca onu takip etmeye başlıyorum. "Merak etme, o halleder." Ona yetişiyorum ve tekrar konuşmaya başlamadan önce adımlarını zar zor tutabiliyorum. "Melanie bildim bileli her yaz buraya gelir. Bir yıl buralı biriyle yattı, hamile kaldı ve sen Olivia'yla tanıştın."

"Evet, söyledim. Sessiz görünüyor."

Cici'nin gözlerindeki bakış, kolaylıkla paylaşılan bilgi hazinesinin burada bittiğini söylüyor.

"Bazen öyle." Eli, üzerinde altın rengi bir 29 bulunan bir kapıya gidiyor ve anahtarı kilide sokup çevirerek kapıyı açıyor. "Dün ikizlerle tanışmadın ama eninde sonunda ortaya çıkacaklar."

"Evet, yarın öğle yemeğinde onlarla buluşmam gerekiyor. Kimler? ikizler?"

"Melanie teknoloji kralı Huxley St. George ile evleniyor. İkiz kızları var, Staceigh ve Laceigh. İsimlerinin nasıl yazıldığını sormayın bile. Söz veriyorum bilmek istemezsin."

Biliyor gibiyim ama sormuyorum.

"Onlar şeytanın vücut bulmuş halleri. Üç yaz önce Melanie babalarıyla çıkmaya başladığında gelmeye başladılar. Beach Club'dan nefret ediyorlar ama yine de bütün yazı burada geçiriyorlar ve buradan ne kadar nefret ettiklerini söyleyip duruyorlar."

Sonunda yeni daireme girdik ve oda beklediğimden *çok daha güzeldi*. Damien'ın odasına çok benziyor ama daha küçük, sadece alanın ortasında tam boy bir yatak, yemyeşil beyaz nevresimler ve köşede adaçayı yeşili bir aşk koltuğu var. Şifonyer, yan sehpa ve karyola, ahşap zeminle uyumlu olması için koyu renkli ahşaptan yapılmış ama diğer her şey bembeyaz. Kafamı uzatıp küçük bir mutfak ve makul büyüklükte bir banyo görüyorum, sonra gözlerim yatağın yanındaki dev kazanı yakalıyor.

Okyanus manzarası.

Tanrım, sadece bu bile Melanie'nin düğünündeki kaosa değebilir.

"İkizler ..." Cici odaya bakıyor ve Glen'in bagaj arabasını eşikten geçirdikten sonra kapıyı arkasından kapatmasını izliyor.

"Psikopat, tıpkı Kaltak Sürüsü'nün diğer üyeleri gibi."

"Kaltak Sürüsü mü?" Yığından bir çanta kaparak soruyorum.

"Kaltak Sürüsü, yerel halkın ve personelin ikizlere ve onların dalkavuk ekibine verdiği isimdir. Herhangi bir anda kaç tanesinin ikizlerin gözüne girdiğine bağlı olarak bir düzine kadar varlar." Cici yatağın üzerine atlıyor ve cevap verirken bir kez zıplıyor.

"Ve onlar harika değiller mi?" Dudağımı ısırarak soruyorum. Glen'den önce Cici cevap veriyor.

"Her grupta olduğu gibi bazıları havalı, yani herkes ekstra değil. Bu ikizlerin buradaki dördüncü yazı ve muhtemelen en kötülerini onlar. Bekle." Bana bakmadan önce konuşmayı kesti, yüzünde bir parça panik vardı. "Bu iş burada bitmiyor, tamam mı?" Sanki onu ispiyonlayacağımı düşünüyormuş gibi bakıyor bana, sanki yeni tanıştığımızı unutmuş ve dost mu düşman mı olduğumdan emin değilmiş gibi. Gülümsüyorum.

"Sen iyisin. Bu tipleri bilirim. Onlarla düzenli olarak çalışan personelden bilgi almayı, gafıl avlanmaya tercih ederim." Yüzünde rahatlama ifadesi belirir.

"Ondan hoşlanıyorum, Cici."

"Ben de," diyor açıklamadan önce. "Yani her yıl ikizler kesinlikle dehşet saçacak birini seçiyor." Gözlerim kocaman oldu. "Tam anlamıyla kraliçe arı şeyleri. Saçma sapan konuşmalar, dedikodular, onları perişan edecek numaralar."

"Dört yıl önce, Ci-" diye başladı Glen, sonra durdu. "Özür dilerim." İç çeker ve başını sallır.

"Birkaç yıl önce onların hedefiydim. Uzun ve kirli bir hikaye ama Olivia ve ben adada büyüdük ve oldukça iyi arkadaşlık. Üniversiteden sonraki ilk yaz, ikizlerle birlikte geri döndü ve ... her ne sebeple olursa olsun, ikizler bir numaralı hedefin ben olduğuma karar verdiler."

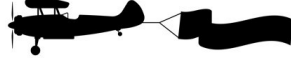
"Tanrım, çok üzgünüm," diyorum.

"Sorun yok. Söz veriyorum. Uzun zaman önceydi ve onlar daha büyük, daha heyecan verici balıklara geçtiler. Dürüst olmak gerekirse, hepimiz bu düğün için heyecanlıyız çünkü Melanie evlendikten sonra muhtemelen yazlarını Beach Club'da geçirmeyecek, bu da ikizlerin de muhtemelen buraya bırakılmayacağı anlamına geliyor." Yatağın üzerindeki küçük naneli pilavı açıyor ve ağzına atıyor. "Yani, hepimiz gerçekten

Bu düğünün iyi gitmesine bağlı. Baskı yok." Yüzünde şakacı bir gülümseme var.

"Evet, baskı yok."

"Dedikodu seansını bölmek istemem ama bu bavulları nereye koyacağımı söyleyebilir misiniz? Carol'a resepsiyonda uzun süre güven olmaz," diyor Glen, hepimiz valizlerimizi raftan almak için harekete geçmeden önce.

"Yemek için en iyi yer neresi?" Onlarla birlikte lobiye doğru yürürken Cici'ye soruyorum. Artık park kartım olduğuna göre arabamı çekmem gerekiyor ve muhtemelen dairem için de bir şeyler almam gerektiğini biliyorum.

"Adada bir market var ama en iyisi değil. Çok fazla seçenek istiyorsanız, köprüyü geçmeniz gerekecek, ancak etrafta bir sürü iyi restoran da var, ayrıca her gün birinci havuzun yanındaki restoranda yemek yiyorsunuz. Merdivenlerin aşağısında da küçük bir kafe var ama en iyisi değil." Kulübün haritasında benim için birkaç yeri daire içine alıyor.

Her ne kadar yapmam gerekse de, bakkal şu anda en kötü seçenek gibi geliyor ve binadaki kafe veya restoran da kulağa daha iyi gelmiyor. Hem yemek satın almak ve *yapmak* için çok yorgunum hem de potansiyel bir müşteriyle karşılaşmak ve "açık" olmak zorunda kalmakla uğraşamayacak kadar stresliyim.

Toplantılarım zihnimdeki yapılacaklar listesinden çıkarılmışken, şaşırtıcı derecede uzun geçen günün yorgunluğu iliklerime kadar işlemeye başladı. Ve bu sadece iyi uyuyamadığım ya da hala biraz akşamdan kalma olduğum için değil. Artık günümün en önemli anları geride kaldığına göre, Kat ve Abbie'nin bu sabah bana söylediklerini düşünmeye ve onların tavsiyeleriyle nasıl ilerleyeceğimi bulmaya çalışıyorum.

"Caddenin karşısında Fishery var. Uzun zamandır var olan, kızarmış yiyecekler ve iyi içkiler sunan küçük bir batakhane. Çoğunlukla yerliler gider ama yazları bennies de gider." Duraksıyor ve müşterilerle ve işverenlerle uğraşmak zorunda kalmak hakkında ne düşündüğümü biliyormuş gibi bana gülümsüyor. "Merak etme, Beach Club üyeleri oraya nadiren giderler."

Ben de ona gülümsüyorum.

"Teşekkür ederim."

Ona dün gece sarhoşken kendimi aptal durumuna düşürdüğüm batakhane de akşam yemeği yemek istemediğimi söylemiyorum.

"Bugün olmaz çünkü işim var ve dürüst olmak gerekirse çok yorgun görünüyorsun." Kırılacağımdan korkmuş gibi yüzünü buruşturuyor, ben de gülüyorum çünkü bu yalan değil. "Ama yakında bir şeyler yapmalıyız." Köşedeki, üzerinde otel markalı küçük bir not defteri olan masaya doğru yürüyor ve bir şeyler yazıyor. "Bu benim numaram. Daha sonra bana mesaj at, böylece birbirimizin numaralarını öğrenmiş oluruz ve umarım bir şeyler ayarlayabiliriz."

"Teşekkür ederim. Çok nazıksınız. Buralarda kimseyi tanımıyorum, bu yüzden bir arkadaş Bir arkadaş iyi olurdu," diyorum ve bu benim için hem tuhaf hem de karakterimin çok dışında hissettiriyor, ama belki de buradayken ihtiyacım olan şey budur: konfor alanımdan çıkmak ve dallanmak.

Tekrar konuştuğunda Cici'nin gülümsemesi kibar. "Biliyor musun, iyi birine benziyorsun. Umarım Melanie, Sürtük Sürüsü ve kulüple başa çıkabilirsin. Seni korkutmalarına izin verme, tamam mı?" diyor nazik bir gülümsemeyle.

O an ondan hoşlandığıma karar verdim.

"Oh, merak etmeyin. Onların tipiyle ilgili çok deneyimim var. Beni kolay kolay korkutamazlar," diyorum dostça bir bakışla.

"Buna sevindim." Resepsiyondaki telefon çalıyor ve kadın telefonu duvara fırlatmak istercesine ona bakıyor. "Pekâlâ, buna cevap vermeliyim. Sonra görüşürüz, tamam mı?"

"Evet," diyorum gülümseyerek lobiden çıkıp tuzlu havaya ve güneş ışığına doğru yürümeden önce.

ALTI

CAMI

Beach Club'dan ayrılırken sanki bir hayal dünyasından çıkıp gerçeğe giriyormuşum gibi hissediyorum.

Ada ilginç çünkü Anma Günü öncesinde buralar oldukça boş görünüyor, işletmeler ziyaretçi akınına ve tatile hazırlanıyor ama yine de gerçekçi, normal insanlar normal işletmelerde normal işlerde çalışıyor.

Beach Club'ın bereketli savurganlığıyla tam bir tezat oluşturuyor.

Bunu sevdim.

Çok beğendim.

Beach Club bir gösteri gibi geliyor - sadece bir gündür oradayım ama şimdiden maskemi ne olursa olsun sıkı sıkıya takmam gereken bir yer gibi hissettiriyor. Ama dışarı adımımı atar atmaz, garip bir şekilde evimdeyim.

Ancak Balıkthane'ye giden yolu geçmeden önce iki tarafa da bakarken, büyük bir hata mı yapıyorum diye düşünmeden edemiyorum.

Güvenli balonumda kalmalı ve kesinlikle caddenin karşısına geçip kendimi aptal durumuna düşürmemeliyim.

Buraya yüzümü göstermemeliyim, orası kesin.

Arayıp kredi kartı numaramı vermeli, yüklü bir bahşiş bırakmalı ve bir daha asla kapıdan içeri girmemeliyim.

Ama aynı zamanda . . .

Acıktım. Aslında *acıktım*ın eşliğindeyim ve dün gece buradaki patates kızartması inanılmaz güzeldi ve başka bir şey nerede bilmiyorum *ve* hesabımı ödemem gerekiyor, işte gidiyoruz.

İçeri girdiğimde, burada yemek yemenin neden harika bir fikir olduğunu hatırladım, yine de aynı barmen buradaysa, dışarıdan almam gerekebilir. Bar karanlık ve küçük ama temiz ve inanılmaz güzel kokuyor. Bar, arka tarafın tamamını kaplıyor; sağ tarafta bir mutfak penceresi ve üzerinde *ofis* yazan bir kapı barın arkasına yerleştirilmiş ve her tarafta küçük yüksek masalar var.

Bu işi halletmeye karar veriyorum, arka bara yürüyorum ve bir tabureye oturuyorum. Etrafıma bakıyorum, dün geceki sunucu burada görünüyor ama barmen yok, bu yüzden açıklayabilmek için onun gelmesini beklerken endişem biraz azalıyor. Beklerken, yıpranmış bir kağıt menüyü almak için uzanıyorum, hoparlörlerden müzik çalarken okuyorum. Az önce geldiğim yerden tam 180 derece farklı; formaliteler ve sıkı gülümsemeler yerine derin kahkahalar, gündelik kıyafetler ve kızarmış yemek kokusu var.

Sanki özlediğimi fark etmediğim bir konfor alanına geri dönmüş gibiyim.

En iyi arkadaşlarım beni açıkça konfor alanımdan *çıkma*ya zorladıkları için bu önemli.

"Karides sepeti benim favorim," diyor bir ses, karnım yere düşüyor ve başımı kaldırdığımda kollarına yaslanmış, bana gülümseyen bir adamla karşılaşıyorum.

İçkinin ve en iyi arkadaşların sisi olmasa bile, yine *de iyi* bir Gülümse.

Bu Kat'ın seveceği türden bir gülümseme, onun iyi krep yaptığını ve iyi sarıldığını söyleyebilirdi, ama Abbie bunun elleriyle ne yapacağını bildiğini haykıran türden bir gülümseme olduğunu söylerdi.

En azından Abbie'nin kendine güvenen ve düzenli olarak orgazm olan yeni versiyonu.

"Karides sepeti mi?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

"Oh evet. Kızarmış karides, bir ton patates kızartması, birkaç hushpuppies." Gülümsemesi genişliyor ve gamzeleri olduğunu hatırlıyorum.

Siktiğimin gamzeleri.

Hangi yüce güç, açık kahverengi saçları, tam olarak küt kesilmemiş ama çok da uzun olmayan saçları, kirli sakalları, geniş, beyaz gülümsemesi ve geniş omuzlarıyla bu tanrı gibi adama baktı ve dedi ki, onun da neye ihtiyacı var biliyor musun?

Gamzeler.

Haydi ona biraz gamze verelim de hayatı boyunca bir kaç lanet külot düşüreceği gerçeğini çivileyelim.

"Pekâlâ. Bunu kabul ediyorum." Onaylar gibi gülümsüyor ve garip bir şekilde bu beni etkiliyor.

Bu adamın onayını kazanmak, nedense içimi ısıtıyor.

Hayır, hayır, hayır, Cami. Buraya bir görev için geldin. Yemeğini ye, hesabını öde, yatağına git.

"Ee, bu sabah ne kadar kötüydün?" diye soruyor bir ekrana dokunup tekrar bana dönerek ve kollarına yaslanarak.

Lanet olsun.

Bir parçam beni tanımadığını düşünmüştü.

"O kadar da iyi değil. Daha da kötüsü arkadaşlarım hesabı ödemedi gittiklerini ve ödemek için kendimi rezil ettikten sonra içeri girmek zorunda kalacağımı söylediler." *Aptal gamzeleri tekrar ortaya çıkmadan önce yüzü bir anlığına kararıyor.*

"Evet, şey. Dün gece hepiniz oldukça dağılmış durumdaydınız. Bu gece neredeler?"

"Eve döndüm. Buraya gelmeme yardım etmeye geldiler."

"Ev olmak ..."

"Şehir. Beach Club'da yeni bir iş için buradayım."

"Evet, bunu söylediğini hatırlıyorum." Konuşmadan önce ona sıkı bir gülümseme verdim.

"Peki, şu hesapla ilgili olarak, nasıl ödeme yapmalıyım? Bunun üzerine mi ekleyeyim yoksa ... ?"

Cevap vermeden önce gamzeleri derinleştiriyor. "Bir anlaşma yapalım." "Anlaşma mı?"

"Bana aklından neler geçtiğini söyle, ben de hesabı unutayım."

"Ne?"

"Gözlerinizdeki o stresli bakış her neyse onunla konuşun, ben de hesabınızı ödeyeyim."

"Ödeyebilirim," diyorum, bu yabancıya kendimi *daha da fazla* gösterme fikri kesinlikle korkunç bir fikir.

"Biliyorum."

"O zaman neden üstünü örtmek istiyorsun?"

Tekrar bara yaslanıp benimkilerle göz göze gelmeden önce iç geçiriyor. "Sende o bakış var," diyor.

"Bakış mı?"

"Bir süredir bu barın sahibiyim. Nasıl görüldüğünü biliyorum." "Ne bakışı?" Küçük bir gülümsemeyle sordum.

"Bir şeyler düşünüyorsun." Onun sözleriyle gülümsemem artıyor çünkü haksız değil ve kendimin belirli yönlerini gösterme konusunda oldukça iyi bir iş çıkardığını düşünen biri olarak bunun etkileyici olduğunu düşünüyorum.

"Ve sen de işinde oldukça iyisin."

"Biliyorum," diyor ukala bir gülümsemeyle. "Bana içini dökmeden önce sana ne içirebilirim?" Barmenlerin bunu yapmasından -müşterileri okuyup havadan sudan konuşmaya başlamalarından- nefret etsem de gülümsemesine karşılık vermekten kendimi alamıyorum.

Gamzeler yüzünden olmalı.

"Aperol spritz," diyorum sonunda. Başını salladığında gamzeleri kayboluyor.

"Üzgünüm, bebeğim. Bir batakhanedesin. Burada lüks bir şey yok. Sert içki, bira, kırmızı veya beyaz şarabımız var."

Bilmem gerekirdi ama denemeye değerdi.

"Beyaz şarap iyi olur," diyorum çünkü dün gecedan sonra sert içki kesinlikle yanlış seçim, gerçekten işime yarayacak olsa bile. İçten içe daha sert bir şeyler istediğimi biliyormuş ama beni rahat bırakmaya hazırmış gibi başını sallıyor. Büyük bir şarap bardağını şarapla doldurmadan önce bir ekrana dokunarak siparişimi girdiğini varsayıyorum.

"Dökül bakalım," diyor önümdeki bardağı tokuştururken.

"Dökmek mi?"

"Ne düşünüyorsun?" Sağıma soluma bakıp izleyen biri olup olmadığını anlamaya çalışırken kaşlarım bir araya geliyor. "Bana tüm sorunlarını anlat."

"Seninle yeni tanıştım. Biraz fazla değil mi?" diye sordum.

"Bir barmenin avantajı, bana travma yaşatabilir ve sonra istediğin kadar buradan uzak durabilirsin. Beni bir daha görmek zorunda kalmazsın ve muhtemelen kendini biraz daha iyi hissedersin."

"Yani sen travma süngerı gibi bir şey misin?" "Sanırım." Gamzeler geri geldi.

"Kulağa biraz iç karartıcı geliyor." Dudaklarından, dün geceki kadar yüksek olmayan bardaki müzikten duyulabilecek kadar yüksek bir kıkırdama geliyor ve ses karnıma yerleşerek vücuduma sıcaklık gönderiyor.

"Öyle değil. İlginç bir şey. İnsanlarla konuşmak hoşuma gidiyor." "Yani, dramayı seviyorsun?"

"Diğer insanların dramlarını dinlemeyi seviyorum." "Hmm," diyorum, pek ikna olmamış bir şekilde.

"Tamam, belki tam zamanlı terapist pozisyonunu sevmiyorum - Mitchell'in karısının onu neden bu hafta üçüncü kez kanepede uyuttuğunu bilmeye gerçekten ihtiyacım yok, özellikle de bunun nedeni çoğunlukla lanet olası bir moron olması ve karısının ona yaptığı akşam yemeği hakkındaki olumsuz görüşlerini duymak istemediğini anlayamamasıysa. Ama arada sırada güzel bir kızdan bilgi almak? Evet, buna işin bir avantajı diyebilirim."

Şimdi kollarıma yaslanıp ona gülümsüyorum. "Yani güzel kızlar bu işin bir getirisi mi?" Gözleri vücudumda geziniyor ve tüm vücudumda bir yanma başlıyor.

Hah. Bu yeni bir şey.

Bu olmaz, en azından bana olmaz.

Umutsuz romantik Kat'e mi?

Evet.

Abbie'ye, erkek arkadaşı ona en dayanılmaz seksi bakışları kim atıyor?

Evet, kesinlikle.

Ama ben değilim.

Erkeklerden hoşlanmadığımı ya da beni etkilemediklerini söylemiyorum, etkiliyorlar.

Ama *benim* şartlarımla. Çoğunlukla, sadece sevişmek istediğimi bildiğimde, ilgimi çeken bir adam bulma ve dize özgür yaşama misyonuma geri dönmeden önce dürtüyü yoldan çıkarma zihniyetiyle dairemden ayrıldığımda.

Ve Tanrım, bu adam dizeleri *çılgılık atıyor*.

"Sorunlarını anlatacak mısın yoksa mutlu bir yemek yiyene kadar beklemem mi gerekiyor?"

"Karides sepeti o kadar iyi, ha?" Gülümseyerek soruyorum. Ama nedense dökülüyorum.

Belki şaraptan, belki yemek kokusundan, belki yeni bir işe başlama hissinden, belki de karşınızdakinin muhtemelen çılgınca şeyler duymuş bir barmen olduğunu bilmekten.

Belki de sadece gamzelerimdir.

Her iki durumda da, dökülüyorum.

"Arkadaşlarım güven sorunum olduğunu söylüyor." Gözlerini bana dikmiş, açmamı bekliyor. "Yeni insanları kabul etmeyi bu kadar zorlaştırmayı bırakmam gerektiğini söylüyorlar. Görünüşe göre, insanlara çok fazla test yapıyorum. Sadece başarısız olmalarını bekliyorum ki böylece insanların berbat olduğu ve güvenilmemesi gerektiği varsayımımı daha da doğrulayabileyim."

"Öyle mi?" "Neyi?"

"İnsanları test edin."

Duraksıyorum, nasıl açıklayacağımı düşünmeye çalışıyorum. Tabii ki biliyorum.

Sorun şu ki, bunu en iyi arkadaşlarım dışında birine yüksek sesle söylersem, artık bundan saklanamam. Abbie ve Kat'e verdiğim söze rağmen tam da bunu yapmıyormuşum, gizlice hâlâ yapmıyormuşum gibi davranmaya devam edemem.

Ama gözleri nazık ve şarap boş midemde sıcak ve bu iki nedenden dolayı gerçeği söylüyorum. Bir yabancıya itiraf etmek bir bakıma özgürleştirici.

"Evet. Sanırım öyle. Ama başarısız olmaları benim suçum değil." Bir kaşını kaldırıyor ve ben de iç çekiyorum, sonra genişletip gerekçelendiriyorum. "İnsanlar size kendilerinin mükemmel versiyonunu verirler. Size görmek istediğinizi *düşündükleri*, aşırı düzenlenmiş bir versiyonunu verirler."

"Bu kötü bir şey mi?" diye soruyor.

Bu beklenmedik bir yanıtı ve üzerinde düşündüm. Bunu daha önce düşünmüş müydüm bilmiyorum.

Bu kötü bir şey mi?

"Yani ... evet." Kaşları bana tam olarak inanmamış gibi kalkıyor ve ben durup düşünüyorum.

İnsanların bana uçmuş halleri yerine en iyi hallerini vermeleri kötü bir şey mi?

"Bunu yeniden çerçevelendirmeme izin verin," diyor. "Tanıştığınız herkes size kendilerinin en basit versiyonunu sunsaydı, onları hiç içeri alır mıydınız?"

Hemen cevap veriyorum.

"Hayır." Sanki düşüncesini doğrulamışım gibi başını biraz eğdi. "Ama herkes *sana* en başından itibaren en kötü hallerini gösterseydi, onlardan hoşlanır mıydın?"

"Tabii ki yapmazdım." Bana bir bakış daha attı. *Gördün mü? Diyor ki.*

"Ama bu, onlara zaman ayırmadan önce herkesin en kötü halinin neye benzediğini bilmek hayatı kolaylaştırmaz mı? En kötü hallerine tahammül edip edemeyeceğimizi hemen anlardık."

Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuştururken gamzeleri geri geliyor, kasları esniyor ve *kutsal bok*.

Bakmamalıyım. Yaz için buradayım. İş için buradayım.

Sokağın karşısında *çalışıyorum*.

"Yani zamanınızı sadece en kötü hallerine *tahammül* edebileceğiniz insanlara harcamak istediğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Sanki anlamı değiştirecekmiş gibi söylediklerimi tekrarlayıp duruyorsun," diyorum ama ben kelimeleri söylerken bile onun anlamı değişiyor.

Söylediğim şeyle, sevdiğim insanlara sadece en kötü oldukları zaman *tahammül* ederim.

Abbie'nin en kötü olduğu zaman?

Mücadele ederken. Zihinsel olarak kötü bir yerde olduğunda. Kendini kötü hissettiğinde. Bana en çok ihtiyacı olduğunda.

Kat'in en kötü olduğu zaman?

Başka bir ilişkiyi sorguladığında. Uçarı davrandığında. Elindeki konuşmaya odaklanamadığında. Endişesi galip geldiğinde.

Onlara sadece *müsamaha*

mı gösteriyorum? Tabii ki

hayır.

Abbie ve Kat en kötü durumdayken, yardım etmek için elimden geleni yapıyorum.

Tabii onları test etmiyorsam, beni ne kadar önemsediklerini görmek için onları uzaklaştırmaya çalışmıyorsam.

Aman Tanrım.

Sorun ben miyim?

Berbat durumda

miyim?

Boktan bir arkadaş mıyım?

Kafamın içinde Aralık ayından beri dırdır eden o küçük ses konuşuyor.

Bazen, evet.

"Orada ne oluyor?" diye soruyor Gamzeli.

"Hmm?" Artık bu konuşmanın içinde olmadığımı, kendi düşüncelerimin ve anlayışlarımın çok derinlerinde olduğumu söylüyorum.

"Konuşmayı bıraktınız ve düşünmeye başladınız. Hangi sonuca vardın?" Önce ona sonra da tırnaklarıma bakıyorum, dün gece Abbie dışarı çıkmadan önce beni yeni işim için heyecanlandırırken yaptığım açık pembe tırnaklarıma.

"Arkadaşlarımdan bana, benim onlara olduğumdan çok daha iyi arkadaş olduklarını düşünüyorum."

Bir kasaya doğru ilerledi, birkaç kez dokundu, sonra tekrar bana doğru yürüdü.

"Nedenmiş o?"

"Ben onlardan çok daha kötü durumdayım." Gerçek olmasına rağmen bunu söylediğimde şaşırıyorum.

Bana anlamamış gibi garip bir bakış daha atıyor ama konuşmuyor, ben de devam ediyorum.

"Arkadaşlarım için en kötüsü birine ihtiyaç duydukları zamandır. En kötü halim *çok* ortaya çıkıyor ve gözlerini bile kırpmıyorlar. Onları test ediyorum ve canımı sıkan şeyi onlara anlatmıyorum. Onlarla ilişkimi kesiyorum. Yargılıyorum. Ve onlar asla olumsuz bir şey söylemiyorlar."

"Ama ..."

"Benim için endişelendikleri zamanlar hariç." Vardığım sonuçtan memnunmuş gibi gülümsüyor. "Buradayken daha fazla arkadaş edinmemi istiyorlar. İnsanlara bir şans vermemi. Bu sabah kendi kendimi sabote ettiğimi söyleyerek bana müdahale ettiler." Yüzlerindeki ifadeyi hatırlayarak tekrar duraklıyorum. "Benim için endişelendiler. Sanırım . . . Sanırım bir süredir endişeliler. Sadece duymak istemedim."

"Peki şimdi biliyor musun? Duymak ister misin?" Yine cevap vermeden önce düşünüyorum.

"Yani, pek sayılmaz. Ama uzun zamandır ilk kez burada yalnızım. Arkadaşlarım bana hiçbir zaman 15 dakikadan daha uzak olmadı. Bu içgörüyü sahip olmak ve bununla ne yapacağımı bilememek sarsıcı." Birisi barda oturuyor ve sipariş alıp içki servisi yapmak için ayrılıyor, ben de yerime oturup şarabımı yudumluyorum ve ortaya çıkardığım şeyi ve bunun benim için ne anlama geldiğini düşünüyorum.

Bu sabah inanılmaz derecede ufuk açıcıydı elbette, ama ne gariptir ki bu konuşma her şeyi daha da iyi anlamama yardımcı oluyor.

"Peki, bu konuda ne yapacaksın?"

"Ben İnsanlara bir şans vermeyi deneyeceğim. Belki."

"Belki mi?" diyor, gamzeleri ortaya çıkmış ve gururla gülümsüyor.

Aklım, görünüşe bakılırsa, bana eşlik edecek olan ve ... katlanılabilir görünen Olivia'ya gidiyor.

Bir şans vermeye değer olabilir.

Ve Cici, bana karşı çok nazık olan kapıcı. Belki o da açılabilceğim biri olabilir.

Sonra ikizleri düşündüm.

Duyduğum kadarıyla en kötülerini ikizlermiş. Ama orada bile -Bir ya da iki kişinin muhtemelen önyargılı görüşlerine dayanarak onları yargılayıp bir kenara mı atmalıyım?

Tanrım, arkadaş edinmek ve insanlara *şans* vermek düşündüğümünden çok daha zormuş.

"Olabilir. Sence herkes bir şans hak ediyor mu?"

Gamzeli iç geçirir.

"Bence bazı insanlar bunu diğerlerinden daha fazla hak ediyor, ama hayır. Şu anda değil. Ama akıllı bir kıza benziyorsun. Eminim iyileri kötülerden ayırabilirsin."

Bir keresinde insanlar için iyi bir tartım olduğunu düşünmüştüm.

Annemin bana insanları iyi ölçmeyi, güçlü ve zayıf yönlerini ve ne sakladıklarını anlamayı öğrettiğini sanıyordum.

Jason'a kadar. Sonra yanıldığımı anladım.

"İşte sana bir fikir. Seni bir randevuya götürmeme ne dersin? Yeni bölümünü kutlayabiliriz. Sana adayı gezdirebilirim."

Tam otuz saniye boyunca orada oturdum, bakakaldım ve biraz ... kafam karıştı.

"Bütün yükümü senin üzerine yıktıktan sonra beni dışarı mı çıkarmak istiyorsun?" Ona bir kaşımı kaldırıyorum.

"Evet."

"Evet, yalan söylemeyeceğim, bu seni pek de istikrarlı biri gibi göstermiyor."

"İyi bir çiftmişiz gibi görünüyor, değil mi?" İnançsızlıkla ağzım açık kalıyor.

"Bundan daha çok çabalaman gerekecek." Gülümsüyor ve Tanrım, neredeyse evet diyesim geliyor.

"Sorun değil. Sabırlı olabilirim," diyor. Bir zil çalıyor ve aşçı, gamzeleri çıkmadan önce zar zor çözebildiğim bir şeyler bağırarak patates kızartması ve kızarmış karidesle dolu bir sepet alıp gülümseyerek önüme koyuyor. "Afiyet olsun."

Daha sonra, itiraf etmek istediğimden daha fazla gülümsememe neden olan bir saatlik sohbetin ardından yemeğimin parasını ödüyorum. "Teşekkürler," dedim. "Buna ihtiyacım vardı. Tavsiyen için de teşekkürler."

"Yakında tekrar gelmelisin, görevin hakkında beni bilgilendirmeye devam et."

Başımı sallamama neden olan şey, yukarıda bahsettiğim mutlu yemek vızıltısı olmalı. "Olur." Taburemi itip kapıya doğru ilerlemeye başladığımda durduruldu.

"Hey, Cami?" diyor ve ben dönüp ona bakıyorum, adım nereden bildiğine kısmen şaşıyorum. "Dün geceki esmer mi? O mu?"

kartı dosyadaydı. Siz üçünüzü Beach Club'a götürmeden önce fişi imzaladım." Ağzım açık kalıyor ve gülmeye başlıyor ama eve yürürken tek düşünebildiğim arkadaşlarıma katlanamadığım.

Ve onları ne kadar çok sevdiğimi.

YEDİ

18 MAYIS PERŞEMBE

CAMİ

"Ahh, Camile! Bizimle öğle yemeğine geldiğin için çok teşekkür ederim!" Jefferson Kincaid ertesi gün Beach Club'daki iki restorandan daha şık olanının hostesi beni Olivia ve iki sarışınla birlikte oturduğu masaya götürdüğünde nazık bir gülümsemeyle şöyle diyor.

Sanırım ikizler.

Bu adamı sevip sevmediğime karar veremiyorum. Tatlı yaşlı adam hisleri var, ama aynı zamanda sadece zengin yaşlı adam hisleri de olabilir, ki bunlar tamamen farklı iki kategori.

Ama karşımdaki sarışınlar Jefferson ve Olivia'nın arasında otururken ve saçımdan ojeme, bugün takmayı seçtiğim takılara kadar beni dikkatle incelerken bunu düşünecek zamanım yok.

Ve anında, onların tipini tanıyorum.

Babam ben küçükken vefat etti ve annem onun küçük hayat sigortasını bir imparatorluk kurmak için kullandı. Bana defalarca söylediği gibi, babam hayatının aşkıydı, o halde başka bir aşk bulmaya çalışmanın ne anlamı vardı? Bunun yerine, zamanını ve enerjisini iyi bilinen ve saygı duyulan bir iş kurmanın yanı sıra dul annelerin kendi ayakları üzerinde durmalarına yardımcı olan kar amacı gütmeyen bir kuruluş kurmak için kullandı.

O kesinlikle benim idolüm.

Ama sahip olduğu fırsatlar sayesinde Doğu Yakası'nın en iyi hazırlık okullarından birine gittim ve ABD'nin en büyük şirketlerinden bazılarının varisleriyle dirsek teması içinde büyüdüm.

İkizlerin bu kategoriye girdiğini hemen anladım.

"Olivia'yı hatırlarsın elbette," diyor ve o devam etmeden önce bana sıkı bir gülümseme veriyor. "Bunlar da Staceigh ve Laceigh, yakında üvey torunlarım olacaklar."

Tek yumurta ikizi olmasa da ikiz oldukları belli olan sarışınlara gülümsüyorum. Neredeyse ama tam olarak aynı değiller. Çok güzeller ve Olivia'yla aynı yaşta (internette yaptığım araştırmaya göre 22), ama esmer kızla ilgili ilk izlenimim kadar gerçekçi görünmüyorlar.

İçlerinden biri elini kaldırıyor. "Ben Staceigh." Elini tutup sıkıyorum ve ona sıcak bir gülümseme olduğunu umduğum bir karşılık veriyorum.

"Ben de Laceigh. E-I-G-H," diyor diğeri, ablasının hareketlerini neredeyse birebir taklit ederek ve Olivia iç çekip nefesinin altında bir şeyler anlatmaya başladığında şaşkın bakışlarımı gizlemeye çalışıyorum.

"Senin için isimlerini heceliyor. Stacy ama S-T-A-C-I- E-G-H diye yazılıyor."

"Oh," diyorum fısıltıyla, gözlerimin şokla açılmasına izin vermemeye çalışarak.

Yani, ikizler tam bir klişe: sarışın, muhteşem ve acayip hecelenmiş isimleriyle aşırı zenginler.

"Eminim Melanie'nin düğünü için kızlarla da yakın çalışacaksınız ve bunun dördünüzün kızlar gibi kaynaşması için harika bir zaman olacağını düşündüm." *Ben* bunu yaparken, ikizlerin en sevimli, melek gibi gülümsemelerini izliyorum. "Ne yazık ki öğle yemeğine kalamayacağım. Yetişmem gereken bir son dakika toplantım var." Özür dileyen bir gülümsemeyle bana dönüyor. "Bu benim alışkanlığım olmaya başladı Camile, çok özür dilerim. Sezon başlangıcı ekstra çılgınlık yaratıyor, biliyorsun değil mi?"

"Oh, hiç sorun değil. Tamamen anlıyorum," diyorum ve içimden rahat bir nefes alıyorum.

Şimdi ofisime koşabilir ve Beach Club'da etkinlik departmanını yöneten inanılmaz derecede düzensiz kişinin geride bıraktığı bir mil yüksekliğindeki dosya yığını ve Melanie'nin saçma klasörünü *incelemeye* devam edebilirim.

"Ama lütfen kalın ve kızlarla birlikte benimle öğle yemeği yiyin. Kızlar, bizim Camile Beach Club'da yeni olduğu için henüz kimseyi tanımıyor. Lütfen ona hoş karşılandığını hissettirin."

Staceigh uzun takma kirpiklerini kırıştırarak, "Elbette Bay Kincaid," diyor. "Oh, şimdi, Staceigh. Bana dede demeni söylemiştim."

O kadar hızlı gerçekleşir ki, bakmasanız kaçırırsınız - Staceigh'in mükemmel yüzünde tiksinti ya da kızgınlık ya da benzer bir şeyin küçük bir parıltısı.

"Evet, büyükbaba. Camile'in Beach Club'da kendini evinde gibi hissetmesini sağlayacağız," diyor gülümseyerek.

"Evet," diyor Laceigh, gülümsemesi kız kardeşininkinden biraz daha az pratik.

"Mükemmel, ben gideyim," dedi ve ayağa kalktı. "Camile, lütfen tekrar üye ol, herhangi bir sorunuz olursa Jeanne her zaman cevap verebilir."

"Harika, çok teşekkür ederim Bay Kincaid."

"Şimdi, bana dede demeni istemeyeceğim," diyor ve gözlerimin açılmaması için mücadele etmek zorunda kalıyorum. "Ama bana en azından ilk adımla hitap etmelisin."

"Elbette Jefferson."

"Pekâlâ, sonra konuşuruz hanımlar."

Üçümüz Jeffer'in gidişini izlemeden önce bir vedalaşma korusu oluşuyor, yanından geçtiği insanlara çenesini eğiyor, kapıdan çıkana kadar diğerlerine gülümsüyor. Sonra, Olivia ve Bitch Pack ikizleriyle birlikte olmak istemediğim bir öğle yemeğinde oturuyorum.

Hayır, Cami. Bu hiç adil değil. Cici ve Glen onlara öyle diyor diye sen de öyle demek zorunda değilsin.

Onlara gerçek bir şans vermeliyim.

Bu düşünceyle omuzlarımı dikleştirdim, sadece bir *parça* sahte olan en nazik gülümsememi takındım ve öğle yemeği arkadaşlarıma döndüm.

Ancak Staceigh'in yüzündeki tatlı gülümseme Jefferson odadan çıkar çıkmaz eriyip gitmiş gibi görünüyor. Mimosasından bir yudum alıp odayı taradıktan sonra gözlerini kafasının içine çevirip konuşuyor.

"İşte Cara." Sesinde tam bir *küçümseme* var.

"Ugh," diyor ikizi. Staceigh başını sallıyor, sesi sadece masadakilerin duyabileceği şekilde alçalıyor.

"Tanrım, Rachel McAdams'la aynı kuaföre gittiği için kendini çok güzel sanıyor ama o kadar iğrenç ki." Konuşurkenki ciddiyeti neredeyse endişe verici, yüz hatlarımı sakinleştirmek için kendimi yeniden düşünmeye zorluyor.

Ben Kat ve Abbie ile değilim.

Lisedeki şirret kızlarla birlikteyim ve böyle ortamlarda nasıl bir hiyerarşi olduğunu hatırlamam gerekiyor. Yanlış bir hareket ve besin zincirinin en altındasın.

Her yaz terör estirmek için birini seçiyorlar. Cici'nin sözleri aklıma geliyor.

"Çok iğrenç," diye yankılanıyor Laceigh ve bir an için gerçek kelimeler bilip bilmediğini ya da sadece kız kardeşinin söylediklerini tekrarlayabilen bir robot olup olmadığını merak ediyorum. Tam o sırada, bahsettikleri kadın gülümseyerek masamıza el sallıyor ve gülümseyerek bize doğru yürüyor.

Onların tipiyle pek çok kez karşılaştığım için bu beni şaşırtmamalı ama ikizlerin yüzlerindeki ifadenin tamamen değişmesi beni biraz şaşırtıyor. Olivia'ya ters ters bakıyorum, o da sanki kafası karışmış gibi gözlerini bana diyor.

"Cara!" Staceigh ayağa kalkıyor ve eğilerek güzel esmeri iki yanağından öpüyor. "Seni görmek çok güzel!"

"Siz de! Bu yaz yine burada olacağınızı duydum ve babama burada da biraz zaman geçirmemiz *gerektiğini* söyledim." Gülümsemesi içtendi ve onun için *gerçekten* üzuldüm. Onun hakkında saçma sapan konuştuklarından haberi yok.

"Bir şeyler ayarlamamız gerekecek. Belki yarın bir şeyler içeriz?" Staceigh'in sesi şeker gibi tatlıydı.

"Oh, buna bayılırım!"

"Harika. Kim'i ara, o ayarlar," diyor Staceigh oturmadan ve Cara'ya gülümsemeden önce göz kırparak. "Güle güle." Yüzgeçleri kıpırdıyor ve Cara'nın gülümsemesi, çok açık bir şekilde kovulduğunu fark ettiğinde tedirgin oluyor. Kraliçe arı onun varlığını aşmıştır.

"Tamam, olur. Bu harika olur."

"Evet. Hoşça kal," diyor Staceigh, gülümsemesi kaybolmuş, mükemmel manikürlü eli buzlu çayının pipetine gidip karıştırıyor.

"Hoşça kal," diyor Laceigh, kadına göz kırparak. Sonunda ipucunu anlıyor, el sallıyor ve belli ki telaşlanmış bir halde uzaklaşıyor. Masadaki sohbete geri çekilmeden önce bu etkileşimden hem etkilenmiş hem de meraklanmış bir şekilde gidişini izliyorum.

Staceigh şeker gibi tatlı bir gülümsemeyle, "Tanrım, Cami, makyajın çok güzel," diyor. Bir kez daha dönme hızı daha az ilgi çekici ve daha çok endişe verici hale geliyor. Muhtemelen dehşet verici. Akli başında, akli başında hiçbir insan bu kadar hızlı dönüş yapamaz. "Çok güzelsin, değil mi?"

"Ah, teşekkür ederim. Minnettarım. Bir arkadaşım makyaj ve cilt bakımı konusunda takıntılıdır, bu yüzden bana neyin uygun olduğunu bulmamda bana gerçekten yardımcı oldu," diyorum tedirgin bir gülümsemeyle.

"Yani katılıyor musun? Gerçekten güzel olduğunu düşünüyorsun," diyor, gülümsemesinin genliği eriyor, başı yana eğiliyor ve o zaman anlıyorum.

Melanie bir sürtük.

Olivia bir bulmaca.

Ama asıl dikkat edilmesi gerekenler ikizler.

Neyse ki ben bir profesyonelim. Bu oyunu defalarca oynadım ve hiç kaybetmedim.

"Evet, biliyorum" diyorum, dudaklarımda küçük bir gülümseme, bir kaşım kalkık. Sonra bunun gerçekleşmesini izliyorum; cephede küçük bir çatlak.

Beyni eriyor ve nasıl tepki vereceğini bilemiyor.

İşler onun düşündüğü gibi gitmedi. Sinmedim ya da telaşlanmadım. Herkese yaptığı gibi beni de korkutmadı.

Sessizce bekliyorum, gülümseyerek, bu hıçkırıktan nasıl kurtulacağını görmeyi bekliyorum.

Ancak bu gerçekleşmez çünkü Laceigh ilk kez kız kardeşini yankılamadan konuşur.

"Geliyor," diye fısıldıyor. "*Bize doğru bakıyor, Stace!*"

Staceigh'in gözleri başımın üzerinde geziniyor ve yüzü sihirli bir şekilde yargılayıcı sürtükten sakın, soğukkanlı, toparlanmış ve belki de ... tatlıya dönüşüyor?

"Herkes çenesini kapatsın ve sakın davransın," diyor saçlarını kabartarak. Olivia'ya bir kez daha şaşkın şaşkın bakıyorum ve o da bana karşılık verince hoş bir sürprizle karşılaşıyorum. İlginç.

O mükemmel manikürlü eller saçlarına gidiyor, kusursuz, düz sarı bukleleri daha da mükemmel bir şekilde uzanana kadar itiyor, bir kat dudak parlaticısı eklerken kız kardeşi omuzlarımdan üzerinden bakıyor ve güncellemelerine devam ediyor, bu gizemli adamın ne kadar yakın olduğunu fısıldıyor.

Umarım gerçekten geliyordur çünkü Staceigh'in külotunun ne tür bir adam tarafından bu kadar büküldüğünü görmeyi *çok* isterim. Eminim sosyeteden biridir, 15 santim kalınlığında portföyü olan zengin bir adamdır.

"Kim?" Diye soruyorum, çünkü görünüşe göre karşı koyamıyorum. Olivia omuz silkiyor, omzumun üzerinden de bakıyor, ama ya onu tanımıyor ya da bulamıyor.

Ve sonra Staceigh'in tatlı, sakın bakışı bir anda birini öldürmek isteyen birininkine dönüşüyor - dişlerini sıkarak bana bakıyor. "Sessiz ol. Bu benim için çok önemli bir an."

Sanki birazdan gerekleŖecek olan o garip zengin orospu matlaŖma ritüeline katılmak istermiŖim gibi.

"Anladım," diyorum küçük bir gülümsemeyle.

Yemeğime dönmek için hareket ettiğimde neredeyse kaçıırıyordum ama sanırım Olivia'nın dudakları küçük bir gülümsemeyle eğiliyor. Bu kaosta bir müttefikim olabileceğini düşündükçe içimi bir sıcaklık kaplıyor. Annesinin ona davranış biçimine bakılırsa, bu durumdan memnun olduğunu düşünemiyorum.

Ama dünya dört kelimeyle yıkılır. "Cami, sen misin?"

SEKİZ

CAMI

Damarlarımdaki kan acı veren buza dönüşüyor çünkü o sesi *tanıyorum*.

O ses beni aşkın gerçek olduğuna ikna etti ve hemen ardından bunun bir saçmalık olduğunu hatırlattı.

O ses, sonsuza dek mutlu olma hayalimi mahvetti.

O ses, annemin hayatım boyunca söylediği tüm düşünceleri gerçeğe dönüştürdü.

Aşka düşme, Cami. Kalp kırıklığından başka bir şey değil.

Bunu söylediğinde tüm hayatım boyunca gözlerimi devirerek onun tek gerçek aşkının yasını tutmasını ve bir imparatorluk kurmasını izledim. Gözlerimi devirdim çünkü annem de bir kez aşık olmuştu ve bu aşk her şeyi tüketmişti. Öyle ki babam vefat ettiğinde bir daha asla toparlanamadı.

Bir keresinde ben de istemiştim.

Aşkı tüketmek istiyordum, onu kaybedersem hayatımın geri kalanında yas tutacağım bir şey. Beni bunun acıya değmeyeceği, hayatının her günü hissettiği kalp ağrısına değmeyeceği konusunda uyardı.

Ama ben dinlemedim.

Ve on yılımı Jason Demartino'ya verdiklerimin yasını tutarak geçirdim.

Şimdi, sanki beni yıllardır görmemiş gibi bakıyor ve bundan pişmanlık duyuyor.

"Jason," tek söyleyebildiğim bu.

"Vay canına. Bu sensin. Tanrım, bir şeyler hayal ettiğimi sanmıştım." Sonra gülümsüyor ve on yıl önce olmayan çizgiler belirliyor.

"Hayır, benim."

Bu bir şaka olmalı. Olmak *zorunda*.

Bir çeşit hastalıklı, boktan şaka.

Belki Kat ve Abbie bunu ayarladılar, benim böyle bir sürtük olmamın intikamını almak için ya da belki *de* bana onun yıllar boyunca atladığım tüm zihinsel çemberlere değmediğini göstermenin bir yolu.

Tanrım, şuna bir bak.

"Vay canına. Seni görmek çok güzel," diyor beni içine çekerek.

Koyu renk yüksek bel pantolonun içine beyaz düğmeli bir gömlek giydim, üstteki birkaç düğmeyi açtım ve nötr kıyafete biraz renk katan hoş bir su kolyesi taktım. Giyinirken aklımın bir köşesinde hep Abbie'nin sesi var.

"Ah," diyorum, nasıl cevap vereceğimi bilemeden.

Onu görmek hiç de güzel değil. Hayatımın yıllarını Jason Demartino'yu tekrar görmenin nasıl bir şey olacağını, ona ne söyleyeceğimi, sarf edeceğim kötü sözleri, bakışlarımı merak ederek geçirdim. Ona aletin çok küçük olduğunu ve kısa bir süre seviştiğimizde kesinlikle numara yaptığımı söyleyecektim.

Ama şimdi ona bakarken, söyleyecek söz

bulamıyorum. Korkunç görünüyor.

Korkunç değil, korkunç - bir düzine siğil çıkarmadı ya da bir kolunu kaybetmedi - ama o zamanlar benim *her şeyimdi*.

Gençliğimde nasıl yaşlanacağını, birlikte nasıl görüneceğimizi zihnimde milyonlarca kez canlandırdım.

Şimdi, saçları açıkça inceliyor - belki ilk bakışta fark edilecek kadar değil, ama yeterince uzun bakarsanız ya da benim gibi eskiden nasıl görüldüğüne dair zihninizde taze bir imge varsa, bunu görebilirsiniz.

Ve bu büyük bir sorun olmazdı - kahretsin, vücudu utandıran ya da insanları imkansız bir standarda sokan son kişi benim ve bazı erkeklerin kesinlikle kel görünümünü salladığını gördüm - ama onda, saçını tarama şekli, saçına dokunmaya devam etme şekli ama hareket ettirmemesi, açıkça ağırlı bir nokta.

Eskiden yapılıydı, üniversitede koşuyordu ve sürekli protein içecekleri içiyor, kadın ya da erkek, fiziği toplumsal olarak mükemmel olmayan herkesle dalga geçiyordu. Şimdi ise ortası yumuşak, gömleği üzerine tam oturmuyor, sanki beden büyütmeyi reddediyor.

Ama çoğunlukla yorgun ve bitkin görünüyor. Cılız. Hem kendi bedenine hem de başkalarının ruhsal durumuna yaptığı kötülüklerin kendisini yakalamayacağını düşünerek on yılını geçirmiş ama kesinlikle yakalamış birinin bakışlarına sahip.

"Harika görünüyorsun," dedikten sonra bana bakıyor, belli ki az önce onu bir kez daha süzdüğümü biliyor ve kendi iltifatını bekliyor.

Cevap vermiyorum.

Yalan söyleyip harika göründüğünü söylemeyeceğim.

Aslında, zihinsel gayrimenkulümün büyük bir bölümünü işgal eden bir görev olan yüzüne tükürmek için ezici bir dürtüyle savaşıyorum.

"Cami, tanıştır bizi," diyor bir ses, irade savaşımlı bölerek. Sese doğru döndüğümde, Staceigh'in an- gelik bir gülümsemeye güzelce oturduğunu görüyorum; eğer bu bir çizgi film olsaydı, kalp gözleri olurdu ve a-ooo-gah sesleri çıkarırdı.

Ama yine de, bildiklerime ve yüzündeki açlık ifadesine bakılırsa, belki de gözlerinde Bay Yengeç'in dolar işaretleri vardır.

Gözleri hâlâ üzerimde olan Jason'a dönüp baktığımda yıpranmıştım.

Aslında göğüslerimde.

Ve bunu bir domuz gibi gizlemeye bile çalışmıyor.

Tanrım, ben bu adamda ne gördüm ki?

"Jason, bunlar Staceigh, Laceigh ve Olivia. Hanımlar, bu Jason Demartino."

Staceigh ayağa kalkar, omuzlarına dökülen saçlarını mükemmel altın tellerden oluşan bir perdeye dönüştürür ve elini uzatarak Jason'a doğru yürür.

"Staceigh St. George. St. George Financial Incorporated'dan" diyor, soyağacını pratik bir şekilde aktararak. Jason bakıyor, uzun garip saniyeler havayı dolduruyor ve sonunda benden dönüp onun elini sıkıyor. Staceigh rahatsız edici bir kıkırdama çıkarıyor, diğer eli Jason'ın elini tutmak için hareket ederken biraz fazla eğiliyor ve kimsenin anlatmadığı bir fıkraya biraz fazla gülüyor.

Bu sırada kız kardeşi de ayağa kalkıyor ve elini uzatmadan önce Ja- son'a doğru ilerliyor.

"Ben Laceigh'im," diyor. "Ama malzeme gibi değil. L-A-C-E-I-G-H," diyor gülümseyerek. Kız kardeşi ona buradan hissedebileceğim bir zehirle bakıyor.

Staceigh dişlerini sıkarak, "Tanrı aşkına Lace, otur ve çeneni kapa," dedi.

Laceigh kız kardeşinden Jason'a ve tekrar kız kardeşine bakar, beyninin her molekülünü açıkça bulanıklaştıran bir füzyon vardır.

"Cami, daha sonra bir şeyler içmek için müsait misin? Arayı kapatırız?" İkizler tartışırken Jason soruyor ve ne yazık ki dikkatini tekrar bana yöneltiyor.

Hayatta olmaz ve bir daha seninle hiçbir şey için özgür olmayacağım.

"Maalesef tamamen doluyum, üzgünüm," diyorum, ona *ne zaman* dolu olduğuma ya da daha kibar bir ifadeyle ne zaman boş olduğuma dair herhangi bir ayrıntı vermiyorum.

Mmm, asla.

"Ah, ben-" diye başlıyor ama sonra yaşlı bir adam gelip elini omzuna koyuyor.

"Jason! Her yerde seni arıyordum. Masamız bu tarafta," diyor ve eski sevgilimi benden uzaklaştırıp daha da zengin yaşlı adamların olduğu bir masaya yönlendiriyor. Giderken onu izliyorum, havanın temizlendiğini ve tamamen gitmese de göğsümden ağırlığın kalkmaya başladığını hissediyorum.

Staceigh'in nasıl izlediğini de özlemiyorum.

"Jason'ı nereden tanıyorsun?" diye soruyor sonunda, ağzında berbat bir tat varmış gibi bana bakarak.

"Evet, nasıl?" Laceigh yankılanıyor. Gözlerimi dikmiş, sözlerinin şifresini çözmeye ve bu çabaya değip değmeyeceğine karar vermeye çalışıyorum. Belli ki Staceigh ona karşı bir şeyler hissediyor ama onu Jason konusunda uyarmalı mıyım?

İnsanlara bir şans verin.

Abbie'nin sözleri zihnimde yankılanıyor ve kararımı veriyorum.

Staceigh Jason'la ilgileniyorsa, onun nasıl bir pislik olduğunu bilmeli.

Yapılacak en doğru şey bu.

İyi bir çay içtiğinizde arkadaşlarınızla yaptığınız gibi öne doğru eğilirim ve biraz daha sessiz konuşurum.

"Bak, Jason'la ilgilendiğini görüyorum," diye başlıyorum ikizler ve Olivia eğilir eğilmez. Laceigh'in gözleri kız kardeşine kayıyor ve sırtıyorlar.

Jason'la ilgileniyor.

Belki onun seksi, ilginç ya da iyi bir partner olduğunu düşündüğü için değil ama ... onun gücünden dolayı. Zenginliğe, nüfuza ve muhtemelen kendisinininkiyle eşleşen statüye olan yakınlığı. Onun ilgisini çeken şey bu.

"Onunla üniversitedeyken tanıştım. Ben birinci sınıftayken o son sınıftaydı." Sessizlik ve boş bakışlar. "Tanıştık, birbirimize bağlandık ve her şey iyiydi. Çıkmaya başladık ve çok tatlıydı. Per-

mükemmel erkek arkadaş malzemesi, biliyor musun? Beni güzel randevulara götürür, bana çiçekler alırdı, ta ki ..." Mükemmel bakımlı ve dolgun bir kaş kalkıyor. Tanrım, bunu gerçekten herkese anlatmak istiyor muyum?

Ama yine de.

Yeni bir sayfa açıyorum. Daha açık oluyorum, gerçek arkadaşlıklar kurmaya çalışıyorum.

Arkadaşlar böyle yapar, değil mi? Bektan erkeklerle ilgili geçmiş hikayelerini paylaşmak?

"Yani, ben bakireydim. İlk aşkım için saklıyordum, anlıyor musun? Bunun olacağını tahmin etmeliydim, ama ..." İçimi çektim, bu konuyu açmaktan nefret ediyordum.

Tarihindeki bu anı her hatırladığımda, yüzüm kızarıyor. *Çok aptaldım.*

Çok safsın.

Ve gerçekten, gerçekten beni sevdiğini sanıyordum.

"Onunla yattım ve ertesi gün bunun bir bahis olduğunu öğrendim. Benimle, okuldaki kardeşlerine bir şey kanıtlamak için çıkıyordu. Üniversitenin sonraki dört yılı boyunca kampüs dışındaki tüm etkinliklerde kara listeye alındım çünkü o sırada transfer olan ve hayatımı cehenneme çevirmeye çalışan uzun süreli bir kız arkadaşı vardı."

Bu hikayeyi, olay olduğunda yanımda olan ve parçaları toplamama yardım eden arkadaşlarımdan başka biriyle paylaşmak iyi hissettiriyor.

Katartik, neredeyse.

Olivia bana yumuşak, empatik gözlerle bakıyor ve ben de ona gülümsüyorum.

"Ben olsam, bilirsin, uzak dururdum. O kötü haber. O zamanlar benden daha fazla kıza bunu yaptığını duydum."

Olivia'nın gözleri şokla irileşiyor ama sonra ikizlere bakıyorum. Laceigh sıkılmış görünüyor.

Staceigh ilgilenmiyor.

Staceigh, "Vay canına, bize haber verdiğin için *çok* teşekkürler," diyor ama gözleri solumuzdaki masada oturan Jason'ın sırtında kilitli kalıyor. "Ailesi nasıl biri?"

Ve işte orada.

Adamın bektan biri olması umurunda değil çünkü bir soyağacı var. Ve soyağacı demek para ve nüfuz demek ve böyle bir kız mı? Onun istediği de bu.

"Bilmiyorum. Ailesiyle hiç tanışmadım," diyorum, yenilginin beni ele geçirdiğini hissederek.

Ne düşünüyordum, içten bir hikaye paylaşarak bu kadınları kazanacağımı, onları arkadaşım yapacağımı mı? Niçoise salatası ve köpüklü su eşliğinde bir tür bağ kuracağımızı mı?

"Hmm," diyor ve gözünün önünden geçecek kadar talihsiz olan her kadını parçalamaya geri dönmeden önce saçlarını savuruyor. Bir saat sonra, arkadaş ya da müttefik edinmeye hiç yaklaşmadan yemekten ayrılırken panik başlıyor, imkansız bir göreve hazırlandığım hissi beni ele geçiriyor.

DOKUZ

19 MAYIS CUMA

CAMI

Cuma sabahı Beach Club'da toplantılar olmadan geçirdiğim ilk resmi gün ve çok rahatladım. Günü ofisimde çoğunlukla kesintisiz geçirebilmek ve yaklaşan etkinlikler için tüm notları ve dosyaları gözden geçirmek, hissettiğim endişenin çoğunu hafıfletti. Ofisimin kesinlikle *muhteşem olması* da cabası. Kincaid bunu nasıl başardı bilmiyorum ama bu lanet binadaki neredeyse her pencere okyanus manzaralı gibi görünüyor ve benim ofisim de - beyaz mermer ve koyu renkli ahşaptan oluşan bir diğer muhteşem oda - bir istisna değil.

Saat on bire doğru kapı çalındığında yerimde zıplıyorum, Olivia orada duruyor, dudaklarında küçük, gergin bir gülümseme var.

"Hey," diyor ve sonra dudağını ısıyor. Ayağa kalkıyorum, ona doğru yürüyorum, elimi onunkini sıkmak için uzatıyorum.

"Hey, Olivia, nasılsın?" Elimi sıkıyor ve tüm vücut dili *gergin olduğunu haykırırsa* da elinin ne kadar sağlam ve kendinden emin olduğunu görünce şaşıyorum.

"Ben iyiyim. Büyükbabam beni buraya staj hakkında konuşmak için mi gönderdi?"

"Oh, evet. Neden gelip oturmuyorsun? Ne umduğunu ve neye ihtiyacım olacağını düşündüğümü konuşabilir ve bunun senin için uygun olup olmadığına karar verebiliriz." Otururken gülümsemesi hâlâ gergin ve bir parça da sıcaktı, eteğini bacaklarının üzerinde düzeltti ve sanki bunun için eğitilmiş gibi ilkel ve düzgün bir şekilde oturdu.

Eminim gerçekten *öyledir*.

"Peki neden bana böyle bir şeyden ne elde etmeyi umduğunu söylemiyorsun?" Ben soruyorum. "Biliyorum, büyükbaban

Halkla ilişkiler şirketi mi kuruyorsun?"

"Evet. Halkla ilişkiler okudum ve pazarlamanın ve yönetimin bu yönünü seviyorum. Mükemmel bir dünyada, etkinlikler için basın ve tanıtım alanında çalışmayı çok isterdim, bu nedenle bu tür etkinliklerin arka planda nasıl işlediğini görebilmenin bana gerçekten yardımcı olacağını düşünüyorum."

"Bu mantıklı. Neden şimdi başlamadığınızı sorabilir miyim? Tüm yaz boyunca gardiyansız çalışmayı planlıyorsan neden sonbaharı bekliyorsun?" Olivia iç çeker ve dudağını ısırır.

"Kulağa şımarık bir veletmişim gibi geldiğini biliyorum ama benim bir emanetim var," diyor ve iç çekiyor. "30 yaşına gelene kadar kullanamayacağım."

"Ama . . . ?"

"Ama annem bana düğün sorunsuz geçerse, ona erişimi erken açacağını söyledi." Kaşlarımı çatıyorum, annesinin düğününün başarılı olmasının Olivia'yla ne ilgisi olduğunu anlamaya çalışıyorum. "Bunu o yapar. Ben gençken zamanımın çoğunu babamla geçirirdim. Adada büyüdüm, okul yıllarımı onunla geçirdim ve sonra yazları annemle geçirdim. Tabii ki onun görgü standartlarına uygun değildim, bu yüzden arkadaşlarının önünde onu utandırmamam için bana rüşvet verirdi." Benim iznim olmadan kaşlarım çatıldı, yüzümde bir şok ve telaş ifadesi belirdi. "Kulağa nasıl geldiğini biliyorum. Korkunç değildi. Korkunç değildi. Ama bu düğün onun ve sosyal çevresi için çok önemli, o yüzden benim buna engel olmayacağımdan emin olmak istiyor."

"Anlıyorum," diyorum, bu konuda ne hissedeceğimden emin olamadan. Olivia öyle görünüyor ki

Her ne kadar korkunç bir narsist tarafından yetiştirilmiş olsa da çok tatlı. Kendi adıma onun için üzülüyorum ama bir şekilde bir akrabalık da var. Bana da hayatımdaki farklı insanlar için farklı bir yüz takınmam öğretildi. Annem, tanıdığım en güçlü, en harika insan olmasına rağmen, istediğimi elde etmek için beni her zaman insanlara kendimin en güçlü, en sarsılmaz halini göstermeye itti. Herkesin en iyi fikirlere sahip olmadığını ve onları yenmenin yolunun onlara katılmak olduğunu fark ettikten sonra bu özelliği benimsedim.

Bir kez daha Abbie ve Kat'in daha açık olma, arkadaş edinmeye çalışma, insanları test etmeyi bırakıp onlara dürüst bir şans verme çabalarını hatırladım.

Belki de haklıdırlar. Belki de kendimden bir parça bile vermeden önce insanların beni kazanmasını sağlamayı bırakmalıyım.

Belki de Olivia ile başlamalıyım.

"Biliyorsunuz, ben de böyle bir toplulukta büyüdüm. Tabii ki bir plaj kulübü değil ama aynı konsept."

"Zengin insanlar," diyor Olivia gülümseyerek.

"Evet. Ben çok küçükken böyle değildi ama babam vefat ettiğinde annem hayat sigortasını aldı ve benim için daha iyisini yaptı. Babam öldükten sonra elinde kalan tek şey buydu - ben ve daha fazlasını, daha iyisini yapmak. İşini kurdu ve daha sonra bunu hayır kurumu Moving Forward'ı finanse etmek için kullandı."

"Vay canına, bu harika," diyor Olivia ve bunu kastettiği çok açık.

"Öyle. Ona sonsuza dek hayranlık duyacağım. Ama sana söylediğim şey, bu konuda ortak noktalarımız olduğu. Bu dünyada ayaklarımızın üzerinde durmaya çalışıyoruz." Etrafımızdaki zenginliğe bir el sallıyorum. "Kendimizi tam olarak evimizde hissedip hissetmediğimize bakmaksızın." Gülümsüyor ve başını sallıyor.

"Bu . . . Aslında bunu ifade etmenin çok iyi bir yolu. Buradayken nasıl hissettiğimi daha önce zihnimde organize edememiştim. Sanki ..." Sandalyede biraz geriye oturuyor, daha az rahatsız ve biraz daha rahat. "Sanki her zaman bu insanların, annemin *yanında* olmam bekleniyor. Adadayken ya da babamla birlikteyken bunu kapatabiliyorum."

"İki arkadaşım var," diyorum gülümseyerek. "Yanlarında normal halimle rahat olduğum tek insanlar onlar. Buraya geldiğimde daha açık olmaya çalışmam için bana meydan okudular." Dudaklarından bir kahkaha dökülüyor.

"Babamın sesine benziyorlar. Bana hep bunu söyler. O öyle değil. Normal büyümüş. Annem gibi değil, bir yığın parası yok, sosyetik olarak büyümedi. Anlamıyor."

"İçinde boğulmadığınız sürece bunu yapmak zor." Başını sallıyor ve bu bir ilerleme gibi geliyor. "Tamam, bana seninkini verdiğin için açık konuşuyorum, annenin düğününün de iyi geçmesini istiyorum. İşim olduğu için değil ama kendi etkinlik planlama işim için çalışıyorum ve Beach Club'ın ve annenin düğününün bana sağlayabileceği bağlantılara ihtiyacım var. Ayrıca işler iyi giderse gelecek yıl bu göreve tekrar davet edilmek isterim." Anlayışla başını sallıyor. "Peki bu staj. Büyükbaban bunu kabul etmeni mi istiyor?"

"Evet. Ama bunun sana bağlı olduğunu söyledi. Beni senin üzerine atmak istemiyor."

Bir an için bunu düşündüm.

Bir yanım -yaz için bir kenara bırakmam söylenen yanım- stajyer çalıştırmaya *hayır diye* bağırarak istiyor.

Her şeyi kendi şartlarına göre yapmak istiyor ve kesinlikle bu bilinmeyen kişinin yarattığım işe girmesine, herhangi bir şeye dokunma şansı elde etmesine ve potansiyel olarak bir şeyleri mahvetmesine izin vermiyor.

Bu yaz daha açık olma hedefimi düşünüyorum.

Sadece Melanie'nin düğünü için hazırladığım kalın klasörün yanı sıra planlamam beklenen diğer partiler için hazırladığım bir düzine klasörü düşünüyorum.

Ve son olarak, daha önce hiçbir deneyimim olmamasına rağmen parti planlama dünyasına adım atmak istediğimde bana nezaketle bir şans veren ve istemeden de olsa hayatımı değiştiren Leroy'u düşünüyorum.

Ben de gülümseyerek başımı sallıyorum.

"Bence bunu başarabiliriz. Haftada bir belki? Gelip bazı ayrıntıları yönetmeme yardım edebilir ve biraz deneyim kazanabilirsin. Sen burada büyüdün, değil mi? Sanırım bu yıllık etkinliklerin çoğunun giriş ve çıkışlarını biliyorsun?" Elime bir yığın manilla zarf alıp biraz sallayarak soruyorum. Başını sallıyor, şimdiden daha rahat görünüyor.

"Evet, biliyorum. Aynı zamanda büyük kulaklarım var, bu yüzden herkesin çoğu hakkında neyi sevip neyi sevmediğini biliyorum. Etkinliklerin çoğu çok demode, en eski üyelere fayda sağlıyor ama gençlere, yeni paralı tiplere hitap etmiyor. Büyükbabama bunun kaçırılmış büyük bir fırsat olduğunu düşündüğümü defalarca söyledim." Emin değilmiş gibi dudaklarını ısırtıyor

"O zaman *kesinlikle* yardımına ihtiyacım var," diyorum gülümseyerek ve o da bana gülümsüyor.

Ve bu küçük adaya geldiğimden beri ilk kez Abbie'nin tavsiyesine uyabileceğimi düşünüyorum.

ON

ZACH

"Dostum, bu saçmalığı bırakmalısın. Boktan baba şakalarına devam edersen asla biriyle yatamayacaksın," diyor en iyi arkadaşım Nate inleyerek. Gülümsemekten kendimi alamıyorum ve geçen *geceki* şakalarımın etkilenmeyen kadını hatırlıyorum.

"Dün gece burada birkaç kız vardı ve pek aldırış etmediler."

"Evet, peki nerede uyudular?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak. Gözlerimi deviriyorum.

"Onlar *müşteriydi*, dostum."

"Tamam mı?"

"Ben müşterilerle yatmam. Hele ki sarhoşluk derecesini çoktan aşmış müşterilerle, onları caddenin karşısındaki Beach Club'a kadar yürütmek zorunda kaldım." Sözlerimden sonra bir inilti daha duydu.

"İşte ikinci sorunuz. *Beach Club*'a yakalanmak piliçler."

"Siktir git, adamım."

"Diyorum ki. Beach Club sana kocaman bir baş ağrısı vermekten başka ne yaptı?"

"İşlerimin yürümesini mi sağlıyor?"

Barın kapılarını açık tutabilmemin ve ekibimi yıl boyunca çalıştırabilmemin tek yolunun bu olduğunu bildiği için homurdanıyor. Fishery, yaz aylarında fiyatlarımızı yükselterek ve turistlere ve Beach Club üyelerine hizmet vererek hayatta kalmaktadır. Her yaz hedefimiz daha yavaş geçen yaz aylarını atlatmaya yetecek kadar kazanmaktır.

Kış için kapılarımızı kapatmadan ya da sadık çalışanlarımdan herhangi birini işten çıkarmadan güveler.

Yıllar ve yıllar önce büyükbabam tarafından başlatılan aynı yapı, adada sezon biter bitmez kapanmayan birkaç işletmeden biri olmakla gurur duyan bir adamdı. Neredeyse tüm hayatımı burada çalışarak geçirdikten sonra vefat ettiğinde aile işini devraldım ve geleneği sürdürmeye yemin ettim.

10 yaşındayken ilk işim Fishery'de bardak kurulumak ya da mutfaktan masalara sipariş götürmektir. 17 yaşına geldiğimde, açılmadan önce mekânı temizler, körfezde yengeç avladığım ve boktan biralar içtiğim eğlenceli yaz günlerinden vazgeçer, bunun yerine asgari ücret kazanır ve işi büyükbabamdan öğrenirdim. 21 yaşına geldiğimde barmen oldum ve 28 yaşına geldiğimde büyük babam vefat etti ve Balıkçılık'ı tek torunu olan bana bıraktı.

"Yeterince adil," diyor. "Ama şuradaki kadınlar beladan başka bir şey değil."

"Onları becerip yoluna devam etmekle ilgili pek bir sorunun yok gibi görünüyor," diyorum ve omuz silkmeden önce gülüyor.

"Çünkü hayatıma *nasıl* devam edeceğimi biliyorum. Bazılarımızın aksine, tek gecelik güzel bir ilişkinin nasıl yaşanacağını, bir turistle nasıl sevişileceğini ve iplere nasıl takılmayacağımı biliyorum."

"Biliyor musunuz, bazı insanlar nabızı atan ve bana küçük bir ilgi duyan herhangi bir şeyle sevişme konusundaki isteksizliğimi sevimli buluyor."

"Ben değilim. Bence sen lanet olası bir ahmaksın. Daha gençleşmiyorsun, biliyorsun," diyor ve başka bir an olsa benden bir yaş büyük olmasıyla ilgili bir espri yapardım ama yapmıyorum.

Yapamam.

Gözlerim Balıkhane'nin ön kapısına takılıyor çünkü loş ışığa rağmen gelenin kim olduğunu hemen anlıyorum.

Cami.

Camile, bir arkadaşının ona seslendiği gibi.

Dürüst olmak gerekirse, o buraya geldikten sonra bunun onu son görüşüm olacağına kendimi ikna etmişim. Birincisi, sık sık batakhane barlarına gidecek birine benzemiyor. Şehirdeki lüks, pahalı şarap barlarına mı? Kesinlikle. Bira ve kızarmış balık satan küçük bir kulübe mi?

Onun tarzı değil.

Ama aynı zamanda, savunmasız olmaktan hiç *hoşlanan* bir tipe benzemiyor ve en son buraya geldiğinde, bilerek ya da bilmeyerek, eski-

arkadaşlıkları ve yeni işiyle ilgili kendi güvensizliklerini ve sinirlerini ortaya çıkarıyor.

Ayrıca, onu yemeğe davet ettiğimde beni geri çevirdi, bu yüzden bunun benim yerimden kaçınmak için üçüncü nedeni olacağını düşündüm. Gözlerini ondan alamayan ve sıradan bir sohbetten fazlasını istediği belli olan ürkütücü yaşlı barmenden uzak durmak.

Ama işte burada.

"Kahretsin, bu o," diyorum nefesimin altında, Nate sandalyesinde sertçe dönüyor.

"Kim?"

"Geçen gün burada olan kız."

"Siktir, topuklu ayakkabı giyen mi?" diye soruyor ve Cami'nin ayaklarına baktığımda, koyu tenini çok iyi gösteren bir çift parlak turuncu ayakkabı giydiğini görüyorum.

"Bakmayı keser misin?" Dişlerimi sıkarak söylüyorum, o yavaşça yaklaşırken barı silerek kendimi meşgul göstermeye çalışıyorum.

"Ooh, Zachary'nin *hoşlandığı* biri mi var?" diye soruyor şarkılı bir sesle ve gerçekten suratına bir yumruk atmak istiyorum ama hiç vaktim yok. Cami burada.

"Dünyadaki onca cin mekânı varken, o benimkine girdi," diyorum, başını sallayıp tavana bakan Nate'e başımı eğerek.

Cami bana deliymişim gibi bakıyor.

Dürüst olmak gerekirse, son birkaç gün içinde onu kaç kez düşündüm?

Delirmiş olabilirim.

Ne zaman o yanımda olsa neden aptalca ve saçma sapan şeyler söylediğimi açıklamak için aklıma gelen tek sebep bu.

"Bu da başka bir baba şakası mı?" diye soruyor, mükemmel şekilli bir göz kaşını kaldırıyor, yüzüne şaşkınlık ve mizah karışımı bir ifade geliyor.

Ona bakıyorum ve sonra Nate'e bakıyorum, o da tavana bakıp iç geçiriyor, sanki Tanrı'yla benim ne kadar aptal olduğum hakkında konuşuyorlarmış gibi.

"*Casablanca*?"

"Şu eski siyah-beyaz film, değil mi? Hiç izlemedim" diyor ve ben sanki beni oradan bıçaklamış gibi bir yumruğumu göğsüme götürerek inliyorum.

"*Casablanca*'yı hiç izlemedin mi?"

"Annem çok sever." O zaman anladım.

Tanrım, muhtemelen annesinin yaşına onunkinden daha yakınım ve bu beni bir pislik yapsa da yapmasa da, üç gecedir onu çıplak hayal ediyorum.

"Annen zevk sahibi gibi görünüyor."

"Ya da o da senin gibi yaşlı." Yüzünde çok sevimli bir gülümseme var.

"Ohhh, yan," diyor Nate ve ben ona ters ters bakıyorum. Sanki 40'lı yaşlarımızda değil de yine 18 yaşındaymışız ve o da bana bir aşk yüzünden sataşıyormuş gibi.

"Cami, bu benim *eski* en iyi arkadaşım Nate. Nate, senin çıkman gereken bir randevun yok mu?" *Gerçekten* bir randevusu var mı bilmiyorum ama bu adil bir varsayım.

"Siktir git, dostum. Merhaba, ben Nate," diyor, sesi an- noyed ve şakadan pürüzsüz ve suave'e dönüşüyor. "Adada yeni misin?"

Cami gülümsüyor, beyaz dişleri kırmızı rujla çerçevelenmiş ve bu iyi bir görünüm.

"Öyleyim ve aynı zamanda senin liginin tamamen dışındayım." Gözlerini kırptırıyor ve ben bir kahkaha atıp Nate'in çenesinin düşmesini izliyorum.

Kekeliyor, nasıl cevap vereceğini bilemiyor, çünkü en azından flörtüne katlanmayan bir kadınla karşılaştığını hiç sanmıyorum.

Ferahlatıcı.

Ayrıca Cami'yi çok daha çekici kılıyor.

Sonunda konuştu.

"Senin için onun gibi, adamım."

"Kendimden başka kimse için değilim, ama onayınızı almaktan çok memnunum," diyor kaşlarını kaldırarak ve ben onların ileri geri konuşmalarını izlemekten keyif alıyorum.

"Onu senin için *gerçekten* seviyorum, dostum." Tekrar Cami'ye dönmeden önce başımı sallıyorum.

"Pek sık geri çevrilmiyor. Belli ki daha fazla pratiğe ihtiyacı var."

"Kırılğan egonu mu incittim?" diye soruyor sahte bir surat ifadesiyle ve bu sefer yüksek sesle gülüyorum, başım geriye düşüyor. Kahkaham yavaşladığında bana bakıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış ve huşu içinde ve lanet olsun, bu hoşuma gidiyor.

Bu görünüşü çok sevdim.

Ona gülümsüyorum, bu da onu hayal dünyasından koparıyor gibi görünüyor, dudaklarında bir gülümseme oluşuyor.

"Pekâlâ, sizi yalnız bırakayım. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama yanılmıyorsun, aslında ateşli bir randevum var." Gözlerimi deviriyorum ve başımı sallıyorum. "Bu yaşlı adama bir şans ver, olur mu?" diyor, çenesini Cami'ye doğru eğiyor ve gülümsemesi genişliyor, göz kırıp bana el sallıyor ve dışarı çıkıyor.

Ben ona dönüp bakmadan önce ikimiz de onun gidişini izliyoruz ve o iç çekiyor. "Ee, bugün yorgun musun?" Gülümseyerek soruyorum.

"Ne?" Dudağını ısırtıyor, gergin görünüyor. "Hayır. Yani, sayılır. Hâlâ yeni işimle ilgili her şeyi çözmeye çalışıyorum ama ... değilim. Neden, yorgun mu görünüyorsun?"

Eli saçlarına gidiyor, sanki var olmayan bir dağınıklığın sözde yorgunluğunu ele verdiğini düşünüyormuş gibi saçlarını okşuyor ve lanet olsun. Çok tatlı.

"Hayır, bütün gün aklımdan çıkmadığın için söyledim." Gözlerini deviriyor ama dudaklarının kalkışını gizleyemiyor.

"Aman Tanrım, sen gerçekten de baba şakalarının kralısın, değil mi?"

"Seni uyarmaya çalıştım," diyorum ve başını sallayışından, yüzüne yayılan küçük bir gülümsemeden, buna karşı koyamadığı anlaşılıyor. "Yani beni görmek için geri gelmeye dayanamadın mı?"

Barın üstündeki kâğıt menüyü alıp bana fırlatırken gülümsemesi büyüyor. "Kapa çeneni. Evet, geri döndüm. Ama seni görmek istediğim için değil; hem market alışverişi yapmak hem de kendim için yemek pişirmek kulağa kesinlikle berbat geliyor."

Bir elimi göğsüme götürüyorum ve acı çekiyormuşum gibi dramatik bir şekilde inliyorum. "Bir erkeği nasıl keseceğini gerçekten biliyorsun, değil mi? Ben de yine beni görmeye geleceğini sanmıştım."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, sadece yemek ve temizlik yapma motivasyonu sıfır olan aç bir kıyım."

"Bu gece ne düşünüyorsun?" "Beni şaşırtmayı."

"Bir içkiye ne dersin? Şarap?" İç çeker ve başını sallıyor. "Soda lütfen. Bu gece daha çok çalışmam gerekiyor, arayacağım."

Ekrana dokunarak siparişini verdim, ardından bir fincan buza koyu soda ekledim ve ona doğru yürüdüm.

"İlk birkaç günün nasıl geçti?" Bar tezgahına yaslanıyorum, genel olarak ilgileniyorum.

Cevap vermeden önce bir yudum alıyor. "Onlar . . ilginçti." "İlginç mi?"

"Evet. Birkaç müşterimle daha tanıştım." "Ve . . . ?"

"Bazıları havalıydı. Bazıları . . . tam da beklediğim gibiydiler." Gülümsüyor ve ben de onun başının üzerinden bakıyorum, onlar içeri girerken başımı eğip bir bardak daha bira dolduruyorum ve doldurması için el sallayan birine uzatıyorum.

Temelde içinde büyüdüğüm bu barın en güzel yanı, yaz aylarında turistler gelse de, hala isimlerini ve hikayelerini bildiğim müdavim grubumun olması.

"Pazartesi stajyerimle ilk günüm" diyor, müşterilere yardım ederken tekrar önüne geçtiğimde, bir kez daha kollarımın üzerine eğilerek.

Gözlerinin orada nasıl hareket ettiğini, gereğinden uzun bir süre nasıl kaldığını kaçırmıyorum ve bir gülümsemeyle savaşıyorum.

"Öyle mi? Ona bir şans vermeye mi karar verdin?"

"Yardıma geri çevirecek durumda değilim," diyor neredeyse isteksizce. "Gelecek sezon tekrar davet edilmek için iyi bir izlenim bırakmak istiyorum ama aynı zamanda buranın bana sağlayabileceği bağlantıları da istiyorum. Ben sadece bir kişiyim ve ..."

"Ve bir stajyer çok yardımcı olur."

"Aynen öyle. Takvimi düzenlemeye ve satıcılarla bağlantı kurmaya çalışırken önümüzdeki birkaç hafta boyunca kendimi fazla çalıştıracağıma dair bir his var içimde. Benim işime sahip olan bir önceki kişinin geride bıraktığı şey tam bir tren enkazı. Hiçbir şey mantıklı değil." İç çekiyor ve bu kez sesi gerçekten yorgun geliyor. "Hâlâ ofisimde çalışıyor olmam gerekiyor."

"Ama sen buradasın," diyorum bilmiş bir sırıtışla.

Yine dudağını ısırtıyor ve belli ki tamamen sikilmiş durumdayım çünkü sikim bu manzara karşısında biraz sertleşiyor.

Seni reddetti, Zach. Geçici olarak burada. Beach Club beladan başka bir şey değil. Bunu kendime tekrar tekrar hatırlatmaya çalışıyorum ama hiçbirisi işe yaramıyor.

"Bir kızın yemek yemesi gerekir."

Başımı sallayıp yalanını yüzüne vururken gülümsemekten kendimi alamıyorum. Bunun bir yalan olduğunu nereden biliyorum, tam olarak emin değilim ama kesinlikle öyle.

"Hayır, yine ücretsiz danışmanlık istediğin için buradasın, değil mi?"

"Ne yani, sana bir kez beyin sıçrattım ve şimdi bunun peşini bırakmayacak mısın?"

"Bebeğim, her gece buraya gelebilir, sorunlarını istediğin kadar benim üzerime yıkabilirsin, yeter ki gelip bana eşlik et."

Başını hafifçe sallarken saçları hafifçe hareket ediyor. "Tanrım, flörtöz barmenlikte gerçekten çok iyisin, değil mi?"

Tam o sırada mutfak penceresinin zili çalıyor ve ben de kızarmış balık ve patates kızartmalarıyla dolu kırmızı bir sepeti alıp, ketçap ve sirke almadan önce Cami'nin önüne koyuyorum.

"Balık ve patates kızartması mı?" diye soruyor, gözlerini dikerek.

"Ama ben sipariş vermedim."

"Karides sepeti benim favorim. Balık ve patates kızartması en popüler olanı. Artık sözde buralısınız, bu yüzden en sevdiğiniz menü ögesine karar vermeniz gerekiyor. Teker teker inceleyeceğiz."

"Ya alerjim varsa?" diye soruyor.

İçim daralıyor.

"Siktir, öyle misin? Üzgünüm, yapmamalıydım. I-" Gırtlaktan gelen kahkahası sözümü kesti.

"Hayır, sen iyisin. Balık ve patates kızartmasına bayılırım." "Tam bir baş belasısın, biliyor musun?"

"Öyle duydum," diyor göz kırparak ve bir kızartma alıp ısıyor.

Neredeyse cevap verecektim, muhtemelen onu zaten korkuttuğumdan daha fazla korkutacak bir şey söylemek üzereydim, ama altı kişilik bir grup içeri girdi ve siparişleri alma ve sürekli barıma gelen ve bakmaktan kendimi alamadığım güzel kızdan biraz uzaklaşma fırsatını değerlendirdim. "Biliyor musun, bu gerçekten çok iyi," diyor geri döndüğümde

balığını tartar sosuna batırdı ve bir ısırık aldı. "Sana söylemiştim."

"Siz hiç catering yapıyor musunuz? Etkinlikler için tedarikçi listemi oluşturmaya çalışıyorum ve bu çok eğlenceli bir seçenek olabilir." Başımı salladım.

"Hiç düşünmedik. Bunu hiç düşünmedik. Müşteriler bizi bütün yaz meşgul ediyor ve kızarmış yiyecekler pek hoşumuza gitmiyor."

"Bu mantıklı. Ne yazık" diyor, bir kızartmayı önce malt sirkesine sonra da ketçaba batırarak. Bir bez alıp Cami'nin önündeki barı silmeye başlıyorum, içeri girdiğinden beri onuncu kez yapıyormuşum gibi geliyor, zihnim istemeden de olsa onun önünde kalmaya, zamanından çalabildiğim kadarını çalmaya çalışıyor.

"Satıcılarla iletişime mi geçiyorsun?"

"Evet. Dediğim gibi, daha önce benim işimi yapan kişi biraz dağınıktı. Karaladıkları numaraların hepsi zar zor okunuyor.

ya da açıkça kişisel bağlantılar, yani neredeyse sıfırdan başlıyorum. İdeal olarak adadaki işletmelerle çalışmayı çok isterim, ancak adanın çok küçük olması ve benim sezonun bu kadar geç bir döneminde gelmem nedeniyle bunun her zaman mümkün olmadığını da biliyorum." İç geçiriyor, zorluklar karşısında stresli olduğu belli.

"Biliyorsun, hayatım boyunca burada yaşadım. Bir satıcı ya da bağlantı hakkında bilgiye ihtiyacın olursa bana haber ver. Ne yapabileceğime bakarım."

"Ne yazık ki önümüzdeki birkaç hafta çok meşgul olacağım gibi görünüyor. Her temas ya da ücretsiz terapiye ihtiyacım olduğunda buraya gelebilir miyim bilmiyorum."

"Seni özleyeceğiz," diyorum gülümseyerek.

"Senin bilge tavsiyen olmadan nasıl hayatta kalacağım?" diye soruyor, açıkça benimle dalga geçiyor ama umurumda değil.

Atışımı bir kez daha denemeye karar veriyorum, cüzdanımı almak için cebime uzanıyorum ve yerine koymadan önce bir kartvizit çıkarıyorum. Kasadan bir kalem alıp barın ana hattının numarasının üzerine çiziyorum ve cep telefonu numaramı karalıyorum. "Eğer başka bir kriz yaşadığını hissedersen, bana mesaj at."

Sanki 15 yaşındaymışım ve bir kıza ilk kez numaramı veriyormuşum gibi midem düğümleniyor ve bu kadının benim ligimden çok uzak olduğunu ve onunla sadece 3 kez tanıştığımı ve bu yaz adada kalmayı planlamadığını düşünerek endişelenmeliyim.

Ama nedense bunların hiçbirisi beni iş kartını ona doğru kaydırmaktan alıkoymuyor.

Yüzüne yayılan gülümseme sinirlerine değişiyor. Karta bakıyor, okuyor.

"Zach. Adın bu mu? İçimden bir ses bunun aslında Dim-Ples olmadığını söylüyor, ben de sana kafamda öyle sesleniyordum."

"Evet, gamzeler kesinlikle benim adım *değil*," diyorum gülerek. Komik çünkü hayatım boyunca her gülüşümde yanaklarımda oluşan derin çukurlarla dalga geçildi, ama Cami'yle? Bunu pek umursadığımı sanmıyorum.

"Peki, nedir bu? 7/24 telefonla ulaşabileceğim tam zamanlı terapistim olmayı mı teklif ediyorsun?" Alay etmesine rağmen eliyle kartı kapatıyor, yaklaşıyor ve numaramı telefonuna ekliyor.

"Yani, 7/24 biraz fazla olabilir ama bana ihtiyacın olursa bir SOS mesajı atarsın" diyorum.

"Dikkatli ol gamzeli. Bana karşı bu kadar nazik olmayı bırakmazsan sadece üç ziyaretten sonra en sevdiğin müşterin olduğumu düşünebilirim." Başımı hafifçe sallıyorum.

Frank zile basmadan önce "Bana bir daha gamzeli dersin fazla uzun sürmez," diyorum ve bu anı fırsat bilerek siparişi almak için arkamı dönüyorum.

Ama akıllıca olsun ya da olmasın, nasıl hızla yeni favori müşterim haline geldiğini inkar etmediğimi özlediğini sanmıyorum.

Çünkü gerçek şu ki, burada uzun süre kalmayı planlamayan, yaz için burada olan bir kadına bulaşmamam gerektiğini daha iyi bilmeliydim. Ama barıma girdiği andan beri Camile'i düşünmeden edemiyorum.

Ve şimdi gecenin geri kalanında ve ertesi sabah, her boş saniyemi telefonuma bakarak ve yeni, bilinmeyen bir numaradan mesaj gelmesini bekleyerek geçiriyorum.

Asla olmaz.

ON BİR

24 MAYIS ÇARŞAMBA

CAMİ

"Ee, nasıl gidiyor? Beach Club'da mı çalışıyorsun?"

Ofisimde alt kattaki restorandan aldığım dev Sezar salatayı yiyorum, Cici öğle tatilinde kendi salatasıyla karşımda oturuyor.

İlerleme, biliyor musun?

Bu sabah resepsiyona gittiğimde ona öğle tatilinin ne zaman olduğunu ve ofisimde yemek yemek isteyip istemediğini sordum.

Sürprizin beni tüm kalbiyle "Evet" diyerek ele geçirmesinin benim hakkımda ne söylediğinden tam olarak emin değilim, ama her iki durumda da onun arkadaşlığından keyif alıyorum.

"Şimdilik çok iyi. İlk etkinliğim Pazartesi günü, göreceğiz."

"Ah, Anma Günü brunch'ı. Bu konuda ne hissediyorsun?" Çatalını salatasına saplıyor ve ben de onu takip ediyorum, cevabımı düşünmek için kendime zaman tanımak için çiğniyorum.

"Tamam, sanırım?" Diyorum ve Cici gülüyor, başı geriye düşüyor ve karnından tok bir ses çıkıyor.

Sanırım onun en çok bu yönünü seveceğim. Şu ana kadar Beach Club'da tanıştığım diğer insanların aksine, Cici kimsenin yanında rol yapmıyor. Yumuşak, kibar kahkahalar atmayı ya da sormak istediği soruların etrafında dolanmayı tercih etmiyor. Özür dilemeden kendisi gibi davranıyor ve eğer ondan hoşlanmıyorsanız, eminim ki bu onun umurunda bile olmayacaktır.

Abbie'nin Damien sonrası versiyonuna benziyor ve her günümde böyle birinin olması neredeyse bir rahatlık. Benden beş yaş küçük olabilir ama benim yaşımda olan tanıdığım pek çok kadından daha akli *başında*.

"Vay canına, ne kadar ikna edici bir ifade," diyor kahkahası sönerken ve ben rulomdan bir parça alıp kafasına fırlatıyorum.

"Dur. Her şey iyi gidiyor. Önceki etkinlik yöneticisi tam bir felaket olmasına rağmen oldukça iyi notlar bıraktı ve stajyerim kulüp hakkında çok şey biliyor, bu yüzden birçok şeyi halledebildim. Ama her etkinlik planlama aşamasında sinir bozucu oluyor. Ben daha çok gününbirlik, ateşle imtihan eden bir kıyım."

"Evet, Olivia'nın senin stajyerin olduğunu unutmuşum."

"Evet, şimdilik haftada bir geliyor ama dün çok yardımcı oldu, her hafta daha fazla zaman ayırıp ayıramayacağını sorabilirim." Bir domatesi delip ağzıma atıyorum ve çiğniyorum. "Ondan gerçekten hoşlanıyorum. Annesine hiç benzemiyor."

Geçen haftadan bu yana, Melanie ile Pazartesi günü bir kez daha buluştum ve düğünü için şimdiye kadar hazırladıklarımı gözden geçirdim. Ne yazık ki toplantı umduğumdan daha sert geçti, Melanie fikirlerimin üçte ikisini, kendi aptal klasöründen çıkmasına rağmen berbat etti ve ikizler bunun çok komik bir şey olduğunu düşünerek kıkırdadılar. Neyse ki Olivia da Salı günü bu konuda çok yardımcı oldu ve düğünün her ikimizin de yararına olacak şekilde muhteşem olması için ne gerekiyorsa yapma anlaşmamıza sadık kaldı. Gece için ayrılmadan önce Melanie'ye güncellemeleri ve yeni fikirleri içeren uzun bir e-posta gönderdim, asistanını da CC yaptım. Bu sabah, çok az güncelleme ve hatta bazı ezber bozan fikirlerim için biraz övgü içeren bir yanıt aldığımda mutluluktan havalara uçtum.

Ama şu anda Cici'nin düşünceli yüz ifadesini okuyorum, Sanki bir şey söylemek istiyor ama söylemiyor. "Ne oldu?" Kaşlarımı çatarak soruyorum.

Uzun süre cevap vermiyor, yemek yiyerek, içerek, yüzünü silerek ve zaman kaybetmek için elinden gelen her şeyi yaparak zaman kaybediyor.

Kahretsin.

"Önemli bir şey değil," diyor sonunda.

"Anlat bana. Burası tamamen güvenli bir alan, söz veriyorum."

"Sadece ..." Tekrar iç geçiriyor. "Ona karşı dikkatli ol, tamam mı?"

"Kime?"

"Olivia." Cevap vermek yerine bir süre bekliyorum ve ona konuşması için bir şans veriyorum. "Sana eskiden arkadaş olduğumuzu söylemiştim ama ortaokul ve lise boyunca en iyi arkadaştık."

Anladığım kadarıyla tamamen farklı oldukları düşünöldüğünde, bu beni biraz şaşırttı. Ama yine de burası küçük bir kasaba ve Olivia'nın burada devlet okuluna gittiğini ve aynı yaşta olduklarını biliyorum.

"Öyle miydin? Ama ..."

"Birinci sınıftan sonraki ilk yaz, Sürtük Sürüsü adaya geldi."

Oh, sanırım. Bunun nereye gittiğini anlamak zor değil. "Tamam . . ."

Konuşmadan önce bir vuruş daha var.

"Bunu bir arkadaş olarak söylüyorum. Bence sen havalısın ve burada çalışan çok fazla havalı insan yok. Herkes ya çok yaşlı ya da ben onları üç yaşından beri tanıyorum. Gelecek sezon geri dönmen için seni akli başında tutmak benim için en iyisi." Sözleriyle dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor ve o da bu jestle karşılık veriyor. "Ve ikizlerin sana *sıradaki kız* bakışı attığını gördüm."

"Sırada o mu var?" İçim çalkalanıyor.

"Sana söylemişim. Her yıl kurban seçiyorlar. Bu onlar ve boktan arkadaşları için bir oyun gibi. Birilerini seçiyorlar ve eğlence olsun diye hayatlarını cehenneme çeviriyorlar." Gözleri düşerken, parmakları tabağındaki yiyecekleri hareket ettirmekle meşgulken hiçbir şey söylemiyorum. "O ilk yaz Olivia'yla benim evimde yatıya kalmıştık ve bana onlardan bahsetmişti. Ne kadar şirret olduklarını, annesinin babalarına nasıl takıntılı olduğunu ve annesinin ikizlerin eğlenmesini sağlamak için ona nasıl yalvardığını, böylece gelecek yaz tekrar gelmek isteyeceklerini." İçim titriyor ve bunun nereye varacağından korkuyorum. "Tüm bu durumun ne kadar aptalca olduğu konusunda gülüştük. Ama birkaç hafta sonra mesajlarıma cevap vermeyi bıraktı, takılmak için aramayı bıraktı ve sonra onu her gördüğümde onlarla birlikteydi, etraflarındaki insanlar hakkındaki şirret şakalarına gülüyor, onlarla fısıldaşıyordu. O kadar .

. . farklı." Cici iç çeker ve hayal kırıklığıyla başını sallar, Bunca yıl sonra hâlâ hissettiği acı elle tutulabilir.

Ve ilişkilendirilebilir.

Jason'la olan geçmişimi nasıl işlediğime benziyor.

"Onunla yüzleştım ve büyük 4 Temmuz partisinden hemen önce neler olduğunu sordum. Her yıl büyükbabasının bizim için hazırladığı süitte kalır, suyun üzerindeki havai fişekleri birlikte izlerdik ama hiçbir şey duymamıştım. Bilmiyorum. Aptalca davrandım, belki de bir yanlış anlaşılma olduğunu düşündüm. Sonra ikizler

yanıma geldi, bana güldü ve Olivia da katıldı. Toplamın geri kalanında ikizler beni perişan etmek için ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Her nasılsa Bay Kincaid beni kovmadı, her ne kadar birkaç kez bana tuzak kurup yaptıkları her şeyi benim suçummuş gibi göstermeye çalışsalar da." Sonunda çatalını bıraktı ve bana baktı.

"Bunu seni korkutmak için ya da Olivia ile çalışmanı istemediğim için söylemiyorum. Onunla çalışman senin için iyi olur - kulüp ve müşteriler hakkında çok şey biliyor ve birçok bağlantısı var. Sadece ... dikkatli ol, tamam mı? Özellikle de düşün yaklaşırken."

Kendi ihtiyaçlarımız için birlikte çalışmayı nasıl kabul ettiğimizi düşünüyorum -Livia'nınki yazın hayatta kalmak ve annesini mutlu etmek, benimki ise bağlantılar kurmak ve işimi geliştirmek. Küçük bir an için, neredeyse anında suçluluk duyduğum bir an için, ona bunu söylemenin bir hata olup olmadığını merak ediyorum.

Ama sonra 18 yaşındayken ne kadar aptal olduğumu, insanları etkilemek istediğimi ve onları kazanmak için her şeyi yaptığımı hatırlıyorum.

Jason'ı ve onu kaybetmemek için nelerden vazgeçtiğimi ve o zamandan beri ne kadar değiştiğimi düşünüyorum.

Ama yine de yarasının hâlâ taze olduğu belli, o yüzden başımı salladım.

Konuyu değiştirmeden önce gülümseyerek "Uyarı için teşekkürler," diyorum. "Peki, Anma Günü hafta sonu için eğlenceli bir planın var mı?" Ayağa kalkıyorum, artık boş olan salata kabımı çöpe atıyorum ve tekrar oturup mesajlarımı kontrol etmek için telefonumu elime almadan önce sodamı alıyorum.

"Pek sayılmaz. Çalışıyorum ve sonra düşün-"

Ama sözlerini duymuyorum çünkü karnım panikle yere düşüyor.

Çünkü gelen kutumdaki ilk e-postada şöyle yazıyor: HİZMET İPTALİ

"Ne oldu?" Cici yüzümü okuduğunu belli ederek soruyor ama cevap vermiyorum.

"Hayır, hayır, hayır, hayır. Siktir. SIKTIR."

"Ne var? Ne oldu Cami?" Sesi her an daha gergin çıkıyor, sanki psikolojik bir çöküş yaşadığımdan endişeleniyor.

Dürüst olmak
gerekirse, olabilirim.

Olabilirim.

Sonunda, çok kısa e-postayı tekrar okuduktan sonra ona bakıyorum. "Barmenlerim işi bıraktı."

"Ne?" Kafası karışmış görünüyor.

"Brunch için barmenlerim. İşi bıraktılar. Gelmiyorlar."

"Ve bu bir sorun çünkü . . . ? Beach Club'da barmenler çalışıyor."

"Evet, ama çalışabilecekleri saatler sınırlı ve kabinde benim sorumlu olmadığım bir etkinlik var ve bu etkinlikte hepsi kullanılıyor. Bazıları gün boyunca normal barlarda çalışıyor. Barda çalışacak birini bulabilmek için farklı bir şirketten iki kişiyi işe almam gerekti. Aman Tanrım. Hay sikeyim. *Siktir!*"

"Tamam, tamam. Bunu bir düşünelim. I . . . Pazartesi günü çalışmıyorum. Gelip barda çalışabilirim."

"Kincaid tüm sunucuların lisanslı olmasını şart koşuyor. Herhangi birini kullanamayız."

"Oh," diyor Cici, yüzünü buruşturarak. "Evet."

Tanrım, ilk etkinliğim ve şimdiden berbat oldu.

"Neden iptal ettiler? Son dakika oldu ve bu onlar için iyi görünmüyor."

"Sadece çıkar çatışması olduğu

yazıyor." "Çıkar çatışması mı?"

"Hiçbir fikrim yok." Cici dudaklarını ısıtır. "Ne?"

"Muhtemelen boşa kürek çekiyormuşum gibi görüldüğünün farkındayım ama ..." Cevap vermeden önce derin bir nefes alıyor. "Kaltak Sürüsü olma ihtimali var mı?"

"Hayır. İmkânı yok," diye cevap veriyorum hemen. "Neden yapsınlar ki? Bu hiç mantıklı değil. Bana yeterince iyi davrandılar." Cici başını sallamadan önce cevap vermek için bir süre bekliyor.

"Haklısın. Muhtemelen yansıtıyorum." Tam o sırada telefonu çaldı. "Kahretsin. Şu anda koştuktan nefret ediyorum ama merdivenlerden inmem gerek. Öğle yemeğim bitmek üzere." Başımı sallayarak el salladım.

"Hayır, sen iyisin. Senin çalışman gerekiyor ve benim de ..." Derin bir iç çekiş

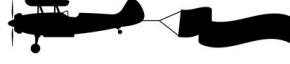
dudaklarımdan hiç yardımcı olmayan bir cümle dökülüyor. "Bu karmaşayla başa çıkmak zorundayım." Ayağa kalkıyor, yüzünde nefret ettiğim acıyan bir ifade var.

"Yardım etmek için yapabileceğim *bir şey* varsa bana haber verin. Arkadaşlarıma ulaşabilirim, tanıdıkları biri var mı diye sorabilirim..."

Muhtemelen benim ne olduğumu düşünerek susuyor.

Yazın en yoğun hafta sonlarından birinde birinin rastgele boş olma ihtimali nedir?

"Sorun yok. Ben hallederim," diyorum ve bu sözlerimle kendime olan güvenim biraz olsun yerine geliyor.
Çünkü ben Camile Thompson'ım.
Bununla başa çıkabilirim.

Metni göndermeden önce altı saat ve aklıma gelen herkese ve her şeye gönderdiğim açıklanmayan miktarda e-posta ve telefon görüşmesi yaptım.

Jersey Shore'a gittiğinizde, plaj sezonunun ilk gayri resmi gününde çoğu iyi barmenin dolu olduğu ortaya çıkıyor.

Üzerinde karanlık bir yazı olan kartvizitten dört gün boyunca başarılı bir şekilde uzak durdum, hatta bardan bile uzak durdum, ama şimdi dönecek başka bir yerim olmadığı için bir kaya ile sert bir yer arasındayım.

Ben de mesajı gönderdim.

Hey, ben Beach Club'dan Camile.

Daha fazlasını, bağlamı olan ya da esprili bir şey göndermek için zaman bile ayırmıyorum çünkü zihinsel olarak bunun çok ötesindeyim. Bu kadarla yetinmek zorundayım - gerçekten de bunun üzerinde fazla düşünme lüksüm yok, bu yüzden gönder tuşuna basıp bekliyorum.

Ve bekle.

Paniğin yerleşmeye başlamasına izin vermeden önce on dakika geçti.

Şimdi ne olacak?

Açıklayayım mı? Balıkçılık kartvizitinde numarasını verdiği kız olduğumu söyleyeyim mi?

Ya bu yeterince spesifik değilse?

Belki bir milyon Camiles tanıyordur. Belki de gelen her düzgün görünümlü kişiye numarasını veriyordur ve ben hiç de özel değilimdir.

Ama yine de ilk mesajımı fazla açık bırakmamıştım. Belki de bunu gördü, numaramı kaydetti ve gecesine devam etti, tek yaptığının bu olduğunu düşündü: numaramı paylaşmak. Hemen konuya girip sorumu sormalı mıyım?

Ve sonra aklım daha da *kötü* durumlara gidiyor.

Mesela, ya *bana sahte bir numara veriyse?*

Aman Tanrım.

Çok aptalım. *Tabii ki* verdi. Neden rastgele bir hatuna gerçek numarasını versin ki?

Ya da belki de gerçektir, ama bir seks çağrısı umuyordu ve o gece mesaj atmadığımda beni sildi.

Ya da belki *beni hatırlamıyordur bile*. Tanrım, bu ne kadar utanç verici olurdu-

Düşünce sarmalımı tamamlamaya fırsat bulamıyorum çünkü telefonum masamdan gelen bir mesajla titriyor.

Camile mi? Onu tanı mıyorum.

Aman
Tanrım.

Hay
sikeyim.

Beni hatırlamıyor. Bu travma yaratıyor. Adadan hemen ayrılmalıyım, onunla karşılaşsam bir daha asla geri dönmemeliyim.

Cami adında güzel bir müşteriye numaramı vermiştim ama bu neredeyse bir hafta önceydi.

İkinci mesajını okuduğumda ağzım açık kalıyor, rahatlama ve kızgınlık karışımı bir duygu beni ele geçiriyor.

Ne *göt herif ama*.

Sen bir pisliksin, bunu biliyor musun?

Bana mesaj atmayan sendin.

İşle ilgili yardıma ihtiyacım olursa mesaj atmamı söylemiştin. Yardıma ihtiyacım olmadı.

Bir dahaki sefere açıklığa kavuşturacağım dan emin olabilirsiniz.

Bir dahaki sefere. Bu ne anlama gelebilir? Bir dahaki sefere numarasını rastgele bir kadına vereceği anlamına mı geliyor? Ya da bir dahaki sefere benden bir talepte bulunduğunda? Ya da-

Peki, hangi konuda yardıma ihtiyacınız var?

Şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum çünkü o haklı. Şu ana kadar ona ulaşmadım ve sadece bir şeye ihtiyacım olduğu için ulaştım.

Bu beni bir pislik yapar, değil mi?

Pislik olsun olmasın, onun yardımına gerçekten ihtiyacım var, bu yüzden tartışacak durumda değilim.

Bir etkinlik için kiralayabileceğim bir ya da iki barmen için bir bağlantınız var mı?

Etkinlik ne zaman?

Tamam, kesin bir hayır değil. Bu iyi, değil mi?

Pazartesi. Beach Club'da bir brunch. Normal fiyatlarının iki katını öderim. Sadece uygun şekilde lisanslanmalarını istiyorum. Dört saat.

Yanıtını beklerken derin nefes almaya odaklanıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, bu olaydan hemen önce, sunucu olmam gerekirse diye nasıl bar işletmeciliği ve gıda işleme lisansı alabileceğimi araştırıyordum.

Ne yazık ki, bu üç günden daha uzun sürer ve ben sadece üç gününüz *var*.

Kaç kişi?

İki tane. Ama bir taneyle idare edebilirim.

Bir sonraki cevap gelene kadar ancak bir dakika geçer.

Peki sana birini bulursam ne alacağım?

İ ç i m çalkalanıyor, kelimeleri kafamda okuduğumda iğrenç geliyor, sanki kariyer yardımı karşılığında bir tür cinsel iyilik bekliyormuş gibi.

Siktiğimin *erkekleri*.

Belki de bu bir hataydı.

Kahretsin, özür dilerim. Aptal tamir mesajlarında iğneleyici olmak zor.

Lanet olsun. Lanet olası otomatik düzeltme.

Şaka yapıyordum. Yardım ettiğin için bana hiçbir şey borçlu değilsin. Pazartesi gönderebileceğim iki barmen var.

Gülmekten kendimi alamıyorum, ne de onun tam bir pislik olmadığını ve etkinliğim için barmenlerim olacağını bilmenin verdiği rahatlamayı inkar edebiliyorum.

Tamamen boktan bir gösteri olmayacak. En azından bu nedenle değil.

Ahh evet. Teknolojiyi kullanmayı bilmeyen yaşlı bir adam olduğunu unutmuşum.

Hey, ben senin kışını kurtaran yaşlı bir adamım, değil mi?

Adil. Sana bir borcum var.

Bir randevuya ne dersin?

Çenem düşüyor ve bu sefer iğrençlikten değil. Bu bana ikinci kez çıkma teklif edişi ve ikinci kez bu fikre şiddetle karşı çıkmadım.

İş için buradasın Cami. Yaşlı, tatlı bir barmenle çıkmak için değil.

Ama aynı zamanda ... aklım, Damien ve Abbie etraftayken midemin her zaman biraz kıskançlıkla nasıl çalkalandığına, Abbie'nin o yakındayken ne kadar rahat, mutlu ve huzurlu olduğuna gidiyor.

Belki de bir randevu kötü bir fikir değildir.

Yine şaka yapıyorum. Teknoloji, vücut ipuçlarını görememe vs.

En iyi fikir olmazdı ama en kötü fikir olacağını da düşünmüyorum.

Pazartesi'den sonra tekrar sor.

Şurada.

Belki de açık kapı bırakıyor.

Neredeyse anında cevap verdiğinde bunun doğru bir karar olduğunu anladım.

Anlaştı
k.

ON İKİ

29 MAYIS PAZARTESİ

ZACH

Brunch saat 10'da başlıyor ama Rhonda ve ben Cami'nin Cumartesi sabahı gönderdiği belgeye göre Beach Club'a 9'da varıyoruz. Yıllar içinde buraya birkaç kez gelmişim, bu yüzden resepsiyon görevlisi kendi başıma b u l u p bulamayacağımı ya da beni alması için Cami'yi araması gerekip gerekmediğini sorduğunda, ona endişelenmemesini, yolumuza devam edeceğimizi söyledim.

İçeri girdiğimizde başımı köşedeki derme çatma bara doğru eğiyorum. "Sen oraya git, ben koordinatörle konuşurken parti başlamadan önce ihtiyacımız olabilecek her şeyin bir listesini yap." Rhonda o tarafa gitmeden önce başını sallıyor ve ben de Cami'yi bulmak için odayı tarıyorum.

Onu bulduğumda neredeyse izlerimde duruyorum.

Bara gittiği birkaç seferde ya arkadaşlarıyla geldiği zamanki gibi gündelik kıyafetler giymişti ya da işten sonra iş kıyafetleri giymişti.

Ama bugün . . .

Hassiktir. O

muhteşem.

Saçları gevşek bukleler halinde sırtından aşağı dökülüyor ve üzerinde açık mavi kolsuz bir elbise var; üst kısmı dar, kalçalarına kadar bol ve dizlerinin hemen altında bitiyor. Elinde iki büyük vazo tutan birine çiçekleri nereye koyacağını göstermek için başını çevirdiğinde, zarif bir inci kolye, küçük inci küpeler takıyor ve makyajı yumuşak ve kadınsı.

Muhteşem, abartısız ve bu lüks odaya uyum sağlamış gibi görünüyor. Bazı dikkat çekmeye çalışanların denediği gibi değil, onların kıskanacağı zahmetsiz bir şekilde. Her nasılsa, oturma odanızda oturup abur cubur yiyip boktan bir film izleyerek mutlu olabileceği hissini de veriyor.

Bu kadını benim yapmaya ne zaman karar verdiğimi tam olarak bilmiyorum ama eğer o ilk gece değilse, zil zurna sarhoşken ve benden hiç etkilenmemişken, şu an olabilir. Kendini toparlamış, tamamen kontrollü ve çok güzel.

"Camile," diyorum, konuştuğu adam uzaklaşırken ona yaklaşıyor. Hızla dönüyor, elinde bir pano var ve yüzündeki şok ve panik ifadesine gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Zach," diyor, yüzü karışmış bir halde. "I . . . Sen nesin? . . Neden ."

"Barmen. İhtiyacın vardı; ben buradayım."

Sonunda konuşmadan önce ağzını üç kez açıp kapatıyor ve dudaklarına yayılan gülümsemeye karşı koyamıyorum.

"Sen . . . Buradasın."

"Bir barmene ihtiyacın vardı. Ben barmenim. Rhonda barda her şeyi not alıyor, bir şeye ihtiyacımız olmadığından emin oluyor. Eğer ihtiyacımız olan şey sizde yoksa, muhtemelen caddenin karşısına ya da mağazaya koşabilir. Hâlâ biraz zamanımız var."

Konuşmuyor.

Yüzünden birden fazla duygu geçiyor. Kafa karışıklığı.

Hayal

kırıklığı.

Öfke.

Rahatlı

ama.

Neşe.

Hepsi o kadar hızlı yanıp sönüyor ki arada birkaçını kaçırdığıma eminim ama yüz hatlarını çözümlemeye devam edecek vaktim yok çünkü kollarımdan tutup beni bir kapıdan geçirerek etkinlik alanı olmadığı zamanlarda depo olarak kullanılan küçük ve boş bir odaya sürüklüyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor, yüzünde öfke, kollarını göğsünde kavuşturmuş, az önce girdiğimiz kapıya dönmüş. Ona bakarken yüzüm şaşkınlıkla karışıyor.

"Ben . . . Bir barmene ihtiyacınız vardı." "Evet. Neden buradasınız?"

"Cami. . . Anlamıyorum." "Ben de anlamıyorum!"

"Size lisanslar ve gıda güvenliği sertifikaları ile ilgili evrakları gönderdim." Verdiği numaraya faksladım, ısrar bile etmedim.

Yüzünü görmeyi çok ama çok istememe rağmen onları almak için caddenin karşısına kadar yürüdü.

"Evet."

"Bir set Rhonda için, bir set de benim için." Elindeki panoya bakmak için hareket etmeden önce öfkesi şaşkınlığa dönüşüyor, yüzünde tanıma ve anlama şafağı belirmeden önce pa- pers'i çeviriyor.

Başını kaldırıp bana baktı.

"Bunu beni görmek için falan mı yaptın?"

"Gerçekten mi?" Ona bakıyorum ama olduğum yerde kalıyorum, aramızda bir metre kadar mesafe var. "Evet. Ama aynı zamanda bunu yaptım çünkü sesin istekli geliyordu ve Anma Günü'nde insanları çalıştırmaya çalışmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Ben lisanslıyım, Rhonda da öyle. Anma Günü'nde bar yavaş olur. Genelde çalışan tek kişi benim ve Rhonda'nın fazla mesaiye ihtiyacı var." Ona birkaç dakika daha bakıyorum, konuşması için bir şans veriyorum ama kabul etmiyor. "Bu ... Bu bir sorun mu? Evrakları gönderdiğimde görürsün diye düşünmüştüm."

Sonunda iç geçiriyor, başı tavana doğru eğiliyor, omuzları yenilgiyle düşüyor.

Ve sonra olur.

Herkesin görmesini istediği mükemmel bir şekilde düzenlenmiş, mükemmel bir şekilde kontrol altında olan versiyonu gitti ve yerine gergin, endişeli olanı geldi.

"Yapmalıydım. Rhonda'nın adını gördüm ve diğerlerini taradım. Senin adını fark etmedim bile. I . . . Uzun bir hafta oldu." Başını iki yana sallıyor, koyu renk saçları oynuyor. "Özür dilerim. Seni terslememeliydim, seni suçlamamalıydım. Benim için bir iyilik yapıyorsun ve sana çok minnettarım. Ben sadece ... Bunu beklemiyordum ve bu olayla birlikte mikroskop altındayım ve barmen talihsizliği uğraştığım saçmalıkların sonuncusu değildi ve ben ..." Bana bakmadan önce derin bir iç çekti. "Özür dilerim."

Gözlerinde bir parıltı var ve tamamen çıldırmanın eşiğinde olduğu çok açık.

"Hey, hey, hey," diyorum, yaklaşıyorum, aramızdaki mesafeyi bir metreden bir metreye indiriyorum ve gözlerine daha iyi bakabilmek için biraz öne eğiliyorum. "Bana neler olduğunu anlat." Bir saniye geçiyor, çok sıkı tuttuğu her şeyi bırakmadan önce çenesi geriliyor.

"Barmenler son anda iptal etti ve kısa sürede barmen bulmanın ne kadar imkansız olduğunu bilseniz *şok* olursunuz. *Tanrıya şükür* boşsun, ama *senin* geleceğini düşünmemiştim ve ben-

Bu sözleşmelere daha yakından bakmalıydım ama bakmadım çünkü aynı anda on sekiz milyon şey oluyor ve şimdi panikliyorum çünkü *başka* hangi şeyleri kaçırdım? Mesela mutfağa Bayan Sloane'un fıstık alerjisi olduğunu ve Bay Cosmo'nun gerçek bir hizmet köpeği bile olmayan ama kulübe çok para ödeyen hizmet köpeğiyle geleceğini ve Fido'nun beyaz bir kaptaki kendi bifteğine ihtiyacı olduğunu söylemeyi unuttum mu? Bu benim buradaki ilk etkinliğim ve eğer başarısız olursa hemen kovulacak mıyım? Kovulursam nerede yaşayacağım çünkü şehirdeki dairemi kiraya verdim ve Abbie ve Damien'la aynı evde kalmayı reddediyorum, Damien'ın evinde sayısız oda olmasına rağmen ve bu *o kadar* da büyük bir sorun olmazdı, ama aynı zamanda *olurdu* çünkü onlara yük olmayı reddediyorum, Özellikle de geçen yıl yaptığım kaltaklıktan sonra ve gece yarısına kadar bu etkinlik için aptalca bir çalma listesi hazırladıktan sonra ekipmanı önceden rezerve etmediğimi ve başka bir etkinlik için kullanıldığını öğrenmek *aptalca* çünkü ben lanet olası etkinlik koordinatörüyüm! Benim hakkım olması gerekmez mi?" Derin bir nefes alıyor, sanki beyni ağzına yetiştiriyor ve hayatta kalmak için havaya ihtiyacı olduğunu hatırlıyor. "Sanki bu iş çöküp gidecekmiş ve ben de yanlış kariyerdeymişim gibi hissediyorum." Ona gülümsüyorum, göğsünün hızla inip kalkmasını izliyorum, paniğinin dışarı vuran bir ipucu.

"Yapabilir miyim?" Elim kaldırıp üzerinde gezdirirken sesimi alçaltarak soruyorum

Yüzüne düşen bir tutam saç. Koyu renk gözleri geniş ve benimkilere kilitlenmiş, dudakları hafifçe aralanmış ve nefes alış verişinin nasıl hızlandığını fark etmiyorum.

B a ş ı n ı sallıyor ve saçlarını yanağına doğru ittiğimde hızlı nefes alıp veriş duruyor, elim kulağının etrafında dolaşıyor ve omzuna konmadan önce boynundan aşağı iniyor. Başımı aşağı eğip ön başımı onunkine koyduğumda, diğer elim diğer omzuna gittiğinde vücutlarımız artık çok yakın, aramızda sadece altı inç var.

"Nefes al Cami," diyorum ve sonunda bir nefes alıyor. "Bu iş sende. Bu etkinliklerden birkaçına katıldım, hiç bu kadar sorunsuz işlediğini görmemiştim. Herkes nereye gideceğini, ne yapacağını biliyor ve bu açıkça *sizin* bu işe verdiğiniz emekten kaynaklanıyor. Muhteşem olacak." Başparmağımı omzunun boynuyla birleştiği noktaya sürüyorum. "Sadece nefes almalısın bebeğim," diyorum fısıltıyla. Sonunda konuşana kadar bir süre geçiyor.

"Yapabilir miyim bilmiyorum," diye fısıldıyor ve ben de kendimi tutamıyorum. Ona gülümsüyorum. "Gülümsemeni gerçekten seviyorum," diyor, sonra gözlerinin gittiğini izliyorum

Bunu söylediğine inanamıyormuş gibi geniş ama sonunda o da nefes alıyor. "Güzel. Bütün bunlar bittiğinde, benimle dışarı çık. Söz veriyorum gülümseyeceğim.

çok." Dudaklarının kenarında kendi gülümsemesi beliriyor ve başını hafifçe sallıyor. "Hayır mı?" "Hayır mı?" diye soruyorum ve midem biraz olsun bulanmıyor.

"Hayır değil. Ama evet de değil," diyor ve ben daha cevap veremediğim arkasındaki kapı çalınıyor, gözleri panikten kocaman oluyor. "Bir dakika!" Geri çekiliyorum, dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarlayarak duyulabilir bir kahkahayla savaşıyorum. Gözleri irileşiyor ve göğsüme bir tokat atıyor.

"Git. Koşman gereken bir etkinlik var meleğim." Cami gözlerini deviriyor ve tekrar başını sallıyor, ama sonra gülümsemesi yavaşça dudaklarından siliniyor.

"Teşekkür ederim," diyor, sesi kısık.

"Ne zaman istersen. Şimdi git. Şüpheli görünmemesi için bir dakika bekleyeceğim," diyorum göz kırparak.

ON ÜÇ

CAMI

Beach Club'daki ilk resmi etkinliğim olan Anma Günü brunch'ının sabahı geldi çattı. Uyandığım andan itibaren dayanılmaz derecede gergindim, ancak en iyi arkadaşlarımdan gelen mesajlar da vardı, nasıl olduysa ben duymadan gönderilmişlerdi.

İyi şanslar! Bu etkinliği mahvedeceksin!

Bu Kat.

EN İYİ günü geçirin ve sürtüklerin sizi aşağı çekmesine izin vermeyin. Bunu başaracaksınız!

Grup sohbetimizde Abbie'den gelen üçüncü bir mesaj var, üçümüzün geçen yıl plajda çekilmiş bir fotoğrafı.

Bu yıl doğum günüm için aşağı inip bunu yeniden yaratmak için sabırsızlanıyorum! Seni seviyor ve özölüyoruz, Cam! Harika gidiyorsun ve seninle gurur duyuyoruz.

Kat resmi ve cevabı "sevdi" ve ben gördüğümde boğazımdaki yumruyla savaşmak zorunda kaldım.

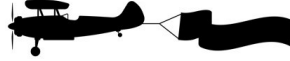
İlk kez değil, yıllar önce Kat ve Abbie'yi yoluma çıkaran evrene teşekkür ederken buldum kendimi.

Ancak saatler sonra, bir depo dolabından çıkarken, bana göz kulak olmaktan hoşlanan şanslı yıldızlara teşekkür ediyorum çünkü onlar aynı zamanda barmenlik lisansı olan ve nasıl barmenlik yapılacağını bilen yakışıklı bir adam göndermişler.

Beni panik sarmalından hızlı ve kısa bir şekilde, ter bile dökmeden çekip çıkardı.

Yine de, aynı depoda neredeyse hiç öpüşmemiş olma engelini aşmayacağız. Kendime bir kız gibi mutluluk dansı yaptıracağım ve başka bir zaman çıkma teklifini kabul etmek için bir artı ve eksiler listesi yazacağım.

Çünkü şu anda katletmem gereken bir etkinlik ve kendimi kanıtlamam gereken zengin sürtükler var.

Ve bunu saatler sonra bir köşede durup etkinliğin başarısını izlerken ve kendime sakin bir an ayırmaya çalışırken yapıyorum.

Ben yaptım.

Başardım. Erkekler ve kadınlar gülümsüyor, eğleniyorlar. İstemeyerek tuttuğum çellist aslında daha iyi bir karardı, çünkü LCV'den daha fazla kişi katıldı, bu yüzden herkesi sığdırmak için birkaç ekstra masaya ihtiyacımız vardı ve dörtlü sıkışık hissettirecekti. Mutfak, konukların kendilerini dışlanmış hissetmemeleri için özel diyet yemeklerinin muhteşem görünmesini bile sağladı.

Şimdiden birkaç kişi yanıma gelip bu brunch'ın önceki yıllara kıyasla ne kadar harika olduğunu söyledi ve kartımı aldı.

Ve tabii ki, Zach ve gamzeleri beni bakarken her yakaladığında gözlerimi ondan ayırmama fırsatım oldu.

Bu sabah bunun kaç kez olduğunu itiraf etmeyi reddediyorum.

Ama tabii ki şansım huzur ve sessizliğin uzun sürmesine asla izin vermiyor.

İşte bu yüzden bir el beklenmedik bir şekilde omzuma konduğunda sığıyorum.

El gitmeyince daha da sarsıldım ve onun Jason Demartino olduğunu fark ettim.

"Oh, kahretsin, üzgünüm, seni korkutmak istememiştim, Cams," diyor ve takma adı beni kardeşlik evindeki odasında uzun çalışma gecelerine, bazı gerçekleri ezberlemeye çalışırken bana gülümsemesine geri götürüyor.

Bir daha asla kullanmayacağım bir dersti ama genel eğitim gerekliliğiydi.

"Orada iyi misin, Cams?"

Eskiden anılar, acı sonumuza rağmen yumuşak ve narindi, ama şimdi soğuk ve cansız, mide bulandırıcı bir rüzgârla karışık bir his veriyor. Şimdi bunun ne olduğunu görebiliyorum; önemsiyormuş, nazik, kibar ve tatlıymış gibi davranarak yaptığı bir başka manipülasyon.

Hafızamın erkeklik balonundan kurtulup ondan uzaklaştığımda eli hâlâ omzumda, kendimi uzaklaştırmaya çalışıyorum.

"İhtiyacınız olan bir şey var mı?" İşaret ederek sordum. "Büfede boş bir şey mi var, erkekler tuvaletinde bir sorun mu var?"

Buraya *çalışmak* için geldiğimi ve onunla konuşmak için *gelmediğimi* açıkça belirtiyorum.

Bana göre, birbirimizi tanımıyoruz bile.

Burada bir geçmiş yok, iş dışında başka bir şey hakkında konuşmamıza gerek yok.

"Sadece sana yetişmek istedim. Uzun zaman oldu" diyor, sonra gözleri vücudumda geziniyor, gördükleri hoşuna gittiği için göz bebekleri büyüyor.

Bu bakış karşısında öğürmemek için kendimi zor tutuyorum.

Birlikte olduğumuzda 18 yaşındaydım ve geç olgunlaştım. Yirmili yaşlarımın başına kadar kendime geledim, kıvrımlar ve daha da önemlisi, bu kıvrımların çiçek açması için takdir.

Görünüşe göre, dangalak Jason da benim yetişkin halimi seviyor.

"Harika görünüyorsun," diyor.

Bok gibi görünüyorsun, dememek için kendimi zor tutuyorum.

Ama neyse ki cevap vermek zorunda değilim çünkü tiz bir ses konuşuyor, mükemmel manikürlü bir el dirseğine doğru hareket ediyor.

"Jason, işte buradasın!"

İstesem de istemesem de Staceigh imdadıma yetişti.

Onun sesini duymaktan mutlu olacağımı hiç düşünmemiştim.

Tabii ki, yavru köpek ikiz kız kardeşi hemen arkasında, kız kardeşinin pembe kıyafetinin mor bir versiyonunu giyiyor. İkizlerin renklerle kodlandığını duymuştum ama şimdiye kadar hiç böyle bir şey görmemişim.

En iyi ihtimalle ilginç.

"Merhaba, Jason," diyor

Laceigh

"Selam Stormy," diyor ve ben kahkahamı tutamıyorum.

Staceigh'in gözlerinde kısa süreli bir öfke parıltısı belirliyor, sonra bu öfke tekrar o çok sevilen tatlılığına dönüyor ve Stepford'un mükemmel havası kolaylıkla yayılıyor. Tüm etkinlik boyunca Olivia'yı görmediğime şaşırdım, gerçi geçen Salı annesinin bu tür şeylerden vebadan kaçır gibi kaçtığını söylemişti. Belki bu Olivia'nın da gelmediği anlamına geliyordur?

"Staceigh. Hatırladın mı?" Staceigh, Jason'ı düzelterek söylüyor.

"C-E-I-G-" Laceigh adını tekrar hecelelemeye başlıyor ve kız kardeşi elinin tersiyle göğsüne vuruyor. Laceigh'in elleri kendini orada tutarken dudaklarından küçük bir ciyaklama çıkıyor ama ağzı, sahibi tarafından dövülen bir köpek gibi kapanıyor.

Dürüst olmak gerekirse, onu takip etme şekli, kötü bir karşılaştırma değil.

"Ne yapıyorsun?" Staceigh, sanki ben yokmuşum gibi ona yaklaşmak için etrafımda dolanarak Jason'a soruyor. Ona göre yokum, ki bu benim için çok iyi.

Jason'ı da yanında götürebilseydi daha iyi olurdu.

"Benimle balkona gel. Sana bir şey göstermek istiyorum," diyor, rica etmek yerine ısrar ediyor.

"Evet, belki daha sonra. Aslında şu anda arkadaşım Cami ile konuşuyorum," diyor ve midem bulanıyor.

Gözlerinde hızlı bir öfke parlaması olduğunda durum daha da kötüleşiyor. "Ah," diyor Staceigh, çenesi gerilerek. "Merhaba Cami."

"Merhaba Stace," diyorum ve adının kısaltılmış halinden hoşlanmadığını hemen anlıyorum. "Lace." Dönüp kız kardeşine başımı sallıyorum.

Staceigh, "Görüyorum ki etkinlik için barmen bulabilmişsin," diyor ve ben bir dakika boyunca onun sözlerini çözmeye çalışarak bakıyorum. O mu ...

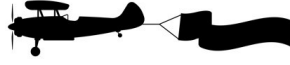
. Yok artık. "Bu gece kendi partimiz için biraz bulmakta çok zorlandık. Yoğun bir gece, biliyor musun?" Gülümsemesi çok tatlı ve beni inanılmaz derecede tedirgin ediyor, tıpkı bir korku filminde ana karakteri uykusunda öldüreceğini *bildiğiniz* o ürkütücü oyuncak bebekler gibi.

"Evet," diyorum, yüzümde herhangi bir şaşkınlık ya da şok belirtisi gösterme dürtüsüne direnerek. "Gerçekten şanslıydık." Çenesi geriliyor ve bir saniye daha onu anlamaya çalışıp bir şey bulamayınca başımı sallayıp Jason'a dönüyorum. "Sen de onlarla gitmelisin, Jason. Aslında gitmek zorundayım." Bu köşeden çıkmak için bir şey -herhangi bir şey- umuduyla etrafıma bakıyorum. "Gidip kontrol etmeliyim."

büfe," diyorum ve sonra geri çekilip Staceigh'in bakışlarının sinsi bir gülümsemeye dönüşmesini izliyorum. "Hepinizle sonra görüşürüz. Partinin tadını çıkarın."

Staceigh'in parmakları küçük bir dalga şeklinde kıpırdıyor. "Hoşça kal Cami. Yakında görüşürüz!"

Sözler çok mutlu, çok nazik ve yardım edemem ama Jason Demartino'yu kazanmak için gerçekten tüm kışını ortaya koyduğunu, yardımla arkadaşmış gibi davrandığını ve onun bunun bir kısmına bile değmediğini düşünüyorum.

Etkinliğin geri kalanı o kadar çok övgü ve teşekkürle geçti ki, sonunda bulutların üzerinde uçuyordum. O kadar meşguldüm ki, işler bittiğinde Zach ve Rhonda'nın ayrıldığını zar zor gördüm, onun yerine on dakika önce ondan bir mesaj aldım.

Harikaydın. Kutlamak için bu gece bara gel.

Tam da bunu yapmayı planlıyorum.

Kahretsin, bir etkinlik bu kadar iyi giderse, akşamımı tam anlamıyla kışımı kurtaran sevimli barmenle bir barda sohbet ederek geçirerek kendimi kesinlikle ödüllendirebilirim.

Ama bunun hakkında çok fazla düşünecek vaktim yok çünkü saatler sonra Olivia ve ikizler yanıma geldiğinde temizlik yapıyordum.

"Selam hanımlar, brunch'ta eğlendiniz mi?" Diğer konuklara sorduğum gibi soruyorum. "Olivia, seni etrafta görme fırsatım olmadı. Umarım iyi vakit geçirmişsindir."

"Geç geldim, sonunu yakaladım ama duyduğuma göre harika bir iş çıkarmışsın Cami," diyor Olivia, sesinde samimiyetle. "Kendimi bildim bileli bu Anma Günü brunchlarına gelirim ve hiç bu kadar övgü dolu eleştiriler duymamıştım."

"Bunun benim için anlamı çok büyük. Teşekkür ederim Olivia. Salı günkü yardımın için de çok minnettarım."

"Evet, çok güzeldi," diyor Staceigh ve iyi yapılmış bir işin çiçekleri büyümeye devam ediyor.

Bu sabah en az bir düzine kez durduruldum, kadınlar ve erkekler bir tür toplantı ayarlamak için kartımı istediler.

bu yaz hem kulüpte hem de özel etkinlikler için planlıyor. "Olivia, sor ona," diyor Staceigh, birdenbire
... gergin görünüyor.

"Evet, Olivia, sor ona," diyor Laceigh. Laceigh'in *gerçekten* konuşmayı bilip bilmediğini ya da sadece ablasının söylediklerini taklit edip edemediğini gerçekten merak etmeye başlıyorum.

Ben daha fazla düşünmeden Olivia konuşuyor. "Bu gece bir parti var. Kabin alanında," diyor.

"Oh, var mı? Takvimde göremedim," dediğimde kaşlarım çatıldı ve paniklemeye başladım. *Bunu da mı planlamam gerekiyordu?*

"Hayır, sadece annemin yaptığı küçük bir şey. Sadece davetlilerin katılabileceği bir Anma Günü partisi. Ben de bu sabah oradaydım, iyi geçmesi için yardım ediyordum."

"Bu mantıklı." Aslında değil, ama bu insanlarda yeni olan başka ne var ki?

"Seni de davet etmek istedik, değil mi Olivia?" Staceigh nazik bir gülümsemeyle şöyle diyor.

"Evet," diyor.

Staceigh, "Bu senin için *çok* iyi bir ağ kurma fırsatı olur," diyor. "Olivia bize bu yaz hedeflerinden birinin işini bağımsız olarak büyütebilmek için daha fazla bağlantı kurmak olduğunu söyledi."

"Uh ... evet. Öyle."

"Bu kaynaşmak için harika bir fırsat olurdu." Staceigh yakında üvey olacak kız kardeşine döner. "Bir tema var, değil mi?" Olivia konuşmadan önce bir duraksama olur.

"Evet. Americana. Bilirsiniz, Anma Günü'ne uygun."

"Çok eğlenceli, değil mi Cami? Kitschy, temalı partilere bayılırım." Temalı bir parti fikri beni endişelendirse ve gardırobumda buna uygun bir şey getirmediğimi *bilsem* de başımı sallıyorum. Alışveriş merkezine gidebilirim. Abbie'yi aramam gerekecek.

"Yani, orada olacak mısın?" Staceigh umutlu bir gülümsemeyle soruyor. İkizlerle tanıştığımndan beri ilk kez, onları yanlış yargılayıp yargılamadığımı merak ediyorum. Belki de iyi niyetliler ama yabancılarla nasıl başa çıkacakları konusunda hiçbir fikirleri yok.

Belki de Abbie'nin dediği gibi onlara bir şans vermeliyim.

Zach'in dediği gibi.

Belki de duvarımı çok yüksek inşa ettim, dostluk testlerimi aşılmaz hale getirdim, böylece hiçbir insan başarılı olamayacak.

Bunun farkına varınca gülümseyip başımı salladım.

"Orada olacağım."

ON DÖRT

Etkinliği temizledikten sonra Beach Club'ın kapısından çıkarken kendimi dünyanın zirvesinde hissediyorum.

Brunch muhteşem geçti, hatta Jefferson Kincaid herkes gittikten sonra beni kenara çekip kendisi söyledi ve özel bir partiye davet edildim.

Oh, bir de aklımdan çıkmayan depodaki küçük olay vardı.

Ama şimdi bir alışveriş merkezine gidip en iyi arkadaşlarımı aramam ve onlara insanları içeri alma konusunda haklı olduklarını ve resmen yardımlarına ihtiyacım olduğunu söylemem gerekiyor.

Arabaya yerleşiyorum ve telefonumu eller serbest olarak ayarlıyorum, grup araması için gönder tuşuna basmadan önce, Abbie merhaba demeden önce üç kereden az çalmasını dinliyorum, hemen ardından Kat geliyor.

"Etkinlik nasıl geçti?" Kat soruyor.

"Siz haklıydınız."

"Tabii ki öyleydik," diyor Abbie, sesinde bir gülümsemeyle.

"Bu sefer nasıl haklı çıktık?" Kat soruyor. Gözlerimi devirdiğimi görmemeleri için görüntülü arama yapmadığıma seviniyorum.

"Haklıydın, daha açık olmaya çalışmalıydım, insanların içeri girmesine izin vermeliydim."

"Oh, Tanrıya şükür," diyor Kat. "Kâkül yaptıracağını söyleyeceğini sanmıştım."

"Biraz püskülle çok tatlı görünür!" Abbie, stil ve güzellik konusunda kendisinden şüphe duymamıza *sinirleniyor*.

"Kâkül almayacağım Abbie, kes şunu." Ben konuşmaya devam etmeden önce gözlerini dramatik bir şekilde devirdiğini *biliyorum*. "Bir partiye davet edildim."

"Ooh! Yaşasın!" diyor ikisi de ve Abbie'nin alkışladığına eminim. "Bu bir *yaz başı* Anma Günü partisi."

"Çok eğlenceli!" Abbie diyor ve ellerini çırpma sesi hoparlörlerimden geliyor.

"Seni kim davet etti?"

"İşte sorun da bu. Şu şirret gibi görünen zengin kızlar. Bir tanesi benimle staj yapıyor-"

"Olivia? Nasıl gidiyor?"

"İyi," diyorum Beach Club'ın otoparkından çıkarken. "İyi davrandı ve gerçekten çok yardımcı oldu. İkizlerle birlikte beni de davet eden oydu."

"Şirret olanlar mı?"

"Evet, ama bence onlar sadece istediklerini elde edememeye alışkın olmayan şımarık veletler. *Aslında* o kadar da şirret olduklarını sanmıyorum. Ben hep onlar gibi kızların arasında büyüdüm. Kimse onlara hayır demiyor ya da davranışlarının doğru olmadığını söylemiyor. Onları anlamadıkları bir şeye dayanarak yargılamak doğru gelmiyor."

"Bu ... çok büyük Cami," diyor Kat, sesi alçak ve hayret içinde ve bunun insanları test etme ve onlardan uzak durma konusunda ne kadar ileri gittiğimin bir kanıtı olup olmadığını merak ediyorum. Onlara karşı boktan bir ilk izlenim kullanmadığım gerçeği *en iyi arkadaşlarımı* etkiliyorsa, gerçekten de fark ettiğimden çok daha kapalı biriymişim.

"Öyle değil. Ben sadece . . . Ne dediğinizi duydum. Hesabı ödemek için bara geri döndüğümde -ki bu arada hesabı ödemedim-barmene bir tür travma yaşattım ve o da aynı şeyi söyledi; insanları kovmadan önce içeri almam ve onlara bir şans vermem gerektiğini söyledi."

"Bekle, ne?" Abbie diyor ki. "Geri çekil, geri çekil. Barmen mi? Seksi barmene travma mı geçirdin?!"

"Belki travma geçirmedi ama ben ..." İç çekiyorum, kendimi sıkışmış hissettiğimi fark ediyorum. "O sabahtan sonra kendimi ... hissettim. Gözlerimi çok açtı ama nasıl işleyeceğimi bilemedim. Sonra, yeterince iyi görünen birkaç kişiyle tanıştım ve bara gittim ve Bilmiyorum. Sizi hayal kırıklığına uğratacağımdan endişelendim ve düşüncelerimi konuşabileceğim birine ihtiyacım vardı."

"Oh, Cami, tatlım, hayır. Biz yapmadık-"

"Biliyorum. Ama bu gerekliydi. I . . . Son zamanlarda kendimi koruma konusunda çok ileri gittim. Abbie'ye karşı tam bir sürtük gibiydim.

Çünkü intikam almasını istiyordum ama aynı zamanda kendini korumasını da istiyordum. İçgüdülerimin insanların doğuştan kötü olduğunu ya da bana zarar vereceklerini düşünmesinin normal olmadığını anlıyorum. Bunun üzerinde çalışmam gerek. Buradayken çalışacağım." Otoyola girip hızlanıyorum, bu aramanın görüntülü olmamasından yine inanılmaz derecede mutluyum.

Birbirlerine atacakları bakışları ya da gözlerindeki acıma hissini görmeme gerek yok.

"Ve bu partiye giderek başlıyorum," diyorum, sinirlerim hâlâ midemi sarıyor ama onlarla savaşıyorum.

Hiç rahatsız olmazsanız asla büyüyemezsiniz.

Ve büyümek için *çok* yerim olduğunu fark etmeye başladım.

"Kabul ettiğin için seninle gurur duyuyorum Cam." Kat sessiz bir sesle söylüyor.

"Tanrım, sanki hiçbir şeye evet demeyen bir münzeviymişim gibi davranma."

Hatta sessizlik.

"Siz çocuklar!"

"Tamam, münzevi değilsin ama yeni insanlarla çıkmaktan *da hoşlanmıyorsun*. Bu büyük bir adım Cam," diyor Abbie. "Seni desteklemek için yanında olamayacağımız için üzgün olduğumu söyledim ama değilim. Bunu bir güvenlik battaniyesi *olmadan* kendi başına yapmaya zorlandığın için mutluyum."

"Yine de desteğinize ihtiyacım var," diyorum. "Şimdi alışveriş merkezine gidiyorum." Abbie ciyak ciyak bağılıyor ve alkışlıyor; onun coşkusunu kuyruk boyunca hayal edebiliyorum.

"Neden alışveriş merkezine gidiyorsun?" "Temalı bir parti.

Americana."

"Americana mı? Bu da ne demek oluyor?" Kat düşüncelerimi yankılayarak soruyor.

Ama Abbie'nin tepkisi tam da onu arama nedenimdi. Telefonun diğer ucunda ciyaklıyor ve yine heyecanla ellerini çırpma sesi arabamı dolduruyor.

"Aman Tanrım, mükemmel. Bir imgelemim var!"

"Tek bir kelimedenden sonra nasıl bir vizyona sahip olursunuz?"

"Çünkü ben Abigail Keller'ım ve temalı partiler için *yaratıldım*." Yani haksız değil.

"Gerekli tüm kıyafetleri alışveriş merkezinden alabilir miyim?" diye sordum. "Kesinlikle," diyor kedi gibi bir gülümsemeyle.

"Harika. Şimdi sana seksi barmenle neler olduğunu anlatayım," diyorum ve arabamı dolduran ciyaklamalar *tam da* beklediğim gibi oluyor.

Alışveriş merkezine giderken gülümsedim.

ON BEŞ

Alışveriş merkezinde muhtemelen bir daha asla giymeyeceğim kıyafetlere çok fazla para harcadıktan sonra, midemdeki hissin kesinlikle sinir kelebekleri *değil*, açlık sancısı olduğuna ve onları yatıştırmanın tek yolunun Fishery'ye gitmek olduğuna karar veriyorum.

Kesinlikle değil çünkü içeri girer girmez fark ettiğim seksi, yaşlı barmenle sohbet etmek beni garip bir şekilde sakinleştiriyor.

Kesinlikle olmaz.

Yüzümde bir gülümsemeyle onun durduğu yere doğru yürüdüğümde Zach, "Bugün erkencisin," diyor.

"İşten erken çıktım. Bilirsiniz, tatil, etkinlik." Konuşmadan önce gülümsüyor ve başını sallıyor.

"Ee, nasıl gitti? Bulunduğumuz yerden herkes iyi vakit geçiriyor gibi görünüyordu ama ben de içki servisi yapıyordum."

"Şaşırtıcı derecede iyi."

"Kutlama içkisi?" diye soruyor.

"Bugün değil gamzeli," diyorum ve ben devam edemeden sözümü kesiyor, kışımı bir tabureye dayadığım yerin önündeki barın tezgahına yaslanıyor.

"Sana adımı söylersem bana gamzeli demeyeceğin konusunda anlaştığımızı sanıyordum." Yüzümdeki gülümseme genişliyor ve buraya gelmemin asıl sebebinin onunla konuşmanın çok eğlenceli olması olduğunu hatırlıyorum.

Ve görünüşe göre alay ediyor.

"Sanırım yanlış anladınız. Tek söylediğim bunun senin adın olmadığından emin olduğumdu, sana öyle hitap etmeyeceğimden değil."

"İçimden bir ses *senin büyüklerine saygılı* bir kız olmadığını söylüyor." Bir *pfift* sesi çıkardım ve gülümseyerek eğildim.

Tanrım, neden bu adamla şakalaşmayı bu kadar çok seviyorum?

"Biraz bile değil. Hem sen kaç yaşındasın ki *yaşlı sayılıyorsun*?"
Daha geniş gülümsüyor, gamzeleri derinleşiyor.

"Kırk beş."

"*Kırk beş mi?!*" Tamamen dehşete düşmüş bir şekilde söylüyorum.

"Kahretsin, sen gerçekten yaşlısın, değil mi?"

"Kaç yaşındasın sen?"

"Yirmi sekiz." Yüzünü kaplayan şoku izlerken gülümsüyorum.

"Yüce Tanrım." İnliyor ve bununla ilgili bir şey karnımın *kesinlikle* konuşmayı *reddettiğim* bir şekilde dönmesine neden oluyor.

Çöp.

"Ben jailbait'im," diyorum küçük bir gülümsemeyle. "Senin için çok gencim."

Ve sonra olur.

Gözlerinde bir şey parlıyor ve *siktir, siktir, siktir*. Çok hoşuma gitti.

"Benim için çok genç olsaydın, buraya her girişinde sana hizmet eden kişinin ben olduğumdan emin olmazdım meleğim."

Kahretsin, yine karnımdaki o sıcaklık var.

Dilim dışarı sarkıyor, alt dudağıma dokunuyor ve gözlerinin onu nasıl izlediğini kaçırmıyorum.

Lanet olası konuyu değiştirmem gerek.

"İçki içemem çünkü bir partiye davet edildim" diyorum, kaşları kalkıyor ve arka duvara yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturuyor.

Yine de karnımı bir alev yalıyor.

Lanet olsun.

"Şimdi mi?"

"Evet," diyorum

gülümseyerek. "Bunu nasıl yaptın?"

"Sana bir grup zengin kaltakla çalışacağımı söylediğimi ve onlara bir şans vermemi söylediğini hatırlıyor musun?" Gülümsüyor. "Bir stajyerim var ve gerçekten çok iyi ve çok yardımsever. Birlikte çalışma ve bunun karşılıklı fayda sağlaması konusunda bir tür anlaşmaya vardık."

"Ve seni bir partiye mi davet etti?"

"Evet, her şey bittikten sonra kız kardeşleriyle birlikte geldi ve beni bu akşamki şık bir partiye davet etti. Gerçekten güzel bir parti olacak.

Benim için harika bir ağ kurma fırsatı."

"Şuna bak. Birine şans vermek senin için gerçekten işe yaradı, değil mi?"

"Sanırım öyle oldu." Bir an gülümsedim ve sonra beklemediğim bir şey söyledi.

Akraba bir yabancından değil, ve kesinlikle *bu* adamdan değil.

Ama beni daha da şaşırtan şey, kelimelerin boğazımda bir yumru oluşturması.

"Seninle gurur duyuyorum

Cami." "Ne?"

"Ona bir şans verdiğin için seninle gurur duyuyorum. Yani, seni pek tanımıyorum ama bir şekilde senin farkında olmadan terapistin oldum-"

"Ben-"

"Sakin ol, şikayet etmiyorum. Sadece bunun normalde yapacağın bir şey olmadığını bildiğimi söylüyorum. Bu senin konfor alanının dışında. Arkadaşlarına söyledin mi?" Cevap vermeden önce beklenmedik duygularımı bastırmam biraz zaman alıyor.

"Ben seçtim. Kıyafetimi seçmeme yardım ettiler. Aslında Ocean County Alışveriş Merkezi'nden yeni döndüm."

"Buna sevindim. Kıyafetler konusunda berbatım, o yüzden bu konuda hiç yardımcı olamam," diyor ve ben de düşüncelerimi dağıtmak için gelen bu komik rahatlamaya şükrederek bir kahkaha atmaktan kendimi alamıyorum.

"Yani, buraya her geldiğimde aynı kıyafeti giymemin tek nedeni üniforma değil mi?"

"Ne yazık ki burada gerçek bir üniforma yok, bu yüzden bu sadece benim tarzı."

"Belki de bu yüzden hâlâ bekârsındır." Abbie'nin onun için yeni bir gardırop hazırlarken ne kadar eğleneceğini düşünmeden edemiyorum ve bu da onu biraz daha özlememe neden oluyor.

"Evet, şey, bana eşlik etmek için sürekli geliyorsun, bu yüzden benim için *bir şeyler* olmalı."

"Olabilir. Gerçi numaran bende var, yani artık buraya gelmeme bile gerek yok."

"Henüz kullanmadın ama." Bir başka kelebek uçuşması.

"Evet, attım. Barmen meselesi hakkında sana mesaj attım." Gülümsüyor, bronz kollarını bar tezgahına yaslayarak aramızdaki mesafeyi azaltıyor ve aklım depodaki dolaba gidiyor.

"Ama bir daha olmaz."

"Fark ettin," diyorum, sesim istemediğim halde utangaç bir fısıltıyla çıkıyor.

"Güzel bir kıza numaranı verirsin ve o bunu kullanmaz, fark edersin."

"Duygularını mı incittim, Zachary?" "Belki de.

Kırılğan bir erkek egom var, biliyor musun?"

Gözlerimi devirip gülümsüyorum ama yine de çantama uzanıp telefonumu çıkarıyorum ve ondan yardım istediğimden beri üç kez başlattığım mesajı bulmak için mesajlarıma göz atıyorum.

Hey, gamzeler.

Yeterince iyi.

Ona bakmadan önce gönder tuşuna basıyorum, sonra gülümsemesinin büyümesini, gamzelerinin belirmesini, bronzlaşmış elinin yıpranmış kotunun ön cebine gitmesini izliyorum. Telefonunu çıkarıp ona bakıyor ve hızlı bir kahkaha atarak başını geriye doğru eğiyor.

"Bana böyle demeyi bırakacak mısın?"

Kafamı sallıyorum, sonra yeni bir müşterinin onu el sallayarak indirmesini izliyorum ve beynimin izni olmadan gözlerim kışına kayıyor. Kot pantolonunun içinde *gerçekten çok güzel* görünüyor.

Ayrılmak zorunda kalmadan önce bir saat boyunca gülüp sohbet ediyoruz. Saçımı yapana kadar Fishery'de hiçbir şey yiyip içmediğimi fark etmiyorum bile.

Bunun yerine, bütün bir saati tamamen Zach'in dikkatini dağıtarak geçirdim.

ON ALTI

CAMI

Partinin yapılacağı kabine gitmek için asansöre binmeden önce Abbie ve Kat'e mesaj atarak uğursuzluk getirdim.

Şimdi gidiyorum. Hem gerginim hem de ihtiyatlı bir şekilde heyecanlıyım!

Aptal bir zengin çocuk partisine gitmek için gergin olmanın, daha yüksek bir varlıktan geri çekilmem için bir işaret olduğunu bilmeliydim.

Kabinlerin dışında *lanet* bir *zıplayan* olduğunda ve yine bana *ne oluyor lan* gibi bir bakış attığında daha da fazla anlamalıydim.

Yüksek belli kırmızı bir şort ve beyaz yıldızlı bol mavi bir atlet giyiyorum. Abbie beni parlak kırmızı dudaklar ve koyu mavi göz farı ile makyajımı tamamen kırmızı, beyaz ve mavi yapmaya ikna etti ve FaceTime üzerinden bana beyaz bir göz kalemi çizgisini nasıl kaydıracağımı temkinli bir şekilde öğretti.

Şakaklarıma küçük beyaz yıldız yüz çıkartmaları bile ekledim. Kabul ediyorum: Sevimli görünüyorum. Gerçekten çok şirin.

Ama devasa ön kapıdan içeri girdiğimde resepsiyonda duran Cici'ye gülümsedikten sonra her şeyi berbat ettiğimi anlamam uzun sürmüyor.

"Hey, Cami! Nasılsın?"

"İyiyim," diyorum, çantamın askısıyla oynuyorum ve etrafıma bakıyorum, tanıdığım birini ya da en azından etkinlik için giyinmiş birini görmeye çalışıyorum.

Çift camlı kapıdan ikizler, dudaklarına yayılan geniş ve bilmiş gülümsemelerle bana bakıyorlar.

Bu bakışla midemde asit çalkalanıyor. Bu tür bir bakış *asla* iyi bir şey ifade *etmez*. Arkalarında Olivia oturuyor, gözleri kocaman, yüzü solgun. Bakışları yorumlamak için fazla zamanım yok, çünkü Cici bana bakıyor ve her saniye daha da kaynaşmış görünüyor.

"Anma Günü partisi için mi buradayım? Bu Şu kapıdan mı?" Çenemin ucuyla soruyorum, asit ve panik artıyor.

Bir şeyler ters gidiyor ve bunu düşünmemin nedeni açık bir şey değil, içgüdülerim bana bunu söylüyor.

Ve herkes bana daha özgürce güvenmemi sağlamaya çalışsa da, ben *asla* içgüdülerime karşı gelmek.

"The . . . Anma Günü partisi. Melanie'nin ev sahipliği yaptığı mı?" diye soruyor, gözleri kısılıyor.

Hay sikeyim. Kahretsin.

Yüzündeki şaşkınlık, ikizlerin sırtışı. Hayır, hayır, hayır.

"Evet" diyorum ve gözleri açılıyor. "Bunu mu giyiyorsun?"

Gözlerimi kapatıp nefes alıyorum.

"Evet. Olivia ve ikizler bana *Americana* temalı olduğunu söylediler." Gözleri genişledi.

"Kahrolası Kaltak Sürüsü," diye fısıldıyor nefesinin altında. "Bu tamamen beyaz bir parti, Cami." Kan yüzümü terk ederken gözleri vücudumda geziniyor. "Tuzağa düşürüldün."

"Hayır. Hayır, olamaz-" Ama olabilir.

Öyle.

Aslında, her şey mantıklı.

Davet, içeri girdiğimde Staceigh'in gözlerindeki zalim bakış. "Olivia neden ... ?" Zihnim, Staceigh ile yaptığım

Bir ateşkes yaptığımızı, bu yaz hayatta kalmak için ortak bir hedefimiz olduğunu düşünüyordum.

Bu da bir oyun muydu?

"Potansiyel müşteriler seni görmeden git Cami," diyor kısık bir sesle, bu yaz adada bulunma sebebimin bağlantılar kurmak olduğunu ve ihtiyacım olan bağlantı türünün bunu *büyük bir* gaf olarak göreceğini biliyor.

"Yapamam," diyorum içimi dolduran panik ama aynı zamanda kararlılıkla. "Yapamaz mısınız?"

"Yapamam. İkizler beni çoktan gördü."

"Siktir," diyor. "Tamam, tamam. Tamam, endişelenme. Biz hallederiz." "Kesinlikle *halletmiyorum*, Cici."

"Biliyorum. Ama ben biliyorum." Ön masaya doğru ilerliyor, beni masanın arkasına çekmeden önce elimi nazikçe ama sıkıca tutuyor. Öne doğru eğilip çantasını karıştırdıktan sonra beyaz bir elbise çıkardı.

"Al bakalım. Benden biraz daha uzunsun ve kışın benimkinden daha iyi, ama bu streç kumaş. Yine de işe yarar. İşten önce Anneler Günü brunch'ına gittiğimde iki hafta boyunca orada kaldığı için biraz kırıışmış ama temiz."

"Ne? Yapamam-" "Arka oda."

Git üstünü değiştir."

"Ben-" Elleri yüzüme gidiyor ve bana bakıyor. Topuklu ayakkabılarımla onun üzerinde yükseliyorum.

"O sürtüklerin kazanmasına izin veremeyiz Cami. Kazanmalarına izin verirsen tüm yazın mahvolur çünkü kolay bir hedef haline gelirsin. Nasıl çalıştıklarını biliyorum."

Nereden bildiğini sormak istemiyorum çünkü bana bir zamanlar onların hedefi olduğunu söylemişti. Ama Kaltak Sürüsü'yle olan geçmişini bilmesem bile, gözlerinin önünden gölgeler geçerken sormama *gerek yok*.

"Cici-"

"Herkesin gelişini izliyordum. Zengin sürtükler için bir etkinlik işi mi kurmak istiyorsun? Teşhir mi istiyorsun? Hepsi orada. Seni yenebileceklerini sandılar ama sen onlardan daha güçlüsün. İşler istedikleri gibi gitmediğinde öfke nöbeti geçiren şımarık veletler onlar. Sen yetişkin bir kadınsın. Onlara yetişkin bir kadın nasıl davranır göster, Cami."

Sözlerinin aklımda yer etmesine izin verdim ve kötü kızlarla uğraştıktan sonra eve ağlayarak geldiğimde annemin bana birçok kez söylediği ilk şeyi hatırladım.

En iyi intikam, Cami, senin muhteşem bir şekilde başarısız olmanı izlemek istediklerinde senin başarılı olduğunu görmelerine izin vermektir.

Bununla birlikte kumaşı aldım, başımı salladım ve üstümü değiştirmek için personel odasının arkasına yöneldim.

YEDİ

CAMI

Cici'nin elbisesini giymek on dakikamı alıyor ve çalışanların arka odasındaki aynada kendime baktığımda bana yansıyandan memnun oluyorum.

Elbise tüm doğru yerlere oturuyor, kıvrımları sarıyor ve koyu kahverengi tenimi öyle bir gösteriyor ki, her şey bittiğinde bu elbiseyi ondan satın almak zorunda kalabileceğimi düşündürüyor çünkü kesinlikle tekrar giymek istiyorum.

Odadan çıkıp resepsiyona doğru yürüdüğümde Glenn CiCi'yle birlikte oradaydı, eli CiCi'nin kalçasındaydı ve beni görür görmez elini çekti.

Tamamen sikişiyorlar.

"Lanet olsun Cami!" diyor ve Cici gözlerini devirerek onun göğsüne bir tokat atıyor. "Ne, iyi görünüyor!"

"Harika görünüyorsun, Cami. Kahretsin, sana benden daha çok yakışıyor. Bu elbise artık sende kalmalı. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Ben de tam senden almam gerektiğini düşünüyordum," diyorum gülümseyerek ve o da başını sallıyor.

"Kesinlikle olmaz. Bunu benden *adaya hoş geldin* hediyesi olarak kabul edin. Burada hepimiz zengin sürtükler değiliz."

Tekrar gülümsüyorum.

Cici'yi severim. Hem de çok.

"Gözlerindeki yıldızları mı çıkardın?" diye soruyor.

"Evet. Mavi gölge için çok fazla bir şey yapamam ama bence hala sevimli görünüyor, bu yüzden onu saklıyorum."

"Kesinlikle. Ne de olsa bugün hâlâ Anma Günü." Tekrar cam kapılara bakmadan önce başımı sallıyorum, midem düğümleniyor. Eğilmek yerine

Yine de endişemin içine, Sürtük Sürüsü'nün haksız olduğunu kanıtlama ihtiyacıma odaklanıyorum.

Eğer buna odaklanırsam, içimde dolaşan hayal kırıklığına odaklanamam.

"İyi olacak mısın?" Cici soruyor ve gülümsememi takınmadan önce derin bir nefes alıyorum.

Yıllar içinde mükemmelleştirdiğim, herkese iyi olduğuma, her şeyin kontrolüm altında olduğuna ve benim için endişelenmelerine gerek olmadığına dair güvence vermek için söylediğim bir söz.

Gençken saatlerce aynanın karşısında oturur, gözlerim bulanıklaşana kadar farklı versiyonlar üzerinde çalışırdım. Zorlama değil, doğal göründüğünden emin oluyordum. Gülümsememin gözlerimin köşelerini çok fazla çekmediğinden, gülme çizgileri bırakmadığından emin oluyordum.

Dünyayla paylaştığım gülümsemenin gerçek göründüğünden emin olmak için çalıştım, böylece kimse bunun geçerliliğini sorgulayamazdı.

Fotoğraflarda gördüğümde anlıyorum.

Sahte olduğunu biliyorum.

Nasıl başka kimsenin yapmadığını hep merak etmişimdir.

"Harikayım. Çok teşekkür ederim, Cici. Kıçımı kurtardın. Bir ara öğle yemeği ya da kahvaltı yapalım, olur mu?" Çantamı almak için eğilerek soruyorum.

"Kesinlikle," diyor. "Ve rica ederim. Nasıl olduklarını bilirim. Biz kızlar birbirimize destek olmalıyız, anlıyor musun?" diyor gülümseyerek.

Beni bu duruma düşürenlerin başka kadınlar olduğunu hatırlatmak yerine başımı sallayıp cam kapılara doğru ilerliyorum.

İçeri girdiğimde *temalı kıyafetin* nasıl bir kurgu olduğu anlaşılıyor. Tüm oda beyaz gömlekler, beyaz pantolonlar, beyaz elbiseler giymiş.

Etrafta dolaşıp ordövr tepsileri ve yoğun şampanya servisi yapan personel de beyazlar içinde ve tüm dekor temaya uygun - beyaz halılar, beyaz parıldayan ışıklar, beyaz tüy patlamaları ve parmaklıklar ve avizeler üzerine örtülmüş beyaz saten.

Bu lanet olası bir beyaz parti ve ben lanet olası bir 4 Temmuz frat kegger'ına gider gibi giyinmişim.

Üstümü değiştirirken ne kadar aptal olduğumu fark ettim. Yeni ışıkta, Olivia ve ikizlerin gülümsemeleri artık farklı görünüyordu - daha az nazik ve misafirperver ve daha manipülatif ve işbirlikçi.

Tabii ki, hepsi de mükemmel bronzlukta ve antrenmanla şekillendirilmiş vücutlara sahip, dudaklarında minik sırtışlar olan diğer mükemmel şişe sarışınlarından oluşan gruplarıyla oturdukları yere doğru yürürken gözleri üzerimde yanıyor.

İkizler hariç. Laceigh tamamen kafası karışmış görünüyor ve Staceigh ... öfkeli görünüyor.

Bu beni mutlu ediyor, intikam dolu bir sevinç damarlarımı dolduruyor. Ama en kafa karıştırıcı olan Olivia.

Yüzü çoğunlukla nötr olan Olivia'nın gözleri ... gurura yakın bir şeyle parlıyor, belki?

Ne olursa olsun, her bakış neden böyle olduğumu hatırlatıyor.

Onlara iyi davranın! Arkadaş olun! İnsanlara bir şans verin!

En iyi arkadaşlarım, insanları içeri almam için bir neden gösterene kadar onları dışladığım için deli olduğumu düşünüyorlar.

Bu yüzden yapıyorum.

Tam burası. Aşağılanma içimde çalkalanıyor, bana kaçmamı ve asla arkama bakmamamı söylüyor. Adadan ayrılmamı, bu fırsatı mahvettiğim için Damien'dan özür dilememi, *siktir et* dememi ve asla oynamak istemediğim bu oyunu ikizlerin kazanmasına izin vermemi söylüyor.

Elini Staceigh'in beline koymuş, grupla birlikte duran Jason'ı da almalarına izin vermek için. Gözlerinin benden Jason'a ve tekrar ona kaymasını kaçırmıyorum. Onun bana mizahla değil, merakla baktığını fark ettiğinde daha da parlayan bir ateş var.

Bunu bu yüzden mi yaptı? Bu yüzden mi başarısız oldum? Bu boktan adam yüzünden mi?

Gözleri göğüslerime kilitlenmişken kolunu başka bir kadının beline dolamış bir adam mı?

Tanrım, bunlar gerçekten de en kötü kadın türü. Lanet olası bir *erkek* yüzünden bir başkasını otobüsün altına atacak tipler.

Saçları dökülmüş bir adam muhtemelen on yıl önce olduğu gibi hâlâ babasının parasıyla geçiniyor.

Ya da belki de hepsi bir oyundur ve kaybetmekten nefret ediyordur. Bu tiplerle sayamayacağım kadar çok kez karşılaştım - insanların hayatlarıyla oyun oynayan kötü kız çünkü bununla birlikte gelen gücü, satın alamayacağı bir yükselişi istiyor.

Kontrol mü istiyor?

Güç mü istiyor?

Sonunda gruba yaklaşırken gözlerim Olivia'ya kayıyor. Olivia, benim tarafımda olduğunu düşündüğüm, aynı hedeflere sahip olduğumuz, yazın sorunsuz geçmesi için ortak ihtiyaç duyduğumuz biri, sadece beni buraya davet eden kişi olması için.

Olivia'nın amacı ne? Arayı kapatırken düşünmeden edemiyorum.

İkimizin de onu kolayca otobüsün altına atacağını bildiğimiz boktan arkadaşlarını etkilemek mi istiyor?

Yakında üvey kız kardeşlerini kazanmaya mı çalışıyor?

Ya da belki gerçekten böyledir. Ne de olsa Cici beni uyarmıştı.

Onun daha iyi ya da farklı olabileceğini düşünerek kandırıldım mı?

Belki de bu ada ve "müdahale" beni o kadar çarpıttı ki, normal algılamamı bozuyor.

Bunu bir mil öteden görmeliydim.

Her iki durumda da, ne olduğunu anladığımda iki seçeneğim olduğunu biliyordum.

Seçenek A, buradan kaçabilir ve ayrılmak zorunda kalana kadar dairemde saklanabilirim, sadece bu yaz işimi yapmak için gelirim ve bu adaya asla geri dönmem.

Normal, yarı güvenli bir seçim olurdu.

Kesinlikle *aklı başında*.

Bu yaz burada çalışmanın herhangi bir faydasını ortadan kaldıracak, yararlanmayı planladığım ağ oluşturmaya büyük ölçüde azaltacak ve genel olarak bir israf olacaktı.

Ya da B seçeneğini seçebilirim.

Omuzlarımı dikleştirebilir, annem beni benzer etkinliklere götürdüğünde mükemmelleştirdiğim en şirret, zengin kız gülümsememi takınabilir ve onlara doğru yürüyebilirdim.

Beni utandırma planlarının işe yarayıp yaramadığını sorgulamalarını sağlayabilirim.

Erkek arkadaşlara gülümseyebilir, gözlerinin göğüslerimde ve kıcımda gezinmesini izleyebilir ve bir fantezide sıkıcı, şirret kız arkadaşlarını değil, beni becermeyi hayal ettiklerini bilirim.

Dudaklarıma bir gülümseme yerleştiriyorum ve Staceigh'e bakarken hafifçe bir kaşımı kaldırıyorum, küçük gruplarında oturan üç adam da bana bakarken kalçalarıma fazladan bir salınım ekliyorum.

Çünkü ben B seçeneğini seçiyorum.

Dairemde bir başka başarısız arkadaşlığın yasını daha sonra tutabilirim ama şu anda bu, adada bir daha yüzümü gösterebilmem için hayati önem taşıyor.

Ve *göstereceğim*. Bu adada yüzümü göstereceğim. Bir yere saklanıp kazanmalarına izin vermeyeceğim.

Kaçmayacağım. Yapamayacakları kadar yaşlı oldukları bu saçma sapan kötü kız numaralarının yanlarına kâr kaldığını düşünmelerine izin vermeyeceğim.

Kimsenin onlara hadlerini bildirmediği, onlarla kendi oyunlarında oynamadığı giderek daha açık hale geliyor. Belki de kimse yeterince cesur ya da güçlü değildi ya da şu anda benim kadar umursamayan birini bulamadılar.

Ama eşleriyle karşılaştılar.

Camile Thompson'a bulaştıklarında sıçıp batırdılar. Küçük gruplarına yaklaşırken tüm gözler üzerimde.

Ama ben sadece üç çift göze odaklanıyorum.

Olivia'nın ve ikizlerin.

Staceigh dudaklarında şirret bir gülümsemeyle Olivia'ya dirsek atıyor ve sanki kimse beni fark etmemiş gibi çenesini benim durduğum yere doğru eğiyor.

Sanki kabine bambaşka bir kıyafetle girdiğimi görmemişler gibi, sanki partiye göz alıcı beyaz bir elbiseyle girdiğimi gördüğünde yüzünde beliren hayal kırıklığını kaçırmışım gibi.

Olivia'nın kafası bana bakmak için hareket ediyor, yüzünde aynı acımasız gülümseme var, ama gülümsemenin durakladığını gördüğümde neredeyse hazırlıksız yakalanıyorum.

Orada bir suçluluk parıltısı olduğunda.

Ama ben yandığımda, intikam kokusu havada uçtuğunda, asla duraksamam.

Yaklaşmamı izlerken, yüzümü şirret bir gülümseme kaplıyor, midemin çukuru hala tuzağa düşürüldüğümü fark ettiğimde hissettiğim asit ve kendinden şüphe ile dolu olsa bile güven yayılıyor.

Onlara birkaç adım daha yaklaşırken kendime kazanıyorum diyorum. Ama kafamın içindeki küçük sesin bana kaçmamı söylediğini, insanlara bir şans vermemi söylediklerinde Abbie ve Kat'i görmezden gelmem gerektiğini söylediğini duymadan edemiyorum.

Akıl sağlığıma tüm bunlardan daha fazla öncelik vermeliydim - kötü kızlar, zengin orospu oyunları ve Jason, gençken verdiğim kötü kararların hatırlatılması, zayıf olduğunuzda ve insanların içeri girmesine izin verdiğinizde neler olduğunun hatırlatılması.

Ama sonra *kim olduğumu* hatırlıyorum.

Ve iki şeyi akıl sağlığımı korumaktan daha çok sevdiğimi hatırlıyorum.

Birincisi, insanların yanıldığını kanıtlamak.

Bu yüzden bir müdahale düzenlediklerinde saldırıya uğramış gibi hissettim. Bu yüzden bana insanları içeri almadığımı söylediklerinde Olivia'yı hemen içeri aldım ve onlara o kadar da kapalı biri olmadığımı kanıtlamaya çalıştım.

"Selam hanımlar," diyorum şekerli tatlı bir gülümsemeyle.

Sözlerimdeki samimiyet Staceigh'in çenesini gıdıklıyor, sanki onu kaybetmediğime inanamıyor, sanki ona beklediği tepkiyi vermediğim için hayal kırıklığına uğramış gibi. Ama bunun sadece bir başlangıç olduğunu bilmiyor ve ben uzun vadeli oynamayı seviyorum.

Çünkü sevdiğim ikinci şey iyi bir intikam hikayesidir.

Staceigh, "Güzel elbise," diyor ve yüzündeki alaycı ifadeden çatlamamı beklediğini anlıyorum.

"Çok teşekkür ederim," diyorum, sözlerimi nazik ve nazik tutarak. "Arkadaşım aldığı için çok şanslıyım. Davetiyeyi karıştırmışım ve bunun temalı bir parti olduğunu sanmışım. Tanrım, bu utanç verici olurdu, değil mi?" Gözlerim mükemmel beyaz kıyafetlerle dolu odaya bakıyor ve dramatik bir şekilde yaltaklanıyorum.

Laceigh gülümseyerek, "Ayakkabıların kırmızı," diyor.

"Harika iş, Lace. Kırmızılar," diyorum, pasif agresif bir alkışlama dürtüsüyle savaşıyor. "Ayakkabılarına bayıldım, Stace. Bende de siyah Choos var. Nötr bir renkte bu kadar şık durmalarına bayılıyorum," diyorum çenemi onun mavi, parçalı topuklarına doğru eğerek.

Yanakları neredeyse ayakkabıları kadar kızarıyor, çünkü ben onu kendi sözde gafı için çağırıyorum ve kardeşinin göğüs kafesine keskin bir dirsek saplamasını izliyorum.

Sonunda Olivia'ya bakmak için hareket ettim, gözlerinde korku ve kızgınlığın garip bir karışımı vardı.

"Davet için teşekkürler Liv. Gerçekten birlikte harika bir yaz geçireceğiz gibi görünüyor. Konuşmamızı hatırlıyorsun, değil mi? Birbirimize yardım etmek falan?"

Hiçbir şey söylemiyor ama gözlerinden ona yaptığım sessiz hatırlatmayı anladığı anlaşılıyor.

Yazın nasıl geçeceğinin kontrolü onda; arkadaş olup iyi vakit geçiriyor muyuz, birbirimize eşit davranıyor muyuz, yoksa onu orospum mu yapıyorum?

"Unutma, Salı günü buzlu latteme iki pompa karamel koyacaksın, tamam mı?" Çenesi geriliyor ve yanakları kızarıyor.

"Buzlu latte?" Jason sonunda konuşuyor ve kafası karışmış görünüyor.

Yıllarca bana güldüğünü ve olmaya tenezzül ettiğim için ne kadar aptal olduğumu söylediğini hatırladıktan sonra onun sesini duymak hala garip-

Benim gibi bir pisliği isteyeceğine inanmıyorum.

Benim zihnimde, kalbi çok kırılmış, çok şaşırılmış ve bu erkek çocuğa dayanılmaz bir şekilde aşık olmuş bir kadının zihninde, sesi pürüzsüz ve derindi, rafine ve pahalı geliyordu.

Şu anki gerçeklikte bu ses genizden geliyor ve düşündüğümde tam bir oktav daha yüksek. Onu tepeden tırnağa süzdüm ve gülümsedim.

Gömleği biraz dar geliyor - kolejde atletizm takımındaydı ama belli ki daha sonra spora devam etmemiş, onun yerine babasının Fortune 500 şirketinde çalışmaya başlamış. Belli oluyor.

Çıkarmaya *çalıştığı* bıyık bile acınası görünüyor, tam değil ama yamalı ve utanç verici.

Sonra, arka odadaki aynada nasıl göründüğümü hatırlıyorum - göğüsler sergileniyor, tüm doğru yerlerde yuvarlak, elbise kıvrımlarımı, özellikle de kıcıımı sarıyor. Bana her zaman kıcıımı sevdiğini ve ne zaman yakınımda olsam onu avuçlayacağını söylledi.

Gözlerim onun randevusunda, Staceigh'de dolaşıyor.

Sıska ve zayıf, vücuduna uyacak şekilde ince değil - çünkü doğal yapısı böyle, ama güne yeterli kalori almadan ve çok fazla egzersiz yaparak başladığını bildiğim bir şekilde zayıf.

Ve sonra gülümsüyorum.

Gülümsüyorum çünkü kazandıklarını düşünüyor olabilirler. İkizler, Olivia, Tanrım, Jason bile.

Kazandıklarını, benden daha iyi olduklarını düşünüyor olabilirler, ama bir şekilde, beni aşağılamak için yaratılmış bu anda, ben zirveye çıktığımı hissediyorum.

Bir bakıma, arkadaşlarımdan düşündüğü gibi iyi olmaya, arkadaş edinmeye ya da insanlara birden fazla şans vermeye değil, kendime öncelik vermem gerektiği gerçeğini de doğruluyor.

Kendi başıma *gayet iyiyim, çok teşekkür ederim*.

"Oh, bilmiyor muydun, Jason?" Masumca göz kırparak soruyorum. Göz ucuyla hem Olivia'nın hem de Staceigh'in yüz ifadelerinin endişe dolu olduğunu fark ediyorum. "Olivia bu yaz benim stajyerim." Yanakları pembeden kırmızıya dönerken dudaklarımda saf bir memnuniyet gülümsemesi yayılıyor.

"Vay canına. Sanırım kaçırdığım çok şey varmış. Artık kendi stajyerin var Cams," diyor ve yine bu lakap kalbimdeki çocuksu ve incinmiş bir şeye dokunuyor.

"Uzun zaman oldu," diyorum, sesim sert ve boş, kelimelerde açıkça bir davet yok.

Jason tabii ki aptaldır ve fark etmez.

"Bir şeyler içip hasret gidermeliyiz. Ne içersin?" diye sorar, eli Staceigh'in dizinde olmasına rağmen ayağa kalkar.

Tanrım, o hala bir pislik. Bazı şeyler hiç değişmiyor.

Ama Staceigh'in bileğini tutup çekiştirmesini ve böylece ondan uzaklaşamamasını izlemek kesinlikle komik.

"Ben kırmızı içerim, Jason," diyor, gözleri kocaman, gözlerinde açık bir direktif var. Jason ona bakmıyor bile, sanki onu duymuyormuş gibi, gözleri bana kilitlenmiş, vermeye niyetli olmadığım bir cevap bekliyor. "Jason, burada benimlesin, unuttun mu?" Staceigh dişlerini sıkarak söylüyor. Çenesi geriliyor ama itiraz etmiyor.

Tanrım, gerçekten birbirleri için yaratılmışlar.

Daha birkaç gün önce onun kim olduğu hakkında hiçbir fikri yokken ve ona doğru bile bakmazken, onu bu kadar inandırıcı bir şekilde satın almasını sağlayan şeyin ne olduğunu merak ediyorum.

"Merak etme, Stace. Jason ve ben eski dostuz. Çok eskilere dayanıyoruz, değil mi?" Gülümseyerek soruyorum. "Tanrım, neredeyse on yıl önceydi, değil mi?" Sözümü kesmek için ağzını açıyor ve acaba gözlerimdeki kötülüğü, oyunu görebiliyor mu diye merak ediyorum. "Diyeceğim o ki, umarım bu sorunu kontrol altına almıştır." Sözlerimi sahte bir endişeyle iç çekerek bitiriyorum ve kendi dramatiğime gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Durum?" Olivia soruyor ve yüzü tekrar değişiyor, utançtan ilgiye dönüşüyor.

Gözleri benimkilerden Staceigh'e kayıyor, sanki söylediklerimle ilgilenmeye tenezzül edip etmediğini kontrol ediyor, sonra tekrar Jason'a bakıyor.

"Ne *durumu*?" Staceigh sesini alçaltarak sorar.

Jason uzanıp sarışının elini tutuyor ve dudaklarını bastırarak kaldırıyor.

"Endişelenecek bir şey yok," diyor adam ve kadın bu jestten etkilendiği belli olan kirpiklerini adama fırlatıyor.

Tekrar, *şaka*.

"Bilirsin işte," diyorum omuz silkerek. "Her zaman çok hızlıydı. Ama eminim yaşlandıkça daha da gelişmiştir." Sempatı duyuyormuş gibi yaparak yüzümü buruşturuyorum, sonra ellerimi kaldırıp parmaklarımı çapraz yapıyorum.

"Yalan söylüyor," diyor Jason ama yanakları pembenin ilginç bir tonuna dönüşüyor ve Stacey'in yüzü biraz beyazlaşıyor.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Sırrın benimle güvende Jay," diyorum göz kırparak. "Her neyse, sizinkileri görmek harikaydı. Ben gidip ordövlere bir göz atacağım. Davetiniz için teşekkürler kızlar," diyorum parmaklarımı oynatarak ve Jason'ın çenesi gerginken üç kadının da yüzünün ekşi bir şey emmiş gibi olduğunu fark ediyorum.

Küçük bir zafer.

Bir tanesine gerçekten ihtiyacım var çünkü artık onlarla yüzleştiğim için panik, aşağılanma ve öfke damarlarımda dolaşıyor.

Ama yine de yavaşça yürüyorum, misafirlere gülümsüyorum ama aynı zamanda bir çıkış yolu arıyorum.

SEKİZ

Sanki içsel bir kriz yaşamıyormuşum gibi omuzlarım geride, bazı insanlara başımı sallayarak ve diğerlerine gülümseyerek yürüyüp gidiyorum.

Bir şekilde hayatta kaldım -hatta belki de kazandım- ama o ezici adrenalın hala orada, hala damarlarıma doluyor ve banyonun kapı koluna uzanırken ellerimin titremesine neden oluyor.

Gözlerim kapanıyor ve sadece banyonun boş olmadığını değil, aynı zamanda tek kişilik olduğunu fark ettiğimde küçük bir nefes alıyorum. Kapıyı kilitleyebilir ve huzur içinde erirken arkamdan kimsenin girmesinden endişe etmeyebilirim.

Bu şimdiye kadarki en kötü gün olabilir.

Nasıl oldu da her şey bu kadar hızlı gelişti?

Zach ile neredeyse öpüşmemden, bu sabahki başarılı bir etkinliğin telaşına, zeytin dalı olduğunu düşündüğüm davete ve şimdi de *buna* mı?

Ödünç aldığım bir elbiseyle banyoda dolanıyorum ve buna değip değmeyeceğini düşünüyorum.

Bütün bir iş kurmak için yeterli bağlantıya sahip olma umuduyla kalmalı, kötü kızlara katlanmalı mıyım? Elbette bu akıllıca bir karar ve en hızlı şekilde büyümeme yardımcı olacak olan da bu, ama buna *değer* mi?

Önümde *koca* bir yaz var.

Olivia'nın stajyerim olduğu, ikizlerin babası için bir düğün planladığım, Jason De-fucking-martino ile karşılaştığım koca bir yaz.

Buna değer mi?

Panik artmaya başlıyor, ciğerlerimin dibine temiz hava alamamanın acısı beni ele geçiriyor.

Ben burada ne yapıyorum?

Banyoda otururken telefonuma bakıyorum, ne yapacağımdan emin
Ya değilim.

p.

Ama birden Camile Thompson olduğumu hatırladım.
Sikerim böyle işi. Hayatımla ilgili kararları benim yerime
vermelerini siktir et.

Çünkü olgunlaşmamış ve şımarıktırlar.

Hissettiğim bu paniği hak etmiyorlar.

Ben hayatım boyunca buraya gelmek, böyle bir fırsat yakalamak
için çalışmışken onlar kazanmayı hak etmiyor.

Derin bir nefes alarak seçeneklerimi, normal topraklama rutinimi
gözden geçiriyorum.

Birinci seçenek: Oraya geri dönüp ikizlere ve Olivia'ya ne
hissettiğimi söyleyebilirim.

Onlara ne kadar berbat insanlar olduklarını, nasıl şımarık
olduklarını ve görünüşte mükemmel olan hayatlarından çok
sıkıldıklarını, eğlenmek için diğer insanlarla oynamaları gerektiğini ve
bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu anlatın. Ne kadar sefil bir
hayat sürüyor olmalılar.

Sonuç: Muhtemelen kovulurdum. En azından bu partinin alay
konusu olurdum.

Kendi sonum olurum.

Buradaki insanlar duygularımın incinip incinmediğini ya da zengin
bir kızın bana kötü davranıp davranmadığını umursamıyor.

Bu seçeneğin üzerini zihinsel olarak çiziyorum çünkü bu onların
kazanması anlamına geliyor.

İkinci seçenek: Gizlice dışarı çıkar, arkadaşlarımı arar ve insanlara
şans verme konusunda ne kadar yanıldıklarını ve benim haklı
olduğumu anlatırım.

Sonuç: Sürtük Sürüsü kazanır çünkü kuyruğumu bacaklarımın
arasına kıştırıp gideceğim ki onların istediği de bu, değil mi?

Bunun üstünü çiziyorum.

Hayır, teşekkür ederim.

Üçüncü seçenek: Kalırım, eğleniyormuş gibi yaparım ve her
anından nefret ederim

Sonuç: Bütün gece mutsuzum ve muhtemelen daha sonra benimle
uğraşmaları için onlara daha fazla cephane veriyorum.

Tekrar söylüyorum, hayır.

Ne yapacağımı şaşırdım.

Bundan nasıl kurtulacağım?

Panik giderek artıyor, beni ele geçiriyor, ciğerlerimdeki boşluk her
nefeste biraz daha daralıyor.

Panik atak geliyor.

Bir kabinin tuvaletinde panik atak geçirmek üzereyim.

Hayır, hayır, hayır. Bu olmaz.

Kendimi kontrol altına almam gerekiyor çünkü bunu yapmazsam onlar kazanıyor. Terapide öğrendiğim yöntemleri kullanmalıyım.

Ne görüyorum?

Pahalı bir mermer banyo.

Ne kokusu alıyorum?

Temizlik ürünleri ve bir çeşit yasemin kokusu.

Tansiyonum düşüyor, anksiyete pençesini gevşetiyor, gerçekliğe geri dönüyorum ve panikten kurtuluyorum.

Ne duyabilirim?

İnsanlar gülüyor.

Zihnim bana güldüklerini, kapının hemen dışında anksiyete nöbeti geçirdiğimi bilen bir grup insan olduğunu söylediğinde panik tüm şiddetiyle geri geliyor.

Zihnim kazanmaya başlıyor, tüm odanın ince giyimli insanlarla dolu olduğunu, hepsinin güldüğünü ve banyo kapısını işaret ettiğini hayal ediyorum.

Kaygıyla ilgili olan şey, her zaman makul olmamasıdır.

Aslında, *nadiren* mantıklıdır.

Ve şu anda, benimki kazanıyor. Nabzım yükselmeye başlıyor ve arka kapıdan kaçmanın sağlam bir seçenek olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Ama sonra telefonum elimde titriyor ve onu görmek için yere bakıyorum.

DIMPLES

Parti nasıl geçti?

Mesaj beklenmedik olmasa da basitti. Beni kontrol ediyor.

Yanaklarındaki o lanet çukurları ve gülerken başını geriye attığında boynunun aldığı şekli düşündükçe paniğim azalıyor. Telefonumun ekranına dokunup cevap verirken göğsüm gevşiyor ve dudaklarımın kenarları eğilmeye başlıyor.

Beni mi kontrol ediyorsun, gamzeli?

Olabilir.

Bana gamzeli demeyi kes.

Gülüyorum, ses mermerin etrafında yankılanıyor ve panik daha da artıyor. Yazılan on kelimenin ruh halimi değiştirmesi ne garip.

Peki nasıl? Beklediğinden daha mı eğlenceli?

Kelimelere bakıyorum, silmeden önce kendiminkilerden birkaç tane yazıyorum, tekrar düşünüyorum.

Bunun nasıl bir tren kazası olduğunu bilmesini istiyor muyum? Kitaptaki en eski numaraya nasıl kandığımı, nasıl rezil olduğumu ve bir tuvalete kilitlendiğimi? Bunu o anda en iyi arkadaşlarıma itiraf etmek istemezdim. Bunun yerine, her şey bitene ve bu utanç verici durumdan kurtulana kadar beklerdim, zihnim kendimi güçlü ve kontrollü göstermek için hikayeyi yeterince döndürürdü.

Zayıf ve duygusal değil.

Ama daha iyi bir yanıt düşünmeden parmaklarım ekranda hareket ediyor, tırnaklarım birbirine vuruyor.

Korkunçtu. Tamamen beyazların olduğu bir partiydi ve kimse bana söylemedi.

Tepkisi neredeyse anında oldu.

Ne bu, bekarlığa veda partisi falan mı? Tüm bu alet edevattan rahatsız mı oldun?

Yine gülüyorum ve yumuşak ses fayanslarda yankılanıyor. Şu anda nasıl gülüyorum?

Alet edevatını severim, çok teşekkür ederim.

Verdiği yanıt hızlı ve bir ses çıkarmamı sağlıyor.

Not edildi.

Ama bu bir bekarlığa veda partisi değil, sıradan bir zengin orospu partisi. Görülecek bir şey yok. Sorun şu ki, kırmızı, beyaz ve mavi bir kıyafetle geldim."

Ve . . . ?

Ve bu bir numaraydı.

Üzgünüm, meleğim. Ne olursa olsun çok güzel görüldüğüne eminim. Muhtemelen kıskanıyorlardır.

Tanrım, bu işte çok iyi.

İki haftadır dertleştığım bu yabancı, bu durumu arkadaşlarımdan daha iyi idare ediyor. Sanki bir şekilde, bir çözüme, haklı bir öfkeye ya da bunun basit bir iletişimsizlik olabileceğine dair bir nedene ihtiyacım olmadığını biliyor.

Övgüye ihtiyacım var.

Yeni bir elbise alabildim ama şimdi banyoda saklanıyorum.

Midem gurulduyor ve kahvaltıdan beri bir şey yemediğimi, bu sabah yediğim simit ve bol miktarda kahveden başka bir şeyle hayatta kalamadığımı hatırlamamı sağlıyor. Adrenalinin etkisi geçtiğine göre açlıktan ölüyorum.

Çok acıktım çünkü bütün gün bir şey yemedim ve burada yiyebileceğim tek şey küçük krakerler falan.

Bu cehennemden nasıl kaçacağıma ve ayrıldıktan sonra kendimi biraz daha iyi hissetmek için neye ihtiyacım olduğuna karar vermeye çalıştığım için bir kenara atılmış bir metin.

Ancak cevabı hem beklenmedik hem de şok edici bir şekilde hoş karşılandı.

Bara geri gel. Sana yemek ve bira veririm, sen de bana travma yaşatırsın.

Bana daha fazla bedava terapi mi öneriyorsun, gamzeli?

Her zaman.

Verdiği yanıt karnımda kelebekler uçuşmasına neden oluyor.

Ama bana gamzeli demeye devam edersen, seni dizime yatırıp kışına şaplak atarım.

İçimden bir sıcaklık akıyor, kelebekleri yakıyor ve karnımın alt kısmında erimiş bir sıcaklık bırakıyor.

Bu berbat bir fikir.

Ne kadar boktan, korkunç bir fikir.

Ama . . . belki de değildir.

Belki de tam ihtiyacım olan şey olabilir.

Seçeneklerimi kafamda gözden geçirdim. Hayır diyebilirim.

Muhtemelen hayır demeliydim çünkü çalıştığım yerin karşısındaki barda çalışıyor.

Çalışmak ve yaşamak ve bu kasaba söyleyebildiğim kadarıyla küçük.

Ve *çalışmak* için buradayım. Ağ kurmak ve işimi geliştirmek için buradayım. Ama . . .

Bara gidebilirim.

Gidip beni beslemesine ve benimle flört etmesine izin verebilirim ve ... gecenin nereye gittiğini görebilirim.

Bir yere gitmesine *izin verebilirim*.

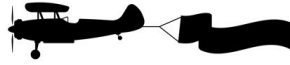
Bütün yaz bu lanet kadınlarla çalışarak stres atarken eğlenceli bir yaz kaçamağı kulağa hoş geliyor. Belki de ihtiyacım olan budur.

Sanırım *bununla başa* çıkabilirim. Ve kesinlikle bir arkadaşına ihtiyacım var.

Bu yüzden, muhtemelen sağduyuma karşı gelerek, kapağı kapalı tuvaletten kalktım, omuzlarımı düzelttim ve resmi çıkışımı yapmak üzere kapıya yöneldim.

Ama bunu yapmadan önce, son bir mesaj gönderiyorum.

On dakika içinde orada ol,
gamzeli.

Yüzümde bir gülümsemeyle bir köşeyi dönerken, pahalı tasarımlar giymiş kadınların öfkeli, sinir bozucu bakışları, erkeklerin ateşli bakışları gibi tenimi yakıyor.

Hazırlanırken, orijinal kıyafetimin kıvrımları olan bir kız için çok fazla olduğundan endişelendim - dekoltem dışarıda, kığım zar zor örtülüyor, karnımın yumuşaklığı gizlenmiyor - ama Kat bana çenemi kapatmamı söyledi çünkü onun sözleriyle yıldız gibi görünüyordum.

Kat, elbette, bu tür gergin etkinliklere katılma zevkini hiç tatmamıştı.

Abbie'nin hem aptal pislik Richard'dan hem de şimdi Damien'dan edildiği deneyimler var ama onun fikirleri de çarpık. Sadece arkadaş olduğumuz için değil, aynı zamanda Damien Martinez ile birlikte olduğu için, Abbie tamamen beyaz bir partiye sıcak pembe ve tüylerle girse bile, insanların ona çok güzel olduğu için baktığını söyleyecek bir adam, nefesini kesiyor, ağırlı bir başparmak olduğu için değil.

Cici'den ödünç aldığım elbise daha da dar, daha da açık.

Panik ve utancın üzerime çöktüğünü hissetmeliyim.

Başka bir durumda, elbette etrafım tüm bu ilkel ve düzgün katılımcılarla çevrili olurdu.

Ama şu anda, açıkta kalan varlıklarımın lehime çalıştığına karar verdim, beni öne çıkarıyor ama aynı zamanda tüm gergin sürtükleri kızdıracak ve tüm zavallı, tatmin olmamış hazırlık çocuklarını pantolonlarında bir çadırıla savaştacak ilgiyi topluyor,

Kat ve Abbie'ye bunu sayamayacağım kadar çok kez söyledim ama bazen savaşı kazanmak için tek gereken bir parça güven ve Marilyn Monroe gülümsemesidir.

Çocukluğumdan beri böyle kadınları kazanmanın tek bir yolu olduğunu bilirim, o da onların huzurunda asla ve asla yıkılmamaktır.

Hiç.

Çünkü Tanrı'dan daha fazla paranız olduğunda ve hiçbir arkadaşınız kişiliğinizden dolayı sizi sevmediğinde, tek değerli kıstasınız sosyal *kazançtır*.

Ve bugün tamamen nakde çevirmeyi planlıyorum, ödemeyi değil.

Bunun yerine, başım dik bir şekilde yürüyorum, Melanie'nin oturduğu ana odaya doğru ilerliyorum, Sürtük Sürüsü beyaz kanepelerde (Kim beyaz kanepeler alır ki zaten?) muhtemelen bir seyahat ya da yeni aldıkları bir çanta hakkında övünüyorlar.

Ama size söyleyemem çünkü içeri girdiğimde sohbet kesiliyor, tüm gözler bana çevriliyor.

"Çok gerçekçiydi," diyorum gelin adayının önünde dururken. "Keşke daha uzun kalabilseydim ama bu akşam bir randevum var. Sadece işten sonra gelip bir merhaba demek istedim."

"Olamaz!" Melanie diyor ki. "Çok az konuşabildik. Gördüğüm kadarıyla bugünkü brunch'ta gerçekten harika bir iş çıkarmışsınız. Ne yazık ki ben buradaydım" - e l i y l e beyaz partiyi göstererek odada dolaşıyor- "o yüzden tamamını izleyemedim ama Olivia bana kesinlikle olağanüstü olduğunu söyledi." Kaşlarımın çatılmasına, şaşkınlığımı göstermeye karşı koyuyorum, bunun yerine dudaklarımda yumuşak, nazik bir gülümseme bırakıyorum.

Olivia neden böyle bir şey yapsın, annesine iyi bir iş çıkardığımı söylesin ki? Ona bakıyorum ve yüzü tamamen boş, hiçbir şey göstermiyor.

Hepsi.

"Bu gerçekten dünyalara bedel. Üzerinde çalışmaya devam etmek için sabırsızlanıyorum.

düğününüz." Konuşmadan önce gülümsemesi genişliyor.

"Biliyor musun, bu küçük partiyi planladıktan sonra, etkinlik planlayıcılarına *çok daha fazla saygı* duymaya başladım." Staceigh boğuk bir kahkaha atıyor ama Melanie bunu yakalayamıyor. "Barmenler gibi ihtiyaç duyacağım şeylerin yarısını bile düşünmemiştim." Kanım donuyor ve gözlerim Staceigh'e kayıyor.

Orada, gözlerinde.

Melanie daha konuşmaya başlamadan anladım.

"Neyse ki Staceigh birkaç telefon görüşmesi yapıp bu gece için iki kişi bulabildi! Belki seninle de çalışmaya başlamalı Camile!" Staceigh'in kurnaz gözleri dudaklarına değmese bile gülümsüyor ve ben bunu biliyorum.

Barmenlerimin geri çekilmesinin sebebi o.

"Aslında, siz buradayken, bu yaz ve sonbaharda bazı etkinlikler planlamak isteyen birkaç arkadaşım var. Randevuna gitmeden önce biraz vaktin olursa onları sana tanıtmak isterim." Omuzlarını kıpırdatıyor ve sanki işverenimin kızıymış gibi değil de yakın arkadaşmışız gibi bana göz kırpmıyor ve *Mean Girls*'teki Amy Poehler havası veriyor.

Her iki durumda da buna hayır dememin imkanı yok.

"Aman Tanrım, kesinlikle. Çok memnun olurum," diyorum gülümseyerek. "Kızlara veda etmeme izin verin." Gözlerim ikizlere kayıyor, Staceigh'in çenesi gergin, yüzü saf öfke dolu.

Mükemmel.

Tek kelimeyle mükemmel.

Bir planın geri tepmesine bayılıyorum. Ve sonra gelir, tepedeki kiraz.

Bir fısıltı, belki Melanie'nin duyabileceği kadar yüksek değil ama ben duyuyorum. "Bunun işe yarayacağını söylediğini sanıyordum," diyor Staceigh, müstakbel üvey kardeşine ters ters bakarak.

İşte o zaman anladım.

Staceigh elebaşı olabilir ama ellerini temiz tutuyor. Bu yüzden

Olivia ikizler yerine beni davet etti,

Neden Staceigh'in gözlerinde o neşeli bakış vardı ve Olivia biraz tereddütlü görünüyordu.

Ama onun motivasyonu ne? Bu şirretliğe katılmasının sebebi ne? Bir çeşit anlaşmamız olduğunu sanıyordum ama sanırım yokmuş. Olivia konuşmadan önce yüzünde küçük bir gülümsemeyle Staceigh'e döndüğünde bu düşünce doğrulanıyor.

"Bu sadece başlangıç kızlar. Merak etmeyin."

İşte o zaman bütün yaz boyunca arkamı kollamam gerektiğinden emin oluyorum.

Ama sorun değil.

Bunu daha önce yapmamış değilim.

Bu yüzden Sürtük Sürüsü'ne tatlı tatlı gülümsüyor, başımı onlara doğru eğiyor ve beklenmedik bir hareketle Stacey'i yanağından öpmek için eğilerek her birine hoşça kal diyorum.

"Bundan daha çok çabalamalısın," diye fısıldıyorum kulağına, kız kardeşi ve Olivia'nın duyabileceği kadar yüksek bir sesle, sonra dik durup parmaklarımı sallayarak Melanie'ye dönüyorum, sanki dünyada hiçbir şey umurumda değilmiş gibi davranarak.

Ve sabah olduğunda, tüm bu eski değişikliği tekrar gözden geçirebilir, parçalara ayırabilir, pişmanlık duyabilir ve bu yaz işimi nasıl etkileyebileceğini düşünürken, iyi uygulanmış bir intikamın heyecanı damarlarımda dolaşıyor

Ve bu telaş, düzenlediğim brunch için övgü dolu yorumlar aldıkça ve birlikte nasıl çalışabileceğimizi görmek için üç potansiyel müşteriyi görüşme takvimime ekledikçe devam ediyor.

Cici'ye el sallayarak ve o haftanın ilerleyen günleri için öğle yemeği planlayarak ayrılırken, caddenin karşısındaki sıcak barın beni beslemesi ve kaotik günüm hakkında içimi dökmeme izin vermesi için yoluma devam ediyorum.

NINETEEN

CAMI

Zach'e orada olacağımı söyledikten yaklaşık on dakika sonra Fishery'ye girdiğimde çok kalabalık değildi, Melanie'nin arkadaşlarıyla sohbet ederek ve yeni bağlantılar toplayarak zaman geçirdiğim için beklediğimden daha fazla çay içtim. Gerçi fark ettiğinden bile şüpheliyim. Saate bakıp benim gelmemi falan beklemiyordu.

"İşte orada," diyor, ben bara doğru adım atarken gözleri üzerimde. "Yeterince uzun sürdü." Fark etmediği teorisi de suya düştü. Bu neden karnımda kelebekler uçuşmasına neden oluyor? "Güzel elbise."

"Evet, bir ... arkadaşımın aldım," diyorum, Cici'yi ve bu gece bana gösterdiği nezaketi düşünerek.

"Neden bu kelime senin için bir sürprizmiş gibi hissediyorum?" Çünkü öyle.

Çünkü iki arkadaşım var ve bu benim için sorun değil. Aslında böyle olmasını tercih ederim. Çok fazla arkadaş karmaşıklıklara ve hayal kırıklığı fırsatına yol açar.

Zihnim Olivia'ya ve onun tarafından kandırılmak için nasıl bir arkadaşlık umudu beslediğime gidiyor.

Çok aptaldım.

Gülümsemeden önce başımı hafifçe sallıyorum.

"Sadece iki haftadır buradayım. Bir arkadaşımın olması güzel bir sürpriz."

"Sen mi? Cami, beni tek bir gecede barımda otururken kazanan kız mı?"

"Seni kazandım mı?" Bir elimi göğsüme koyup ona abartılı bir gülümseme vererek bara yaslandığımı söylüyorum.

Gözleri, çok küçük elbisenin içinde açık ve gururlu duran göğüs dekolteme kayıyor, tenim beyaz kumaşla keskin bir sabit oluşturuyor ve benim bile harika görüldüğünü bildiğim bir şekilde.

"Evet," diyor gülümseyerek. "Hem de çok."

Gözlerimiz gereğinden uzun bir süre kilitleniyor ve karnımdaki o çekilme tekrar gerçekleşiyor.

Mümkün değil.

Hayatta olmaz.

Bu adamdan

hoşlanıyor muyum?

Hayır, hayır, hayır.

Kesinlikle

olmaz.

Ben sadece . . .

Sadece açım.

Açım ve korkunç bir kuraklık

dönemindeyim. Evet. İşte bu kadar.

"Sanırım beni besleyeceğinizi söylemiştiniz?" Gülümseyerek soruyorum.

"Frank zili çalmadan önce belki üç dakikam var. Siparişinizi çoktan verdim," diyor gülümseyerek.

"Ne istediğimi nereden biliyorsun?"

"Çünkü buraya geldiğinizde ne istediğinizi asla bilemezsiniz. Ben sana bir öneri sunana ve sen de onu yemeyi kabul edene kadar menüye bakıp duruyorsun."

"Adil," diyorum. "Ve bir içki?"

İşte o zaman beni şok etti.

Bu gece yine şok olabileceğimi düşünmüyordum ama bu topraklar üzerindeyken *beklenmeyi beklemeyeni* beklemeye mottosuna gerçekten alışmalıyım, öyle görünüyor.

Çünkü Zachary, *soyadı her neyse*, bir şarap kadehi kapıp buzla doldurduktan sonra arkasına uzanarak kehribar rengi bir sıvı ve tanıdık mavi etiketli bir şişe alıp üstüne döküyor.

Sonra tekrar aşağıya uzanıyor, bir şişe Prosecco alıyor, soda dağıtıcısını kullanarak bardağa döküyor ve üzerine soda ekliyor.

"Bu da ne-" diyorum nefesimin altında, kafam iyice karışmış bir halde. "Kahretsin, neredeyse unutuyordum." Kesme tahtasına uzandı, kap-

zaten orada duran bir portakal dilimini alıp içkinin kenarına koydu.

"Bir Aperol spritz."

"Bir Aperol spritz." Onu bana yaklaştırıyor ama gözlerim kalın parmaklarına kilitleniyor, erkeksi ve faydacı, küçük, iyileştirici bir

başparmağında kesik, işaret parmağında nasır var.

Narin şarap kadehinde, süslü içkinin sapında çok yersiz görünüyor.

Bu barda yeri yok, gerçekten.

"Onları seviyorsun, değil mi?" diye soruyor ve yüzüne baktığımda gergin görünüyor.

Gergin.

Ayrıca yersiz görünüyor.

"Evet, ama ..." Müşterilerin dinleyip dinlemediğini anlamak için etrafa bakıyorum ama pek bir şey yok. "Sende malzeme yoktu."

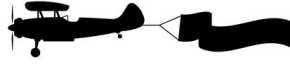
"Evet."

"Ama şimdi biliyorsun."

"Evet," diyor yine tek söylediği, gergin bakışı ailevi, rahat bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Sen-" Başlıyorum, aptalca bir soru olduğundan emin olduğum şeyi sormaya hazırım, ama tam o sırada bir zil çalıyor ve yüzünü buruşturan bir Frank pencerede beliriyor.

"Bu senin yemeğin," diyor Zach, göz kırpıp tezgahı almaya yönelirken gamzeleri ortaya çıkıyor.

Saat 10'da hala barda oturuyorum.

İstiridye sepetim de, Frank'in şaşırtıcı bir gülümseme ve Zach'e dirsek atarak bana getirdiği patates kızartması sepeti de gitmişti. Kısa bir süre sonra ayrıldı, Zach ona gerektiğinde diğer yemek siparişlerini de halledebileceğini söyledi.

"Vay canına, bu gece gerçekten *de* sakın," diye gözlemliyorum, bara bakıyorum, buradaki tek kişinin ben olduğumu fark ediyorum.

Zach'in yüzünde geniş bir gülümseme -ve bu hafif bir kızarma mı?

"Biz, uh-" Bir eli ensesine gidiyor ve orayı ovuşturuyor. "Dokuzda kapattık."

Gözlerim büyüyor.

Ağzım açık kaldı.

"Ne?"

Dudaklarından alçak bir kahkaha çıkıyor ve içimden panik, utanç ve ılık bir şey geçiyor.

"Bu bir tatil. Anma Günü'nde burada pek bir şey olmaz, adanın her yerinde partiler olur. Erken kapatıyoruz."

"Aman Tanrım. Çok özür dilerim. Bu çok utanç verici!" Son iki saatte içtiğim iki Aperol spritz'i düşünmeden ayağa kalkmaya çalışıyorum.

Tabureden kalkmaya çalışırken çantamı kaptığım gibi sendelemeye başlıyorum, bu aşağılanma beni tamamen ele geçirmeden önce ödeme yapmak ve ayrılmak için cüzdanımı bulmak için çantamı karıştırıyorum.

Yine dayanılmaz derecede utanç verici bir an.

Ama ben yüzüstü yere kapaklanmadan önce, Zach barın etrafında dolaşüyor, ben daha tabureden tam olarak kalkmadan bir şekilde bana ulaşıyor ve sert bir kolla beni belimden yakalıyor.

"Vay, iyi misin?" Ayaklarımın üzerinde dengede dururken beni tutuyor, tok karnına içtiğim için çakırkeyif bile sayılmam ama telaştan fazlası var.

Kolunu belimde hissettiğimde, elimi yukarı kaldırıp düşünmeden sert göğsüne dokunduğumda bu telaş daha da artıyor.

"Özür dilerim. İsteyerek yapmadım, yani düşündüm ki-" Panik ve endişe yükseliyor, kelimeler beynimin sisi arasından kolayca çıkmıyor.

İşte böyle.

İnsanlarla yakınlaşmayı sevmememin nedeni de bu. Kimsenin, yaşamak için partiler planlayan kendinden emin Camile Thompson'ın sakatlayıcı bir sosyal kaygıya sahip olduğunu ve her etkileşimi ikinci kez tahmin ettiğini bilmesine gerek yok.

Muhtemelen ölüm döşeğindeyken bu geceyi tekrar hatırlayacak ve işaretleri nasıl göremediğimi düşüneceğim.

Bütün bar boşaldı, Cami. Ne kadar aptal olabilirsin ki?

"Hey, hey, dur," diyor Zach.

Hâlâ beni tutuyor, bir kolu etrafıma sarılmış, elim hâlâ göğsünde, artık kendimi sabitlediğim için değil, elimin altındaki sıcaklık bir şekilde toprakladığı için.

Panik sisi dağılmaya başlar.

"Gitmeni isteseydim sana barın kapandığını söyledim Cami," diyor fısıltıyla, boştaki eli bir tutam saç kulağımın arkasına itmek için hareket ediyor.

Bana dokunuyor.

Bana dokunuyor.

Parmakları sıcak ve yanağımdan geçip kulağımanın etrafından boynuma inen bir yol açıyorlar.

"Oh," diyorum çünkü beynim çalışmayı bıraktı.

"Sanırım senden hoşlanıyorum Cami," diye fısıldıyor ve kelimeler içimde ısınmış bal gibi dolaşüyor, yoğun, tatlı ve ağır.

"Oh," diye tekrarlıyorum ve sonra gamzeler ortaya çıkıyor.

"Sorun olur mu ..." Duraksıyor, bana bakıyor, ela gözleri benimkilerle buluşuyor, sonra alt dudaklarını gerginmiş gibi dişlerinin arasına alıyor.

Bu adam gergin.

"Seni öpebilir miyim?" diye soruyor. Oh.

Oh.

Bilmiyorum.

Daha önce kimsenin bana bunu sorduğunu sanmıyorum, beni öpüp öpemeyeceklerini.

Aslında dürüst olmak gerekirse, birisinin beni ensemden tutup kendine çekmesi ve dudaklarını dudaklarıma yerleştirmesi yerine öpmek *istemesinin* her zaman garip olacağını, anı bozacağını düşünmüşümdür.

Çocukken izlediğimiz tüm film ve diziler bize bunun dayanılmaz derecede romantik olduğunu söylemiyor muydu?

Ama daha önce hiç öpülmeye karşı tüm vücudumla sıcak bir tepki vermemiştim, en azından beş kelimenin beni etkilediği şekilde.

Çünkü *soyadını hâlâ bilmeyen* Zachary bana bakıyor, beni düşmekten kurtardıktan sonra bir eli belimde, berbat bir gece geçirdiğimde kontrol etmek için bana mesaj attıktan sonra, barında istediğim içkiyi yapmak için gerekli malzemelerin olduğundan emin olduktan sonra ve az önce beni öpüp öpemeyeceğini sordu.

Sanki beden dilim, parmaklarımanın gömleğini kavrayış şekli, çenemin ona bakmak için eğilmesi yeterli değilmiş gibi.

Emin olmak istedi.

Ve hayatımda hiç bu kadar ateşli bir an olmamıştı.

Başım en ufak bir hareketle sallanıyor, o kadar küçük ki görmeyeceğinden ve konuşarak beni mest eden bu anı bozmak zorunda kalacağımdan endişeleniyorum ama bu endişe bir anda yok oluyor.

"Şükürler olsun," diye fısıldıyor dudaklarıma karşı, sonra dudakları benimkilere değiyor ve *nihayet* öpüşmeye başlıyoruz.

Dudakları dudaklarıma değiyor ve oda sessizleşiyor.

Müzik -boş bardaki diğer tek ses- kafamın içinde sessizleşiyor ve sadece bu adam, dudakları ve vücudunun sıcaklığı var. Dudakları benimkiler üzerinde yumuşak, geçici, basit ve güzel ve ilk, beklenmedik bir öpücüğün olması gereken her şey.

Belimdeki kolu sıkılaşıp beni kendine çekerken, gömleğindeki eli açılıp boynunun arkasına doğru ilerliyor, diğeri ise çok dar beyaz elbisenin içinde vücudumun yan taraflarında gezinip çeneme konuyor ve daha iyi erişebilmek için başımı eğiyor.

Ve sonra dişler dudağımı ısıyor. Ve ağızım biraz açıldı.

Ve bu fırsatı değerlendirerek dilini dişlerimin üzerinde nazıkçe gezdiriyor, neredeyse beni öpmek istediği kadar nazık ve centilmence erişim talep ediyor.

Buna da sessiz bir evet diyorum, ağızımı açıyorum ve işte o zaman oluyor.

Bir elektrik şoku daha ve çenemdeki sert eli kayıyor, başımın arkasına doğru kayıyor, beni yerimde tutuyor ve sonra *öpüşüyoruz*.

Dilleri, dişleri ve vücudunu benimkine mümkün olduğunca yaklaştırmak için duyduğu doğal ihtiyaç.

Her iki elim de boynunda ve bunu kaldıraç olarak kullanmaya çalışıyorum, daha fazlasını elde etmek için, topuklarım yüksekliklerimizi biraz dengelemesine rağmen daha da yaklaşmak için.

Çünkü Zach *uzun*.

En az bir metre boyunda ve dili benimkine dolanırken üzerimde yükseliyor, barın arkasında yudumladığını fark ettiğim gazozun ve içkimden çaldığı dilimin tadını alıyor ve kesinlikle her şey.

Ya da belimdeki eli kışıma doğru inip onu sıkıca kavrayıncaya ve beni içine çekinceye kadar öyle olduğunu düşünüyorum, böylece karnıma karşı sert olduğunu hissedebiliyorum. Bu hareket beni şaşırtıyor, tıpkı içime gönderdiği sıcaklık dalgası gibi, her ikisinin de hissi boğazımdan en küçük iniltileri çıkarıyor.

Ses Zach'i dondurdu ve ben de *"İşte bu" dedim. Berbat ettim, onu korkuttum, anı bozdum.*

Bu gece iyi bir şey yiyemem, değil mi?

Bu yakışıklı adam beni öpüyor ve bu çok tatlı ve güzel ve ben aptalca bir iniltiyi bile tutamıyorum –

Ama elleri belime deęene kadar hareket ettięinde dūřüncelerim kesiliyor ve sonra hareket ediyorum, sırtım bara dōnük olacak řekilde dōnüyorum. Sonra beni gūęlő kollarıyla kaldırıyor, ta ki kıçım barın űstüne oturana kadar, ayaklarım yerden iki metre yűksekte sallanıyor.

Sandalyeyi geliřigűzel yana çekip bir eliyle yer açmak için bacaklarımı ayırırken metal sandalyenin ayaęının beton zemine sűrtűnmesi barı dolduruyor. Sıcak ellerinden biri *kalamın* çıplak teninde duruyor ve ben de bunun ne kadar gűzel bir his olduęuna odaklanıyorum, ancak o sırada *bacaklarımın arasında duruyor*, bir eli tekrar boynuma gidiyor ve dudakları tekrar dudaklarıma deęecek řekilde hareket ediyor.

Ve ilk űpűcűğűműzűn tatlılıęı da gitti.

Onun yerine saf sıcaklık ve katıksız mutluluk ve űzlem ve *űzlem*.

Kalamdaki el hareket etmeye devam ediyor, başparmağım i kalama doğru iniyor, sonra tekrar yukarı çıkıyor, yukarı doğru kaymıyor ama yine de bu hareket ... sarhoş edici hissettiriyor.

Ellerim karnına gidiyor ve birden cesaretleniyorum.

Her gűn giydięi siyah bar tiřűrtűnűn űzerinden geçiyorum, tırnaklarım kumařın arasından yumuřak karın kaslarını çizerken űpűcűğűn içine kayıyorum ve sırtıyorum, kalçamdaki el sıkılařıyor ve Zach'in gűğsűnden kűűk bir inilti çıkıyor.

Ve lanet olsun, amım sesle birlikte gerildi. Sesli erkeklerden hiç *hoşlanmamıştım*.

Sesimi duyurmak gibi bir derdim hiç olmadı.

Bununla birlikte, Abbie ile birkaç sarhoř kız gecesinde, Damien ile seks maceralarını anlattı, bize yatakta pis bir aęzı olduęunu, tutucu ve dűzgűn avukatın ona nasıl tűm pis řeyleri sűyledięini ve kulaęına inledięini ve İlgimi çekmedi desem yalan olur.

Ama yıllar boyunca çıktığım erkeklerden herhangi birinin *kulağıma inlemesi* fikri hiç sıcak gelmedi.

Ta ki Zachary'nin soyadını űğrenmem gerekene kadar... Tırnaklarım tiřűrtűnűn űzerinden derisini sıyırdıęı için inliyordu.

Evet.

Bunu tekrar duymak istiyorum. *Daha fazlasını* da istiyorum.

Bir elim tekrar ařaęıya, elinin kalçamda olduęu yere iniyor ve yapabileceęimi dűřűnmedięim bir hareketle elini yukarı itiyorum.

Birazcık.

Sadece bir inç, belki o bile değil.

Ama o ipucunu anlıyor, başparmağı hareket ettiği her santimetrede fırçalıyor, başparmağının ne zaman daha iyi bir yere çarpacağını anlamaya çalışırken bu his bana işkence gibi geliyor. Dili benimkine dokunmaya devam ediyor ve dudakları benimkinin üzerinde kaymaya devam ediyor, boştaki elim saçlarını kavramak için hareket ediyor.

Sonra, bu gece ikinci kez, Zach beni şaşırttı.

Gerçekten ama gerçekten gitmesini istediğim yere ulaşmadan hemen önce beni öpmeyi bırakıp alnını benimkine bastırıyor. Başparmağı tam ihtiyacım olan yerin altında gezinirken ikimizin de nefesleri kesiliyor.

"Benimle eve gel," diye fısıldıyor, başparmağı külotumun çizgisi boyunca sağa sola kaydırıyor, ben kalçalarımı eğmek için dayanılmaz dürtüye direnirken, başparmağı ile onun olması için can attığım yer arasındaki boşluğu azaltmak için.

"Ne?" diye sordum, beynim bulanıktı.

"Benimle eve gel. Buradan çok uzakta değilim. Benimle eve gel."

"I-"

"Hiçbir şey yapmamıza gerek yok. Senden hoşlanıyorum Cami. Senden çok hoşlanıyorum. Ve seninle barımda öpüşmek istemiyorum ve bu amcığa ilk kez barımda dokunmayacağımdan da eminim." Dilim dudaklarımı yalamak için dışarı çıkıyor, zihnim doğru cevabı düşünmeye çalışıyor, *evet, lütfen* kelimelerini söylemek için harflerin nasıl oluştuğunu hatırlamaya çalışıyor.

Yine de tereddütlerimi sinir ya da tereddüt olarak algılıyor ve gerçekten bir centilmen olduğu için elini aşağıya, dizime doğru hareket ettiriyor. İtiraz etmekten başka bir şey yapamıyorum.

Tekrar konuşmadan önce gamzeleri ortaya çıkıyor. "Yapmak zorunda değiliz. Ben sadece . . . Siktir, Cami. İçeri girdiğinden beri seni düşünmeden edemiyorum. Bunu yapmam, gelen kadınları öpüp numaralarını almam ya da benimle eve gelmelerini istemem, ama ben -"

Onun konuşmasına ihtiyacım yok.

Beni iyi bir adam olduğuna ya da farklı olduğuma ikna etmesine ihtiyacım yok.

Zaten iyi bir adam olduğunu düşünüyorum.

Ve farklı olmaya ihtiyacım yok, sadece yaz için burada olacakken değil.

Belki de ihtiyacım olan şey *budur*.

Yeni kankam olması için bir kıza değil, yaz için bir erkeğe izin vermek için.

İyi bir adamla eğlenceli bir kaçamak.

Elim ağzına gidiyor, konuşmadan önce onu durdurmak için bir parmağım dudaklarına dokunuyor, dudaklarımda bir gülümseme.

"Araba kullanabilir misin?" diye sordum. Yanıt olarak gülümsemesi genişliyor ve bunun doğru yanıt olduğunu anlıyorum.

YİRMİ

ZACH

Sabah unutmayayım diye tezgahın üzerinde kışının oturduğu yeri silerken Cami mahcup bir şekilde gülümsüyor -sanki hayatımın geri kalanında o noktaya bakıp elinin kalçasında gezinişini düşünmeyecekmişim gibi. Sonra beni kapıdan dışarı kadar takip ediyor, ben boş otoparka bakarken yanımda duruyor.

"Buraya nasıl geldin?" Elini elime alırken kaşlarım çatık bir şekilde soruyorum.

"Yolun karşısındaki sakinlerin otoparkına park ettim." Başını Beach Club'a doğru çeviriyor. "Yürüyerek geldim." Etrafa bakıyor ama araba göremiyor. "Benim evime gidelim mi? Yürüyebiliriz.

... ." diyor, belli ki emin değil.

"Hayır, benim aracımla gideceğiz."

"Araban mı?" diye soruyor ve sesindeki alçak şaşkınlık çok tatlı, ama onu bisikletimin olduğu binanın yanına çekerken bu şaşkınlık geçiyor. "Oh. Oh, hayır. Hayır, hayır."

"Atla Cam," diyorum, elimi sırtının alt kısmına koyarak. "Hayır."

"Hayır mı?"

"Motosiklet kullanmıyorum." Isıracakmış gibi bakıyor ama sonra elini uzatıp koltuğun derisine dokunuyor.

En azından ilgisini çekti.

Arkasına geçiyorum, vücutlarımız aynı hizaya geliyor.

"Hiç bisikletin arkasına bindin mi?" Elim kalçasına gidiyor ve onu kendime doğru çekiyorum.

"Ben, uh ... hayır, ben-"

"Su boyunca gideceğiz. Güzel olacak, sonra benim evimde olacağız."

"Senin yerin."

"Benim yerim," diyorum, bir elim karnının alt kısmına gidiyor ve oraya bastırıyor. Dudaklarından hafif bir nefes çıkıyor ve barı kilitlediğimde aletimin sertliği azalmış olsa da, sadece onun küçük nefesiyle intikamla geri geliyor.

"Ben" diye fısıldıyor, vücudu geriye doğru benimkinin içinde daha da erirken sesi titriyor. "Kask."

"Fazladan bir tane var," diye fısıldıyorum, sesine uyararak saçlarını omzunun arkasına itiyorum ve kulağının altına bir öpücük konduruyorum.

Ama bir ürperti ya da iç çekiş yerine bir sertlik hissediyorum. Vücudu hareketsizleşiyor ve benden uzaklaşıyor.

Çok uzak değil -elim hâlâ karnında- ama sırtı ile göğsüm arasındaki boşluk tek bir milimetre artıyor.

"Ne?" Soruyorum, sesim artık fısıltı değil.

"Ne?" diye yankılanıyor ve elimi onun üzerinde gezdiriyorum, onu daha iyi okuyabilmek için yüzüme çevirmeden önce bir adım öne çıkmasına izin veriyorum.

"Az önce ne oldu?" "Ne demek istiyorsun?"

"Hayır, hayır. Bu oyunu iyi olduğunu düşünmelerini istediğin arkadaşlarınla ya da maskeni taktığın müşterilerinle oynuyorsun ama beni kandıramayacaksın Camile." Dili dışarı çıkıyor, gergin bir şekilde dudaklarını ıslatıyor. Elim çenesini avucumun içine alana kadar hareket ediyor ve gözlerini benimkilerle buluşturmaya zorluyor.

Sinirler orada.

Ya da ikinci bir tahmin.

Bu olmaz.

Camile barıma bir kasırga gibi girdi ve o zamandan beri iki haftadır ondan başka bir şey düşünemiyorum.

Her akşam gözüm kapıda, içeri girip beni gülümsetmesini umuyorum. Geçen hafta *terapötik zihin boşaltma* bahanesiyle ona numaramı verdiğimde, bilinmeyen bir numaranın ekranda görünmesini beklerken telefonumun her cıvıltısı midemi bulandırdı. Sanki on beş yaşındayım ve ilk aşkıma yaşıyorum - neredeyse kırk beş yaşındayım ve bu bok için çok yaşıyım.

Ve eğer bunu fazla düşünmesine izin vereceksem, aklına gelen her ne ise bu geceyi mahvetmesine izin vereceksem lanet olsun.

"Az önce ne oldu Cami?" Sesimi alçaltarak ve yumuşatarak soruyorum.

"I . . ." Tereddütü karşısında kaşlarımı kaldırıyorum ve bana doğruyu söylemesi gerektiğini hatırlatıyorum.

"Fazladan bir kaskın var mı?" diye alçak sesle soruyor ve sonra anlıyorum.

Başımı sallıyorum, midemdeki sinirler eriyip daha sıcak bir şeye dönüşüyor, Cami'nin hem benim hem de başka bir kurgusal kadının fikrinden hoşlandığı düşüncesiyle daha tatlı bir şey. Kolum tekrar beline dolanıyor, onu daha sıkı çekiyor ve şimdi dudaklarına karşı konuşuyorum.

"Ben bunu yapmam," diye yineliyorum. Nefeslerimizi paylaşıırken, onu kendime yakın tutarken, elleri aramızda kilitliken bir vuruş geçiyor.

"Ne yapacağım?" diye fısıltıyla soruyor ve ben buna galibiyet diyorum. Kaçmıyor.

Zorlamıyor.

Dinliyor.

Bana hayatındaki insanları bir testi geçemezlerse, bir şeylerin mükemmel olmadığına dair en ufak bir ipucu gösterir göstermez bıraktığını söyleyen bir kadın için bunun bir kazanç olduğunu düşünüyorum.

"Burada yaşayan kadınlarla oynayın. Bara gelen kadınlarla flört etmiyorum. Bütün günümü kapıma bakıp içeri girecek mi diye bekleyerek geçirmiyorum. Sırf stokladığımı söylediğimde yüzündeki gülümsemeyi görebilmek için havalı şaraplar almıyorum. Duygusal desteğe ihtiyacı olur diye numaramı vermiyorum ve *kesinlikle* bir hafta boyunca telefonuma bakıp birinin bana mesaj atmasını beklemiyorum." Anlayışının ortaya çıkışını izlerken gözlerinden milyonlarca düşünce ve duygunun geçişini izlerken dili yine dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkıyor.

Ama o kadar yakınlık ki, dilinin ucu dudaklarıma değiyor, nefesi dayanılmaz derecede seksi bulduğum bir şekilde titriyor. Elimde olmadan bir santim kadar eğiliyor ve oraya küçük bir öpücük konduruyorum.

Daha fazlası için ölmemi sağlayan nazik bir fırça.

"Peki Cami? Motosikletime asla bir kadın

almam." "Kask-"

"Kızımın." "Oh."

Küçük oh'ları beni dudaklarına karşı gülümsetiyor.

"Ne diyorsun?" Ben soruyorum. "Benimle eve gelmek ister misin?"

Sözlerimin zihninde dolaşmasını, sağduyusu ve gitme arzusu olduğunu varsaydığım şeyle savaşmasını izliyorum.

Ama sonra oldu.

Konuşmadan önce dudaklarında bir glmsemi belirmesini izliyorum. "Hadi gidelim."

YİRMİ BİR

CAMI

"Sallan ama bacağına dikkat et," diyor, elini arkasına götürüp basit bir hareketle kalçamda gezdiriyor ve tenimi ateşe veriyor. Beni yerimde tutmak için elini kullanıyor, metal bir boruyu işaret ederken topuklarımın parmak uçları ayak mandallarının üzerinde sabit duruyor. "Bu çok sıcak olur. Çıplak bacağını üzerine koyarsan kötü bir yara izi kalır." Gözlerim hafif bir panikle açılıyor ve o gülüyor, kalçamdaki eli sıkılaşıyor.

"Tecrübeyle mi biliyorsun?" Soruyorum ve bana dönüp yeni bağımlılığım olabilecek şeyi vermeden önce kendi kaskını çıkarışını izliyorum.

Onun kolay, basit gülümsemesi.

"Sayamayacağım kadar çok kez. Ne zaman bisiklete binecek olsam bot ve kot giymeyi öğrendim." Bacağımı sallayıp bisikletten inerken tutunmam için bir elini uzatıyor, gözleri vücudumda geziniyor ve bir elimle elbisemi aşağı çekiyorum.

Bırakmıyor.

"Bir dahaki sefere bunu aklında tutmak isteyebilirsin," diyor ve hala taktığım kaskın vizöründen görüp göremediğinden tam olarak emin olmasam da ona kaşlarımı çatıyorum.

"Bir dahaki sefere mi?" Ben sorarım.

Eli çenemin altındaki küçük klipse gidiyor, sonra kaskı kafamdan çıkarıp bisikletin üzerine yerleştiriyor ve saçlarımı düzeltiyor.

Kask saçı düşüncesinin aklıma gelmesini bile reddediyorum.

"Bir dahaki sefere," diyor, saçlarımı ensemden topluyor ve beni kendine çekiyor, dudaklarını yumuşak, tatlı bir dokunuşla dudaklarıma bastırıyor

Geri çekilip elimi tutarak beni dolambaçlı bir patikaya götürmeden önce daha fazlasını istememe neden oluyor.

Önümüzdeki ev çok küçük.

Tanrım, duvardaki garip, ürkütücü bir delik gibi küçük değil, ama sevimli Jersey Shore sahil kulübesi tarzında küçük. Suyun üzerinde ve karanlık olmasına rağmen körfeze açılan bir iskele görülebiliyor. Ön bahçede bir zamanlar çiçeklerin olduğunu tahmin ettiğim küçük saksılar var, ancak ön sundurma ışığı hepsinin yabancı otlarla dolu olduğunu gösteriyor.

Beni onlara bakarken yakalayınca gülümsüyor ve başını sallıyor.

"Kızım bir çiçek döneminden geçti. Beni bir çiçek almaya zorladı.

milyon saksı ve çiçek tarhlarını kazmak, hepsi bu." "Ve yaptın da," diyorum.

"Yaptım. Ve bir sonraki yaz bu hayranlık yerini başka bir şeye bıraktı. Bazı yıllar yabancı otları ayıklamayı ve fidanlıktan bir şeyler getirmeyi hatırlıyorum ama o küçük pislikleri sulamayı da hiç hatırlamıyorum, o yüzden ..." Omuz silkiyor, geniş omuzları giydiği siyah bar tişörtünden kurtuluyor ve bu bana bardan evine giderken ona sarıldığında sırtının ne kadar sıcak ve kaslı olduğunu hatırlatıyor.

Daha önce bir motosikletin cazibesini hiç görmemiştim, sinir bozucu saatlerde gürültülü motorlardan ve haberlerde korkunç, korkunç trajik hikayelerden başka bir şey duymamıştım, ama Zach'in arkasında beş dakika geçirdim ve anladım.

Kollarımda ve bacaklarımda tuzlu okyanus havası, önümde onun sıcak bedeni, onun bedenine sarılmış bedenim cennet gibiydi. Sonra, kırmızı ışığa geldiğimizde, eli gidonu bırakıp dizime gitti, sıktı ve sonra daha da yukarı kayd, başparmağı uyluğumu okşadı ve bana nereye gittiğimizi ve daha da önemlisi orada ne yapacağımızı hatırlattı.

Evet.

Şimdi anlıyorum.

Ama tek eliyle kapının kilidini açıp beni içeri çektiğinde, kapıyı çarpıp evin ışıklarını yakmaya bile tenezzül etmeden beni kapının üzerine bastırıldığında motosikletler ve okyanus havası aklımdan uçup gidiyor.

"Tanrım, haftalardır bunu düşünüyordum," diye mırıldanıyor ve başını boynuma eğip beni oradan öpüyor.

Bir anda ciğerlerimde hava kalmıyor; şehvet ve ihtiyaçla dolup taşıyor. Ellerim saçlarına gidiyor, tırnaklarım kafa derisini kazıyor.

ve dili boynumda ilerlerken içine giriyor. Hareket etmeye devam ediyor, ben kıvrana kadar yalıyor ve öpüyor, dudakları çenemin boynumla birleştiği hassas yerde. Ve sonra tekrar benimkine dönüyorlar.

Ve artık beni tatlı tatlı öpmüyor.

Bardaki sıcaklık seviyesi bile değil, seksi ve tatlı. Hayır, bu sefer sadece ateş, şehvet ve *ihtiyaç var*. Dudakları bana karşı hareket ediyor, sanki bana doyamıyormuş gibi, sanki durursa yok olacağımı ya da aklımın başıma gelip buna bir son vereceğimi düşünüyormuş gibi.

Sanki bu olacakmış gibi.

Sanki bunu
durdurabilirmişim gibi.

Şu anda tek istediğim bu. Dili benimkine karşı hareket ederken, ağzımın içinde inlerken, kalçaları benimkine doğru hareket ederken, bu öpücüğün onu da ne kadar etkilediğini hissedebilmem için gıcırdarken vücudum yanıyor, zihnim sağduyudan yoksun.

Sanırım bunu sonsuza dek yapabilirim, Zach'i öpebilir ve beni kapısına sıkıştırırken ağzının içinde inleyip durabilirim.

Sonunda öpüşmeyi kestiğinde, elleri vücudumdan ayrılıp kapıya dayanıyor ve bana bakıyor, protesto için miyavlıyorum, bu ses gamzelerimi birazcık ortaya çıkarıyor.

"Seni istiyorum Cami," diyor bana bakarak, elleri yüzümün iki yanında. "Seni gerçekten çok istiyorum. Sanırım bunu anlayabilirsin."

Tek söyleyebildiğim "Hı-hı," çünkü *evet*, söyleyebilirim.

"Seni istiyorum ama bunu mahvetmek de istemiyorum." Göğsüm kabarıyor, her nefes alışımında onunkine değişiyor.

"Berbat mı edeyim?"

"Sana söyledim. Ben *bunu yapmam*. Turistlerle flört etmiyorum, kadınları motoruma almıyorum ve onları evime götürüp sesleri kısılana kadar sikmediğimden eminim."

Nefes nefeseyim, zihnim dönüyor ama konuşmadan edemiyorum. "Bu bir söz mü?" Tek bir gamze çıkıyor ve eğilip dilimin tenine değmesine izin verdikten sonra boynundan aşağı öpüyorum. Sanki dudaklarım teninden ayrılamıyormuş, ayrılırsa yanacakmışım ya da dünya dönmeyi bırakacakmış ya da aynı derecede korkunç bir şey olacakmış gibi bir kom- pulsyon.

"Cidden, Cami," diyor sonunda, bir eli çeneme gidiyor ve ona bakmam için eğiyor. "Senden hoşlanıyorum Cami. Senden hoşlanıyorum ve bunu aceleye getirmek istemiyorum." Kaşlarım çatılıyor ama o konuşmaya devam ediyor. "Eğer bu bütün gece öpüşmemiz ve yatağında tamamen giyinik uyanman anlamına geliyorsa

ve sana yumurta yaparsam, harika. Eğer bu seni hemen eve götürmem ve daha ön kapıyı bile geçmeden seni gerçek bir randevuya çıkarmam için bir plan yapmamız anlamına geliyorsa, benim için sorun yok. Benim için sorun olan şey seni içeri götürmem, karnımı doyurmam ve senin aramızdakilerin bundan ibaret olduğunu düşünmen."

"Zach, ben-"

"Bunun seni korkuttuğunu biliyorum. Sorun değil. Bir şeyleri keşfetmek için bütün yazımız var. Ama sana şimdi söylüyorum, bunu istiyorum. Seninle birlikte keşfetmek. *Bizi* keşfet."

Kalbim hızla çarpıyor ve bu şehvetten ya da cazibeden değil. *Panikten*.

Elbette görüyor. *Beni* görmek, dış görünüşümün ötesinde gerçekte kim olduğumu görmek gibi garip bir yeteneği var gibi görünüyor. Bunu gördüğünde, gözleri yumuşadığında, bunu hafifletmesini bekliyorum. Bana çocuk eldivenleri ve nezaketle davranmasını ve konudan uzaklaşmasını bekliyorum. Belki de siktir et deyip beni tekrar öpmesini ve tedbiri elden bırakmasını.

Ama yapmıyor.

Onun yerine, çenemdeki kavrama sıkılaşıyor.

"Yapma. O kabuğuna çekilme, her şeyi fazla düşünme ve geleceği tahmin etmeye çalışma."

Nereden *biliyor*?

"Seni istiyorum. İçine kayarken adımları inletmek istiyorum Camile, ama pişman olmayacağını bilerek istiyorum. Çılgın bir gece geçirdin. Gerçekten güzel olabilecek bir şeyi mahvetmek istemiyorum çünkü aletimle düşünüyorum ve seni seyrediyorum."

Düşünceler zihnimde yuvarlanıyor.

Birkaç saat önce ne kadar perişan olduğumu ve Zach'in bunu nasıl hafiflettiğini düşündüm.

Son birkaç haftayı, benden hoşlanabileceği dışında hiçbir neden yokken benim saçmalıklarımı dinleyerek nasıl geçirdiğini düşündüm.

Şimdiye kadar ona yaptığım tüm testlerden başarıyla geçti.

Hiç mantıklı değil.

Hepsi bir tuzak olabilir.

Yazı mahvolmuş halde bırakabilirim.

Ama sonra aklım Kat ve Abbie'ye takılıyor, onlar bana risk almam, daha az hesaplı ve güvenli yaşamam gerektiğini söylüyorlar. Kendimi incinmekten korumayı bırakmamı.

Hayat kalbinizin kırılmasıyla ilgilidir. Öldüğünüzde, incinmekten kaçındığınız tüm zamanları mı hatırlamak istersiniz, yoksa dünyanın sunabileceği acıya rağmen edindiğiniz deneyimleri ve tanıştığınız insanları mı?

Ve o anda karar veriyorum.

Duygularımı alt ederek, başkaları tarafından incitilmeyecek kadar akıllı olarak bir hayat yaşamak istemiyorum.

Acısıyla tatlısıyla unutulmaz bir hayat yaşamak istiyorum. Bu da risk almakla başlar.

"İşleri basit tutmak istiyorum, Zach. Bağlılık ve bağlılığın sana söz verebileceğim bir şey olduğu bir yerde değilim. Başka biriyle birlikte olmayacağım ama sana fiziksel bir şeyden daha fazlasını vaat edemem."

"Bununla çalışabilirim. Günden güne ilerleyebiliriz ama paylaşmadığımı bil. Paylaşmayacağım Cami."

Dudağımı ısııyorum çünkü kendime defalarca bir ilişki istemediğimi söylememe rağmen, gecelerini birlikte geçireceği başka biri olmadığını bilmek için ayrıcalık istiyorum.

Zach'in çenemdeki eline rağmen başımı sallayarak onaylamamı, ayak parmaklarımın ucuna kadar hareket etmemi sağlayan şey bu. Sonra nazıkçe, o kadar nazıkçe ki parmakları tam o anda kalçamda sıkılmasa hissedip hissetmediğini sorgulayacağım, dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

"Tamam. Şimdi bana yerini göster, Zach," diyorum fısıltıyla.

YİRMİ İKİ

CAMI

"Bana yerini göstermek" gülümsemek, elimi tutmak ve beni odasına sürüklemek olarak ortaya çıkıyor ve ben yol boyunca kıkırdıyorum, yıllardır hissetmediğim kadar özgür hissediyorum.

Beni odasına çekip yatağına fırlattığında kıkırdamayı bırakıyorum, yine de gözleri içimi yakan bir sıcaklıkla yanıyor.

"Elbiseyi çıkar," diyor hırslayarak. "Ne?"

"Elbise. Seni görmem lazım. Çıkar onu."

Tartışacak durumda değilim, özellikle de eli boynunun arkasına geçip tişörtünün arkasından tutup başının üzerinden çekiştirdiğinde. İşte o zaman geniş, güçlü ve dokunmak için sabırsızlandığım koyu renk kıllarla bezeli göğsünü görebiliyorum. Tıknaz ve geniş ve dayanılmaz bir şekilde çekici olduğumu hiç bilmediğim her şey, kot pantolonunun hala gizlediği sert horozuna giden V'nin yumuşak olduğunu, yontulmadığını ve tanımlanmadığını fark ettiğimde de dahil.

Konuşmadan önce botlarını çıkarmak için eğiliyor.

"Şimdi Cami," diyor, botlarının bağcıklarını çözerken bana bakma zahmetine bile girmiyor.

Daha fazla zaman kaybetmiyorum, esnek beyaz elbiseyi kalçalarımın üzerinden geçirmek için kıpırdanıyorum ve başımın üzerinden çekiştiriyorum, beni kahverengi bir sütyen ve iç çamaşırı seti ve topuklu ayakkabılarımla bırakıyor ve o sadece kot pantolonuyla ayakta duruyor.

"Tanrım, çok güzelsin, değil mi?" diye soruyor, orada durup bana bakıyor, gözleri ateşle dolu. İçimdeki dürtüye karşı koyamıyorum.

dudağımı ısırđım ve bacak bacak üstüne atarak sadece küçük bir parçamı kapattım. "Hayır, hayır, hayır. Hayır, yapmayacaksın. Bacaklarını aç Camile." Başını sallayıp gözlerini sertleştirirken dudağımı gergin bir şekilde çiğniyorum. "Neden gerginsin?"

Duvara yaslanıp bana bakarken kollarını göğsünde kavuşturuyor ve kelimeler kolay geliyor.

Bana bakıyor, sanki ben sadece iç çamaşırlarımla oturmuyorum ve o da sadece kot pantolonuyla değil, sert aleti kabarmış. Sanki bu bir Salı günü ve bana havanın nasıl olduğunu soruyor.

"Ne?"

"Okunması çok zor biri olduğunu düşünüyorsun meleğim, her şeyi çok iyi saklıyorsun. Olabilir de -daha önce çıktığın aptallar seni tanımamış olabilir ve arkadaşların bunu tam olarak anlamamış olabilir. Ama ben? Benden saklanamazsın. Yüzündeki ifade, bacak bacak üstüne atışın. Huzursuzsun. Bana nedenini söyle."

Ona bakıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Yaptığımız şeyi yapamaz mıyız?" diye sordum.

"Eğer yatağında olacaksan, ne kadar güzel olduğunu bilmen gerek. Sana yapacağım şeylere kafan engel olamaz." Onun sözleriyle, kafamdan geçen görüntülerle içim ısınıyor. "Söyle bakalım. O güzel kafanın içinde neler oluyor?" Dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarlayarak hangisinin daha güçlü olduğunu düşünüyorum - egom mu yoksa bacaklarımın arasındaki zonklama mı? Zonklamayı şu anda hafifletecek tek kişinin o olacağından eminim.

Zonklama kazanır.

"Ben bir kadını, Zach. Vücudumla ilgili pek de hoşlanmadığım yönlerim var. Hatırlamıyorsan diye söylüyorum, senin önünde hiç çıplak kalmadım." Başını sallayıp kollarını açarak bir adım daha yaklaşıyor ve gecemizin bu rahatsız edici bölümü sona erdiği için rahat bir nefes alıyorum.

Eğlenceli şeylere geçelim.

"Göster bana," diyor, yüzü sert, başparmakları kot pantolonunun ilmeklerine takılıyor.

Ne?

"Ne?"

"Göster bana."

"Göstermek

mi?"

"Neyi sevmeyeceğimi düşünüyorsan göster. Bana neyi sevmediğini göster."

"Ben-"

"Bana beğenmediğin yerlerini göster çünkü yemin ederim Cami, haftalardır sana bakıyorum. Şimdi seni yatağında yarı çıplak yakalamışken, tek bir kusur bile bulamıyorum."

"Zach, bu-"

"*Göster bana, Camile.*" O kadar kararlı söylüyor ki nasıl itiraz edeceğimi bilemiyorum.

Ancak buna nasıl uyacağımı da tam olarak anlayamıyorum.

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum," diyorum gergin bir fısıltıyla. O zaman gülümsüyor, gamzeleri beliriyor ve bir şekilde beni rahatlatıyor.

"Bununla çalışabilirim. Bacaklarınızla başlayalım. Onları aç." Derin bir nefes alıyorum ve dediğini yapıyorum, bacaklarım hâlâ kapalı, kalçalarım birbirine değiyor. "Aç." Bu kelime karnımın çırpınmasına, amımın gerilmesine neden oluyor ama her iki şekilde de yapıyorum. "Aferin kızıma. Şimdi bana bacaklarında neyi sevmediğini söyle," diyor, öne çıkıp aralarında diz çökerek.

Nefesim kesiliyor ama bir şekilde, gözleri gözlerime kilitlenmişken, yalan söyleme ya da kaçınma seçeneğim yok. Bu yüzden cevap verdim.

"Çok kalınlar," diye fısıldadım. "Giyinmesi zor."

Elleri onlara doğru hareket ediyor, başparmakları bahsettiğim bölgeyi fısıltı yumuşaklığında okşuyor, nasırlı parmaklarını maun tenimde gezdirirken gözleri onlara kayıyor. "Başka ne var? Başka neleri beğenmiyorsun?"

Benim için pek bir şey ifade etmeyen *güzel olduğunu* söylemesini bekliyordum, bu yüzden sıradakinin ne olduğunu sorduğunda şaşırdım. Konuşmadan önce boğazımı temizliyorum.

"Kalçalarım. Çok geniş ve çatlakları var."

Düşünen bir parmağın oradaki hafif çizgiler boyunca hareket edişini izliyorum, lisede havuz partisinde şirret bir kızın dikkatini çektiğinden beri utandığım çizgiler.

"Başka ne var?"

Bu sefer cevap vermeye hazırım, bir sonraki ağrıyan noktam hazır.

"Karnım. Çok yumuşak." Hiçbir diyet ya da egzersiz işe yaramadı ve sonunda bana keyif vermeyen şeyleri yapmayı bıraktım. "Vücudumu seviyorum," diyorum, açıklığa kavuşturma ihtiyacı hissederek.

"Güzel," diyor, elleri karnımda geziniyor. "Ben vücudumu seviyorum ama dünya sevmiyor."

Bu, daha önce yüksek sesle söylediğimden emin olmadığım bir gerçek.

"İyi ki ben dünya değilim, değil mi?" parmakları iç çamaşırımın bel bandının altından kancalanmadan, onları aşağı çekmeden ve beni sadece bir sütyenle bırakmadan önce konuyla ilgili söylediği tek şey bu. "Açıl ki sana bundan ne kadar hoşlandığımı gösterebileyim."

Bunu yapıyorum ve elleri tekrar kalçalarımın doğru ilerlerken nefesim kesiliyor, başparmakları zonkladığım yerin iki yanına kayıyor, ihtiyaç ve arzu dolu.

"Evet, bu gerçekten çok güzel," diye fısıldıyor, bir parmağının boğumu ıslaklığın içinde kayıyor. "Ve sırlıslık olmuştun." Tekrar aşağıya doğru kaydırıyor, sonra parmağını yavaşça içime sokuyor, sonra tekrar çıkarıyor ve işkence döngüsünü tekrarlıyor.

"Zach!" İnliyorum, zevk o kadar yavaş ve acı verici bir şekilde artarken kalçalarım kalkıyor, nasıl işlev göreceğimi, nasıl nefes alacağımı bilmiyorum. Sadece Zach, parmakları ve gözlerinin beni yakma şekli var.

"Biraz daha ister misin meleğim?" Başımı sallıyorum ve o da kıkırdıyor.

"*Zach! Lütfen!*" Islak parmak eklemi klitorisimi tekrar sıyırıp kalçalarımı oynatırken inliyorum.

"İyi olursan istediğini alırsın."

Bir parmak içeri kayıyor, bir milisaniye boyunca G noktamı sıyırıyor ve sonra devreyi tekrarlıyor.

Ama yine de orada kalıyorum, benimle oynamasını izliyorum, bunun bana istediğini vereceğini umuyorum.

"Çok iyi," diyor sonunda ve sonra üç parmağını içime sokuyor, ben adını haykırırken sırtım yataktan kalkıyor. Üç parmağı içimde hareket ederken başparmağı klitorisime gidiyor, G noktama tekrar tekrar bastırıyor, her geçişte zevk artıyor.

"Aman Tanrım."

"İşte böyle bebeğim, bırak gitsin. Düşünme, sadece hisset." Parmakları ayrılıyor ve üç parmağı klitorisime gidip sağa sola kaydırmadan önce protesto için miyavlıyorum.

Patlayabilirim.

Hem her şey hem de hiçbir şey ve aynı anda hem daha fazlasına hem de daha azına ihtiyacım var.

"Zach!" Bağırıyorum.

"Uzun sürmeyecek, değil mi? Kahretsin, sanırım sen benim için yaratılmışsın," diyor nefesinin altında, yüzü amıma o kadar yakın ki, nefesi hassas tenimde oynuyor.

Üç parmağımı tekrar içeri sokup içimdeki noktayı okşarken aynı zevk artıyor, zirveye ulaşmaya başlıyor, çok yakın-

Ve sonra klitorisime geri dönüyorlar, sola ve sağa, hız hızlı ve öngörülebilir, karnımdaki hissi daha önce hissettiğim her şeyden daha büyük hale getiriyor. Kollarıma yaslanırken başım geriye düşüyor ve yüksek sesle inliyorum, orgazma ulaşmak üzereyim. Ben sadece-

Ve o parmaklarını tekrar sokup alay ederken tekrar gitti. Her seferinde, değiştirmeden önce beni çok yaklaşıyor ve bu tam bir işkence.

"Bir tane daha, Cami. Bir tane daha sonra bırakacaksın," diyor ve ona baktığımda ela gözleri üzerimde, yüzü bacaklarımın arasında, yere diz çökmüş durumda.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, yeniden başladığını hissederek. Gülümsüyor.

O yüzgeçleri bir kez daha çıkarıp klitorisime geri döndüğünde o gamzelerden nefret ettiğime karar veriyorum ve hayal kırıklığı içinde çığlık atıyorum.

Ama sonra olanlar kanımı *tutuşturuyor*.

Kullanmadığı eli hareket ediyor, kasık kemiğimin hemen üzerine hafifçe bastırıyor ve çığlık atıyorum. Ne yapacağımı bilemediğim bir baskı uyguluyor ve klitorisimi neredeyse çılgınca ovmaya devam ederken aldığım zevki daha da artırıyor.

"Oh Tanrım, oh Tanrım. Lanet olsun! Zach, yapamam-"

"Yapabilirsin, bebeğim. Kendini bırak. Bırak gitsin," diye mırıldanıyor, kelimelerinde bir kenar var ve beni düşürüyorlar, çığlık atarken kollarım çöküyor, boşalırken bacaklarımın arasından bir sıvı geliyor.

Ve gel.

Ve boşalıyorum, kalçalarım sallanırken parmakları hala beni manipüle ediyor, sıvı zevkle birlikte patlamalar halinde geliyor. Hiç bitmeyen bir orgazm gibiydi, her biri bir öncekinden daha hızlı geliyor, her biri zar zor hafifliyordu.

"Çok güzel," diyor parmakları beni terk ederken, öne doğru eğilip dilini üzerimde gezdirdikten sonra ayağa kalkıp kot pantolonuna doğru ilerliyor.

Hâlâ çoktan atladığım bir kenarda sallanıyorum, sikini iç çamaşırından çıkarırken onu izliyorum, görüntüde kayboluyorum, zevkte kayboluyorum.

"Sütyenini çıkar," diyor, uzanıp bir folyo paketi alıyor ve ben kendime gelene kadar çoktan yarısını açmış oluyor, gözlerimi Zach'in kalın sikini avuçlayışını izlemekten ayırıp sütyenimi çıkarabiliyorum. "Tanrım, ne kadar *güzel* olduğuna bir bak," diyor ve ardından

Elinde siki, şişmiş amımda aşağı yukarı kaydırıyor. Benimle durmadan alay ediyor ama *sonunda* başını çentikliyor ve beni zaten gerdiği için inliyorum.

Çok uzun zaman oldu.

Sonra yavaşça, işkence edercesine yavaşça içime giriyor.

"Zach," diye inliyorum içime girdiğinde durduğunda.

"Biliyorum."

"Zach," diye tekrarlıyorum, bir şey, herhangi bir şey bulmaya çalışırken kalçalarım biraz kalkıyor.

"Neye ihtiyacın var?" diye soruyor, bir eli kalçamda, diğeri başparmağını *nazikçe, çok nazikçe*, vücudumdan göğsüme doğru hareket ettirmeden önce klitorisime doğru kaydırıyor, bir meme ucunu çimdikliyor ve dudaklarımdan düşük bir inilti çıkarmaya zorluyor.

"Sana ihtiyacım var."

"Ben varım."

Belli ki beni öldürmeye çalışıyor. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

"O zaman bana tam olarak neye ihtiyacın olduğunu söyle. Ben zihin okuyamam Cami," diyor ve *lanet* olsun, adam gülümsüyor.

Ne yaptığını çok iyi biliyor. Güzel.

Oynayabilirim.

İhtiyacım olanı *alabilirim*.

Elim vücudumda aşağı doğru hareket ediyor, klitorisimde duruyor ve hızla hareket ediyor, daireler çiziyor ve tekrar inşa ediyor, bu sefer onunla dolu, yalvarış dayanılmaz.

Ve izliyor.

Ben klitorisimi ovarken, kendimi orgazma daha da yaklaştırıırken, gözleri benimkilere kilitlenmiş, derinlere dikilmiş bir şekilde izliyor.

"Düş," diye fısıldıyor ben inlerken. Ve başka seçeneğim yok, çılgılık atarken gözlerim hala onunkilerde, kendimi onun sikinin üzerine dikilmişken tekrar boşalmaya zorluyorum.

Muhteşem bir şey. Her şeyi tüketiyor.

Hayatımda hiç yaşamadığım bir şey -gözlerinin benimkiler üzerindeki samimiyeti ve başka bir or- gazmın dayanılmaz hissini karışımı. Sonsuza dek bunun tadını çıkarmak ve asla ayrılmamak istiyorum.

Ama belli ki benim yeryüzüne inmemi bekleyecek cesareti yok çünkü o zaman çekip sertçe çarpıyor.

Boğazımda bir çığlık fokurduyor, o hareketi yeniden başlatırken gözlerim geri yuvarlanıyor, horozu her itişte yumuşak, şişmiş dokuları fırçalıyor.

"Bir fotoğraf çekeyim," diyor, sesi iniltili, içimde kaybolduğu yere bakarken.

"Ne?"

"Bir resim, lanet olsun, şu anda görüldüğün gibi. Beni götürdüğün yol. Sikeyim." Aramıza bakıyorum, artık acı, zevk ve çaresizlik maskesi olan yüzüne değil, sikinin yavaşça içime girip sonra geri çıktığı yere bakıyorum, bu da başlı başına bir işkence.

"Anlamıyorum," diye fısıldıyorum, kelimeler zorlukla çalışıyor. Kalçamı açık tutan el sıkışılıyor ve konuşmadan önce bu his karşısında inliyorum. "Ne için bir resim?"

"Ölene kadar mastürbasyon yapmak için bunun bir resmine ihtiyacım var Cami." Kulağa seksi geliyor.

Bu kulağa çok ateşli geliyor, dudaklarından bir inilti daha çıkararak onu sıkıştırıyorum.

"Sadece sen evet dersen meleşim." Dudaklarımı yalıyorum, gözlerimi birleştirdiğimiz yerden onun yüzüne çeviriyorum. O zaman bana baktığını fark ediyorum, gözleri sabitlenmiş sanki her düşüncemi okuyor ve cevabımı bekliyor.

Oradaki bakış beynimdeki tüm akli başında düşünceleri alıp götürüyor, oradaki sıcaklık, gözlerinde yanan o lanet *saplantı*.

Bana olan takıntı.

Vücuduma.

Sikeyim.

"Evet," diye nefes alıyorum. "Yüz yok."

En azından bir parça sağduyum kaldı.

"Yüz yok. *Siktir*." Elini uzatıp telefonunu açıyor, ekrana bakıyor ve üzerimizde konumlandırıyor, bir inilti daha duyuyor çünkü gördüklerinden hoşlandığı belli.

Amım yine sıkıştı.

Bunu da hiç ilgimi çekmeyeceğini düşündüğüm şeylere ekleyelim.

Ve zihnimin bana söylediği kişiden çok uzaklaştığım için, elim klitorisime inene kadar aşağı, aşağı, aşağı hareket ediyor.

"Sikeyim evet, klitorisinle oyna."

Beni yavaşça becermeye devam ederken telefon havada asılı kalıyor, çekip zahmetsizce içeri kayıyor, sert bir eli kalçamda.

"Benim için güzel bir film yap, bebeğim." Kahretsin, eğer bu ateşli değilse. İsteddiğini yapıyorum.

Elim yavaşça hareket ediyor, klitorisimin etrafında dönüyor, kendimi daha yükseğe, daha yükseğe ve daha yükseğe çıkarıyor.

"Boşalacağım Zach," diye fısıldıyorum, sesim soluğum kesilmiş halde. "İşte bu, benim için düş," diyor ve hepsi bu kadar.

Boşalırken boynum bükülüyor, zevk dalgaları beni ele geçirirken nefes nefese kalıyorum, kalçalarım onu daha derine itmek için hareket ediyor, o da beni daha yüksek sesle inleyen bir ses çıkarıyor.

"Kahretsin, işte bu, meleğim," diyor neredeyse acı dolu bir hırıltıyla, ben onun sikinin üzerinde sallanırken, ayaklarım yatağa dikilmiş, o üzerimde gezinirken, orgazmımı sürükleyerek. "Sikimin üzerinde kendini becer ve beni de yanında götür."

Ama yeniden inşa ediliyor.

"Yapamam," diye fısıldıyorum, yüzümü yana çevirip loş odada ona bakıyorum, elindeki telefon içimde kaybolduğu yere yönelmiş, ama gözleri benimkilerde. "Bu çok fazla."

"Alabilirsin, Cami. Siktir, bir tane daha ver. İşte böyle, bebeğim. Klitorisini tekrar ovala." Basınç bir kez daha yükselirken parmaklarım şişmiş, hassas klitorisime gitmeye devam ediyor, kalçalarım onu almak için hareket ediyor, kendimi tekrar tepeye çıkarmak için.

Artık hiçbir şey yapmadığını, sadece ihtiyacım olanı almama izin verdiğini fark etmiyorum bile.

"Çok güzel," diyor, sesi gerçek bir hayranlık içinde, bir eli ne istersem yapmak ister gibi kalçamda gevşek, diğeri telefonunu birleştığımız yerin üzerinde tutuyor.

Neyin kurtarılmakta olduğu düşüncesi beni tekrar onun etrafında kenetliyor, tepe o kadar yakın, o kadar büyük ve her şeyi tüketiyor ki, beni biraz korkutuyor.

"Yapamam. Bu çok ..." Karnımdaki, belimdeki zevki, her yerimdeki sıcaklığı, o kadar büyük bir baskı hissediyorum ki, düştüğümde beni yok edebileceğini düşünüyorum.

"Biliyorum, biliyorum. Ben de biliyorum. Devam et. Gelmemi sağla Camile," diyor kısık, acı dolu bir sesle ve bununla ilgili bir şey var - belki onun da bunu hissettiğinin teyidi ya da sesinin gelme ihtiyacıyla gergin olması ya da belki de onu bitirmem için bana meydan okuması

...

Beni inletiyor, sırtım yataktan kalkarken sesim kısılıyor ve tekrar boşalırken onun adını haykırıyorum. Üstüme yığılıyor, derinlere inmeden ve içime boşalmadan önce bir kez daha itiyor ve dünya etrafımda dönüyor olsa da, zevk bulutlarında yüzüyor olsam da, o orada. Ve o gerçek.

Ve şimdilik, en azından, bir şekilde onun benim olduğunu biliyorum.

YİRMİ ÜÇ

30 MAYIS SALI CAMİ

Saatler sonra, hala Zach'in büyük yatağındayım, beyaz battaniyeler etrafımızda toplanmış, gece yarısı atıştırması peynir ve krakerler yatak kenarındaki masada parçalanmış.

Zengin orospu partilerinde takılmaktan çok daha iyi.

"Bak," diyor, telefonu bir kez daha elinde. Telefonunda kayıtlı olanları, yaptıklarını düşündükçe bedenim yeniden ısınıyor.

Biz ne yaptık?

Bundan hoşlanacağımı hiç düşünmemiştim - fotoğraflarımın çekilmesi, onun zevki için ev videoları.

Ama Zach'in benim bu simgeme sahip olması fikri?

Sikeyim.

"Buna bakmanı istiyorum. Eğer bundan rahatsız olursan, silerim. O anda böyle bir şeye rıza gösteremezsin ama ben sende o kadar kaybolmuştum ki . . . Bunu konuşmalıydık."

Sanki ona verdiğimi fark etmediğim bir sınavı geçiyormuş gibi hissediyorum.

"Oh," diye fısıldadım, ona bakarak.

Dudaklarının ucu sanki aklımı okuyabiliyor, bundan nasıl hoşlandığımı okuyabiliyor.

"Evet." Parmakları saçlarımı geriye doğru tarayıp çıplak omzuma kadar iniyor ve başparmağı orayı okşuyor.

Cinsel bir şey değil, sadece bana dokunmaya, ellerini üzerime koymaya devam etmek istiyor gibi.

"Ee, bu senin olayın mı? Resimler falan?" Ben soruyorum.

"Bir sürü şeyim var. Bazen ben seni sikerken iğrenç fotoğraflarını çekiyorum. Son zamanlarda, barıma gelip durmadan flört eden, üç metre yüksekliğinde bir duvarı olan güzel kızlar benim olayım oldu.

dertlerini benim üzerime yıkarlar. Adımı söyledikten sonra bile bana gamzeli derse bonus."

Bana gamzelerini gösterdiğinde gülümsüyorum ve o bana sadece başını sallıyor.

"Adından bahsetmişken, soyadın ne?" "Soyadım mı?"

"Evet, seri katil falan çıkma ihtimaline karşı kayıtlarım için." Gülümsemesi genişliyor ama yine de bana veriyor.

"Anderson." Bu isim anılarımda bir şeyi tetikliyor, yorgunluk, adrenalin ve iyi seksin altında gömülü bir şeyi ve ben onu tam olarak çıkaramıyorum.

"Zachary Anderson," diyorum, kulağa hoş geliyor. Telefonunda tekrar gezinmeden önce dudaklarını gülümseyerek bir kez dudaklarıma bastırıyor.

"Tamam, bak" dedi ve telefonu bana verdi.

Elindeki ekrana bakarak, daha iyi görebilmek için onu tutuyorum.

Çünkü grafik. Cinsel

içerikli.

Kesinlikle *vahşi*. Ve

lanet olsun, çok

ateşli.

Teni tenimde, siki içimde, parmaklarım klitorisimde.

Kaydırıyorum ve daha fazlası var. Bazıları neredeyse sanatsal açılar, bir kalçanın seksi enstantaneleri ya da göbeğimin yumuşaklığı ve pu- bik saçlarımin bukleleri.

Bazıları müstehcen, horozu ucuna kadar çekiyor, bacaklarım geniş, mükemmel Fransız uçlarımin klitorisimin etrafında dönüyor.

Ve sonra kısa bir video var; parmaklarımin düzensiz bir şekilde hareket ettiği, onun içeri girip çıktığı bir klip.

Telefonun yan tarafındaki düğmeye basıp sesi açarsam ikimizin de inlediğini duyacağımı biliyorum.

Kukum sıkıştı, daha fazlasını istiyordum.

Ama yüzümün hepsinde eksik olmasını özlemiyorum.

Sözünü nasıl tuttuğunu, *bana* hiçbir şey göstermediğini özlemiyorum.

"Silebilirsin, alınmam," diyor, başparmağı kürek kemiğimin üzerinde bir metronom gibi.

Duraksıyorum, bunu silmek *istemediğimi* ona nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum.

Kahretsin, onları kendime göndermek istiyorum, bir yaz kaçamağının seksi bir anı.

"Seni bu mu yapıyor?" Gülümseyerek soruyorum.

"Benim için mi?"

"Ev filmleri." Bir kahkaha patlatıyor, başı geriye düşüyor ve bu ses içimi ısıtıyor.

"Yani, güzel bir kadını becerirken kendimi izlemekten hoşlanıp hoşlanmadığımı soruyorsanız, evet."

İçim daralıyor, aklıma hemen muhtemelen siktiği kadınlardan oluşan bir belleği olduğu, tam olarak bunu yaptığı tüm zamanların görüntülerini ve videolarını kaydettiği düşüncesi geliyor.

Beynim sil tuşuna basmamı söylüyor.

"Hayır," diyor ve ben şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Hayır, bir tür pis bok stoğum yok. Bir ilişki biter, sahip olduğum her şeyi silerim. Eğer sen benim değilsen, bu fotoğraflar da benim değil."

İçim başka bir nedenden dolayı yine daralıyor. "Zach, ben-"

"Şu anda aramızda bir şey olmadığını biliyorum ama seninle vakit geçirmeyi seviyorum. Eğlencelisin. Tatlısın. Seni sikmeyi gerçekten seviyorum."

Gözlerimi kapatıp nefes alıyorum.

Bu gece, kaçınmak için çalıştığım her şeyi hatırlattı.

Yeni arkadaşlıklar. Yeni ilişkiler. Bağlar ve düğümler ve belki de, muhtemelen, çok yaklaşıp kalbimi tekrar yok edebilecek herhangi bir şey.

"Ben ..." İç çekiyorum. "Çıkmıyorum."

"Komik çünkü çoğu insanın buna randevu diyeceğinden eminim." Üstümde durana kadar yuvarlanıyor ve yine aklım karışıyor.

Gerçek şu ki, Zach'i severim.

Gülüşünü sevdim, kahkahasını sevdim, bana güvenli bir alan vermesini ama çok fazla soru sormamasını sevdim. Yontulmamış olması, gerçek olması, gamzeleri olması, abur cubur yemeyi sevmesi ama aynı zamanda on dakika içinde lanet bir şarküteri tabağı hazırlayabilmesi hoşuma gidiyor.

Ama ben kimseyi birkaç haftadan fazla sevmem.

Eninde sonunda gerçek yüzlerini gösterirler.

"Ciddi olmak zorunda değil ama sana şimdiden söylüyorum, seni kolay kolay bırakmayacağım. En azından sadece bir geceliğine sana sahip olmayacağım. Yani bu resimler . . . Onları şimdi silebilirim. Onlardan kurtulabilirim ve onlar hakkında asla konuşmayız ve senden bunu bir daha asla istemem," diyor ve zihnim, hasta, çarpık, hain zihnim bunun utanç verici olacağını düşünüyor.

Bu fotoğrafları ve videoyu sonsuza dek kaybetmek utanç verici ama aynı zamanda onunla olan bu seçeneği sonsuza dek kaybetmek de utanç verici.

Lanet olsun, benim neyim var?

"Ama eğer silmezsek, onları birbirimizi göremeyeceğimiz bir gece sana gönderebilirim." Yüzü eğildi, ağzı kulağıma gitti. "Seni becerirken beni izleyebilirsin ve ben de sen boşalırken seni dinleyebilirim."

Aman Tanrım.

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Siktir, hoşuna gitti," diye mırıldanıyor. Hoşuma gitti. Bu çok hoşuma gitti.

"Bir dahaki sefere olur mu bilmiyorum Zach," diyorum. "Çıkıyorum derken ciddiydim. Burada yapmam gereken bir iş var ve o da bu değil. Yanlış bir izlenime kapılmadığından emin olmak istiyorum."

"Sorun değil. Bir dahaki sefere olacağını biliyorum. Bir dahaki sefere ikimiz için de yeterince inanacağım." Sözleri alçak ve gürültülü ve yine amım arzuyla sıkılıyor. "Ama seni tekrar becermeden önce, beynini seksle daha fazla karıştırmadan önce, cevabına ihtiyacım var. Sabah gömleğimin içindeyken ve sana kahvaltı hazırlarken tekrar soracağım. Ama şu anda ne düşünüyorsun?"

Sana kahvaltı hazırlıyorum.

Tanrım.

Kulağa hoş geliyor. "Kahvaltı mı?"

"Sabah seni besleyeceğim, Camile." Kaşlarım çatıldı. "Gece kalamam. Eşyalarımın hiçbirisi burada değil."

"Ne tür şeyler?"

"Diş fırçası, yüz yıkama suyu, bonem, yastık kılıfım, pijamalarım ..." Daha da devam edebilirim ama artık bir bahane gibi gelmeye başladı. Eli yüzüme gidiyor, sıcak gözleriyle bana bakıyor ve neredeyse ne söylediğimi unutuyorum.

"Onsuz bir gece geçirebilir misin? Sadece bir gece. Yedek bir diş fırçam var." Birkaç kalp atışı boyunca ona bakıyorum, onu okuyorum, geceyi benimle geçirmek *istediğini* görüyorum. Başımı sallayarak kabul ediyorum.

Bir gece idare edebilirim, değil mi? En kötü ne olabilir ki?

"Güzel," diyor ve yüzünü kaplayan gülümseme bunu *istediği* düşüncesini doğruluyor. Nasıl hayır diyebilirdim ki? "Peki, ne yapıyorsun

Düşünüyor musun?"

"Düşünüyor musun?"

Unutulmuş telefona uzanıyor, müstehcen görüntüler hâlâ ekranda duruyor.

"Silmek mi?"

Yarısına kadar içimde olan sikişin fotoğrafına bakıyorum ve vücudum ısınıyor. Onları silmesini kesinlikle istemiyorum.

"Onlar ... Onları saklayabileceğin güvenli bir yer var mı?" Bana bir kızı olduğunu söyledi - Candy Crush oynamaya çalışırken babasının bir kadınla sikiştiğini görmesi onun için ne büyük bir kabus o l u r d u .

Zavallı kızın onlarca yıl terapiye ihtiyacı olacaktı. "Şifre korumalı albüm" diyor.

Ona bakıyorum, güven dedektörüm çok ince ayarlanmış, onu çözmeye çalışıyorum.

Neden bilmiyorum ama ona güveniyorum. Bu adama güveniyorum.

Belki de beni iten şey buydu - Olivia ve Sürtük Sürüsü değil, bu adam.

"Sende kalsın," diye fısıldıyorum, sadece bu sözler bile omurgamdan aşağıya bir sıcaklık gönderiyor, gözleri şehvetle karardığında ve şehvetli bir bakışla gülümsediğinde başka bir alev dalgası onu takip ediyor.

"Sanırım sen benim olmak için yaratılmışsın meleğim," diyor ve sonra üzerime yuvarlanarak cevabımdan ne kadar hoşlandığını gösteriyor ve sözlerini düşünmem için bana hiç alan bırakmıyor.

YİRMİ DÖRT

CAMI

Zach'in dolabından aldığım büyük boy bir tişört ve bir çift külotla mutfak adasında oturmuş, telefonumda düşüncesizce geziniyor, hem Beach Club etkinlik sayfasının hem de kendi sayfamın sosyal paylaşımlarını takip ediyorum.

Bu arada, Zach ocağın başında bana yumurta pişiriyor. Sanırım alacakaranlık kuşağına girdim. Belki de *bu* yüzden Abbie anında Damien'a aşık olmaya başladı. Bunun olduğunu görebiliyorum. Gerçekten zor olmazdı.

Belki de iyi bir erkek bulmanın anahtarı yaşlı birini bulmaktır - çarşaflarını yıkamayı bile zar zor hatırlayan bu genç adamları siktir et.

Dün geceden sonra, sırtımı patlatabilen ve ikinci rauntta saçlarını çekmekten parmaklarım ağrıyana kadar beni isteyerek yiyen bir adam bulduktan sonra sonsuza dek değişmiş olabilirim.

Beni temizleyen ve bütün gece bana sarılan bir adam.

Ve güneş yatak odasına girmeye başlar başlamaz beni gitmeye çağırmak yerine şimdi bana *kahvaltı hazırlayan* bir adam.

Beni mutfğa götürdü, bana bir fincan kahve yaptı, sonra kığım mutfğındaki küçük adaya dikilene kadar beni kaldırdı, beni nefessiz öptü ve bana yemek yaparken kıpırdamadan oturmamı söyledi.

Düşünürken kahvemden bir yudum aldım.

Yaşlı bir adam.

Huh.

Bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim, değil mi?

Ama ön kapının tokmağı dönüp kilitlendiğinde bir an durakladığında, başıma geleceğini tahmin etmediğim pek çok şey geliyor gibi görünüyor. Diğer taraftaki kişide anahtar olmalı,

Çünkü metalin metale çarpma sesi geliyor, kilit açılıyor, sonra düğme tekrar hareket ediyor.

Gözlerim Zach'in ocağın başında durduğu yere kayıyor, geniş omuzları çıplak ve sert.

Dünya yavaşlıyor ve düşüncelerim içeri dalıyor.

Bir karısı var.

Kadın hafta sonu için dışarıdaydı ve adam onun güzel sözlerine ve ateşli bakışlarına kanan aptalla bir kaçamak, bir gecelik bir ilişki yaşamak için güvende olduğunu düşünüyordu.

Sırtındaki gergin kaslar ve havada asılı duran panik bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Koyu renk saçlı kadın da kapıdan içeri giriyor ve konuşmadan önce hızla dönüp kapıyı arkasından kapatıyor.

Karısı olmalı. Ya

da kız arkadaşı.

En azından varlığından haberdar olmamı istemediği biri. Bundan eminim.

En azından o konuşana kadar öyleyim.

"Baba, annem beni delirtiyor. . . ." diye başlıyor, sesi kısık bir fısıltıyla kesiliyor.

Ama içimi dolduran panik

değil. Utanç da değil.

İkimizin de ihanete uğramış olmasından kaynaklanan yüce bir kadınsı öfke bile değil.

Hayır, bunların hiçbiri olmuyor.

Bunun yerine, Olivia'nın şok olmuş yüzü bana baktığında damarlarımdan zevk ve karma akıyor.

Dün gece mükemmel bir şekilde kıvrılmış olan uzun saçları şimdi düz, uçları zar zor kıvrılıyor ve bol bir tişört ve bir çift jean şort giyiyor.

Neredeyse normal görünüyor, geniş bir güven fonuna sahip bir sosyete yerine hafta sonu tatili için sahile inen bir Amerikan kızı gibi.

Ve sahte bronzluğuna rağmen yüzü solgunlaşmış.

O zaman anlıyorum, daha önce fark etmediğim işaretler yerine oturuyor.

Olivia, Zach'in kızı.

Ve onu tarif etme şekli -tatlı, aptal ve asla birlikte olmaması gereken ebeveynler arasında kalmış bir baba kızı-

doğru. Yüzünü kaplayan panik halinden, babasının onun için yarattığı güvenli balonun dışında kim olduğu gerçeğini öğrenmesinden korktuğunu anlayabiliyorum.

Tanrım, evren bu sefer gerçekten arkamı kolladı, değil mi?

Çünkü Zachary'nin kızı sandığım gibi onu parmağında oynatan küçük bir prenses değil.

Hayır, onun kızı Beach Club'ın şımarık prensesi. Olivia onun kızı.

Zach'in kızı. Aman

Tanrım.

Ve şimdi, gecemi cehenneme çevirdikten sonra babasının beni beslemesine ve becermesine izin verdikten sonra adasında babasının tişörtünden başka bir şey giymeden oturuyorum.

Tanrım. Bazen karma gerçekten çok tatlı oluyor, değil mi?

Onu içeri alıyorum, donmuş bedeni küçük mutfağa zar zor adım atmış ve tatlı bir gülümseme ile gülümsüyorum.

"Selam Liv," diyerek sessizliği bozuyorum ve vücudumu ona bakacak şekilde döndürüyorum, büyük boy tişört her şeyi örtüyor ama hayal gücüne kesinlikle hiçbir şey bırakmıyor.

Yüzü biraz daha solgunlaşıyor ve Zach'in şaşkın bakışları üzerime çevriliyor. "Sen. . . Birbirinizi tanıyor musunuz?" diye soruyor.

Bir keresinde barda bana kızının çok tatlı olduğunu, tanıdığı en iyi kalpli insan olduğunu söylemişti.

Kendimi aptal durumuna düşürdüğümde gülmeden önce öyleymiş gibi davranan kadına dönüp baktığımda yüzüne panik yayılıyor.

İnsanları okuyabildiğim için kendimle hep gurur duymuşumdur. Bu yüzden insanlara *güvenmem*.

Nadiren *tamamen* iyi niyetli birini bulmuşumdur. Aslında, şimdiye kadar bulduğum tek kişi bizim tatlı Kat.

Abbie'nin bile bazı anları var.

Ama şu anda Olivia'yı okuyorum ve her şey çok açık.

İkizlere oynadığı oyunu babasına anlatacağımdan korkuyor. Onun sandığı gibi bir melek olmadığını söyleyeceğimden, onu görme şeklini mahvedeceğimden ya da buna benzer bir şey yapacağımdan.

Annesi zengin bir Benny, onunla biz çocukken Beach Club'daki bir partide tanıştık. Livi'nin tüm hayatını, onun zengin bir kadın olmaması için çalışarak geçirdim.

onun gibi olmak. Bir doların değerini, insanlara nasıl nazik davranılacağını öğrenmesini sağlamak.

Barda yediğim yemeklerden birinde bana bunu söylediğini hatırlıyorum.

Babam buralı. Annemden ve savunduğu her şeyden nefret eder. Güvenimi kazanmak için bu yaz oyunu oynamalıyım.

Oyunu iyi oynuyor. Tanrım, bu ne kaos böyle.

İyi ki kaosu *seviyorum*. Dudaklarıma bir gülümseme yayılıyor.

Abbie burada olsaydı, sandalyenin altına tekme atar, dişlerini sıkarak ve gözlerini kocaman açarak bana *nazik olmamı* söylerdi. Kaba olmanın size hiçbir şey kazandırmadığını, iyilik kazandırmadığını hatırlatırdı.

Ama iyi olmak ve insanlara güvenmek beni nereye getirdi? Bu lanet kasabanın en zengin insanların önünde aşağılanmak mı? Yıllar önce beni mahveden adamın önünde?

Ne var biliyor musun? İyi olmayı siktir et. *Kendim* olacağım.

"Evet, Olivia'yı tanıyorum," diyorum ve yüzündeki rengin daha da çekilmesini izliyorum. Göz temasını kesip Zach'e bakmadan önce ağzı bir, iki, üç kez açılıp kapanıyor, sesim şeker gibi tatlı çıkıyor. "O benim stajyerim."

Yüzümü ona döndüğümde kafası karışmış görünüyor.

"Stajyer mi?" diye soruyor

"Evet. Dün geceki partiye beni davet eden Olivia'ydı." Gülümsemek için savaşıyorum. Bu durumun absürdlüğüne gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Dün gece *kızının* bana yaşattığı utançla başa çıkabilmek için kendimi unutturmaya çalışıyordum.

Ve şimdi kızı bana kocaman gözlerle bakıyor, yalvarıyor.

Yalvarıyor.

Ne için yalvarıyorsun?

"Sen . . . Mel'in partisine mi gittin?"

O zaman anladım.

Melanie'nin Zach'in eski sevgilisi olduğunu anladım. Bu, evrenin benden nefret ettiğinin bir işareti mi yoksa bu ilginç kısmı kucağıma bırakarak şiirsel mi olduğuna karar veremiyorum.

Adadan kayıyorum, adaya yaslanmadan önce stajyerimi göstermemeye dikkat ediyorum, vücudum Zach'e ama yüzüm Olivia'ya dönük.

"Onun düğününü planlıyorum," diyorum gülümseyerek.

Gülümsememin nedeni, yaz kaçamağımın eski sevgilisinin düğününü planladığım için mutlu olmam değil.

Çünkü tüm bu durum gerçekten gülünç.

"Eski sevgilimin düğününü mü planlıyorsun?" Zach soruyor ve ben bunu orada görebiliyorum. Mutfağında onun tişörtünü ve dün gece sesim kısılana kadar beni becermeden önce üzerimden yırttığı külotu giyerek otururken gözlerinin vücudumda dolaşmasından, gözlerinin benim zihnimde taze olan aynı anılarla yanmasından ve en önemlisi gülümsememesine rağmen lanet olası bir gamzeye dair bir ipucu olmasından

...

Bunu *komik* buluyor.

Bu durumu en azından eğlenceli buluyor. Ta ki bulmayana kadar.

Ta ki zihninde bir şeylerin tıklandığını görene kadar. Olivia'nın öğrenmemesini umduğu şeyin tam olarak bu olduğunu varsayabilirim.

"Bekle, seni Livi mi davet etti?" diye soruyor, kaşları şaşkınlıkla bir araya geliyor.

Ding ding ding.

Olivia'nın yüzü biraz daha solgunlaşıyor, ama bende bir sorun olmalı, çünkü onun ne kadar kaltak olduğunu anlamanın tatlı intikamının tadını çıkarmak yerine, onun adını söyleme şekline takılıp kalıyorum.

Livi. Sevimli, hatta tatlı. Livi'yi *Olivia'dan* daha çok seviyorum.

Livi arkadaş olabileceğim bir kıza benziyor.

Abbie ve Kat ile dışarıda bir gece geçirmek için davet edebileceğim gerçekçi bir hatuna benziyor.

Olivia, daha süslü, daha zengin, daha şirret kızları yatıştırmak için yardıma gelenlere şaka yapan ayrıcalıklı zengin bir orospuya benziyor.

Olivia benden babasına ve tekrar babasına bakarken ağzı açılıyor ve ben de ona bir kemik atmaya karar veriyorum.

İntikam hızlı ve kolaysa pek eğlenceli değildir.

"Evet. Büyük bir yanlış anlaşılma. Her şey yolunda. Sonu iyi biten her şey iyidir, anlıyor musun? Bütün bu felaket beni ... buraya getirdi." Ayak parmaklarıma doğru ilerledim ve Zach'i yanağından öptüm.

Zach alçak ve uyarıcı bir ses tonuyla, "Bunu sonra konuşuruz," diyor ve ben gözlerimi kızına dikiyorum, dudaklarımı ağzıma götürüp ısıriyorum. Yüzümün ne düşündüğümü haykırdığını biliyorum.

-ooooh, *Olivia troOoOouble'da-* sonunda konuşmadan ve kendini çukurdan çıkarmasına yardım *ediyormuş* gibi bir izlenim vermeden *önce*.

"Americana dediğini *sanmıştım* ama o *American, Memorial Day* dedi." Kaşları çatılıyor, kafası karışmış ve muhtemelen aptal olduğumu düşünüyormuş gibi görünüyor, bu da beni daha çok sinirlendiriyor. *Merhaba kızım, sana bir can yeleği veriyorum. Al bakalım.* "Davet için çok heyecanlıydım, tamamen beyazlardan oluşan parti kısmını tamamen kaçırmışım. Benim hatamdı gerçekten."

Zach bunu yutmuş gibi görünmüyor ama *sonunda* Olivia ipucunu anlıyor.

"Evet, ben uhm." Boğazını temizliyor ve nihayet mutfağa doğru adım atarken vücudunu hareket ettiriyor. "Seni aramalıydım. Anladığından emin olmalıydım. Bu ..." Sonra hareket etmeyi bırakıyor, gözleri kısa bir süre için içtenlikle bakıyor. "Özür dilerim Cami."

Ve yine, Olivia'ya özgü gibi görünen bir şekilde, onu tam olarak okuyamıyorum.

Ya da en azından, okuma *yeteneğime* güvenmiyorum.

Doğruyu mu söylüyor yoksa bu başka bir oyun mu? Bu turu kazanmak için bana duymak istediğimi düşündüğü şeyi mi söylüyor?

Gerçekten kötü mü hissediyor?

"Her şey yolunda Liv," diyorum, sözlerimi hafif tutarak.

"Şey, bu bir sürpriz oldu. Ben, uh .. Biz . . ."

"Onunla yattın," diyor Olivia ve bu sözleriyle gözlerim büyüyor çünkü ondan bunu beklemiyordum.

Belli ki vücudu kızına doğru savrulan Zach de öyle.

"Ne oluyor Livi?"

"Evet, yaptın, değil mi? Salı sabahı ve sen şort giyiyorsun, o da *senin* tişörtünü giyiyor. Matematik *en iyi* dersim değildi ama aptal değilim."

"Aptal değilsin ama öyle davranıyorsun." Zach'in yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade var, gerçek bir ... öfke mi? Belki de kafa karışıklığı?

Daha ileri gitmeden konuşmayı kesmeye çalışarak konuşuyorum.

"Biliyor musun, sanırım ..." Ama orada duruyorum çünkü birden kendimden emin olamıyorum.

Birden davetsiz misafir gibi hissettim.

Ve aniden, bu toplamın bir başka tatlı anının Olivia yüzünden alevler içinde kaldığını hissediyor.

Birincisi, geldiğimde kesinlikle bir rüya gibi hissettiren bu iş, hızla benzersiz bir kabusla dönüştü.

Sonra, bir dönüm noktası olabileceğini düşündüğüm o aptal parti.

"Sanırım buradan çıkacağım. Ben ..." Dudağımı ısıırıyorum ve gömleğimin eteklerini çekiştirerek bacaklarımı örtmeye çalışıyorum, artık bu oyunu oynamak istemiyorum.

"Hayır, yok."

"Ne?"

"Hiçbir şeyin yok," diyor Zach, ocağı bırakıp bana doğru yürürken, bir kolu belimi sarıyor ve beni yanına çekiyor. "Bu sabah bana bugün ofisine gitmek zorunda olmadığını, dairenden çalışacağını ve saatlerini kendin belirleyebileceğini söyledin."

Hay sikeyim. Bunu söyledim, değil mi?

"Livi, neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama tavırlarını bıraksan iyi olur. Sana söylüyorum, Cami'den hoşlanıyorum. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok." Benim hakkımda ne hissettiğini açıkça söylemesi karnımı şişiriyor.

Elbette benden *hoşlandığını* düşünüyordum - dün gece bana birkaç kez söyledi ve bilirsiniz, *dün gece* oldu - ama nedense, bir kişinin sizden hoşlandığını özel olarak söylemesi ile *başkasına* söylemesi arasında bir fark var.

Bu farklı bir şey demek. Daha fazla şey ifade ediyor. En azından benim için öyle.

Benden hoşlandığını itiraf etmekte bu kadar özgür olması beni korkutmalı mı?

Aşık olmuş küçük bir kız gibi davrandığım için utanmalı mıyım?

Ben *de* ondan hoşlanabilirim diye endişelenmeli miyim?

Bunun üzerinde duracak zamanım yok çünkü Olivia babasına isteksizce cevap veriyor.

"Tamam baba," diyor nefesinin altından. Başını sallıyor, iç çekiyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor.

"Tamam. Hadi bakalım. İkinizi de kahvaltıya götüreceğim. Livi, bana söylemeyi unuttuğun stajını anlatabilirsin." Dudaklarını dişlerinin arasında yuvarlıyor.

"Buna gerek yok," diyorum, içim daralıyor. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu yeni ifşaatla birlikte, dün gece partide olanları, barda ve sonra burada Zach'in evinde olanları ve sonra da bu sabah olanları anlamak için zamana ihtiyacım var. "Evime dönmeli, en azından biraz çalışmalıyım. Beyaz elbiseden başka giyecek bir şeyim de yok. ." diyorum, sesim kesiliyor.

"Bu kahvaltıdan kurtulmaya mı çalışıyorsun?" Zach'in nadiren lafı dolandırmasıyla ilgili bir şey beni hem şaşırtmaya hem de sevindirmeye devam ediyor. Geniş bir gülümsemeyle başımı sallıyorum, yalan söyleme zahmetine bile girmiyorum. Bunu kesinlikle yapacağım. O da başını sallayarak ve beni kendine çekerek karşılık veriyor. "Tamam, sen git kızlarını terk et, ama bu gece bara gel ve bana ne karar verdiklerini anlat, tamam mı?"

Sadece buradan gitmeyi kabul etmeli ve numarasını silmeliyim. Kral gelene kadar bardan uzak durmalı, bu hiç olmamış gibi davranmalıyım çünkü bu? Bu *dağınıklık*. Ve ben dağınıklığı sevmem.

Ama gülümsemesi, bana bakışı, sıcak kolunun belimi sarışı ...

Bunu yapamam.

Ona gülümseyip yalan söyleyemem ve sonsuza kadar ondan kaçamam.

Bunun yerine küçük bir kahkaha attım ve başımı salladım. "Anlaştık." Karşılığında onun gamzelerini alıyorum.

O gamzeler benim düşüşüm olabilir, orası kesin.

"Yüce Tanrım," diye fısıldıyor Olivia arkamızdan, Zach duydu mu bilmiyorum ama duyduysa da görmezden geliyor.

"Yolda Cam'i Beach Club'a geri götürmemiz gerekecek," diyor, eli hâlâ kalçamı gerçekten hoşlandığım bir şekilde kavırıyor.

"Ne var? Neden? Cami kendi başına araba kullanamaz mı?" Sesinde yine küstah bir ton var ve Zach'in yüzünün sertleştiğini gözden kaçırmıyorum, sanki onunla konuşmak istiyor ama benim önümün doğru yer olduğunu düşünmüyor.

Muhtemelen değildir.

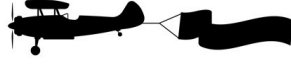
Bunu kesinlikle çok eğlenceli bulurdum.

"Bisikletimi Fishery'den buraya getirdik."

Odayı sessizlik kaplar.

"Bisikletini mi aldın?" Olivia soruyor. Zach başını sallıyor ve bu eski değişikliği en hafif tabirle ilginç buluyorum. "Ama bisikletinin arkasına asla kızları bindirmezsin." Sesi alçak ve şaşkındı ve Zach'in motosikletine kadın almadığını söylerken yalan söylemediğini bilmek ilginçti.

"Bu sana bilmen gerekenleri anlatmalı Livi. Haydi Cam. Eşyalarını toplamana yardım edeyim, böylece seni evine geri götürebiliriz," diyor Zach, elini belime koyarak ve kızı tartışmadan önce beni mutfaktan çıkarıyor.

Zach on dakika sonra, eşyalarımı topladıktan, artık *benim* diş fırçam olduğunu ilan ettiği şeyle dişlerimi fırçaladıktan ve elbisemin üzerine onun çok büyük bir tişörtünü attıktan sonra, "Ben sürüyorum," dedi. Ayrıca yatak odasının kapısına karşı küçük bir öpüşme seansı da oldu ki bu beni soluk soluğa bıraktı ve daha fazlası için ölmeme neden oldu.

Olivia "Pompalı tüfeği ben alıyorum!" diye bağırmadan önce bana doğru bir alay gönderiyor. "Olivia, Camile misafirimiz-" diye başlıyor Zach.

"O benim *patronum*, baba."

"O bir *misafir*, şimdi şu lanet tavrını bırak Olivia Samantha, yoksa bir sorunumuz olacak." Bir *ooh*, *tam isim* alayıyla savaştığım zorundayım.

"Sorun değil, Zach," diyorum, sesim kısık. "Ben arkada otururum. Zaten en kısa boylu benim."

Gerçekten "*Sorun* değil." demek istiyorum. *Kulübe dönmek için bir taksi tutacağım ve sonra Shore'dan ayrılacağım. Belki de tüm New Jersey eyaletini terk ederim.*

Ama benim yok.

Çünkü yapmayacağım - bu Kaltak Sürüsü ve Olivia'nın kazanması anlamına gelir ve bu olmaz.

"Emin misin?" diye soruyor, gözleri yumuşak ve lanet. *Bu adamdan hoşlanmama izin yok.*

Bana baktığında gözlerinin yumuşamasından hoşlanmama kesinlikle izin yok.

Ama tabii ki Olivia da görüyor ve sesli bir şekilde kusuyor. Babası başını ona doğru çevirir.

"Yemin ederim Olivia, kendine gel. Şımarık bir velet gibi davranıyorsun ve ben böyle yetiştirmedim. Kurallarımı biliyorsun." Olivia ona bakıyor, o da Olivia'ya bakıyor ve bunun sıradan bir olay olduğu anlaşılıyor.

Gözlerini devirip "Tavrımı kapıda kontrol edin" diye mırıldandığında bu durum daha da belirginleşiyor.

Gerçekten atmak istediğim kahkahaya karşı koyuyorum, onun yerine arka koltuğun kolunu tutmaya çalışıyorum.

"Sorun değil. Cevaplamam gereken birkaç e-posta var" diye yalan söyledim. Ve sonra olan oluyor.

Zach gülüyor, bana doğru bir adım atıyor, bir kolunu bana doluyor ve tekrar geri çekilmeden önce dudaklarını saçlarıma bastırıyor,

O konuşurken Olivia'nın anahtarları parmağında sallanıyor.

"Eve gelmeden önce kızlarına mesaj atıp bu karmaşayı anlatacak mısın?" diye soruyor.

Ve büyük bir yalancı olmama rağmen, bunu inkar edemem.

Kimsenin bu boktan gösteriden sonra en iyi arkadaşlarına bilgi verme ihtiyacı duyduklarını inkar edebileceğini sanmıyorum.

Onun yerine gülümseyip başımı sallıyorum.

Başını sallıyor. "Onlara selamımı söyle," diyor arabanın kapısını açıp içeri girmemi izlemeden önce.

YİRMİ BEŞ

ZACH

Livi, Cami'yi bırakmaya giderken yol boyunca sessizdi. Arabadan inip onu evine kadar geçirdim ve kapının önünde onu öptüm ve beni dinleyen her kimse bunu bir veda olarak algılamaması için dua ettim çünkü kesinlikle henüz ona doymamıştım.

Arabaya atlayıp adadaki akşam yemeğine giderken ve Lori orderimizi alırken ilk on dakika boyunca sessizdi, her ikimiz de son on beş yıldır aynı şeye sahip olmamıza rağmen.

Sonunda kahvemiz geldiğinde ve bir yudum alabildiğimde öne doğru eğilip ona bakıyorum ve sessizliği bozuyorum.

"Bana o bokun ne olduğunu söyleyecek misin?" Evimden ayrılmak için arabaya bindiğimizden beri ilk kez bana bakıyor ve ben de ilk kez annesini görüyorum.

Tüm çocukluğunu yenmeye çalışarak geçirdiğim şirretlik tam da yüzeyde. Şımarık tavrın *kalıtsal* bir şey olup olmadığından emin değilim, ama eğer öyleyse, Olivia'da var. Neyse ki, annesi şehirdeyken ya da Beach Club'daki sürtüklerle çok fazla zaman geçirdiği zamanlar dışında, çoğunlukla zincirlenmiş halde tutuyor.

Melanie'nin hayatımda bir geceden fazla kalacak biri olmaması gerekiyordu.

Yazın babasının parasını harcamak için kıyıya gelen zengin kız.

İyi kararlar veremeyecek kadar sarhoşken, onunla kahvaltı etmek isteyecek kadar bile yatırım yapmamışken, güneş doğmadan gizlice kaçarken kalabalık bir barda tanıştığım kadın.

En iyi hamlem
mi? Hayır,
hıyarın tekiydin.

Ama sanırım karma her zaman kazanır çünkü İşçi Bayramı'ndan önceki hafta bilinmeyen bir numaradan arandım.

Melanie hamileydi. Ve ona sonsuza dek bağlanmıştım.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diyor Livi, bir çay kaşığı şekerin sıcak sıvının içinde erimesi tam on dakika sürüyormuş gibi kahvesini karıştırmaya devam ederken parmakları kaşığı tutuyor.

"Oynadığımız oyun bu mu? Neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davrandığın, üniversite mezunu yirmi üç yaşında bir kadın gibi davranmak yerine on yaşındayken yaptığım gibi sana anlatmak zorunda kaldığım oyun mu?" O içkisini karıştırmaya devam ederken bir sessizlik oluyor ve kaşığı kapıp lokantanın diğer ucuna fırlatmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Şimdiye kadar bu saçmalığı bırakırsın sanmıştım Livi. Annen ve o sürtükler adaya geliyor ve sen farklı bir insan oluyorsun."

"Bilmiyorum."

"Biliyorsun ve bunu ikimiz de biliyoruz. Benim yetiştirdiğim nazik bir kadından sahte bir insana dönüştün. Diğer insanları mahvetmeye, onları utandırmaya çalışıyorsun. Bu sen değilsin Livi." Cevap vermiyor. "Ya da belki de öyledir ve senin bana verdiğin versiyon sahtedir. Belki de beni kendinden uzak tutmak için iyi bir insan gibi davranıyorsun ve aslında annen yıllar önce seni kendisinin küçük bir versiyonuna dönüştürerek kazandı. Umursamayan, çok çalışmayan biri çünkü her zaman istediği her şeye sahip olacağını biliyor."

Bu onu düşündüğüm gibi sessizliğinden çıkardı.

Melanie ile karşılaştırılmaktan hep nefret etmiştir.

"Bana *oyunu oynamamı* söyleyen sen değil miydin?" diye soruyor, çenesi gergin.

Doğru
söylüyor.
Yaptım.

"Anneni senden uzak tutmak ve güvenini kazanmak için bu oyunu oynamamı söyledim. O sürtüklerin oynadığı boktan oyunları oynamamı değil. Sen bundan daha iyisin."

"Öyle miyim?"

"Evet, Livi. Öylesin. Bunu neden söyledin ki?"

"Çünkü öyle olduğumu sanmıyorum baba. Öyle olduğumu düşündüğünü biliyorum ama değilim. Ben de onlar gibiyim, değil mi? İstedikimi elde etmek için ne gerekiyorsa yapıyorum.

Ne istiyorsun? Güvenimi erken kazanmak istiyorum, annem yazın sorunsuz geçmesini sağlamam, ikizleri mutlu etmem gerektiğini söyledi ve ben de *bunu yapıyorum*." İç çektim.

Annesini memnun etmek ve istediği hayatı yaşamak için sürekli bir iç mücadele içinde olmasından nefret ediyorum.

Melanie'den yüzü mosmor olana kadar şikayet edebilir ama küçüklüğünden beri tek istediği onu mutlu etmek için ondan övgü almaktı. Daha küçükken, okul yılını benimle geçirirken, annesi jet-set'teyken, bu kolaydı. Melanie'nin tek istediği hayatını özgürce yaşayabilmek ama yazın Beach Club'a geldiğinde küçük, canlı Barbie bebeğiyle oynayabilmektir.

Ancak Livi büyüdükçe annesini memnun etmesi ve hayatının geri kalanını dengelemesi zorlaştı. Elimden geldiğince, yardımcı olabileceğimi düşündüğümde devreye girmeye çalıştım ama çoğu zaman benim herhangi bir müdahalem Livi için işleri daha da kötüleştirdi. Annesi duruma yardımcı olmak yerine bana olan kızgınlığını kızımızdan çıkarıyordu.

"Şımarık veletleri bir yaz boyunca mutlu etmek ile size karşı hiçbir şey yapmamış birini sabote etmeye çalışmak arasında büyük fark vardır."

"Cami'nin bana karşı bir şey yapmadığını nereden biliyorsun? Ne yani, onu bir kez becerdin ve şimdi o bir tür aziz mi oldu?"

"Öncelikle, bu saçmalığı bırakmalısın. Özel hayatımda ne yaptığımın, vaktimi kiminle geçirdiğimin seninle hiçbir ilgisi yok."

"Eğer bu yaz patronumu beceriyorsan, evet, bunun benimle bir ilgisi var."

"Okuldan sonra adaya döndüğünden beri benimle beş dakika geçirseydin ve hakkında hiçbir fikrim olmayan stajdan bahsetseydin, parçaları bir araya getirebilir, garip bir durumdan kaçınabilirdim."

Bu konuda söyleyecek bir şeyi yok.

Dürüst olmak gerekirse, bilseydim bile, sadece iki hafta olduğunu ve Cami'nin derimin altında çok hazır olduğunu göz önünde bulundurarak beni durdurur muydu bilmiyorum.

Ama kesinlikle ikisini de uyarırdım.

"En azından bana ne olduğunu anlatabilir misin? Cami'nin bir yanlış anlaşılma olduğunu söylerken seni kolladığını biliyorum. Ben aptal değilim, Olivia." İç geçiriyor, muhtemelen yıllarca kızım olduğu için isteğimin aslında bir *istek* değil, bir talep olduğunu biliyor.

Lori'nin yemeğimizi getirip önümüze koyduğu bir an var, ama tekrar uzaklaştığında Livi sonunda cevap veriyor.

"Staceigh bir adamdan hoşlanıyor. Eski paralı bir dallama, bilmiyorum. Ama eskiden Cami'yle falan çıkıyordu ve belli ki hâlâ ondan hoşlanıyor." Tüylerimin diken diken olmasıyla, Cami'nin başka bir adamla birlikte olduğu düşüncesiyle savaşıyorum; muhtemelen her yıl zar zor geçinen bir bar sahibinden çok daha fazlasını sunabilecek bir adamla, bir şeyleri yumruklamak istiyorum. "Staceigh istediğini elde edememeye alışık değil. Onu resimden çıkarmak istedi." Tekrar sessizleşiyor, eline bir çatal alıyor ve mücverini karıştırıyor.

"Ve?"

"Ve sanırım brunch'ta adam Staceigh'i görmezden geldi ve onun yerine Cami ile konuşmaya çalıştı. Bu onu çok kızdırdı." Bu kadınların nasıl olabileceğini bildiğim için gözlerimi deviriyorum. "İstedikini elde etmenin en iyi yolunun Cami'yi herkesin önünde utandırmak, onu annemin partisine davet etmek ve bunun temalı olduğunu söylemek olduğuna karar verdi. Gerisini biliyorsunuz." Yüzünü hiç kaldırmıyor, sanki kahvaltısı gördüğü en ilginç şeymiş gibi.

"Bu işe nasıl bulaştın Livi?" Bana bakıp cevap vermeden önce bıkkın bir şekilde iç çekiyor.

"Aslında hiçbir şey *yapmıyor*. Onunla arkadaş olmaya, onun küçük grubunda yer almanın avantajlarından yararlanmaya o kadar hevesli ki her şeyi yapabilecek dalkavuklara sahip olmaya alışmış. Ama o insanlarla uğraşmayı seviyor. Bu yaz hayatta kalmalıyım baba. Güvenime ihtiyacım var. Sen de benim kadar biliyorsun ki kendi işimi kurmak annemin elinden kurtulmanın en iyi yolu. Eğer Staceigh'in tarafında olmasaydım, bu yaz onun hedefi olurdu ve bu kesinlikle annemin düğününü mahvederdi. Oyunu oynamam gerekiyordu."

"Oyun oynamakla birinin kariyerini mahvetmeye çalışmak arasında fark vardır."

"Kariyeri mahvolmadı baba. Tanrım. Çok korkaksın. Öğrendi, beyaz bir elbiseyle geldi ve istediği taktikleri aldı. Her açıdan kazan-kazan oldu."

"Böyle günlerde keşke tam velayet için daha çok mücadele etseydim diyorum. Bazı zamanlar o dünyada o kadar kayboluyorsunuz ki, sağduyuyu göremiyorsunuz. Onu gördüm Livi. Partiden önce. Kadın heyecanlıydı. Yeni arkadaşlar edindiğini düşünüyordu. Bu onun için zor; kolay kolay güvenmez. Sen ve o kızlar, yapmamakta haklı olduğunuzu kanıtladınız." Partiye gitmeden önce barda nasıl heyecanlı ve umutlu görüldüğünü hatırlıyorum.

Parti, daha birkaç hafta önce insanları içeri alma konusunda tereddüt ederken, bunu daha açık olma yolunda attığı ilk adım olarak gördü.

Ve *kızımın*, başkalarının onu hayal kırıklığına uğratmasından korktuğu için içine kapanmakta başından beri haklı olduğunu kanıtlayan bir katalizör olması.

"Ne yani, onunla bir kez yattın ve barda onunla flört ettin diye birdenbire onun tarafında mı oldun?" Livi soruyor, sesi kızgın ve sinirli, kendi duvarı da yükselmiş.

Acaba bu yüzden mi Cami'yle ve korkularıyla nasıl başa çıkacağımı biliyorum, bir şeylerin ortaya çıkmasına ve bunları yüksek sesle konuşmasına nasıl ihtiyaç duyduğunu. Başkalarının tavsiyelerini dinleyebilir, ancak kendi zihninde çalışana kadar hiçbir şey için harekete geçmez.

Birbirlerine çok benziyorlar. Birbirlerine bu kadar zıt olmaları neredeyse komik.

Cami gibi onun da tepki almak, beni kızdırmak ve geri adım atmaya zorlamak için bu saçmalıkları söylediğini biliyorum.

"Seni her şeyden çok seviyorum Livi, ama sen bir yetişkinsin. Ben de bir yetişkinim. Bana kiminle çıkıp çıkamayacağımı söyleyemezsin. Ondan hoşlanıyorum. Geceyi birlikte geçirdik. Eğer bu saçmalık onu korkutmadıysa, onunla daha fazla vakit geçirmeyi planlıyorum." Kızımın yüzünün hafifçe yeşile dönmesini izliyorum. "Sana ne yapman gerektiğini söylemeyeceğim ama bence ona bir şans verirsen, özür dilersen ve ilişkinizi yürütmeye çalışırsan iyi anlaşırsınız."

Çatalını yere bırakıyor ve bana bakıyor, bu konuşmadan çok etkilendiği belli. "Lütfen konuyu değiştirebilir miyiz?" diye soruyor, sesinde çaresizlik var.

Yılların deneyimiyle biliyorum ki bu onun bittiği anlamına geliyor. Söyleyeceğim başka hiçbir şey duvarını delip geçemeyecek ve söyleyeceğim her şey duvarını daha *da* güçlendirecek.

"Peki," diyorum gülümseyerek. "Neden bana annenin bu sefer seni neden delirttiğini söylemiyorsun?" Gülümseyerek bir parça pastırma ısıyorum, bu konu onun için pek eğlenceli olmasa da en başta evime gelme nedeninin bu olduğunu biliyorum.

Ama yine de gözlerini deviriyor, iç geçiriyor ve annesiyle ilgili şikayetlerini dile getirerek, ona patlamadan bir hafta daha tahammül edebilmek için kendi sözel dökümü versiyonuna başlıyor.

YİRMİ ALTI

1 HAZİRAN PERŞEMBE

CAMİ

Salatalık turşuya ne dedi?

Hiçbir
fikrim yok.

Benim için büyük bir DILL demek.

Wowwwwww.

İyi günler meleğim.

Sen de, Zach.

Sabahları bana korkunç bir baba şakası göndermek Zach'in yeni şeyi gibi görünüyor ve bu yüzden onunla dalga geçmeyi asla bırakmayacak olsam da, yüzümde bir gülümseme yaratmadıklarını söyleyemem.

Perşembe sabahı yapacak dağ gibi işim ve bir ömür yetecek kadar endişemle işe giderken buna kesinlikle ihtiyacım var.

Özellikle de Olivia, dün mesajlaşarak gün ve saati teyit etmeme ve yapması için ayırdığım devasa iş yığınının rağmen saat dokuzda stajyer gemisine gelmediğinde: annesinin düğünü için çözülmesi gereken bir yığın ayrıntı, satıcılar için yapmasını istediğim bazı sosyal yardımlar ve bu hafta işe alınacak yeni müşteriler için maketler.

Bunlar özellikle bir kenara ayırdığım şeylerdi çünkü ya çok yardımcı olacaktı ya da kendi işini kurmadan önce deneyim sahibi olması gereken şeylerdi. O ve yakında kuracağı

Bu stajdan kullanabileceği bilgilerle ayrılmasını istiyorum.

Ama o *burada* değil.

Saat 9:30'a geldiğinde, sadece geç kalmadığı çok açıktı ve paniklemeye başladım, ne yapacağımı bulmaya çalışıyordum.

Onu unutup, burada olmaması gerekiyormuş gibi günüme devam mı edeyim? Kızayım mı?

Jefferson'a söyleyeyim mi?

Ona burada geçirdiği zaman için ödeme yapıyor ve Olivia ile ilgili herhangi bir sorun olursa bana haber vermemi söyledi. Patronum olarak benim görevim, aramadığında ya da gelmediğinde bunu ona söylemek değil mi? Yine de, aramız pek iyi olmamasına rağmen onu ispiyonlamak gereksiz bir sinsilik gibi geliyor.

Zihnim ilk gün yaptığımız konuşmaya geri dönüyor; güveni, annesi ve bu yazı atlatıp kendini kanıtlaması gerektiği hakkında. Büyükbabasının kendisine iş gönderme konusunda rahat hissetmesi için bu stajda başarılı olmasını ne kadar çok istediğini ve benim de kendimi bununla nasıl özdeşleştirdiğimi, bu yazı kendimi kanıtlamak ve işimi kurmak için bağlantılar kurmak için nasıl kullandığımı anlattığını hatırlıyorum.

Belki de LBI'nın tuzlu havasındandır.

Belki de insanlara şans verme konusundaki diğer tavsiyeleri fevkalade geri tepmiş olsa bile, onları bir kenara atmak yerine hata yapmaları ve kendilerini kanıtlamaları için daha fazla alan tanımak için bir meydan okumadır.

Ya da belki de bu sabah aptal bir baba şakasıyla uyandığım için Jefferson'a söylemeden siktir et demeye ve günüme devam etmeye karar verdim.

Ona biraz merhamet gösterip, işi kendim halletmeliyim.

Ama yine de saat onda, ofise gelmediğinde ona bir mesaj gönderiyorum.

Hey, bugün hala çalışmayı düşünüyor musun?

Cevap neredeyse anında gelir, bu da bir sürprizdir.

Bugün gelemeyeceğim. Anneme gelinliği için yardım ediyorum. Çok özür dilerim. Saat sekizde bir e-posta gönderdim.

Bu sabah e-postamı üçüncü ya da dördüncü kez kontrol ediyorum ve tıpkı onun dediği gibi spam kutumu kontrol edene kadar hiçbir şey göremiyorum,

ondan gelen bir e-posta var.

SELAM, CAMI,

ÇOK ÖZÜR DILERİM AMA BUGÜN GELEMEMEYECEĞİM. ANNEMLE BİRLİKTE ŞEHİRDE ELBISE ALIŞVERİŞİNDE OLACAĞIM. BUGÜN DÜĞÜN HAZIRLIKLARININ BİR KISMI ÜZERİNDE ÇALIŞACAĞIMI BİLİYORUM, BU NEDENLE LÜTFEN AŞAĞIDA RENK ŞEMALARI, TEMALAR VE DÜĞÜN GÜNÜ MÜSAIT OLACAK SATICILARIN BİR KOLEKSİYONUNU BULABİLİRSİNİZ.

YEŞİL RENKLE VURGULANANLARA ZATEN ULAŞILDI VE ÖNÜMÜZDEKİ HAFTA BAŞINDA ONLARDAN BİR TEKLİF ALACAKSINIZ. GEÇ BİLDİRİM İÇİN TEKRAR ÖZÜR DILERİM VE ... HER ŞEY

ELSE.

SAYGILARIMLA, OLIVIA.

Ekte, bana orada olacağını söylediği her şeyle dolu kapsamlı bir belge var - yiyecek ve eğlence satıcıları, Melanie'nin dev k l a s ö r ü n d e seçtiklerine yakın ama sadece biraz daha farklı, daha sofistike görünen renk şemaları. Hediye fikirleri ve resepsiyonda yer alacak sürpriz bir canlı ressamın iletişim bilgileri için bağlantılar var.

Bir saat içinde bir araya getirebileceği bir şey değil - bütün gece bunun üzerinde çalışmış olmalı. Ama neden?

Daha birkaç gün önce beni mahvetmek için ikizlerle birlikte çalışırken neden bana yardım etmek için bu kadar çaba harcasın ki?

Her iki durumda da, bu konuyu fazla düşünecek zamanım ve enerjim yok, ona bir kez daha güvenmeye ve bu belgeyi elimdeki düğün işlerinin çoğunu halletmek için kullanmaya karar verdim. Geç saatlere kadar Melanie'nin dosyasında çalışıyorum, Pazartesi günkü buluşmamızdan önce elimden geldiğince çok şeyi düzeltmeye çalışıyorum, Cumartesi günü Beach Club'da bir öğle yemeği ve Pazar günü kabinde koordine ettiğim bir bebek partisi nedeniyle bu hafta sonu fazla zamanım olmayacağını biliyorum.

Sadece beni tekrar kandırmaya çalışmadığını ummak zorundayım.

Cuma, 2 Haziran

Borçlu musunuz?

Öyle olduğumu
söyleyemem.

Çünkü ilgimi çektiğinizden eminim.

Ben de sana, gamzeli.

Bana gamzeli demeyi kes!

Sonra konuşuruz, baba.

Ertesi sabah ofisime girdiğimde Olivia, ikizler ve Melanie'yi masamda oturmuş, ellerinde alt kattan getirdikleri kahve fincanlarıyla bulduğumda Olivia'ya güvenmekle yanlış bir karar verip vermediğimi merak ediyorum.

"Merhaba," diyorum, kafam karışmış bir şekilde.

Staceigh beni bir şey yaparken yakalamış gibi kendini beğenmiş bir ifadeyle, "Gelmen çok hoş," diyor.

"Evet, saat-" Laceigh kol saatine baktı ve telefonuna bakmaya geçmeden önce birkaç dakika fazla uzun süre baktı ve kendini beğenmiş bir gülümsemeyle cevap verdi. "Dokuz oh bir." Bir kahkaha atmamak için dudaklarımı ağızma götürüp ısırarak zorunda kalıyorum.

"Evet, bazen asansör bir dakika sürüyor ve bu sabah bu kadar erken bir saatte herhangi bir toplantı beklemiyordum. Jefferson kendi çalışma saatlerimi belirlememe izin verdiği için şanslıyım, yani aslında tam dokuzda burada olmak zorunda değilim." Melanie'ye gülümseyerek, takvimimde onunla bir toplantım olmadığı halde saat tam dokuzda burada olmadığım için bana bok atma havasında olmaması için dua ediyorum.

İlk görüşmemizden bu yana ona ve asistanına birkaç kez e-posta gönderdim.

"Oh, sorun değil. Çok fazla fikrim var ve buluşmak için Pazartesi gününe kadar beklemek istemedim. Bu düğün mükemmel olmalı. Staceigh'in aklına başka müşteriler gelmeden önce sizi görebilmek için bir an önce buraya gelmeye çalışmak gibi harika bir fikir geldi." Yüzünde şeytani bir sırıtış olan Staceigh'e sıkı bir gülümseme veriyorum. "Neyse ki Jeanne aşağıdaydı ve bana bugün herhangi bir misafiriniz olmadığını söyledi ve ben de koş koş buraya gelebildim!"

Anlaşılan bugün yapılacaklar listeme Jeanne ile konuşmayı da eklemem gerekiyor.

"Jeanne için şükürler olsun. Sana en güzel günü yaşatmak için elimden geleni yapacağım Melanie," diyorum ve çantamı yere bırakıp masamdan bir yığın dosya alıyorum.

Dün, planladığım gibi Olivia'nın yardımı olmamasına rağmen, Melanie'nin cehennemden gelen dosyasıyla birlikte bana gönderdiği belgeleri kullanarak tüm etkinlik prosedürleri için maketler hazırlayabildim ve hatta masamda oturan kadınların her biri için ekstra kopyalar oluşturmayı bile düşündüm.

Buna *kıç kurtarma sezgim* diyelim.

Klasörleri dağıtmaya başlıyorum ve Staceigh'in çenesinin sinirlenerek gerilmesini izliyorum.

"Son toplantımızda bana verdiğiniz dosyalara dayanarak bu dosyaları bir araya getirdim ve çalıştığımız zaman çizelgesinde nelerin mümkün olabileceğini görmek için bazı satıcılarla iletişime geçme özgürlüğünü kullandım. Ben kendime hızlıca bir kahve hazırlarken siz de bunları gözden geçirin, olur mu?" Olivia'ya herhangi bir destek verme zahmetine girmiyorum çünkü günün sonunda kendi işimi ve markamı korumam gerekiyor. Melanie başını sallayarak dosyayı alıyor ve ben son dosyayı Olivia'ya vermeden önce ikizler neredeyse monik bir şekilde gülümsüyorlar.

"Olivia, seni görmek çok güzel," diyorum ve ben ofisimdeki kahve istasyonuna dönmeden önce dudağını ısıırıp dosyayı almasını izliyorum.

"Bu harika Cami. Önceki planlayıcılarımdan *neden* vizyonumu bu şekilde yakalayamadıklarını bilmiyorum," diyor Melanie kahvemi yapmaya başlarken, resmi olarak kahve kapsüllerim bittiği için markete gitmem gerektiğini belirtiyor, bu garip çünkü bir sürü aldığımı sanıyordum. Gerçi geçen hafta bir sürü uzun gece geçirdim, belki de fark ettiğimden daha fazla içmişimdir.

Şöyle demiyorum: "Çünkü o dosyada bana bir yığın saçmalık sundun ve hiçbiri mantıklı gelmedi. Vizyonunuzu anlamak için geçen hafta tüm günümü karşılaştırmalı düğünleri araştırarak geçirdim ve bir de baktım ki, istediğinizi *düşündüğünüz* şeyle çok azı ya da hiçbiri uyuşmuyor."

Bunun yerine, "Birkaç fikir alıp ne istediğinizi anlayabilmek benim yeteneğim!" diyorum. Çok önemli bir şey değilmiş gibi davranıyorum ama içten içe onun bu sözleri karşısında omuzlarımdan bir ağırlık kalkıyor.

Eğer Melanie Kincaid'i kazanabilirsem, ben de varım.

Eğer en büyük gelinzilla *ile başa* çıkmakla kalmayıp ona yılın etkinliğini sunabilirsem, ağ kurma ve düğün organizasyonu hakkında endişelenmeme gerek kalmaz.

yalakalık.

Bu tür yüksek profilli müşteriler *bana* gelecek.

Kahveme krema döküp karıştırdıktan sonra biraz şeker eklerken gülümsüyorum.

Tatlılığını test etmek için bir yudum aldığımda ise öğürerek bardağa tükürüyorum.

Kahvemin tadı neden tuzlu göt deliği gibi?

Krema kabını elime alıp son kullanma tarihine bakıyorum ki masamda, tam görüş alanımda oturan ikizlerin kendini beğenmiş gülümsemeleri her şeyin yerine oturmasını sağlıyor.

Şeker.

Elime biraz döküyorum, parmağımı granüllere bastırıp tadına bakıyorum ve anında anlıyorum.

Sürtükler şekeri tuzla değiştirmişler. Sonra çöp gözüme çarptı ve bir düzine küçük kahve kapsülü açılmış ve kutuya dökülmüştü.

Ve yeni bir fincan yapamamam için yaptılar.

Tanrım, kaç kişiler, on mu?

Staceigh'in yüzündeki gülümseme, kazanmasına izin vermemi istiyor. Ona doğru yürümek ve neden bu kadar öfkeli bir amcık olduğunu sormak için.

Ama onun istediği de bu.

Eğer bunu yaparsam, ikizler kazanır.

Bunun yerine tek bir kara kaşımı kaldırıp fincanımı onlara doğru kaldırıyorum ve tadı berbat olsa da uzun bir yudum alıyorum.

Daha sonra yeni bir kahve alabilirim.

Ama Staceigh'in yüzündeki kızgınlık ve öfke ifadesi?

Bunu yeniden yaratamam.

YİRMİ YEDİ

2 HAZİRAN

CUMA CAMİ

Tam bir saat sonra nihayet kadınları ofisimden kovabildim ve rahat bir nefes aldım. Melanie ona sunduğum her şeyin çoğunu beğenmiş ve *ne pahasına olursa olsun* satıcıları ayarlamam için bana izin vermişti. Ama beni en çok şaşırtan şey bu değildi.

Melanie bana hem Olivia'yı benden ayırarak dün son dakikada elbise alışverişine çıkmanın hem de sabah ilk iş olarak hiçbir uyarı yapmadan gelmenin *ikizlerin* fikri olduğunu söylediğindeydi. Aklım hemen Olivia'nın bana gönderdiği e-postaya gitti; dün almamış olsaydım, bu sabahki toplantı için bu kadar hazırlıklı olmayacaktım.

Tamamen farklı bir yöne gidebilirdi.

Annesi bu bilgiyi paylaştığında Olivia'nın gözlerinin bana "*Gördün mü?*" der gibi bakmasını da özlemiyorum. *Yalan söylemiyordum ve sana tamamen kazık atmadım.*

Hala Olivia'yı ve benim tarafımda olup olmadığını tam olarak anlayamıyorum. Ona güvenmeli miyim yoksa mesafeli mi durmalıyım. İlk bakışta, beni partiye davet etmesi ve bana tuzak kurmasıyla, kesinlikle hayır derdim. O bir numaralı düşman. Ama içgüdülerime kulak verdiğimde, onun görüldüğü kadar korkunç olduğuna inanamıyorum - ya da belki de görünmek *istediği* kadar.

Her iki durumda da, onları asansöre kadar geçirdikten ve ikizlerin bu kattayken başka bir şeyle uğraşmalarına fırsat vermediğimden emin olduktan sonra, ofisime geri dönüp sandalyeme çöküyorum.

Saatin sabahın 10'u olmasına imkan yok.

Zihnim bir başka gece geç saatlere kadar Fishery'de yemek yemeye ve Zach ile flört etmeye, bu sefer ara sıra öpücük çalmaya gidiyor

Yatma saatimi çok çok geçe evime geri dönmeden önce ve bundan pişman değilim.

Ama bu yaz hayatta kalabilmek için daha fazla uyumam gerekiyor. Ve kahve.

Kahveye ihtiyacım var.

Telefonum masamda titrediğinde düşüncelerim yarıda kesiliyor. Yüzüme yayılan gülümsemeye karşı koyamıyorum.

Sabahın nasıl geçiyor?

Eski sevgilinle bir saat geçirdim.

Cevap verene kadar ancak otuz saniye geçer.

Demek sabahın o kadar kötü, ha?

Aslında korkunç değildi. Fikirlerimi beğendi. Sadece şu an çok yorgunum ve kahvem yok.

Kahve yok mu? Bu senin can damarın değil mi?

Evet, bu yüzden bir markete gidene kadar perişan olacağım.

Hâlâ bakkala gitmedin mi?

Gördüğünüz gibi, bunu yapmaya niyetliyim ama seksi bir barmen beni her akşam yemek vakti geldiğinde iş yerinde onu görmeye gelmeye ikna ediyor.

Ne piç ama.

Yüksek sesle gülüyorum, başımı sallıyorum ve nasıl olup da bitkin ve yorgun olmadığımı hayret ediyorum.

Evet, ama yatakta çok iyi, o yüzden görmezden geliyorum.

Yine de, şans eseri olabilir. Sadece bir geceydi.

Bunu hiç düşünmeden ekliyorum ve gönder tuşuna bastığım anda bu kadar ileri gittiğim için pişman oluyorum, ama her zamanki gibi Zach de benimle aynı fikirde.

Eminim yeniden yapmak

istiyordur. Çok yakında.

Çok yakında.

Bugün ilk kez e-postalarımı açmak için telefonumu bir kenara ittiğimde ve günün yapılacaklar listesine başlamadan önce acil olan her şeye yanıt gönderdiğimde mesajlarının hızı beni güldürüyor. Birkaç dakika sonra telefonum tekrar masamda çalışıyor.

Bir dakikan var mı?

Ne için?

Ön tarafa gel.

Ön tarafta mı?

Beach Club'ın mı?

Tanrım, Cam, aşağı gel.

Karnımda kelebekler uçuşmaya başlamadan önce tam otuz saniye boyunca telefonuma bakıyorum ve kafeinsiz vücudumun başarabileceğini bilmediğim bir hızla, bana tuhaf bir bakış atan CiCi'ye el sallamadan önce asansörü tamamen atlayarak merdivenlerden aşağı koşuyorum, ama devam ediyorum.

Ve orada, binanın önünde, siyah gömleği ve mavi kot pantolonuyla bir sütuna yaslanmış olan Zachary Anderson.

"Hey," dedim. "Burada ne yapıyorsun?"

Kağıt bir fincanı kaldırıp bana doğru uzatıyor.

"Kahve." "Kahve mi?"

"Sende hiç yok, değil mi?"

Bakmaya devam ediyorum, bu anın içinde kayboluyorum ve bunun ne anlama geldiğini okumamaya çalışıyorum.

Bu gibi şeyleri okumak bağlanmak için bir reçetedir.

Bağlanmak ise incinmenin reçetesidir.

Ve bu eğlenceli bir yaz kaçamağı. Ne daha fazlası, ne daha azı.

"Doğru...?"

"Yolun karşısındaki restoranın sahibiyim. Sana kahve yaptım."

"Ama sen daha sonra gireceksin," diyorum, bana uzattığı kahveyi alırken, onun çalışma programını kendiminkinden daha iyi bildiğim gerçeğini görmezden geliyorum.

"Evet, şey," diyor fısıltıyla ama cevap vermemesine konsantre olamıyorum çünkü önüm onunkiyle aynı hizaya gelene ve alnı benimkine değene kadar beni kendine çekiyor.

"Seni burada, işinin önünde öpsem sorun olur mu?" diye fısıltıyla soruyor.

"Yapmazsan isyan ederim" diye cevap veriyorum, sonra gülümseyerek beni öpüyor, uzun, yavaş ve tatlı, sade kahve, naneli diş macunu ve dünyadaki iyi olan her şey tadında.

Tadı *Zach* gibi.

Sonunda öpücük kesiliyor ve alnını benimkine yashıyor.

"Bana ne yapıyorsun, Cami?" diye fısıldıyor. Cevap vermiyorum.

Yapamam.

Çünkü bunu yaparsam, çok fazla şeyi açığa çıkaracağımı düşünüyorum.

"İşine geri dön meleşim," diyerek paniğimi kırıyor ve ben de kahvemi tutmayan elimle göğsünü iterek gözlerimi deviriyorum.

"Şu melek saçmalığını bırakmalısın."

"Bana gamzeli demeyi kesecek misin?"

"Onun yerine sana baba diyebilir miyim?" Kafasını sallıyor, o karartılar ortaya çıkıyor.

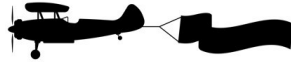
"Tam bir baş belasısın, biliyor musun?"

"Ne? Sonuçta sen bir babasın."

"Seni babanmışım gibi tokatlamadan önce işine git," diyor ve lanet olsun ki bacaklarımı birbirine sürme dürtüsüyle savaşmama neden olmuyorsa.

Yine de bir şekilde fark ediyor.

"Anlaşıldı," diyor ve başka bir şey söylemeden uzaklaşmadan önce bir kez daha eğilip dudaklarını usulca dudaklarıma bastırıyor.

"O Bay Anderson mıydı?" Binaya geri döndüğümde CiCi kocaman gözlerle bana bakıyor, yüzümde tamamen aptalca bir gülümseme olduğundan eminim.

"Evet, bana Fishery'den kahve getirdi." Tekrar konuşmadan önce bir süre geçti.

"Balıkthane üçe kadar açılmıyor."

"Biliyorum."

"Sana oradan nasıl kahve getirdi? Ve neden? Ve *nasıl*?" Yüzümdeki gülümseme iznim olmadan neredeyse acıyana kadar yayılıyor ama cevap vermiyorum. "Aman Tanrım. Bay Anderson'ı mı beceriyorsun?"

"Lütfen ona böyle hitap etmeyi bırakabilir miyiz?" Sesimi alçaltarak soruyorum. "Ve lütfen biraz daha sessiz olabilir misin?"

"Özür dilerim," diyor. "Olivia'nın babasını mı beceriyorsun?"

Tamam, bu pek iyi değil.

"Ben ..."

"Lanet olsun, öylesin. Aman Tanrım. *Aman Tanrım!* Ne zaman!?"

Nasıl!?"

Etrafa baktığımda yakınlarda kimseyi göremiyorum ama uzun süredir burada olmasam da burayı biliyorum.

Açık havada söylenen hiçbir şeyin uzun süre sır olarak kalmadığını biliyorum.

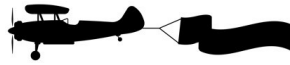
"Öğle yemeğin ne zaman?" Soruyorum, gülümsüyor ve geçen haftanın tüm detaylarını dinlemek için öğlen ofisime geliyor. Bardaki ilk sarhoş gecem, flörtleşmeler, brunch günü sahne odası, beyaz partiden sonra gecemi güzelleştirmesi ... ve ertesi sabah Olivia'nın içeri girmesi.

Ve yalan söyleyemem.

İyi hissettiriyor.

Başka bir arkadaşına, sırtımı dayayabileceğim ve hikayemi anlatabileceğim başka bir kişiye sahip olmak gerçekten iyi hissettiriyor.

Ve bunun için en iyi iki arkadaşına teşekkür etmeliyim.

Gece için ofisimden ayrılıp boş kağıt kahve fincanını kaldırına kadar kahverengi kılıf aşağı kayıyor.

İşte o zaman fincanı elime alıyorum ve bir zamanlar kahverengi kahve kılıfının altında saklı olan beyaz kâğıdın üzerinde koyu, erkeksi bir el yazısı görüyorum.

Dikkatimi dağıtıyor sun.

Bu ikimiz için de geçerli.

YİRMİ SEKİZ

CAMI

Cumartesi, 3 Haziran

Kütüphane kartımın olması iyi bir şey.

Kütüphaneler cumartesi günleri açık mı?

Çünkü seni kesinlikle kontrol ediyorum.

Berbat
durumdasın.

Bu gece seni beslememe
izin ver.

Balıkçıda mı? Sabah işim var....

Seni en kısa zamanda yatağıma geri götüreceğim, ama elimden gelen en iyi şey seni barımda beslemekse, bunu kabul edeceğim.

Pazar, 4 Haziran

Sen muz musun?

Günaydın, Zach.

Çünkü seni a-PEEL-ing
buluyorum.

Sen de yakışıklı.

Etkinliğinizde iyi şanslar.

Teşekkür ederim. Bu gece seni özleyeceğim.

Bunu duyduğuma sevindim, meleşim. Ben de sevindim.

Pazartesi, 5 Haziran

Dindar mısın?

Özellikle değil.

Çünkü bence sen tüm dualarımın cevabısın.

Ooof.

En iyi çalışmam değil. İyi günler dilerim.

Salı günü. 6 Haziran

Park cezası mı aldınız?

Motosikletler park cezası alıyor mu ki?

Çünkü senin her yerinde iyi yazıyor.

Beni birkaç gündür görmedin bile.

Kimin suçu bu?

Kapitalizmin sanırım.

Güzel. Bu gece seni beslememe izin ver.

Anlaştık.

Çarşamba, 7 Haziran

Güzel olan ne biliyor musun?

Hayır, ne?

Metnimin ilk kelimesini okuyun.

Vay canına, bu aslında oldukça iyiydi.

Hepsi de iyi.

Tabii ki öyleler.

Perşembe, 8 Haziran

Eğer bir başkan olsaydın, BABEraham Lincoln olurdun.

HAPİS
HANE.

Güzel. Bu kötü bir taneydi.

Kabul etmek ilk adımmış diye
duydum.

İyi günler, Cami.

Cuma, 9 Haziran

Aşağıya gel.

Bugünün şakası bu
mu?

Hayır, aşağıya gel.

Bu mesaj, etkinlikleri yürütmek, yeni müşteri görüşmeleri ayarlamak ve sürünmekten başka bir şey yapamayacak kadar yorgun olmadığım her gece Fishery'de takılmakla dolu hayatımın en uzun haftasından sonra geldi

yatağıma. Bara gittiğim geceler, ben onun evinde kalmasam da o benimkinde kalmasa da kapanışa kadar kaldım çünkü her ne kadar çok yakından bakmak istemesem de Zach'in etrafında olmayı *seviyorum*.

Ayrıca her gece beni daireme götürüp bir centilmen gibi kendi evine gitmeden önce beni kapıya sıkıştırdığında yaptığımız ateşli ve ağır öpüşme seansından da nefret etmiyorum. Centilmenlikten sıkılacağımı hiç düşünmemiştim ama mağara adamı gibi daireme girip geceyi geçirmek için ısrar etmesinden nefret etmezdim.

Tüm bunları sabah mesajı geldiğinde, şaşkın ve hala uyuklu bir şekilde mesaja baktığımı söylemek için söylüyorum.

Alt katta mı?

Evet, Cam. Aşağıya gel. Resepsiyonu geçince sağdayım.

Oh. Alt katta.

İçime bir sıcaklık doluyor ve dudaklarımdaki gülümsemeye ya da Zach'i daha hızlı görmek için neredeyse merdivenlere koşmama karşı koyamıyorum. CiCi'nin yanından geçerken bana gülümsüyor, başını sallıyor ama ben onun gülümsemesini paylaşmaktan fazlasını yapmıyorum.

Cam kapıdan çıkarken, bahar sıcaklığı klimadan üşüyen kollarımı ısıtırken, o karşıma çıktığında gülümsemem büyüyor.

Zach dekoratif sütunlardan birine yaslanmış, kot pantolonunun altında motosiklet botları, ayak bilekleri çapraz, elinde beyaz bir kâğıt bardak.

"Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun," diyorum, fincanı ondan almadan önce ona gülümseyerek.

"Evet, ama bu seni bar dışında görebileceğim tek zaman ve nedense şu anda tek istediğim seni görmek."

Onu görmek için duyduğum aynı ezici ihtiyacın beni de ele geçirdiğini ona söylemiyorum.

Dün gece etkinliğimden sonra Fishery'ye gitmemek için kendimi *zor tuttuğumu* ona söylemedim.

Onu düşünmeden duramadığım için biraz paniklediğimi ona söylemiyorum.

Ama bir şekilde biliyor.

"Her şey yolunda, Cam. Sadece sana kahve getirdim."

"Evet," diyorum fısıltıyla. "Ben, uhm. Bu gece Balıkçı'ya gelmeyi düşünüyordum. Belki ..." Sözlerimin yarım kalmasına izin veriyorum, boşlukları doldurmasını bekliyorum, ama bunun yerine yüksek sesle inliyor ve iyi, seksi bir şekilde değil.

"Bu hafta sonu kuzeydeki bir düğüne gitmem gerekiyor. Pazar gününe kadar dönmeyeceğim."

Surat asmamaya çalışıyorum.

Zihnimin, boktan adamlar gittiğinde ne olacağını düşünmesine izin vermemeye çalışıyorum.

Baba şakaları, kahve ve harika bir geceden başka *bir şey* olmadığımız gerçeğine odaklanmamaya çalışıyorum.

"Oh. Tamam."

"Keşke olmasaydım meleğim. Ya da keşke seninle birkaç dakikadan fazla zaman geçirmemi sağlayacak herhangi bir şeyle birlikte olsaydın."

"Bana borçlu değilsin-"

"Durun. Bunu zaten konuşmuştuk. Senden hoşlanıyorum. Bence sen de benden hoşlanıyorsun, bu seni çok korkutsa da. Bu oyunları oynamamıza gerek yok, tamam mı?" Cevap vermiyorum ama eli çeneme gidiyor, eğiyor ve beni ona bakmaya zorluyor. "Tamam mı?"

"Tamam," diye fısıldıyorum.

"Şimdi, sen işine git. Bu gece aptal bir otel odasında olacağım. Planın var mı?" Başımı salladım. "Seni ararım."

"Beni arayacak mısın?"

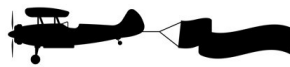
"Evet. Liseye geri döneriz, bütün gece telefonda sohbet ederiz." Bu fikir karnımda ılık ılık çiçek açıyor ve gülümsemeye karşı koymaya çalışıyorum.

"Hoşuna gitti mi?" diye fısıldıyor dudaklarıma, başparmağı çeneme hafifçe dokunuyor. Cevap vermiyorum.

Ama zorunda değilim.

Çünkü Zachary Anderson beni sadece üç haftadır tanıyor ve bir şekilde beni herkesten daha iyi okuyabiliyor.

Ve bunu nasıl karşılayacağımı bilmiyorum.

Bana kocaman gözlerle bakan CiCi'ye el sallıyorum ama asansörde yalnız kalana kadar kâğıt bardağı kontrol etmiyorum. Geçen sefer tesadüf müydü yoksa gördüğümü biliyor muydu bilmiyorum ama yine orada olup olmadığını bilmem gerekiyor.

Yine de kontrol ettiğimde kalp atışlarım hızlanıyor.

Seni düşündüğüm her an için bir yıldızım olsaydı, koca bir galaksim olurdu.

YİRMİ DOKUZ

9 HAZİRAN

CUMA CAMİ

Günün nasıl geçti?

Mesaj, söz konusu günün yorgunluğuyla dairemin kapısından içeri girdiğimde geliyor. Aslında Zach'i görmek için caddenin karşısına geçmeyeceğim için minnettarım. Eğer gitseydim, kaçınılmaz olarak yüzümü okuyacaktı, bu konuda usta olduğunu öğrendiğim bir beceri ve beni rahatsız eden her şeyi ona anlatmamı isteyecekti.

O kadar gün içinde bugün bunu yapmak istemezdim.

Birincisi, dert yandığım insanlar *onun kızı* ve eski sevgilisinin müstakbel üvey kızları. Zach Olivia'da en iyisini görüyor ve *benim gördüğüm* taraf *onun* gördüğü taraf olmadığı için sinirlendiğimi biliyorum. Olivia ve Sürtük Sürüsü'nün yanındayken ileri geri konuşmalarımız ve kavgalarımız her ne kadar hoşuma gitse de, bu ... çocukça.

O kişi olmaktan hoşlanmıyorum.

Ve Zach'in beni öyle biri olarak görmesini istemiyorum.

İki, o kadar yorgunum ki yatağıma yığılmak ve bayılana kadar telefonumda *gezinmek* istiyorum.

Belki benden önce gelmesini sağlayabilirim ama enerji toplamak şu anda üstesinden gelebileceğim bir şey olmayabilir.

Ve üç. Bu adama içini dökmeyi çok ama çok seviyorum.

Uzun.

Bu gece konuşmak için çok mu uzun?

Karnımda kelebekler uçuşuyor ve seçeneklerimi tartarak dudağımı ısıırıyorum.

İçimi dökmek ya da beynimi boşaltmak istemiyorum. Ama başka bir şey.

Ve bilmelisin ki, konuşmaktan kastım otuz saniye sohbet etmektir, böylece seni benimle telefon seks yapmaya ikna etmeden önce iyi olduğunu bilirim.

Pekala.

Bu çok açık. Ama aynı zamanda . . . takdir edildi.

Ve şu anda tam da ihtiyacım olan şey.

Cevap vermek yerine hızla büyük beden uyku tişörtü ve bir çift külottan oluşan pijamalarımı giyiyorum, sütyen giymiyorum çünkü bütün gün sütyen giydim ve teşekkür etmiyorum, yatağıma yerleşmeden önce gönder tuşuna basıyorum, Zach'in derin sesi cevap vermeden önce telefon sadece iki kez çalıyor.

"Aslında bunun işe yarayacağını düşünmemiştim." "Uzun bir gün geçirdim.

Kolay bir satış oldu."

"Her şey yolunda mı?" İç çekiyorum çünkü kibar, düşünceli Zach'in hemen iyi şeylere başlamayacağını bilmeliydim.

"Evet. Sadece bir sürü olay ve bir sürü ses ve fikir."

"Anladım," diyor ve hattı sessizlik dolduruyor.

"Peki ya sen? Düğün işleri nasıl gidiyor?" Cevap verirken sesinde bir gülümseme var.

"İyi. Olaysız."

"Kim o, evleniyor mu?"

"Ocean View'da bir arkadaşım var. Arkadaşımin küçük kız kardeşi evleniyor ve öyle bir aileden geliyorlar ki onlardan biriyle arkadaş olursan büyükanneden köpeğe kadar herkesle arkadaş olursun." Güldüm.

"Abbie de öyle bir aileden geliyor, sayılır. Kız kardeşi öyle bir aileyle evlendi. Küçük bir kasaba ve herkes herkesi tanıyor. Onları Şükran Günü'nde görmelisin. Çılgınca."

"Demek anladın," diyor ve sesindeki gülümseme garip bir şekilde karnımdaki bir şeyi çekiştiriyor, onu özlememe neden oluyor.

"İstiyorum." Sıra sessizleşiyor, rahatsız edici bir sessizlik değil, ama ikimizin de kimin önce gideceğini bilmediği türden bir sessizlik.

Bunu kıranın Zach olması kimseyi şaşırtmamalı.

"Peki, ne giyiyorsun?" diye soruyor ve ben gerçekten yüksek sesle gülüyorum.

"Hemen atlıyoruz, değil mi?"

"Cami, bunu ne kadar uzun zamandır düşündüğümü b i l d i ğ i n i sanmıyorum." İçime bir sıcaklık yayıldı.

"Benimle telefon seksi hakkında mı?"

"Evet. Amplifikatörle açıldığında çıkardığın sesler mi? Evet. Bir süredir bunu düşünüyordum."

"Oh," diye geveledim, başka ne söyleyeceğimi bilemeden. "Şey. Uyku tişörtü giyiyorum. Ve iç çamaşırı." İnliyor. "Seksi değil, söz veriyorum."

"Yaptığın her şeyin seksi olduğunu ne zaman anlayacaksın Cami?" Omuz silkiyorum ve onun bunu göremediğini fark ettiğimde aptal gibi hissediyorum. "Açıklığa kavuşturmam gerek. Gerçekten istiyor musun?" diye soruyor ve bunun onun yöntemi olduğunu öğreniyorum, ne yaparsak yapalım, bu konuda tamamen rahat olduğumdan emin olmak istiyor.

İtiraf etmek istediğimden daha çok hoşuma gidiyor. "Eğer istemiyorsan, lisedeymişiz gibi telefonda oturabilir ve sen konuşamayacak kadar yorulana kadar flört edebiliriz."

Dudağımı ısııyorum, cevap vermeden önce bir an düşünüyorum. "İstiyorum, Zach."

"Evet. Tablet var mı? Dizüstü bilgisayar?" Cevap vermeden önce dudağımı ısııyorum.

"Evet." Sözcük zar zor bir fısıltı ama yine de aynı şekilde duyuyor.

"Güzel. Git getir. Sana bir video göndereceğim." Tüm vücudum ısındı.

"Video mu?" Yine, kelime zar zor bir fısıltı.

"Evime geldiğin zamandan."

Vücudumdaki sıcaklık kesiliyor, karnımdan başlayıp damarlarıma sızan sıcaklık içimde sekiyor.

Onun evine geldiğimden beri.

Oraya sadece o zaman gitmiştim ama çok iyi hatırlıyorum.

"İkinci raunt," diyor, sesi alçak ve çakıllı.

Yine içimi bir sıcaklık kapladı.

İkinci raunt.

Fotoğraflar ve videolar hakkındaki konuşmamızdan sonra, temizlendikten ve bir şeyler atıştırdıktan sonra.

Telefonunu yatağın karşısına kurduktan sonra her şeyi yakaladı.

Dizüstü bilgisayarımı alırken ellerim titriyor, telefonumu kulağımda dengelemeye çalışırken şifreyi iki kez yanlış giriyorum ve sonunda e-postalarımı tıklıyorum.

"Sen . . . İzledin mi?" "Evet."

Neden bu yapacağımız şeyden daha ateşli?

"Sana düzenlenmiş olanı gönderiyorum," diyor. "Ben söyleyene kadar açma, tamam mı?"

"Tamam," diyorum fısıltıyla.

"Aferin kızıma. Şimdi uyku tişörtünü çıkar."

Dudaklarımı yalayarak telefonumu yere bıraktım, gömleğimi başımın üzerinden çekiştirerek köşeye fırlattım ve tekrar cep telefonumu aldım. "Hepsi tamam."

"Bir FaceTime talep edeceğim."

"FaceTime mı?"

"Sen bizi izleyeceksin Cami, ben de seni izleyeceğim."

Aman Tanrım, neden bu şimdiye kadar duyduğum en ateşli şey? Fazla düşünecek zamanım yok çünkü telefonum ötüyor, görüntülü arama talebi geliyor ve cevaplamak için düğmeye basıyorum.

Gözleri sıcak ama gülümseyen yüzüyle tüm sinirlerimin buharlaşması ne tuhaf. Hareket ediyor, otel yatağına yaslanmadan önce telefonu bir şeyin üzerine yerleştiriyor, beyaz yastıklar ve battaniyeler etrafını sarıyor. O kadar yakışıklı ki, saçları kısa kesilmiş, teni kollarında bronzlaşmış, sadece giydiği bar tişörtlerinin bronz çizgileri yüzümde bir gülümsemeye neden oluyor. Göğsü çıplak ve telefondan bile beyaz boxer külotunun altında sikinin sertleştiğini görebiliyorum.

Tanrım.

O çok yakışıklı.

"Şu haline bak, bebeğim. Çok güzelsin," diyor ve ben başımı sallayıp gözlerimi deviriyorum.

"Tek görebildiğin yüzüm."

"Tek ihtiyacım olan bu, Cami." Kelimelerde sıcaklık yok, onun yerine yaklaşan bir sıcaklık var. "Ama bu amaçla telefonunu kucağına koy ki ekranı kapatmasın ama ben seni görebileyim."

Dudağımı ısırdım, ona bu kadar maruz kaldığım için nasıl hissedeceğimden emin değildim, ama sonra eli hareket etti, sikini avuçladı ve lanet olsun. Ona istediği her şeyi vermemezlik edemezdim.

"Kahretsin, şu haline bak," diyor ve tüm damarlarıma sıcaklık doluyor. "Külotunu çıkar, Cami." Dudaklarımı yalayarak istediğini yapıyorum, iç çamaşırlarımı yerde unutulana kadar bacaklarımdan aşağı indirirken kendimi garip ve beceriksiz hissediyorum. "Açıl, seni göreyim."

Yine uyuyorum, kalçalarımı açıyorum.

"Çok güzel görünüyorsun meleğim. Keşke orada olsaydım. Orada olsaydım nefes alamayana kadar yerdim." Ben bir tür hormon ve adrenalin yüklü rüya durumuna girerken, sözleri etrafımızdaki havada süzülüyor gibi görünüyor.

Ellerimi kalçalarımın götürüp parmaklarımla kendimi açarak ne kadar ıslak olduğumu görmesini sağlamak için aklıma gelen tek bahane bu.

"Tanrım, şu haline bak. Klitorisine dokun, Cami." Hiç sormayacak sandım.

Turuncu boyalı bir tırnak giriş yerimden hareket ediyor, klitorisimin üzerinde gezinene kadar hareket ettikçe ıslanıyor ve sonra onu genel olarak daire içine alıyorum. Aynı yolu izlemeye devam ederken dudaklarımdan sıcak bir nefes çıkıyor. Aşağı, yukarı, daire çiz.

"Klitorisini ovala. Sadece klitorisini" diyor ve iki parmağı küçük daireler çizerek bana dokunduğunda inliyorum. Başım geriye düşüyor, ben inlerken gözlerim kapanıyor, Zach'in inleme sesi kulaklarıma ulaştığında amım sıkılıyor ve gözlerimi açmaya zorluyor.

Telefonumun küçük ekranında Zach sikini çıkarmış, elini etrafına sarmış, yavaşça hareket ederek benim kendimle oynamamı izliyor.

"Siktir, bu çok ateşli," diyorum, gözlerim şimdi ona, ne yaptığına, elinin nasıl hareket ettiğine, gözlerinin bir anlığına kapanışına sabitlenmiş.

"E-posta. Şimdi. Eki aç, Camile."

Camile.

Benim adım ne zaman bu kadar seksi oldu?

Gerçi bunu düşünecek vaktim yok çünkü izlemem gereken bir video var. Harekete geçiyorum, eklentiye tıklıyorum, sesi kontrol ediyorum ve oynat tuşuna basıyorum.

İlk kez bir araya geldiğimizde, ellerimiz, dudaklarımız ve frantik ihtiyacımız olduğunda, o üzerimdeyken, telefonu üzerimde tuttuğunda değil, ikinci kez, geç saatlerde, gecenin geç saatlerinde, daha kontrollü ama daha az sarsıcı olmayan bir şekilde zaman ayırdığımızda.

Zach'in kamerayı kurması, öpüşmemiz ya da Zach'in beni yemesiyle başlıyor.

Hayır, ellerimin ve dizlerimin üzerinde, sırtımın derinliklerinde, Zach arkamda, kameraya en yakın eli kalçamda, diğeri saçıma sarılmış, ben tavana bakana kadar çekiştirerek başlıyor.

Ve sikini içime gömdü.

Aslında bu bir yalan. İçime gömülü değil. Beni beceriyor, kalçaları şiddetle hareket ediyor, göğüslerim her hareketle sallanıyor, kığım onu mümkün olduğunca derine sokmaya çalışmak için belirgin bir şekilde hatırladığım bir şekilde geri hareket ediyor.

Onu görünce, hatırlayınca boş hissediyorum. İçimde ne kadar iyi hissettiğini bilmek.

Zach'in video versiyonu inlediğinde dudaklarımdan kısık bir inilti çıkıyor, eli kığıma inmeden önce geri hareket ediyor. Çenemin düşmesini izliyorum, bir çığlık göğsümü terk ediyor.

Ben izlerken kalbim çarpıyor, kanım ateşten.

"Kahretsin, keşke şu anda kendini görebilseydin. Ağzın açık, gözlerin kocaman. Hoşuna gitti mi Cami? Gördüğün şey hoşuna gidiyor mu?" Cevap veremedim.

Hareket edemiyorum.

Gözlerimi önümdeki görüntüden, Zach'in beni becerme şeklinden, birlikte çok iyi görünmemizden alamıyorum.

Tanrım, bu muhteşem.

"Amına dokun Cami. İzle ve benim için bir gösteri yap," diyor Zach, sanki o da başka bir dünyada kaybolmuş gibi alçak sesle.

Ama onun dünyası şu anda benim.

Ben de dediğini yapıyorum, kendimle oynarken gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyor, amımı parmaklıyorum, klitorisimi ovuyorum, birlikte çektiğimiz videoyu izlerken inliyorum. İlginç, sanki hem şimdi hem de sonra zevk alıyormuşum gibi ve sadece birkaç dakika sonra, büyük bir şeye dönüşmeye başlıyor.

"Yaklaştım," diye fısıldıyorum, iki parmağım içimde pompalanıyor. "Henüz değil."

"Zach," diye inliyorum.

"Henüz değil, Cami." Gözlerim bilgisayarımdan telefonuma kayıyor, onun kendini boşaltmasını izliyorum, ağzı açık pantolonunu çekiyor, gözleri kapüşonlu ve bana kilitlenmiş. Ekrandan bile yanmayı hissedebiliyorum. "Neler oluyor?" diye soruyor ve ben ödevimi hatırlayıp videoya bakıp inliyorum.

Başka biri gibi görünse de bir kez yaşadığım bir şeyi izlemek garip.

"Dizlerimin üzerindeyim," diyorum, sesim kendi kulaklarıma bile şehvet dolu geliyor. "Siktir." Parmaklarımı içime sokuyorum, o an hissettiklerimi tekrarlamak için meme ucumu sıkıyorum.

"Başka ne var?"

"Tanrım, Zach. Ellerin göğüslerimde ve dudakların boynumda." Saat beş yönündeki gölgesini neredeyse hissedebiliyorum, ertesi sabah biraz çiğ kalmış halini.

"Siktir, evet, hatırladım. Sikim içinde; klitorisini mi ovuyorsun?" Onun sözleri, görseller ve parmaklarımla inliyorum ve hepsi birbirine karışıp beni eziyor. Sözlerini gerçeklerden, gördüklerimden ayıramıyorum.

Tamamen duyuşal aşırı yüklenme.

"Bir dakika daha bekle, Cami. Hatırlıyorum, kendini benim sikime bırakmıştın ve sonra ben seni doldurmuştum. İşte o zaman boşalacaksın."

"Tanrım, çok yakın," diye inliyorum, gözlerim kapanıyor.

"Gözler üzerimde." Tekrar açılırlar. "Gözlerini benden ayırma. Duyabiliyorum. Çok yakınsın. Çok iyi bir kız oluyorsun, Cami. Kendimi boşaltacağım ve sen de o zaman boşalacaksın bebeğim." İnliyorum ama gözlerim, şimdi daha hızlı çalışan, kendi orgazmını kovalayan sikişin üzerindeki eline kilitli kalıyor.

Bunu istiyorum.

Boşalmasını izlemek istiyorum, çıkardığı sesleri dinlemek istiyorum. Genelde ne olduğuna, boşalırken beni oraya nasıl getirdiğine kendimi o kadar kaptırıyorum ki, onu izlemenin mutlak zevkini alamıyorum.

o.

Ben de izliyorum.

Parmaklarımla kendimi çalıştırmaya devam ediyorum, Zach kendi şovunu izleyebilsin diye bacaklarımı açıyorum, ama onu izlemekten zevk alıyorum.

Zach'in ve benim bilgisayarındaki inlemelerimiz artarken, Zach'in elinin hızlanmasını izliyorum.

Ve sonra olur.

Bilgisayardaki inlemelerim, geçmişteki ben boşalırken ve gözleri kapanırken çığlıklara dönüşüyor.

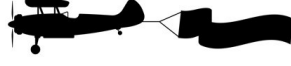
Kavrayışı sıkılaşıyor ve telefonumdaki adamın çıkardığı hırıltı her şeyi tüketiyor.

Şimdiye kadar duyduğum en ateşli şeyler, özellikle de ardından derin bir "Siktir, Cami" iniltisi geliyorsa.

İşte o zaman düşünüyorum, orgazm karnımda başlıyor, sırtıma bir şerit halinde yayılıyor ve ayak parmaklarıma kadar karıncalanıyor, beni sersemletiyor ve yüzdürüyor. Sonsuza kadar sürecektir gibi görünüyor, kalçalarımı elime doğru iterken zevk dalgaları üzerime çöküyor ve merak ediyorum

Zach mi yoksa bu sadece yeni geldiğim yol mu, tüm vücut ve hiç bitmeyen.

Her iki şekilde de, şikayetçi değilim.

Yatağında temizlendim, bir yığın yastığa sarıldım, telefonum tehlikeli bir şekilde kulağıma tünedi, önümüzdeki hafta için planlarımız hakkında konuşurken mutlu bir orgazm sersemliği devraldı.

"Pazar günü döneceğim."

"Mmm," diyorum, gözlerim kapalı, bedenim sıcak ve mutlu.

"Seni görmek istiyorum. Bar Pazartesi günü kapalı."

"Mmmm," diye tekrarlıyorum, dudaklarımda bir gülümseme.

"Bunun bir onaylama mı yoksa beni görmezden gelme mi olduğunu anlayamıyorum."

"Pazar günü bir etkinliğim var. Saat beşte başlayıp sekize kadar sürecektir." Koordinatörlüğünü yaptığım yıldönümü partisinden bahsediyorum. "Şu saate kadar bitirmiş olmalıyım..." Kafamda biraz matematik yapmaya çalışıyorum. "Dokuz mu? Dokuz buçuk mu?" Konuşmadan önce bir an sessiz kaldı.

"Sekizde gelirim, kapatmana yardım edebilir miyim? Gece senin evinde kalabilir miyim? Rhonda ve Frank hafta sonu için barı tuttular."

Sesi gergin geliyor.

Hayır diyeceğimden, onunla mümkün olduğunca çok zaman geçirmek istemeyeceğimden endişeleniyor gibi.

Sesi çok tatlı geliyor.

"Evet, ama çalışmana izin vermeyeceğim. İşim bitene kadar gel asılı kal."

"Kapatmana yardım ediyorum, seni kendime daha çabuk getiriyorum." Başımı sallıyorum ve o görmese de gülümsüyorum.

"Hayır, işe yardım edemezsin ama kesinlikle gelip geceyi burada geçirebilirsin, Zach." Gülüyor ve bu bulaşıcı.

"Nasıl sonuçlanacağını göreceğiz. Ama tamam. Güzel. Seni görmek için sabırsızlanıyorum," diyor, sesi alçak ve yine kelimelerine sinirler karışmış ve bu o kadar tatlı ki, elimde değil.

Ona kendi teklifimi sunmaktan kendimi

alamıyorum. "Ayın dördünde ne

yapıyorsun?" "Çalışmak dışında mı?"

"Çalışmak dışında," diyorum gülümseyerek.

"Hiçbir şey."

"Geç gelme şansın var mı?" "Ne için?"

"Beach Club partisine gelmek için." Sessizlik hattı dolduruyor ve ben gerginleşiyorum.

Tabii ki Beach Club partisine gitmek istemez. Eski sevgilisinin babasının işi. Bu çok garip. Bunu söylemek bile çok aptalcaydı. "Gitmek zorunda değilsin. Sadece bir fikirdi. En iyi arkadaşım ve onun erkek arkadaşı geliyor. Bence ondan hoşlanacaksın. Takılamam, belki sonra Fishery'ye giderim. O zaman takılabiliriz.

."

"Cami, kapa çeneni." Ağzım kapanıyor ama içimi öfke dolduruyor. "Şimdi sana çeneni kapamanı söyledim diye sinirlenme." Sözlerinde bir kahkaha var. Beni şimdiden bu kadar iyi tanıması normal mi?

"Evet. Bir süreliğine partiye geleceğim. Sana eşlik eder, arkadaşlarıyla tanışırım. Fazla kalamayacağım, bara gitmem gerek. Ama sonra bana gelirsin." Konuşmadım. Bunu kabul ediyorum. *İçeri gir, arkadaşlarıyla tanış.*

Sanırım bir şekilde istediğimin bu olduğunu biliyor: onun varlığı, onu sarhoş bir gecenin dışında Abbie ile tanıştırmak ve Damien ile tanışmasını sağlamak, çünkü birbirlerinden gerçekten hoşlanacaklarını düşünüyorum.

"Bu işe yarıyor mu?"

Cevap vermeden önce bir vuruş daha geçiyor, yüzümde karşı koyamadığım uykulu bir gülümseme.

"Evet. Bu işe yarar."

"Güzel, meleşim. Şimdi bana gününü anlat."

OTUZ

13 HAZİRAN SALI

CAMİ

Olivia Salı sabahı işe geldiğinde gözlerini bana diyor ama ben ona zerre kadar değer veremiyorum.

Çünkü üst üste ikinci kez, Zach geceyi benim evimde geçirdi ve beni boynumdan, göğüslerimin arasından ve karnımdan öpücüklerle uyandırdı ve gerçekten, bu şekilde uyandığınızda nasıl kötü bir gün geçirebilirsiniz ki?

Dün gece gerçekten çok iyi bir gece geçirdim.

Ve gerçekten güzel bir sabah.

Ne, bugün şaka yok mu?

Hayır. Umarım yüzünüzde şimdiden bir gülümseme vardır. Ben gülümsediğimi biliyorum.

Sadece seninle vakit geçirmeyi gerçekten sevdiğimi bilmeni istedim.

Mesajına o kadar geniş gülümsüyorum ki, nasıl cevap vereceğime karar vermeye çalışırken yanaklarımdaki çekilmeyi hissedebiliyorum.

"Tanrım, lütfen durur musun?" Olivia sesi alçak ve kötülükle doludur.

"Ne?"

"Babama mesaj atıyorsun, değil mi?" Kaşlarımı çatıyorum, ona bakıyorum ve telefonumu ters çevirerek masamın üzerine koyuyorum.

"Bunun ne önemi var anlamıyorum."

"Geceyi onunla geçirdin, değil mi?"

"Tekrar söylüyorum Olivia, bunun seninle ne ilgisi var anlamıyorum." Oflayıp gözlerini deviriyor, sonra kollarını göğsünde kavuşturup gözlerinde hançerlerle bana bakıyor.

"Bak. Anlıyorum. Benden hoşlanmıyorsun. Sana bir oyun oynadım ve şimdi benden intikam almak için babamla yatıyorsun, ama-"

"Şu lanet şeyi geri alalım ki birkaç şeyi açıklığa kavuşturabileyim. Senden hoşlanmıyorum Olivia. Bence sen iki arada bir derede kalmış iyi bir insansın ama bu bana davranışını mazur göstermez. Ofisime geldiğin her gün bana tavır yapıyorsun. Evet, harika bir iş **ç ı k a r ı y o r s u n** ve bunun için sana minnettarım ama sen ve üvey kardeşlerin böyle şımarık veletler olmasaydınız ve beni küçük düşürmeye çalışmasaydınız hayatım çok daha kolay olurdu."

Bana bakmaya devam ediyor, ama gözlerinde eskisi gibi kötülük yerine ... çatışma var.

"Babanla birlikte olduğum için benden hoşlanmadığını anlıyorum ve beni beyaz partiye davet etmenin senin fikrin olmadığını da gayet iyi anlıyorum. Staceigh'in ellerini temiz tutmak için bir piyon olarak kullanılıyorsun." Olivia'nın yüzüne dikkatle bakıyorum, dudaklarını dişlerinin arasında yuvarlayışını izliyorum, her yerinde suçluluk duygusu var.

Ama aynı zamanda, bu bir onaylama.

"Birlikte çalışmaya ilk başladığımız zamanki konuşmamızdan anlıyorum. Tek amacınızın yazı atlatmak olduğunu ve ikizlerin bunun büyük bir parçası olduğunu anlıyorum. Anlamadığım şey, neden hedefin *ben* olduğum? Jason olduğunu sanıyordum, ki lütfen Staceigh'e iletin, benim çöpümü alabilir, ama şu anda birbirlerine bağılılar, bu yüzden anlamıyorum."

Onlar da öyle. Beach Club'da yolumuz ne zaman kesişse, Staceigh Jason'a dokunuyor, tüm dikkatinin onun üzerinde olduğundan emin oluyor ve Jason bunu yiyor gibi görünüyor.

Ama aynı zamanda bana dik dik bakmaya ve beni mutsuz etmek için her türlü girişimde bulunmaya devam ediyor, Melanie'nin kulağına imkansız olduğunu *bildiği* düğün için yeni fikirler fısıldıyor, resepsiyonda şarkı söylemesi için Harry Styles'ı tutmak gibi, sanki adam sadece ev ziyaretleri yapıyormuş gibi.

Olivia'nın bana bir şey söylemesini beklemiyorum, bu yüzden konuşmak için ağzını açtığında şaşırıyorum.

"Başarısız olmanı istiyor."

"Evet, anladım." Anlamıyormuşum, bir şey anlamıyormuşum gibi başını sallıyor.

"Jason olarak *başladı*. Gözü onun üzerindeyken dikkatinin senin üzerinde olmasından rahatsız oldu." Ben de öyle düşünmüştüm, ama . . . "Ama sonra partide onun saçmalıklarına kanmadın. Tüm küçük yordakçılara senin içeri *giriş* kendini küçük düşürmeni izlemenin ne kadar komik olacağını söylemişti. Sen kanmadın. Bunu kişisel bir vuruş olarak gördü."

"Aman Tanrım. Benimle dalga mı geçiyorsun? *Beni* aşağılamasını engelledim ve bu *benim suçum* mu?" Olivia omuz silkiyor.

"Daha önce hiç kimseyle kafa kafaya verip de geri adım attırmamıştı. Ayrıca insanlar işinizi seviyor ve siz de burada, Beach Club'da gerçekten iyi iş çıkarıyorsunuz."

"Peki neden içeri sürükleniyorsun?" Olivia dudağını ısırır.

"Güvenimden dolayı. Onları mutlu etmek zorundayım. Ve alınma Cami, benim güvenim ve önümüzdeki sekiz yıl boyunca annemi mutlu etmek zorunda kalmadan bir iş kurmak için sermayeye sahip olabilmek? Bu, babamın yatağını sıcak tutan kadından daha önemli." Gözlerimi deviriyorum ve başımı sallıyorum, ama bunu berbat bir şekilde anlıyorum. Hayatımın büyük bir bölümünü kendime öncelik vererek ve işler çok karıştığında bağları kopararak yaşamış bir kadın olarak anlıyorum.

Hoşuma gitmiyor ama
anlıyorum. Yine de iç
çekiyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum.

"Teşekkürler mi?" Olivia açıkça kafası karışmış bir şekilde sorar.

"Sebebini bana bildirdiğiniz için teşekkür ederim. Yardımı oldu. Ve gelecekte yapacağı saçmalıklardan kaçınmama yardımcı olabilir. Ya da senin onu memnun etmek için yapmaya çalıştığın saçmalıklardan." Olivia'nın dudaklarında hınzır bir gülümseme yayılır.

"Unutma, ben bu işte kendim için varım Cami. Kendimi ayakta tutmak için seni aşağı çekmem gerekiyorsa, bunu yapacağım."

Ve ne var biliyor musun?

Bunun için ona kızamam. En azından dürüst davranıyor.

Bununla çalışabilirim.

İşime geri dönmeden önce gülümseyerek "Daha azını beklemezdim," diyorum.

OTUZ BİR

21 HAZİRAN ÇARŞAMBA

CAMİ

Kamp ateşi misin?

Dumanlı ve böcekleri uzak mı tutuyor?

Çünkü çok ateşlisin ve daha fazlasını istiyorum.

En son ne zaman s'more yedim bilmiyorum.

Bunu yakın zamanda düzeltmeliyiz.

Sözler, sözler.

Masamda çalışırken telefonum yeni bir mesajla bip sesi çıkarıyor ve ben de ekranda müşterimin numarasını görerek ona bakıyorum. İki hafta sonra doğum günü partisi var ve etkinliği planlamak için onunla yakın bir şekilde çalışıyorum.

HOLLY MCADAMS

Merhaba, Camile. Yarın sabahki toplantımızı iptal edeceğimi ve artık senin hizmetlerine ihtiyacım olmayacağını bilmeni istedim. Vizyonun düzgün bir şekilde uygulanmadığını kabul eden bir arkadaşım ile konuştum. Daha iyi çalışacak bir şey bulmak için bugün diğer etkinlik koordinatörlerine ulaşacağım. xxHolly

Bu da ne?

Holly. Holly McAdams.

Sürtük Sürüsü'nün bir üyesi değil ama partilerde onların çevresinde takılıyor. 24 yaşına giriyor ve Olivia ve ben

Etkinliği hakkında defalarca konuşuyor, tam bir tren kazası olmayacak şekilde yürütmeye çalışıyor. Vizyonu inanılmaz derecede özel, başka herhangi bir görüşü reddediyor. Olivia'ya aslında ortaya çıkan sonuçtan nefret ettiğimi ve fikirlerime daha açık olmasını dilediğimi söyledim.

Teorik olarak, işini başka bir yere taşıdığı için mutlu olmalıyım. Etkinliğini Beach Club aracılığıyla yapmıyordu, bu yüzden onlar için gelir kaybı yok, ancak benim adım altında kişisel bir etkinlikti.

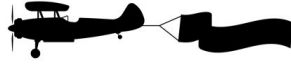
Adanın seçkinlerine, onun katı sınırlarına rağmen neler yapabileceğimi göstermek için bir fırsat.

Bu müşteriye ihtiyacım var.

Bu etkinliğe ve teşhire ihtiyacım var.

Ve dahası, neden son dakikada iptal ettiği konusunda kafam karıştı. Holly McAdams A tipi bir kadın, bu da onu bir müşteri olarak baş belası yapıyor ama aynı zamanda insanları memnun etmek konusunda da çok başarılı. "Fikirlerinin" yarısı, annesinin ya da arkadaşlarının partide olması için *ısrar ettiği* ve sonra da bana olması *gerektiğini* söylediği şeyler.

Bir şeyler inanılmaz derecede ters geliyor, bu yüzden telefonumu alıp numarasını çeviriyorum.

Son dört saattir bilgisayarına bakmaktan başım dönmüş bir halde işime devam ederken bir şeyler atıştırmak için öğlen saatlerinde hamburger, salata ve sandviç gibi temel yiyecekler sunan Turf adlı rahat restorana gidiyorum.

Güneşli öğleden sonraya rağmen gün buruk ve kasvetli hissediyor ve buna neden olan tamamen benim ruh halim.

Ve sanki kısmetmiş gibi, Bitch Pack çok koyu sahte bronzlar ve ufacık neon bikiniler içinde, bellerine bağladıkları eşleşen saronglarla yanımdan geçiyor ve üzerimde gezinen fırtına bulutu biraz kırılıyor.

Eğlenceli olacak.

"Hey, Cami," diyor Staceigh parmaklarını iğrenç bir şekilde oynatarak.

"Evet, merhaba Cami," diyor Laceigh kıkırdayarak.

Olivia arkamdan geliyor, gözlerini bana bakmaktan dikkatle kaçırıyor ve işte o zaman anlıyorum.

Ama gözlerim Staceigh'e kilitlendi.

İçlerinde ateş var. Saf, katıksız öfke.

Sanırım bu kız benden *gerçekten* nefret ediyor. Ve o konuştuğunda, her şey anlam kazanıyor.

"Bu sabah Holly McAdams'la konuştum," diyor dudaklarında hafif, şeytani bir eğimle. "Ona doğum günü partisiyle ilgili vizyonu hakkında ne düşündüğünüzü söyledim ve bana sizin hizmetlerinizi kullanmaktan vazgeçtiğini bildirdi."

Kartlarımı göstermem. Hiçbir şeyi açığa vurmam.

Bunun yerine başımı yana eğip Olivia'ya bakıyorum ama sorumu Staceigh'e yöneltiyorum.

"Holly ile çalıştığımı nereden biliyorsun?" Ses tonuma biraz da onun aptal sarışınlığını katarak soruyorum.

"Olivia söyledi."

Gözlerim Olivia'ya kayıyor ve içimde küçük bir ihanet duygusu belirliyor. Biliyordum, tabii ki uyarıyı oradan almışlardı ama sanırım bir parçam aksini umuyordu. Bir parçam da tüm bu kargaşaya rağmen, başlangıçta anlaştığımız gibi, aynı fikirde olduğumuzu umuyordu.

"Sanırım yine takvimini doldurman gerekecek, değil mi?" Staceigh kendisiyle gurur duyduğunu belli ederek soruyor.

İşte bu kadar. Olivia en azından bu konuda doğruyu söylüyordu. İkizler işimde gerçekten başarılı olduğum için kızgınlar ve Staceigh'in çevirdiği numaralar işe yaramadığı için sinirliler. Beni durdurmuyorlar.

Belli ki beni hafife almış.

Bu ilk kez olmuyor ve kesinlikle son da olmayacak.

Sorun değil.

"Aslında Olivia'yı bulmaya geliyordum," diyorum, başarı ve zafer duygusu damarlarımda dolaşıyor.

"Öyle miydin?" diye sorar, sesi ihtiyatla doludur.

Güzel. Hiçbir fikri yok.

"Evet. Sanırım seni haftada bir günden daha fazla bir süre için işe almam gerekebilir." İkizler şaşkın bir yüz ifadesi takındı, *bir* kısmı sözlerimi anlamamıştı, *bir* kısmı da sanırım *gerçekten bir işte çalışma* fikriydi.

Tanrım, hayal edebiliyor musun? Buraya göz devirmeyi ekle.

"Ben-" Olivia başlıyor, ama ben dönüp siparişimi alıyorum, hostes onlara dönmeden önce gülümseyerek yolumun üzerinde yürüyor.

"Evet, görüyorsunuz, Holly'ye etkinliğinin gerçekten parlayabileceğini düşündüğüm tüm yolları ve içermesi gerektiğini düşündüğüm şeyleri açıkladım. Gerçekten anlayışla karşıladı, bazıları gibi kışına duman üflemecek olmamı takdir ettiğini söyledi..." Gözlerim önümdeki üç kızda geziniyor. ". . . arkadaşlar. Ona partisinin yazın olayı olmasını istediğimi söyledim. Bunu o *kadar* takdir etti ki, nişan partisini de benim planlamamı istedi," diyorum tatlı bir gülümsemeyle.

"Onun ... nişan partisi mi?" Laceigh gözleri kocaman açılmış bir şekilde.

"Ah, kahretsin, henüz duyurmadılar," diyorum sahte bir yaltaklanmayla, öldürmek için içeri giriyorum. "Sana söylediğimi kimseye söyleme ama Con- nor Holly'ye evlenme teklif etti. Yakında piyasadan çekilecek!" Kulaklarıma bile sahte gelene kadar sesime fazladan coşku katıyorum.

Laceigh'in yüzü düşer.

Söylentiler doğruymuş.

Gözü Connor Gomez'in üzerinde.

Kız kardeşinin çenesi gergin ve sanki bana fırlattığı hançerleri fark etmiyormuşum gibi ona toplayabildiğim en tatlı gülümsemeyi veriyorum.

"Ne kadar harika, değil mi Staceigh?"

Cevap vermiyor ve telefonuma bakmadan önce sodamdan derin bir yudum alıyorum.

"On dakika içinde yeni bir müşteriyle daha görüşmem var, o yüzden gitmem gerekiyor ama Liv, büyükbabana sana ek iş için davetiye gönderdiğimi bildireceğim!"

Ya da gerçekten, *yazını daha da feda edip benimle çalışmaktan başka seçeneğin yok, enayi.*

Üç kızı parmaklarımı eğlenceli bir şekilde oynatarak bırakıyorum ve kesinlikle bir tur daha kazandığım gerçeğinin tadını çıkararak dönüyorum.

23 Haziran Cuma

Kamera mısın?

Hayır.

Çünkü sana her baktığımda gülümsüyorum.

Aww, bu çok şirin. Bunu sevdim.

Sonunda

Cuma günü ofisime girdiğimde Olivia istemeyerek de olsa beni bekliyordu.

"Günaydın Olivia," diyorum yüzümde bir gülümsemeyle ve masasına bir kahve bırakıyorum.

Ona zehirlenmiş gibi bakıyor.

"En sevdiğin. Şekersiz vanilyalı, yağsız buzlu latte."

Bu sabah işe giderken Olivia'ya kahve almak için alt kattaki küçük kafede durdum. Bana çok kötü davranmasına ve ikizlerle birlikte beni yıkmak için komplo kurmasına rağmen, hala benim için çalışıyor ve onu ek stajyer saatlerini kabul etmeye zorlayarak öngörülebilir bir gelecek için Cuma günlerini mahvettim.

Ona bakıyor, sonra kendi bardağımı masama koyduğum ve çantamı askıya bıraktığım yere dönüyor.

Onun küçük masasının benimkiyle aynı ofiste olduğu bu düzen bana ilk verildiğinde bundan nefret etmişim.

Ama aslında, bu sadece bu kızı bırakana kadar sinir etme planlarımı besliyor.

"Ne içtiğimi nereden biliyorsun?" diye soruyor, gözlerini dikmiş bakarken. "Ben aptal değilim. Dikkat ederim."

"Tanrım, bana kafayı takmış gibisin," diyor nefesinin altında ve ben de güvenli olduğunu ilan etmeden önce temkinli bir yudum almasını izlerken bunu duymazdan geliyorum.

"Harika bir gün geçirmeye hazır mısınız? Dün gece sabah ilk iş olarak üzerinde çalışman için bazı dosyalar gönderdim. Onları mümkün olan en kısa sürede bana ulaştırabilirsen harika olur." Durdu ve bana baktı.

"Neden bu kadar neşelisin?" diye soruyor, sözlerinde ihtiyat var.

"Oh, bilirsin işte. Güneş parlıyor, bugün görüşmemiz gereken yeni bir müşterimiz var ve baban ben işe gitmeden önce beni yedi."

Yüzü yeşile dönüyor ve taze bir galibiyetin çiçekleri göğsümü dolduruyor. "Hayatta bazen gerçekten küçük şeyler vardır, biliyor musun?"

OTUZ İKİ

4 TEMMUZ SALI CAMI

Havai fişek gösterisi mi yapıyorsunuz?

Havai fişekler tam 10:30'da atılacak.

Çünkü kalbimi güm güm attırıyorsun.

Bu gece geliyor musun?

Bir süreliğine, evet.

Seni görmek için sabırsızlanıyorum.

Dört Temmuz partisi ... şey ... her şey olacak. Eğer bir şekilde sorunsuz geçmesini sağlayabilirsem tabii.

Neyse ki, öğrendiğime göre etkinlik çalışanları, aklıma gelen her fikri kusursuz bir şekilde hayata geçirme konusunda inanılmaz derecede becerikliler; bu nedenle Abbie bana Damien'la birlikte partiye katılacaklarını söylediğinde, her şey hakkında stres yapmadan onunla biraz zaman geçirebileceğimi biliyordum.

Ayrıca ağ kurmak için bir fırsatım daha olacaktı.

Ve muhtemelen en önemlisi, ikizlere ve Olivia'ya göz kulak olun.

Damien, Abbie ve ben kaçınılmaz olarak dedikodu yaparken vakit geçirebileceği biri olması için Zach'i partiye davet etmemde ısrar etti, bu yüzden şu anda Abbie, Damien ve Zach ile birlikte gecenin erken saatlerinde, herhangi bir etkinliğin gerçek kaosu başlamadan önce duruyorum.

Aynı zamanda Olivia ve ikizlerin yanımdan geçtiği, Zach'in kolunu belime doladığı ve Abbie'nin bana Kat'in

en son terk ettiği erkek arkadaşı. Staceigh gözlerimi yakaladı, olduğu yerde durdu, kız kardeşı fark etmedi ve onun arkasına doğru yürüdü.

"Ow!" Laceigh bağıyor.

"Tanrım, Laceigh, bir insan olarak bile işlevini yerine getiremiyorsun," diye fısıldıyor kız kardeşı, yakında üvey annesi olacak kıza dönmeden önce nefesinin altından. "Olivia, bu senin baban değil mi?"

Sesinin şirret ve sinirli bir halden siren gibi ve boğuk bir hale dönüşmesi çok ilginç.

Tanrım, lütfen bana öyle olmadığını söyle- "Öyle," diyor Olivia, çenesi gergin.

Ama ben bile Staceigh'in erkeğime ve yakında üvey kız kardeşı olacak babasına yaklaşıp elini bana sarılmayan kolunun omzuna koyarak gözlerini ona diktiğinde sergileyeceği küstah özgüvene hazırlıklı değildim.

Varlığını kabul etme zahmetine bile girmiyor.

"Senin hakkında çok şey duydum, Zach," diyor, sesi çenemin düşmesine ve gözlerimin açılmasına neden olan bir tonda. Abbie'nin yüzü de benimkinden pek farklı değil, şaşkınlık ve kuşku yüzüne yansımış.

Zach önce eline, sonra ona, sonra kızına ve en sonunda da bana bakıyor.

Onun bu bariz hareketiyle çenem neredeyse yere düşecek olmasına rağmen dudaklarımın bükülmesine karşı koyamıyorum.

"Tanıştığımıza memnun oldum. . ."

Onun kim olduğunu biliyor ama oyunu oynuyor.

Bu beni ona ufacık, minicik bir miktar aşık ediyor ve Abbie'nin gülümsemesi büyüyor. Damien'a baktığımda, o da benim hissettiğim kadar eğlenmiş görünüyor.

Çünkü bu gerçek hayat olamaz, değil mi? "Staceigh," diyor.

"Ve ben Laceigh. E-I-G-" diye başlarken ikizi sözünü keser.

Kapalı.

"Tanrım, Lace, kes şunu. Bu saçmalıkla tam bir aptalsın. Hiç kimse lanet adını nasıl heceleyeceğini bilmesi gerekiyor." Evet.

Görünüşe göre, gözünü bir ödüle dikmişken kimse Staceigh'in ısırtısından kurtulamıyor.

Zach'e "Bir şeyler içmeliyiz," diyor ve bir kez daha sözlerinden rahatsız olmuyorum. Daha çok etkilendim - bu kadar bariz olmak için çok fazla ego gerekir.

"Pardon?" Zach soruyor ve kafasının gerçekten karışmış olması çok sevimli.

Ama kızın eli hâlâ adamın kolunda ve kız hâlâ adama çok yakın ve ben gerçekten içimdeki psikopati daha fazla dizginleyemiyorum. Her geçen an daha az komik oluyor.

Gözümün ucuyla Abbie gözlerini kapatıyor, başını sallıyor ve derin bir nefes alıyor, çılgınca bir şey yapmak üzere olduğumu biliyor.

"609-295-1555," diyorum ve bunu yaparken eğilip Staceigh'e bakıyorum. Yüzünde oluşan şaşkınlığı izliyorum - Tanrı korusun, bir çizgi bırakabilecek kadar kaşlarını çatacak kadar değil, ama lanet olasıca kaybolduğunu anlamama yetecek kadar.

"Ne?" diye soruyor, normal sesi olduğunu anlamaya başladığım şirret ve mızımız bir sesle.

Boğucu ses erkekler içindir.

Sinsi ses, kendini kanıtlamaya ya da bir tür kavgayı kazanmaya çalıştığı zaman çıkar.

Aslında doğal olarak böyle konuşuyor.

Ama onun aptal, şirret suratına odaklanmış olsam da Olivia'nın boynunun şaşkınlıkla geriye doğru gidişini kaçırmıyorum.

O, elbette, bu rakam dizisini biliyor.

"Bu onun numarası," diyorum ona bakarak. "609-295-1555. Onu istiyorsan, ateş et." Staceigh'in çenesi biraz düştü. "Eğer seni kabul ederse, o senindir. Bana ne?" Soruyorum, sonra da olan biten umurunda değilmiş gibi tırnaklarına bakıyorum. Zach'in bu daha genç ve zengin kızın teklifini kabul edip etmeyeceğiyle inanılmaz derecede ilgilendiğimi kendim bir yana, kimseye itiraf etmeyi reddediyorum.

"Bana erkek arkadaşının numarasını mı veriyorsun?"

"Tatlım, bunu anlamadığımı biliyorum çünkü senin dünyanda her şey kimin daha büyük bir kaltak olabileceğine dair lanet bir yarışmaya dönüşmüş durumda, ama eğer bir erkek kolumdaysa, gözü sadece ve sadece benim üzerimdedir. Küçük bir şey istiyor, kıcı yok ve daha da az beyin hücrelerine sahip olabilecekken .

. ." Manikürlü elimi vücudumda gezdirerek devam etmeden önce üst bedenimi hafifçe geriye yatırıyorum. "... bu mu? Bırak onu."

Cevap vermiyor ama Zach'in onun ulaşamayacağı şekilde geri çekilip dudaklarını dişlerinin arasında yuvarlamasını kaçırmıyorum.

"Senin için yazmamı ister misin?" diye sordum. "Ya da sana mesaj atabilirim?" Cevap vermeden önce gözlerini kırpıştırmaya devam ediyor.

"Ne?"

"Onun numarası, Stace. Numarasını senin için yazacak," diyor La-ceigh, ruhu şad olsun.

"Ne dediğini anlıyorum. Ben geri zekâlı değilim." Başımı eğip, "*Öyle değil misin?*" der gibi baktığımda uzun bir vuruş daha geçiyor, sonra gözlerini devirip, kız kardeşi arkasından yaklaşarak uzaklaşıyor.

Olivia ikizleri takip etmeden önce parmaklarını sallayarak sessizce, "Görüşürüz baba," diyor.

İşte o zaman Abbie sonunda bir kahkaha atar.

"Aman Tanrım, yüzünü gördün mü?" Zack kalın kolunu karnıma dolayarak beni kendine doğru çekerken gülümseyerek anın tadını çıkarıyorum.

"Demek numaramı ezberledin, öyle mi?" Dudakları kulağımın hemen altına doğru hareket ediyor.

"I . . . Yani . . . I-" Onun bu gerçeği bildiği düşüncesi panik yaratmaya başlar.

"201-555-7656," diye fısıldıyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Nefesinin enseme değmesinden ya da sıcak bedeninin benimkine değmesinden ya da başparmağının karnımın üzerinde gezinip orada ısı oluşturmamasından dolayı değil.

Hayır, çünkü az önce telefon numaramı söyledi.

"Bana mesaj atar atmaz ezberledim," diye fısıldıyor sadece benim kulağıma.

"Neden?" Sormamam gerektiği halde soruyorum.

Bu gibi sorular genellikle karşılık gerektirir ve ben bu soruya cevap vermek istemiyorum.

Ama o sadece benim kulaklarım için sessiz ve alçak sesle konuştuğunda, mecbur kalırsam üzerimden geçecek potansiyel kızarmaya değer.

"Önemli görünüyordu."

Telefon numaram önemli görünüyordu.

Ve son on yılda zihinsel ve duygusal olarak nerede olduğumun bir kanıtıdır, bir yetişkinin on tane ezberlemesi.

Cep telefonlarının ve kayıtlı kişilerin olduğu bir zamanda sayılar beni çok derinden etkiliyor.

Çünkü bunun asıl anlamı benim önemli göründüğümü düşünmesi.

Ve *bu* benim için bir şey ifade ediyor.

OTUZ ÜÇ

ZACH

Cami'nin Damien olarak tanıttığı adam "Ele avuca sığmaz biri mi?" diye soruyor, kız arkadaşı birkaç metre ötede benim kızla heyecanla sohbet ediyor. Cami'nin bu yönünü hiç görmemiştim, sarhoş olduğu o ilk gece dışında ve onu benden başka birine karşı açık görmek güzel.

Hala bunu kabul etmeyi reddediyor, birlikte olduğumuzda kendini bile içine kapanık buz kraliçesi olduğuna ikna ediyor.

Sorun değil.

Benimle vakit geçirmeye devam ederse, ona istediği kraliçe gibi davranacağım.

Sorusunu düşündükten sonra, "Öyle olduğunu sanıyor," diye cevap veriyorum. Cami bana adamın inanılmaz derecede korumacı olduğunu söylemişti, bu yüzden başını geriye atıp derin bir kahkaha attığında şaşırdım. Cami'yi övmekten başka bir şey yapmamı kendi kız arkadaşına karşı bir tür hakaret olarak görme ihtimalinin yarı yarıya olduğunu düşünmüştüm.

"Kulağa doğru geliyor. Abigail'le ilk çıkmaya başladığımızda sana onların küçük planlarından bahsetti mi?" Gülümsedim.

"Eski sevgilisinin havalandırma deliklerindeki parıltılar mı?"

"Bu üçü lanet olası dahi ve psikopat. Abbie tatlı biri ama dürüst bir çizgisi var. Cami de kendininkini saklamıyor ama onun cazibesi de bu zaten, anlıyor musun?" Başımı sallıyorum çünkü biliyorum. Cami'nin oyun oynamaması, müşteriler dışında kimseden kim olduğunu saklamaması ondan bu kadar hoşlanmamın nedenlerinden biri.

Adada büyüdüm ve burada yaz geldiğinde iki grup insan oluyor. Yerli halk ve turistlerin gelip burayı yönettiklerini düşündükleri ama başarılı olmak için misafirperver bir yüz sergilemeleri gerektiği için tükenmiş ve hayal kırıklığına uğramış olanlar.

ceed. Bir de turistler var, hepsi de herhangi bir nedenle bir tür oyun oynuyorlar -iş ya da sosyal basamakları tırmanmak ya da elde etmeye çalıştıkları her neyse.

Elbette Cami müşterilerine iyi davranıyor ama o her zaman Cami'ydi.

Peki ya bu? Ben buna aşık oluyorum.

"Evet, biliyorum," diyorum ve Damien aklımdan geçen konuşmayı anlamış gibi gülümsüyor.

"Sana söyleyeyim, dikkat etmen gereken kişi Kat," diyor ve bir bardak koyu renkli sıvıyı dudaklarına götürüyor ve bu beni şok ediyor.

"Kat?"

"Evet. Kızlar onun pamuk gibi tatlı olduğunu düşünüyor ve öyle de, ama ben bunu görebiliyorum. Kendi küçük psikopatı yüzeyin altında mayalanıyor ve birinin onu patlatacak kadar sıkmesini bekliyor." Gözlerimi ona dikiyorum. Cami bana üçü arasında Kat'ın tatlı olan, hiçbir tehlike işareti taşımayan, insanları memnun eden kişi olduğunu söylemişti.

"İlginç."

"Göreceksiniz," diyor. "Üçü bir arada olduğunda daha belirgin oluyor. Bu ikisi bu konuda yüksek sesle konuşuyor. Dikkat etmeniz gerekenler sessiz olanlardır."

"Yeterince makul," diyorum, kızımın da bu kalıba uyduğunu bilerek. İçimi çekiyorum, sonra bir elimi kırpılmış saçlarımda gezdiriyorum, Cami'nin Abbie'ye fısıldamasına bakıyorum ve ikisinin de anında gülmeye başlamasını izliyorum. "Umarım görme şansım olur," diyorum neredeyse partinin gürültüsünden duyulmayacak kadar sessiz bir şekilde, ama belli ki Damien bunu kaçırmamış.

"Bunu mahvetme, mahvedeceksin," diyor ve bana bir adım daha yaklaşıyor, konuşmamızın aramızda kalması için başını bana doğru eğiyor. "İyi bir nedenden dolayı içine kapandı, üniversitedeyken bir pislik yüzünden. Yaklaşık sekiz aydır Abbie ile birlikteyim ve kızlar yakınlar, bu yüzden Cami ile çok zaman geçiriyorum. İyi biri, iyi niyetli. Kızları için en iyisini istiyor. İçlerinde en büyük kalbe sahip olan o, gerçekten ve bu çok şey ifade ediyor. Abbie'nin bir süre önce ayağını ağzına sokmasını atlatması biraz zaman aldı ama ben atlatamadım." Şaşırmış bir halde ona b a k t ı m . Anladığım kadarıyla Cami, eski sevgilisinden intikam almak için Abbie'yi Damien'ın zararına bazı planlar yapmaya itmiş.

Damien'in yerinde olsaydım, sanırım bunu atlatmam biraz zaman alırdı.

"Anlıyorum. Onu bir şekilde anlıyorum. O iyi, ama korkuyor. İncinmek istemiyor, sevdiği insanların incinmesini istemiyor.

incindim. Ama seni içeri aldığında?" Önce kızıma sonra bana bakıyor ve başını hafifçe sallıyor. "Oyun bitti. Artık içeridesin. Seni ölene kadar koruyacak."

Sözleri kafamda yarattığım Cami imgesiyle örtüşüyor - babasının ölümünden sonra annesinin içine kapanmasını izledikten sonra güvendiğini sandığı bir adam tarafından kandırılınca insanları içine almaktan korkan bir kadın.

Damien'ın sözleri mantıklı, kendimi ona kanıtlamaya çalışırken yaz boyunca sık sık tekrarlayacağım bir tavsiye. Bana bir şans vermesi için onu ikna etmeye çalışırken.

Hâlâ bunun eğlenceli bir yaz kaçamağı olduğunu, İşçi Bayramı geldiğinde şehre ya da başka bir yere döneceğini ve yeni hayatına bensiz başlayacağını düşünüyor.

Çok çalışmam gerekecek.

Benim için sorun değil.

Ben sabırlı bir adamım.

OTUZ DÖRT

CAMI

Abbie, Damien ve Zach ile fazla zaman geçiremeden mutfaktaki yangını söndürmek için oradan uzaklaştırılıyorum ve sonra da işleri tekrar tekrar kontrol etmek için oradan oraya çağrılıyorum.

Tüm zaman boyunca havada yürüyordum, tamamen kendi alanımdaydım.

İnsanların amaçlarını bulduklarını, her zaman yapmaları gereken bir şeyi bulduklarını ve bunun nasıl kolay hale geldiğini duydum. Görünüşe göre bu benim için de nihayet gerçekleşmeye başladı, artık on altı yaşımı geride bıraktım ve daha yüksek profilli etkinlikler üzerinde çalışıyorum.

Ve geliyorum.

Ta ki Abbie'yle tuvalete gidip en iyi arkadaşımınla küçük bir an bile olsa vakit geçirmeye ve tabii ki gece boyunca kaçınılmaz olarak biriktirdiği dedikoduları almaya çalışana kadar.

Hayat hilesi: kulak misafiri olmayı seven bir arkadaş edinin. Bunu çalıştığınız bir etkinlikte yaparsa bonus, böylece gece bitmeden insanların ne düşündüğünü öğrenebilirsiniz.

Banyo kapısından içeri girerken, "Herkes çok etkilendi Cami," diyor.

"Eminim sadece sarhoşlardır."

Geniş banyoya girdiğimizde Abbie gözlerini deviriyor ve başını sallıyor. Girişte lavaboların ve büyük aynaların olduğu bir tuvalet var ve ben ayakta durup banyo görevlisine danışırken Abbie'nin koşarak gittiği kabinlere giden küçük bir bölme var.

"Hey, Sonja. Burada nasılsın?" Yaşlı kadın cevap vermeden önce yüzünde nazik bir gülümseme belirliyor.

"Gayet iyi, Cami."

"Cici gelip sana bu geceki programını verdi mi?" Ben sordum. Cici'yi Beach Club'dan çaldım ve Jefferson isteğimi onayladıktan sonra onu etkinlikler sırasında asistanım yaptım. Asıl görevi, etkinliklerde çalışan tüm çalışanların birincil irtibat kişisi olmak.

"Evet ve Val yarım saat önce molam için beni rahatlattı. Daha yeni döndüm."

"Tamam, mükemmel. Burada bir şeye ihtiyacın var mı? Daha fazla malzeme, yiyecek ya da içecek?"

"Ben iyiyim Cami. Bunu uzun zamandır yapıyorum," diyor, gülümsemesinde bir parça mizah var, sanki beni eğlenceli buluyormuş gibi.

"Sandalyeye ne dersin? Burada bütün gün ayaktasın!" "Söz veriyorum, ben iyiyim Cami."

"Bu onun işi, değil mi?" diye soruyor alçak, şirret bir ses, kasıtlı olarak duyabileceğim kadar yüksek ama duyulmaması gerekiyormuş gibi davranabileceği kadar da sessiz.

Staceigh.

Görünüşe göre ekibi de. Kız kardeşi Olivia ve Sürtük Sürüsü, Kraliçe Arı'nın peşinden gidiyor.

"Özür dilerim, bir şey mi dedin Staceigh?" Yüzümü ona dönerek yüksek sesle sordum.

"Oh, ben mi? Hayır, ben bir şey söylemedim. Duyma yetini kaybediyor olmalısın Cami. Oldukça yaşlısın." Gülümsemesi sinsice ve küçük arkadaşları onun şakasına gerçekten komikmiş gibi kıkırdıyor ve bir anlığına Staceigh St. George'a gerçekten acıyorum.

Hayatınızı, onları yıkacağınızdan korkmanın ya da onlara getireceğiniz sosyal statü için sizi kullanmak istemenin ötesinde sizi gerçekten seven tek bir kişi olmadan geçirdiğinizi hayal edin.

Başımı sallıyorum ve küçük empati anımın geçmesine izin veriyorum, Abbie'nin gözlerini devirmesini izliyorum. Kızların hepsi ayrı kabinlere gidiyor.

"Glenn'e sana bir sandalye getirmesini söyleyeceğim, tamam mı?" Onlar gittikten sonra söylüyorum ve gereksizmiş gibi başını sallasa da Sonja gülümsüyor ve makyajımı kontrol etmek için aynaya gidip yeni bir kat kırmızı ruj sürmeden önce bana teşekkür ediyor.

Olivia yanıma geliyor, ellerini yıkamak için hareket ediyor ama yine de aynadan bana bakıyor.

"Partiden nasıl keyif alıyorsun Olivia?" Ağzımı fazla oynatmamaya dikkat ederek soruyorum.

Hemen yanıt vermiyor, dudaklarımı birbirine sürtmemi, rujumun kapağını kapatmamı ve bizden önce küçük çantama geri koymamı izliyor-

Tırnağımla kenarı düzelttim.

"Bu gölge seni fahişe gibi gösteriyor," diyor sonunda, aynada bana bakmaya devam ederek.

Hınzır, şirret bir gülümsemem var ve o da bu hayatın içinde ve bu insanlarla büyüdüğü için bunun ne tür bir gülümseme olduğunu biliyor. Nazik ve tatlı görünen ama altında zehir olan bir gülümseme.

Çizgilere neden olmadan gülümsemenin en iyi yolundan Tyra Banks'in imzası haline gelen gülümsemeye kadar aynada pek çok bakış pratiği yaptım, ama bu? Hiç pratik yapmama gerek kalmadı.

Sanırım bu yetenekle doğmuşum.

"Bana gerçekten iyi davranmalısın Olivia. Asla bilemezsin, bir gün senin yeni üvey annen olabilirim."

Cevabım karşısında kekeleyip ve ben aynaya bakıp gülümsemeye devam ediyorum. "Tanrım, tam bir sürtüksün, değil mi?" diye soruyor, kelimeleri alçak sesle.

"Birini tanımak için biri gerekir, bebeğim," diyorum, ama sözleri nefesini bana doğru gönderiyor ve inanılmaz derecede güçlü likör kokusu onu takip ediyor. O zaman bacaklarındaki sallantıyı fark ediyorum, çünkü doğruluyor ve ellerini kurulamak için bir havluya uzanıyor.

Sikeyim.

"Olivia, sarhoş musun?"

"Ne yapacaksın, beni babama mı ispiyonlayacaksın?" diye soruyor ve onaylanıyor.

Olivia zil zurna sarhoş.

"Olivia, neden yapmıyoruz?" diyorum, duraksıyorum, bir bahane bulmaya çalışıyorum çünkü şımarık bir velet olsa bile, daha iyi bir kelime bulamıyorum, o benim çalışanım ve erkek arkadaşımın Tabii. Erkek arkadaşımın kızı ve patronumun torunu.

Burada inkar edemeyeceğim bir sorumluluk seviyesi var.

"Neden seni odama götürüp ayılmana yardım etmiyorum?"

"Sarhoş değilim, Cami. Tanrım." Ama bunu söylerken gözleri puslu ve kapalı. "Sadece iki, üç kadeh içtim."

"Ne yedin Olivia?" Şimdi daha da gerginleşerek soruyorum. Sonja da endişeyle bize bakıyor ama Olivia onu geçip hızla çıkışa doğru ilerliyor. Korkunç bir şey olmadan önce onu takip etmekten başka seçeneğim yok.

"Hey, Sonja, lütfen arkadaşım Abbie'ye kaçmak zorunda olduğumu söyler misin?" Omzumun üzerinden soruyorum ama yanıtını alamadan banyodan çıkmaya devam ediyorum.

"Olivia!" Onu dışarı kadar takip ettim. "Olivia!"

"Tanrım, neden bana bu kadar takıntılısın?" diye sorarak uzaklaşıyor, ben de tanıdığım birkaç kadına garip bir şekilde gülümseyerek olay çıkmasını önlemeye çalışıyorum ama Olivia'yı takip etmeye devam ediyorum. Sonunda ona yetiştim, bileğini tuttum ve onu bir koridora çektim.

"Olivia, sen sarhoşsun."

"Ve?"

"Ve sen de benim stajyerim olarak Beach Club etkinliğindesin ve büyük baban da ... bir yerlerde."

"Sana ne ki?"

"Bak. Benim büyük bir hayranım olmadığını biliyorum ve aramızda bazı ... garip-"

"Babamı beceriyorsun."

"Tanrı aşkına Olivia, o bir yetişkin. Ve sen de öylesin! Kes şunu. Şımarık bir çocuk gibi konuşuyorsun." Bu onu susturdu ve acaba Zach'ten başka biri onunla sert bir şekilde konuşuyor mu yoksa hayatını ikizler gibi hiç hayır denmeden mi geçirdi diye merak ediyorum. "Güvenini erkenden kazanmak istiyorsun. Bunu yapmanın en iyi yolu kendinizi kanıtlamaktır. Bir partide sarhoş olmak bunun yolu değil-"

Bir yerlerde yanlış bir şey söyledim ya da belki de hiç doğru yöne gitmiyordum, ama her iki durumda da elini elimden çekti.

"Hiçbir şey bilmiyorsun. Tek bildiğin, bunların hepsinin planımın bir parçası olduğu. Benimle arkadaş olmaya çalışmayı bırak Cami. Git işini yap ya da her neyse."

Ve sonra topuklarının üzerinde biraz sallanarak, yaklaşırken yüzlerinde şaşırtıcı derecede nazik bir ifade olan ikizlere doğru ilerliyor.

Belki de bunca zamandır hem ikizleri hem de Olivia'yı yanlış okuyordum.

Belki de arkadaşlardır ve Olivia onlardan rahatsız olmuyordur.

Belki de Olivia gerçekten hiçbir şeyi ya da kimseyi umursamayan şımarık bir velettir.

Ne yazık ki daha fazla düşünecek ya da bir kez daha devreye girmeye çalışacak vaktim yok çünkü tam o sırada etkinlikte çalışan bir çalışan yanıma geliyor ve ben de başka bir yangını söndürmeye gidiyorum.

OTUZ BEŞ

CAMI

"Konuşmamız gerek," diyor Abbie otuz dakika geçmeden arkamdan gelirken. "*Konuşmamız gerek*," diye tekrarlıyor daha ciddi bir tonda, sonra yürümeye başlıyor, eli bileğimde, onu takip etmekten başka seçeneğim yok, ve küçük, boş bir odaya çıktığını bildiğim bir kapıya doğru ilerliyor.

"Abbie, neler oluyor?" Kapı arkamızdan kapanıyor ve elim ışığa uzanıyor, o konuşmadan önce ikimiz de biraz göz kırptırıyoruz.

"Gidip Olivia'ya yardım etmelisin."

"Ne?"

"Olivia'ya yardım etmelisin. Onu sikip atmadan önce kurtarmalısın."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Olivia? Senin erkek arkadaşının Kızın mı?
Kızım. tamamen sarhoş."

"Biliyorum. Onunla banyoda konuştum ve peşinden dışarı çıktım ve onunla mantıklı bir şekilde konuşmaya çalıştım. Bunu istemedi."

"O zaman onu zorlamalısın. Canını yakacak." "Abbie, dünyadaki herkese karşı bir zaafın olduğunu biliyorum.

Dünya, ama-"

"O sürtükler o n u sarhoş edip aşağılamaya çalışıyorlar."

İçinde bulunduğumuz küçük süpürge dolabını sessizlik kaplıyor ve Abbie kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"Ne?"

"Onları banyoda duydum."

"Daha fazla bilgiye ihtiyacım var, Abbie." Sinir bozucuymuşum gibi iç geçiriyor ve tüm detayları anlatması için ona zaman ayırdığıma inanmıyor.

"Banyodaydım, gittiğinizi duydum ve sizi takip edecektim ama sonra o sürtüklerin Olivia hakkında konuştuklarını duydum."

"Ve?"

"Onu sarhoş ediyorlar. Görünüşe göre, kız bir barda büyümüş olmasına rağmen fazla içki içmiyor. Zavallı şey hafif sıklet ve anladığım kadarıyla sınırlarını bilmiyor." Nasıl davrandığını görünce bu mantıklı geliyor. "İyi davranıyorlar, kızı sarhoş ediyorlar ve sonra da onu aşağılamak istiyorlar."

"Nasıl?"

"Tam olarak emin değilim ama en şirret olanının büyükbabanın ve annenin görmesini sağlayacaklarını söylediğini duydum."

"Jefferson?"

"Sanırım. Güven kazanmasıyla ilgili bir şey mi?"

Hay sikeyim.

Olivia'nın hikâyesinin bu kısmını Abbie'ye anlatmamıştım. Bana düşmez diye düşündüm. Ama eğer ikizler biliyorsa . . .

"Siktir." Düşüncelerimi toparlamaya çalışırken parmaklarım şakaklarımda geziniyor.

"Evet. Dediğim gibi, onu kurtarmalısın. Başka kimse kurtaramaz. Onu yakala ve başını belaya sokamayacağı bir odaya götür. Bırak ayılsın."

"Abbie, sarhoş bir kızı zorla odaya sokamam."

"Normalde aynı fikirde olurum ama bu durumda? Mecbursun Cami." Tavana bakarak bir inilti çıkardım. Neden bu Allah'ın belası kulüpteki her ay bir felaketmiş gibi geliyor?

"Bana inanmayacak. Benden nefret ediyor, Abbie. Parti gecesi için ondan intikam almak amacıyla Zach'i becerdiğimi düşünüyor." Abbie gözlerini deviriyor.

"Tanrım, cidden mi? Buradaki herkes gerçekten bu kadar kendini beğenmiş mi?" Cevap vermiyorum ama vermek zorunda da değilim. Her şey ortada. Olivia'yı bu karmaşadan nasıl çıkaracağımı düşünürken bir an geçiyor.

"Zach'i bu işe bulaştırmak istemiyorum. O . . . Onun kendisini nasıl gördüğüne değer veriyor. Bence sarhoş olduğunu öğrenirse onu saçından sürükleyerek dışarı çıkarır ve utanır, bu da ilişkilerini etkiler."

Abbie bana bakarken uzun bir süre geçiyor ve bu süre boyunca gülümsüyor.

Neden gülümsüyor?

"O senin için iyi, biliyorsun."

"Ne?"

"Zach. O senin için iyi."

"Abbie, şimdi zamanı değil-"

"Biliyorum. Sadece ondan hoşlandığının kayıtlara geçmesini istiyorum. Bir ay önce, şartlar ne olursa olsun sana karşı tam bir sürtük gibi davranan bir kızı korumaya çalışmazdın. Ama şimdi Zach'le birliktesin ve ..

." Sesi kesiliyor ama sözünü bitirmesine gerek yok. Nereye gittiğini biliyorum.

"Zach'le birlikte değilim-"

"Anlambilim tartışması yapacak zaman yok, Cam. Kurtarmamız gereken bir itibarımız ve kurmamız gereken bir müttefikimiz var."

"Bir müttefik mi?" Süpürge dolabından çıkarken onu takip ederken soruyorum, topukları mermer üzerinde bir amaç uğruna tıkırdıyor.

"Bu kaltakların aşağı inmesi gerekiyor ve bence bunu yapmanın en iyi yolu o olabilir."

Ve bu gece alevler içinde geçecek olsa da, gülümsemeden edemiyorum çünkü küçük bir intikam görevindeki Abigail Keller her şekilde ve sonsuza dek onun en sevdiğim versiyonu olacak.

OTUZ ALTI

CAMI

Bacakları olmayan bir ineğe ne denir?

Ne?

Kıyma.

Bu işte gerçekten kötüsün.

Biliyorum. Darbeyi yumuşatmak istedim. Bunu son dakikada yapmaktan nefret ediyorum ama Liv, Abbie ve ben Abbie'nin odasında son dakika kızlar gecesi yapıyoruz!

Kızlar gecesi mi?

Bilirsiniz, iş, içki, abur cubur ve dedikoduyla geçen bir gecenin yorgunluğunu atmak.

Kızımla mı?

Asistanım ve en iyi arkadaşım Bay Anderson'la birlikte.

Benden nefret mi ediyorsun? Geceyi senin evinde geçirmeyi planladığımızı biliyorum.

Haftalardır sana gerçek ve iyi bir arkadaş olmamıştım endişe ettiğimi söylediğim kızımla vakit geçirdiğin için senden nefret edeceğimi mi sanıyorsun?

Planlarımız vardı.

Planlar değişti. Livi ile iyi eğlenceler bebeğim.

Seni
özleyeceğim.

Yarın saatlerce amını yiyerek bunu telafi edeceğim.

Çarşamba, 5 Temmuz

Olivia, Damien'ın Beach Club'daki dairesinin dev yatağında uyanıyor ve bu bana Kat, Abbie ve benim daha iki ay önce aynı yatakta akşamdan kalma halimizi hatırlatıyor.

Ancak Olivia uyandığında, geçen seferki gibi yanında akşamdan kalma değilim. Onun yerine, eşofmanlarımla aşk koltuğunda oturmuş, onun yaşam alanına dönmesini bekliyorum.

Hastalanmasından ya da yabancı bir yatakta tek başına uyanıp çıldırmasından endişe ederek bütün gece burada uyanık kaldım. Abbie ve ben Olivia'nın yanına vardığımızda, bir saat öncesine göre daha da kötü durumdaydı ve ikizlerin bunu durdurmak için hiçbir şey yapmayı planlamadıkları açıktı.

Olivia'yı çalmak ve onu güvende tutmak Zach'i de ektiğim anlamına geliyordu. Başlangıçta planladığımız gibi etkinlikten sonra onunla Fishery'de buluşmak yerine, onunla bağ kurduğumu ve eğlenceli bir küçük kızlar gecesi geçirdiğimi söyleyerek yalan söylemek zorunda kaldım.

Sonunda onunla konuştuğumda bir sürü açıklama yapmam gerekecek mi? Evet, muhtemelen.

Olivia yalana devam etmemeye karar verirse tamamen yakalanacak mıyım? Kesinlikle.

Ama o berraklık anında bana babasının kendisi hakkında farklı düşünmesini istemediğini söylediğinde onu duydum.

Zach bana Olivia'nın Sürtük Sürüsü'nün yanında dönüştüğü kişiden ne kadar nefret ettiğini ve yıllar içinde bunun ilişkilerine nasıl zarar verdiğini anlatırken onu duydum.

Bana oyunu ikizlerin ona bulaşmaması için oynadığını söylediğinde onu duydum, böylece annesi evlenip gün batımına doğru gidebilir ve Olivia'yı yalnız bırakabilirdi.

Ve dün gece sarhoşken bana sevgilisine söylemememi söylediğinde onu duydum.

Bu yüzden geceyi ayık bir şekilde, panik, adrenalin ve entrikalarla geçirdim ve Olivia'nın uykusunda dönüp durmasını izledim. Ama

Sonunda, yüksek sesle inlerken uyanmış gibi görünüyor.

"Tanrım," diye mırıldanıyor nefesinin altında, gözleri hâlâ kapalı ama başı tavana doğru eğik.

"Sen iyi misin?" Diye sordum ve anında gözleri açıldı. "Kahretsin, seni korkutmak istememiştim."

"Ne oluyor lan?" diye soruyor, yavaşça oturarak. "Burada ne işin var?"

"Arkadaşım Abbie'nin odası." "Ne?"

"Aslında teknik olarak Damien'in odası ama o *benim olan senindir* zihniyetinde olduğu için Abbie'nin."

"Ne?"

"Merak etmeyin, gece benim odamda kaldılar. Burada saklanıp kendini aptal durumuna düşürmemeni sağladıkları için onlara küçük bir teşekkür notu göndermeni öneririm."

"Sen neden *bahsediyorsun*?" diye soruyor, sesi hâlâ kısık ve boğuk, sonunda ona aradığı cevabı veriyorum.

"Dün gece seni buraya, Damien'in odasına getirdim."

"Ne oluyor lan? *Neden* böyle bir şey *yaptın*?" diye soruyor ama sonra bir elini başının üzerine koyarak kendini tutmaya çalışıyor,

En azından dayanılmaz bir şekilde zonkladığına eminim. "Bana ne yaptın?" diye inliyor.

"Hasta mı olacaksın?" Olivia başını sallıyor, onun yerine yine beni suçluyor.

"Bana ne yaptın?"

"Seni kurtardım," diyorum kaşlarımı ona doğru kaldırarak. "Bir şey değil."

"Beni kaçırıp rastgele birinin evine getirdiğin için sana neden teşekkür edeyim?"

"Sık sık içer misin Liv?" diye soruyorum ve o da başını sallıyor. Sallama hızlı oluyor ve gözlerini sıkıca kapatıp hafifçe yeşile dönmesiyle sona eriyor. "Bunu iç," diyorum ve ona bir şişe elektrolitle ıslatılmış su uzatıyorum. Yavaşça yudumluyor ve sessizce oturuyoruz. Birkaç dakika sonra, ona iki ağrı kesici hap vermeden önce yüzündeki yeşilin bir kısmının gittiğini görmek beni memnun ediyor.

"İkizler seni dayanılmaz derecede sarhoş etmiş." "Ben-"

"Sana içki verdiler. Eminim düşündüğünden çok daha güçlüdürler. Saf şeker ve alkolden oluşuyorlardı." Gözleri

yaklaşır ve iç çeker.

"Üç kadeh içtim."

"*Hatırladığını.* Seninle banyoda konuştuğumda birkaç kadeh içmiştin-"

"O zaman bir sürtük gibi davranıyordun-"

"Ve *sen* zaten kelimeleri geveliyordun." Bunu biraz düşündü ve düşünceler zihninde dönüp durdu, sanki tartışmak, gerçeğin farklı bir versiyonunu anlatmak istiyordu ama yapamıyordu.

"Çok sık içki içmem," diyor sonunda, boyun eğerek.

"Bu mantıklı. Bu, içkinizi nasıl idare edeceğiniz konusunda neden hiçbir fikrinizin olmadığını açıklıyor."

"Bekle, peki buraya nasıl geldim?" Kendine gelmeye başlıyor, gözlerindeki acı azalıyor ve yeşil renk daha da donuklaşıyor.

"Seni buraya ben getirdim. Abbie ve ben getirdik."

"Neden? Büyük, şeytani planın nedir?" Gözleri kocaman oldu. "Kahretsin, babam. Babama söyledin, değil mi? Tanrım, sana inanamıyorum-"

"Baban sonunda kaynaştığımızı ve bir kızlar gecesi geçirdiğimizi düşünüyor." Olivia sustu. "Ona mesaj attım ve kadınlar tuvaletinde İsa'ya geldiğimizi ve Abbie'nin odasında eğlenceli bir gece geçirdiğimizi söyledim. Hayatta olduğunu teyit etmek için onu daha sonra araman gerekecek ve eğer istersen ona gerçeği anlatabilirsin. Seni durdurmayacağım." Gözleri bir şekilde daha da büyüdü. "Ama söylemek zorunda değilsin. Dudaklarım mühürlü."

Uzun uzun bakıyor ama ben cevabını bekliyorum.

"Anlamıyorum." İç çekiyorum.

"Seni takip etmek için ayrıldığımda Abbie hâlâ banyodaydı ve ikizlerin bir plan yaptıklarını duydum. Sana çok sert içecekler veriyorlarmış ve seni küçük düşürmeyi planlıyorlarmış."

"Ne? Ben-"

"Güveninizi biliyorlar." Sessizlik.

Sessizlik sağır edici. "Bu hiç mantıklı değil."

"Öyle değil mi?"

"Onlar ..." Bir duraksama ve dudağını ısıırıyor. "Daha iyi davrandılar." Başımı "*kırmızı bayrak, bebeğim*" der gibi eğiyorum. "Ben ciddiylim. Sanki üvey kardeş olmamız konusunda akılları başlarına geldi ve daha nazik davrandılar."

"Olivia . . ."

"Bak, senden nefret ediyorlar diye benden de nefret etmek zorunda değiller." Kelimeleri ısırarak söylüyor ve başka bir dünyada olsaydım muhtemelen sinirlenirdim. Onun yerine, onun için üzülüyorum.

"Elbette nefret etmiyorlar. Senden nefret *etmek zorunda değiller* ama ediyorlar çünkü çok güzelsin ve istediğin zaman kibar oluyorsun, insanlar seni seviyor ve Staceigh'in üzerindeki spot ışıklarını alıyorsun."

Daha fazla sessizlik.

"Bunun bir tuzak olmadığını nereden bileceğim? Bana ulaşmaya çalışan sen misin?" Gözlerimi devirip iç geçiriyorum, bütün geceyi üzerinde geçirdiğim koltuğa doğru yürüyorum ve çılgılık atmamaya çalışıyorum.

"Tanrım, Olivia. Bak. Senden nefret ettiğimi düşündüğünü biliyorum. Etmiyorum. İkizlerle beni kandırmaya çalıştığın ve o dandik davetiyeyi verdiğin için mutlu muyum? Hayır. Üçünüzün geçen ayı beni perişan etmek için harcadığınız için mutlu muyum? Kesinlikle hayır. Ne zaman etrafımda olsam boktan bir tavır takındığınız için mutlu muyum? Kesinlikle hayır. Babanızla birlikte olduğumda, görünüşte hiçbir sebep yokken benden nefret ettiğiniz kadar onun da benden nefret etmesi için elinizden gelen her şeyi yaptığınız için mutlu muyum? Hayır. Ama *senden nefret etmiyorum*. İster inan ister inanma, sende kendimden çok şey görüyorum: bu önemsiz saçmalığın içinde sıkışıp kalmış ve kolay bir çıkış yolu olmayan bir kız. Sana bir hazırlık okuluna gittiğimi ve hayatta kalmak için oyunu oynamak zorunda olduğumu söyledim. Anlıyorum. Ama durduk yere neden şeytanın vücut bulmuş hali olduğumu düşündüğünü anlamıyorum."

Bir kez daha odayı sessizlik kaplar.

Sonunda iç çektim.

"Ama ihtiyacın olursa, Abbie'de bir kayıt var. İkizler birbirleriyle senin güvenin hakkında, seni sarhoş etmek hakkında, seni aşağılamak hakkında konuşuyorlar." Bununla birlikte gözleri büyüyor. "Kanıt ihtiyacın varsa, sana veririm."

Varlığını kabul etmek istemediğim küçük bir parçam üzülecek. Küçük bir parçam benim sözüme inanmayacağı için üzülecek, bu kanıt ihtiyaç duyacak, ama yine de Anlıyorum. Ben de kanıt isterdim.

O konuşmadan önce sonsuzluk gibi geliyor, gözlerinden ve yüzünden geçen düşünceleri ve duyguları yorgun bir şekilde izlediğim, cevabını beklediğim bir sonsuzluk.

Ama sonunda bunu yaptığında beni şaşırtıyor. "Durdurulmaları gerekiyor," diyor sessizce. "Durdurulmalı mı?"

"Bu şekilde yaşamaya devam edemezler. İstedikleri her şeyi elde eden sürtükler gibi. Jason yüzünden seni sevmiyorlar. Gerçekten öyle.

Ve onların saçmalıklarına kanmamanız ve herkesin aslında seni *seviyor* çünkü sen tam bir amcık değilsin."

"Ben de öyle düşünmüştüm." *Amcık olmama* kısmını tam olarak bilmiyordum ama gerisini biliyor muydum? O kadarını anladım.

"Geçen yaz Beach Club'ın ömür boyu üyesi olan birine o kadar kötü davrandılar ki Temmuz ayında ayrıldı. O zamandan beri ondan haber almadım ve eskiden oldukça düzenli konuşurduk." Sonra gözleri uzaklara dalıyor. "Cici eskiden benim en iyi arkadaşımdı. Adada birlikte büyüdük; babalarımız arkadaş. Buraya geldikleri ilk yaz onu ikizlerle tanıştırmıştım. Ben tek çocuğum ve kız kardeşim olması fikri heyecan vericiydi. Dördümüzün birlikte eğlenceli bir yaz geçirebileceğimizi düşündüm."

Gözleri pencereye kayarak durakladığında bir şey söylemiyorum. Onun yerine devam etmesini bekliyorum. "Bunu neden yaptıklarını bilmiyorum. İsteyebilecekleri her şeye sahipler. Sanırım bunun nedeni Staceigh'in kendisinden başka kimsenin ilgisini çekmeye tenezzül etmemesi. Birinci sınıftan sonraki yazdı." İç çekiyor ve orada *acı* var. "Annem bana iyi bir yaz geçirmeleri gerektiğini, eğer babalarının peşinden gitmesini engelleyecek bir şey olursa okul harcımı ödemeyeceğini söyledi." Ağzım açık kalıyor ve sonunda gözleri bana kayıyor. Dudaklarında hüzünlü bir gülümseme var. "Ne yapacağımı bilemedim. CiCi'ye gitmeye başladıklarında fazla seçeneğim yoktu. Ben de bir sürtük gibi davrandım ve onun peşinden gitmesinler diye önünü kestim." Omuz silkiyor ve tekrar pencereden dışarı bakıyor.

"Hayatını yaşamasına izin vermek yapılacak en doğru şey gibi görünüyordu. O

Buralı, misafirperverliği seviyor ve Beach Club'da çalışmanın üniversiteye gidebilmesinin tek yolu olduğunu biliyorum."

"Yani senin bir sürtük olduğunu düşünmesine izin verdin ve ikizler yüzünden ondan nefret mi ediyorsun?" Bir şey söylemiyor ama ben gerçeği biliyorum. "Ona söylemelisin, Olivia."

"Neden?" Başını tekrar bana çeviriyor, biraz önce olmayan bir sertlikle. "Bana boktan bir insan olduğumu söyleyebilsin diye mi? Öyle olduğumu biliyorum. Dört yılımı kendi hayatımı ön planda tutarak geçirdiğimi, kendimi güvende tutmak için ikizlerin insanları yıkmasına izin verdiğimi biliyorum. Tanrım, sana ne yaptıklarına bir bak. Ben hiç müdahale etmedim." Olivia başını sallıyor, dudaklarında küçük, hüzünlü bir gülümseme. "Hayır, böylesi daha iyi."

"Ciddi miydin? Onları durdurmak konusunda?" Birkaç dakika sonra ikimizin de düşüncelerimizde kaybolduğu sessizliği bozarak soruyorum.

"Evet." O da bunu demek istiyor. Bunu söyleyebilirim. Ayağa kalktım, ayağa kalkmasına yardım etmek için elimi uzattım.

"Tamam. Gel o zaman. Biraz tost ve biraz daha su içelim, sonra konuşabiliriz."

"Konuşmak mı?"

"Oh, Liv. Abbie ve benim gibi kadınlar mı? Biz bu tür şeylere izin vermeyiz." Yüzüme bir gülümseme yayılıyor ve vücudum adaya geldiğimden beri hissetmediğim bir neşe ve heyecanla doluyor.

"Ne?" Olivia ayaklarını yatağın kenarına doğru yavaşça hareket ettirdikten sonra ayağa kalkıyor. "Ne demek senin gibi kadınlar?"

"Birkaç ay önce, Abbie'nin eski sevgilisi onu terk etti. Pisliğin tekiydi. Sarhoş olduk, bir liste yaptık ve hayatını cehenneme çevirdik. Teneke kutulu emirler, havalandırma deliklerinde parıltılar, Abbie patronuyla yattı ve onu şirketin tatil partisine götürmeye zorladı ..." İç çekiyorum, o ayları sevgiyle anıyorum. "Muhteşemdi."

Abbie'nin bizi beklediği oturma odasına doğru gidiyoruz.

Bi

z. "Bu inanılmaz."

"Buzdağının görünen kısmı, dostum. Küçük intikamlar bizim şey," diyor Abbie gülümseyerek, pembe spor kıyafeti içinde kusursuz görünüyor, Damien'ın gönderdiği meyve ve simit tabağı önünde kahvesini yudumluyor.

"Tanrım, büyüdüğümde sizin gibi olmak istiyorum."

"Bizimle kal evlat, bunu başaracağız," diyorum, bir şişe şampanya patlatıp portakal suyunun üzerine döküyorum çünkü bu kan davasını daha büyük bir iyilik için askıya almak lanet olası bir kutlamayı hak ediyor.

OTUZ YEDİ

CAMI

"Yani hayatlarını cehenneme mi çevireceğiz?" Olivia, Abbie'nin kendine özgü güzel pembe el yazısıyla yazdığı listeye bakarak soruyor.

"Evet, ama incelikli bir şekilde. Onları mutsuz edecek ufak tefek şeyler, ama mesela gazetelere çıkacak kadar büyük şeyler değil."

"Ya da hapishane," diyorum Abbie'ye ters ters bakarak.

"Ya da hapishane," diye onaylıyor gözlerini devirerek.

"Harika mısınız yoksa kafayı mı yemişsiniz karar veremiyorum," diye fısıldıyor Olivia ve Abbie gülümsüyor.

"İkisi de, bebeğim. İkimiz de." Listeye tekrar bakmadan önce bardağımı en iyi arkadaşımınkiyle tokuşturmak için hareket ettiriyorum.

Abbie listeyi okurken, "Yani, elimizde temel bilgiler var ve bunların hiçbirini ikinizi de işaret etmemeli," diyor. Bu benim için önemliydi - Olivia ya da benim ikizlerden intikam almak için itibarımızı ya da işimizi riske atmamız için hiçbir neden yoktu.

"Eksik hissediyorum," diyor Olivia.

"Nasıl eksik?" Cevap vermeden önce bir kalp atışı bekler.

"Daha büyük bir şey yapmak istiyorum." Gözlerinde bir parıltı vardı ve en başta içgüdülerime güvenmenin ve onun iyi biri olabileceğini düşünmenin muhtemelen iyi bir fikir olduğuna karar verdim.

Aslında o çok havalı.

"Bayıldım. Aklında ne var?" Abbie soruyor.

"Durun, bunu bir düşünelim." Bu durumda rea- oğlunun sesi olmak garip.

"Onlar kaltak, Cami. Dört yıldır hayatımı cehenneme çevirdiler ve ben *bunu aştım.*"

"Evet, ama bunu yapmalarına neden izin verdiğini hatırlayalım." Olivia'ya sempatik gözlerle bakıyorum.

"Bu notu almadım. Neden *The Shining* ikizlerinin işkencelerine katlanıyoruz?" Olivia gülüyor ama cevap veren ben oluyorum.

"Olivia'nın bir vakfı var. Kendi halkla ilişkiler işini kurmak istiyor ama 30 yaşına gelene kadar tröstü açılmıyor. Annesi ona, eğer bir sorun çıkarmazsa, üniversiteden mezun olduktan sonraki sonbaharda vakfı alacağını söyledi." Melanie'nin bu taktiği daha önce nasıl kullandığını, oyunu oynamadığı takdirde okul harcını ödememekle tehdit ettiğini eklemeye gerek yok.

"Dur tahmin edeyim, bu sonbaharda."

"Ding, ding, ding. Kariyerini tehlikeye atmana izin vermeyeceğim, Olivia."

"Peki ya seninki?" diye karşı çıkıyor. "Annemin düğünü kariyerin için çok önemli olabilir."

"Ve hala da öyle olacak. İnce dediğimde, bunu kastediyoruz. Geride sıfır iz bırakan zihinsel savaş ücreti."

"Bu bizim uzmanlık alanımız."

"Tamam ama onları boktan arkadaşlarının önünde aptal durumuna düşürmek itibarlarını zedelemes. Büyük bir şey olmalı."

"Olivia-"

"Umurumda değil, gerçekten değil. Otuz yaşına geldiğimde güvenimi kazanacağım. O zamana kadar kendi yağımda kavrulacağım. Ben . . . Hibelere, kredilere, her şeye başvuracağım. Bu bokun gitmesine izin veremem. En kötü ihtimalle, birkaç yıl kurumsal bir halkla ilişkiler işinde çalışırım ve sermayem olduğunda kendi işimi kurarım."

"Ondan hoşlanıyorum," diyor Abbie gülümseyerek.

"Ben de," diyorum. "Ama neden şimdi? Neden bu?" Olivia iç geçiriyor.

"Bu bir doruk noktası. Gerçekten de onlara hadlerini bildirmeyi hayal etmediğimi mi sanıyorsun? Tanrım, Staceigh'in suratına bir yumruk atıp burun estetiğini mahvetmek için neler vermezdim-"

"Gerçek hayatta kimsenin böyle bir burnu olmadığını biliyordum," diyor Abbie nefes nefese ve ben de gülmekten kendimi alamıyorum.

"Ve eğer numaralarını *beni* mutsuz etmeye çeviriyorsa, muhtemelen sırada babam var." Yüksek sesle düşündüğüm bir şeyi söylediği için midem bulanıyor.

"Sence yapar mı?"

"Bunu bir teste tabi tutmak istemezdim." Bir süre geçti. "Ama evet. Bence yaparlardı. Muhtemelen işine karıştırlardı. Bu bir

kolay hedef, yaz aylarında müşteriler için turistlere ve Beach Club'a çok fazla güveniyor."

İç çektim. "Tamam. Haklısın. Ama dikkatli olmalıyız. Ne yaptığımızı bilmesini istemiyorum. Bizi bir araya getiren şey bu olsa bile bundan hoşlanmayacaktır." Olivia uzun bir süre bana baktı.

"Ondan gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi?" diye soruyor, sesi alçak.

"Evet, biliyorum." Cevap vermeden önce tereddüt etmiyorum ve Abbie'nin yüzündeki mutlu gülümsemeyi kaçırmıyorum. "Biliyorum zamanlama pek iyi değil ve muhtemelen bunu bilerek yapmışım gibi görünüyor ama yemin ederim ikinizin akraba olduğunu bilmiyordum. Bilseydim, muhtemelen Balıkçılık'tan hep birlikte kaçınırdım. Ondan hoşlanıyorum ve bu seni rahatsız ediyorsa özür dilerim, ama ilişkimizi bitirmek istemediği sürece onunla görüşmeyi kesmeyeceğim." Başını hafifçe sallamadan önce bana bakıyor.

"Özür dilerim Cami. Gerçekten çok üzgünüm. Sana karşı bir sürtük gibi davrandığım için özür dilerim ve babamla sadece benden intikam almak için birlikte olacağını düşündüğüm için özür dilerim. Bu doğru değildi. Kendime, bu yaz hayatta kalmaya o kadar odaklanmışım ki başka kimseyi düşünmedim." Gülümseyerek elini tuttum.

"Teşekkür ederim Olivia. Gerçekten minnettarım."

Ve böylece Liv ve ben aynı takımdayız ve bu çok iyi hissettiriyor.

OTUZ SEKİZ

7 TEMMUZ

CUMA CAMİ

Kaleminiz var mı?

Ben daha çok kalem kızıyım.

Çünkü geçmişini silip geleceğimizi yazmak istiyorum.

Muhtemelen seni bu akşam yemeğe çağırabilirim.

Patates kızartması seni bekliyor olacak.

Köşedeki masada Bayan Thomas'ın torunu Weston'ın ilk doğum günü partisi için her şeyi organize etmeye çalışırken önümde bir sürü kâğıt ve defter var. Ama dürüst olmak gerekirse, bir saate yakın bir süredir sayfalardaki kelimelerin, sayıların ya da şekillerin hiçbirini gerçekten görmedim.

Bunun yerine, Sürtük Sürüsü'nün Beach Club'ın sıradan restoranında çalışanların hayatlarını tam bir sefaletle dönüştürmesini izledim.

Birincisi, açık verandadaki klima yeterince soğuk değildi, Jersey Shore'un nemi taze bir fönün içine ediyordu.

Sonra Staceigh sosu *yanında* istedi ama aynı zamanda salatanın savrulmasını da istedi ve sonra salatanın çorbayla birlikte gelmesi gerektiğine karar verdi, ama Tanrım, Temmuz'un ortasında çorba için çok *sıcak*, *seni aptal*.

Bitch Pack kızlarından biri tatlı çayı *şekersiz* istedi, sonra da tadının yeterince tatlı olmadığından şikayet etti.

Laceigh, *şekersiz*, *sütsüz*, *glütensiz*, *vegan* meze seçeneklerinin aslında bir eklenti seçeneği olarak tavuk içermemesinden inanılmaz derecede hayal kırıklığına uğradı.

Dürüst olmak gerekirse, sonuncusunun Laceigh'in ... olduğundan oldukça eminim.

Laceigh.

Ancak her ricaya, her küçümsemeye, her şikâyete, personel gider gitmez sessiz kahkahalar eşlik ediyordu. Başkalarının hayatını zindan etmenin bu kadınlar için nasıl bir *oyun* olduğunun bir başka örneği. Bu durum, herkesin biraz alçakgönüllülük ve merhamet öğrenmesi için 18 yaşına geldiğinde en az bir yıl boyunca bir tür müşteri hizmetleri sektöründe halkla birlikte çalışması gerektiği teorimi daha da güçlendiriyor.

Taslak gibi, ama daha iyisi.

Yine de, bu tür insanlar muhtemelen bundan kurtulmak için kemik çıkıntıları gibi bir şey uydururlar.

Ve tabii ki Olivia da onlarla birlikte oturuyor, gerçekmiş gibi görünen sahte gülümsemeler paylaşıyor, birlikte gülüyor ve kimse bakmıyorken bu sefer kiminle uğraşıyorlarsa ona özür dileyen bakışlar atıyor.

Kaltak sürüsü kıkır kıkır gülerken, tatlı bir sunucu onların zulmünden kaçmak için koşarken telefonum çalıyor.

OLIVIA

Onlar ödüyor.

Anladım.

Nazik bir gülümsemeye yanımdaki masaya doğru eğildim.

"Merhaba, çok özür dilerim. Tuvaleti kullanmam gerekiyor. Eşyalarım göz kulak olabilir misiniz? Onları burada bıraktığımı düşünüp hiçbirini dışarı atmalarını istemiyorum," diyorum gülerek yaşlı kadına.

"Oh, sorun değil, Camile! Memnuniyetle." Burada adımları öğrenmeye başlayan insanlar çok ilginç.

Beach Club'da iki kamp olduğunu fark ettim.

Gloria gibi nazik ve misafirperver olan bu grup, kulübe getirdiğim değişim ve yeni etkinlikler için bana teşekkür etti.

Bir de her şeyi olduğu gibi seven, neden burada olduğumu anlamayan ve yanından geçerken beni görmezden gelmek için her şeyi yapan sayısız nesilden oluşan Kaltak Sürüsü var.

Açık olmak gerekirse Glorias'ı seviyorum.

"Geri döndüğünüzde, ailemin bu Ekim ayında Hoboken'de düzenleyeceği bir etkinlik hakkında konuşmak için birkaç dakikanızı ayırabilir misiniz? Oğlumun nişanlısının gelin partisini planlamakla görevliyim ve onu aileye şık bir şekilde karşılamak istiyorum."

İşte bu yüzden, Beach Club'ın Staceigh'leri ve Laceigh'leriyle uğraşmak zorunda kalmama rağmen burada çalışmak çok değerli. Çünkü adım yavaş yavaş buradaki zenginlerin zihnine sızıyor ve yavaş yavaş kulüp dışında ve sonbahar ve kış aylarında daha fazla etkinlik için rezervasyon yaptırıyorum.

Nihayet, yıllar ve yıllar boyunca bu sektördeki yerimi bulmaya çalıştıktan sonra, bu gerçekleşiyor. Ve bunun için Beach Club'a (tamam, ve Damien Martinez'e) teşekkür etmeliyim.

"Tabii ki! Çok isterim," diyorum ve çantamı kaptığım gibi tuvalete değil, restoranın içine girip ... bulmaya gidiyorum.

"Jessica!" Kısa çöpü çeken ve bugün Sürtük Sürüsü'ne hizmet etmek zorunda kalan zavallı sunucunun kolunu tutarak söylüyorum.

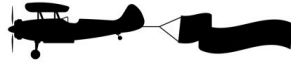
"Hey, Cami, nasıl gidiyor? Yeniden doldurmamı ister misin?" diye soruyor ve Tanrım, çok yıpranmış görünüyor ve bunun için tek bir insan grubu suçlanmalı.

Onlardan her gün daha çok nefret ediyorum, yemin ederim.

"Hayır, hayır, hey, ikizlere hizmet ediyorsun, değil mi?" Yorgun bir iç çekiş onu terk eder ve başını sallar.

"Evet ve dünyanın en küçük bahşişi olacağını *bildiğim* şey için beni koşturuyorlar."

"Bak, bir iyilik isteyebilir miyim?" Planıma dalmadan hemen önce sordum.

Jessica'yla sohbetimin üzerinden bir otuz dakika daha geçtikten sonra Kaltak Sürüsü etraftaki herkese laf atmayı bırakıyor ve Staceigh bileğini saygısızca sallayarak hesabı istiyor. Otuz dakika içinde Gloria'dan başarılı bir danışmanlık randevusu alıyorum ve ona arkadaşlarıyla paylaşması için Beach Club'a ait olmayan kartvizitlerimden bir yığın veriyorum.

Hesabı ve Sta- ceigh'in kartını aldıktan sonra dudaklarını ısırarak onlara doğru yürümesi beş dakika daha sürüyor. Gözleri odayı tarıyor ve beni birkaç masa ötede, ikizlerin göremeyeceği bir yerde buluyor. Bana belli belirsiz bir başparmak işareti yaptı.

"Burada işimiz bitti mi? Tanrım, bütün gün arkada dolanıp durduğun için bahşiş alacağını sandıysan fena halde yanılmışsın," diyor Staceigh, imzalamak üzere çek defterini almak için elini uzatırken.

"Evet," diyor Laceigh 90'ların çocuk filmlerindeki aptal bir kabadayı yardımcısı gibi.

Gerçek dünyada nasıl çalıştığını bilmiyorum. "Bayan St. George, kartınız reddedildi."

Kaltak Sürüsü'nün masasını sessizlik kaplıyor ve kaçmak için can atan kahkahamı bastırmak için dudaklarımı ağzıma götürmek zorunda kalıyorum. Bir kart düşüşünün bu grupta en üst düzey *oh fuck* olması, üstelik endişeli bir arkadaş şeklinde değil, benim için çok vahşi.

"*Reddedildi* de ne demek?" Staceigh kısık bir fısıltıyla sorar.

"Şey, çalıştırdım ve ücreti işleme koymadı, yani banka-"

"Tanrım, *reddedilmenin* ne demek olduğunu biliyorum ama benim kartlarım reddedilmiyor. Kim olduğumu biliyor musun? *Tekrar çalıştır.*" Sesi öfkeli bir hırıltı, kelimelerinde öfke akıyor ve bunun gerçekten *Jessica'nın* hatası olduğunu, onun kartı olamayacağını düşündüğü açık.

Bu doğru ama bunu bilmesine gerek yok.

"Yaptım, Bayan St. George. Dört kez koştum."

Kaltak sürüsü birbirlerine yan gözle bakıyor, "*Buna inanabiliyor musun?*" ve "*Tanrım, onun için ne kadar utanç verici*" gibi sözsüz bir anlaşmaya varıyorlar.

"*Tekrar çalıştır.*"

"Eğer tekrar çalıştırsam, kilitlenecek."

"Çalıştır. Tekrar."

Jessica omuz silkip başını sallayarak restorana geri dönüyor ve yanımdan geçerken göz kırpmıyor.

"Ona inanabiliyor musun? Benim kim olduğumu biliyor mu ki?"

"Bunu yaşadığın için çok üzgünüm, Staceigh,"

Sürtük Sürüsü kızları diyor ki. Rebecca mı? Candice? Artık onları tutamıyorum.

"Kapa çeneni, Peyton," diye sözde arkadaşına çıkışıyor ve sarışının adını tekrar **h a t ı r l a t ı y o r .**

Masayı bir sessizlik kaplarken tüm gözler kapıya çevrilir, kimse ne söyleyeceğinden emin değildir, Staceigh'in çenesi kaskatıdır.

Sonra Jessica geri dönüyor ve bu sefer yüzünde özür dileyen bir ifade olsa da bunun sahte olduğu çok açık.

Tanrım, buna bayılıyor.

Annem bir Staceigh olmama izin vermediği için kolejde bir restoranda çalışırken öğrendiğim bir şey varsa, o da asla garsonlarla uğraşmamaktı.

"Reddedildi. Üzgünüm, Bayan St. George. İşlem yapabileceğim başka bir tane var mı?" Çenesi gerildi.

"Bu lanet olası siyah bir AMEX. Neden başka bir taneye ihtiyacım olsun ki?" "Bu reddedilirse diye," diyor Jessica.

"Müdürünü çağır."

"Pardon?"

"Dedim ki" -Staceigh öne doğru eğildi, yüzü her an daha da kızarıyor- "lanet olası müdürünü çağır da *seni* bu saçmalık yüzünden *kovdurtayım*."

Jessica gülümseyerek "Tamam," der ve hemen oradan uzaklaşır. Bir dakika sonra Jessica yanında kırklı yaşlarının ortalarında, yaşlıca bir sarışınla geri döner.

Bu benim planımın sonu olabilirdi ama neyse ki Lauren aynı zamanda bir arkadaşım ve tesisteki etkinlikler için şirket içi yemek siparişlerinin çoğunu yönetmeme yardımcı oluyor.

"Burada sorun ne gibi görünüyor?"

"Aptal çalışanınız kartımın reddedildiğini söylüyor ama bu lanet olası bir *siyah kart*."

"Ah, anlıyorum. Yani maalesef siyah kartlar reddedilebiliyor. Sık sık olmaz ama olur." Tanrım, buna bayıldım.

Bunu çok sevdim.

Burada çalıştıkça, hepsi inanılmaz derecede çalışkan ve nazik olan personelle daha fazla ilişki kuruyorum ve hiçbiri Beach Club'daki bazı müşterilerin çektiği saçmalıkları hak etmiyor. Ama en önemlisi, buradaki herkesin Bitch Pack ve ikizlerle bir karşılaşması olduğunu ve asla iyi bir izlenim bırakmadıklarını öğrendim.

"Sen *benim kim olduğumu biliyor* musun?" Staceigh bağırıyor ve şimdi restorandaki tüm gözler onların masasına kayıyor, boyunları sirki daha iyi görebilmek için bükülüyor.

"Biliyorum ama Beach Club'da kural her zaman, ne olursa olsun herkesin hesabını ödemesi olmuştur ve öyle de olacaktır. Bu doğrudan işletme sahibi Jefferson Kincaid'in emridir."

"Onun kızı benim *üvey annem* olacak."

"Evet, bunu anlıyorum. Kullanabileceğim başka bir kartınız var mı?" "O aptala bunun benim tek kartım olduğunu söyledim zaten."

Sessizlik restoranın tamamını kaplıyor ve Tanrım, bu çok tatlı.

"Kırıldı mı?" diye fısıldıyor solumdaki bir kadın. Quinn Carter'ın oturduğu yerin orası olduğunu bildiğim için kim olduğuna bakmıyorum.

"Yolunun kesildiğini duydum," diyor arkamdaki başka bir ses.

Restoranın başka bir yerinden üçüncü bir ses geliyor, görünüşe göre bir telefon görüşmesi yapıyor. "Aman Tanrım, şu anda neler olduğuna asla inanamayacaksınız. Hayır, hayır, *Staceigh St. George beş parasız.*"

Mükemmel.

Çok mükemmel.

Ve kırmızı Staceigh'in boynuna doğru ilerlemeye başladığında, fısıltıları duyduğunu biliyorum, aşağılanma hedefine ulaşıyor.

Sadece bu dünyada kartların azalması *utanılacak* bir şeydir. Sonsuz zenginliğin olduğu bir dünyada, paranızın olmadığını ima etmek bile sosyal bir intihardır.

Şimdi benim sinyelim.

Masamdan kalkıyorum, çantamı bir kez daha kapıyorum ve masaya doğru yürüyorum, topuklarım sessizlikte tıkırdıyor, diğer tek ses düşük pürüzsüz caz. Bunca zamandır sessizliğini koruyan Olivia bana bakıyor.

Jessica ve Lauren'a dönmeden önce masaya aynada pratik yaptığım yumuşak, özür dileyen bir gülümseme veriyorum.

"Ben hallederim Jessica," diyorum ve gülümseyerek ona kendi siyah kartımı uzatıyorum.

Staceigh dişlerini sıkarak, "Buna gerek yok," diyor.

"Ödemenin başka bir yolu var mı?" Lauren soruyor, Bronx aksanı biraz ortaya çıkıyor.

Tanrım, Staceigh'den

gerçekten nefret ediyor. Onu

suçladığımı söyleyemem.

Staceigh cevap vermiyor.

"Faturayı benim kartıma yaz ve imzalamam için masama getir, tamam mı?" Sesim pamuk şeker kadar tatlı.

"Bunu nasıl karşılayabiliyorsun?" Staceigh kolunu masaya doğru sallayarak şöyle diyor. "Sen lanet olası bir parti planlayıcısısın."

"Evet, seçkin bir kulüpte çok aranan bir etkinlik planlayıcısıyım. Şu anki müşterilerimden bazıları için size teşekkür etmeliyim. Beni nezaketle davet ettiğiniz Anma Günü partisi?" Ona bir kaşımı kaldırıyorum, göz temasını hiç kesmiyorum ve her şeyin arkasında onun olduğunu bildiğimi belli ediyorum. "Bana bir sürü ipucu sağladı. Haklıydın. Harika bir networking fırsatıydı."

Masadaki tüm kadınlara gülümsüyorum, kiminin gözleri kocaman, kiminin canı sıkkın, kiminin yüzünde hafif bir gülümseme var ve ikizlerin onlara ne yaptığını merak ediyorum ki ikizlerin yerlerine oturduğunu görmekten mutlu olsunlar.

"Aslında, bir tur daha. Benden." Jessica dudaklarını bükerek gülmemek için kendini zor tutuyor. "Bunu yapabilir misin, Jess?"

"Kesinlikle," diyor ve kartımı alıyor.

Odadaki tüm gözler üzerimde, tüm nazik gülümsemeler eşliğinde uzaklaşırken, yakılacaklar listemizdeki ilk maddenin üstünü çiziyorum.

OTUZ DOKUZ

10 TEMMUZ
PAZARTESİ ZACH

Sipariş ettiğim paket sen misin?

Hiç sanmıyorum.

Çünkü önümüzdeki 24 saat içinde evime gelmeni istiyorum.

Tanrım, gittikçe daha da bayatlıyorlar.

Seni gülümsetti mi?

Olabilir.

Güzel. Şimdi bana borçlusun.

Boktan bir baba şakasıyla beni güldürdüğün için mi sana borçluyum?

Bana borçlusun çünkü beni seviyorsun ve beni mutlu etmek istiyorsun.

Böyle düşünmeye devam et, gamzeli.

Söyleyeceğim. Şimdi bana bu geceyi benim evimde geçireceğini söyle. Bu gece izinliyim.

Yapamam. Kaplumbağamı yürütmek zorundayım.

Oof, bugün gerçekten bıçağı büküyorsun, değil mi?

Cevap vermeden önce bir duraksama oluyor ve bir an için, o küçük noktaların belirip kaybolmasını izlerken neredeyse araya girip ona şaka yaptığımı söyleyeceğim,

ve tekrar ortaya çıkıyor. Her seferinde kalbim yerinden fırlıyor ve Tanrım, ne zaman tekrar 16 yaşına geldim, bir kızın ne düşündüğü hakkında endişeleniyorum?

Özür dilerim. Bugün boktan bir ruh halindeyim.

Kaltak Paketi boku mu?

Neyse ki hayır. Bu kişisel bir şey.

İlgimi çektiğini düşün. Ayrıca içimdeki endişenin nasıl kabardığını da not etmeyi reddediyorum - onun için endişeleniyorum ve her ne olursa olsun bunu daha iyi hale getirmenin bir yolunu bulma ihtiyacı duyuyorum.

Her şey yolunda mı?

Bir uzun duraklama daha ve telefonuma bakmaya devam etmek yerine onu evimin arkasındaki masanın tahtasına bırakıp suya bakarak kahvemi içiyorum. Cami için yanlış gidebilecek şeylerin bir listesini yapma içgüdüleriyle savaşmak ve hayatını kolaylaştırmak için herhangi birini düzeltmeye yardımcı olabileceğim yolların bir listesiyle karşı koymak için içimdeki her şeyi almam gerekiyor.

Tekrar soruyorum, *bu ne zaman oldu?* Hayatımda hiç kadın olmadı değil.

Ama 45 yıl boyunca tek bir kadından başka bir şey düşünemedim.

İşe gitmeden önce ona bir mesaj göndermek için erkenden uyanıyorum ve tek amacım onu gülümsetmek.

Frank'le şakalaşırken ve tadı meyveli pislik gibi olan ama onu gülümseten aptal Aperol spritz'leri içerken dışarı çıkıp birkaç saatliğine bara gelene kadar saatleri geri sayın.

Her gece onu Beach Club'a geri götürürken elini tutuyorum ve lanet olası gençler gibi kapısına karşı öpüşüyorum.

Ve şimdi buna, bana mesaj attığında telefonumu almak için çırpınmayı, elimden kayışını izlemeyi ve rıhtımdan körfeze savrulmadan önce zar zor kurtarmayı da ekleyebiliriz.

Ben iyiyim. Sadece kız meseleleri.

Kız
meseleleri

Kız

meselesi
mi?

Oh.

Oh.

Bu kolay bir çözüm.

Ahh, kız meseleleri. Evime gel, seni daha iyi hissettireyim.

Tanrım, sen bir domuzsun, Zach. İlerisi için söylüyorum, regl seksi ve oral seks yapmıyorum.

Oral seks yapmıyor musun?

Hayır. Onları sevmiyorum ve sevmediğim şeyleri yapmam. Bu bir anlaşma kırıcıysa, beni şimdi silebilirsin.

Bunun iyi bir yere varmayacağını biliyorum, çünkü hem Cami'yi biraz tanıyorum hem de bir kız çocuğu yetiştirdim. Bu durumda, mesajlaşmak tonun yorumlanmasına çok fazla alan bırakıyor ve potansiyel bombasını yazılı kelimelerle etkisiz hale getirmeyi denemeyi reddediyorum.

Onun yerine cep telefonumdan gönder tuşuna basıyorum, telefonumu kulağıma götürüyorum ve o cevap vermeden önce ancak üç kez çalmasını dinliyorum.

"Ne?"

Sikeyim.

Sanırım aradığım iyi oldu çünkü benden kesinlikle memnun değil.

"Angel."

"Meşgulüm, Zach. Ne oldu?" "Bu gece gel."

"Sana söyledim-"

"Bu umurumda değil Cami." Kendine gelene kadar bir süre geçti. Ne zaman böyle bir şey olsa, onu normalde emin adımlarla yürüdüğü yoldan döndürdüğüm için garip bir gurur duyuyorum.

"Bütün erkekler bunu önemser." O zaman anladım.

Bu onun yapmayı sevdiği testlerden biri. Barımdaki ilk ayık gecesinde bana bundan bahsetmişti - insanların ondan hoşlanıp hoşlanmadıklarını, ona katlanıp katlanamayacaklarını görmek için testler yapıyor. Belli ki, özenle hazırladığı "kusurlar" listesinin her biri için onun için ne kadar bittiğimi henüz anlamamış. Bu güvensizlikleri insanların onu terk etmesi, ona ihanet etmesi için sebep olarak görüyor.

Listeye girmesine kim yardım etti acaba?

Sadece o dangalak Jason mı?

Annesi miydi, iyi niyetli ya da başka türlü?

Kadınların nasıl olması, nasıl davranması ve ne istemesi gerektiğine dair aşırı spesifik bir kalıba uyması için toplum ve onun bitmek bilmeyen baskısı mıydı?

Yoksa tüm bunlar Cami'nin yavaşça kendini parçalaması ve sonra da ona yaklaşıp zarar verebilecek herkesi korkutmak için çirkin olduğunu ilan ettiği her şeyi safça göstermesi miydi?

Bana açılmaya başladığı ilk andan beri biliyorum ki, hayatında bana ayırmayı hak ettiği her zamanı, ona bu kusurların aslında güçlü yanlar olduğunu göstermek için kullanacağım. Bırakın beni, hiç kimse için performans sergilemek zorunda olmadığını göstermek için. Kendisinin fazlasıyla yeterli olduğunu ve bunu göremeyenlerin ona, zamanına ve enerjisine layık olmadığını kanıtlamak için.

"Bilmiyorum."

Sessizlik hattı dolduruyor ama ben onu

doldurmak için çalışmıyorum. "Huysuzum."

"Biliyorum." İç geçiriyor ve onu görebilseydim, o büyük, güzel kahverengi gözlerini devireceğini biliyorum.

"Regl olduğumda şirret oluyorum."

"Şüpheli, ama her halükarda sorun değil."

"Sana hüzünlü kız filmleri izleteceğim ve muhtemelen ağlayacaksın."

"Peçetem olduğundan emin olacağım." Zihnindeki listeyi gözden geçirmeye devam ediyor, beni korkutmaya, kendini haklı çıkarmaya çalışıyor.

"Bu sevimli bir ağlama olmayacak. Çirkin, Kim K tarzı bir ağlama olacak."

"Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim, ama bunun için de iyi diyeceğim." İstifa eder gibi bir iç çekiş *yapmadan* önce bir vuruş daha geçiyor ama bir şekilde *bunun iyi* bir iç çekiş olmadığını biliyorum.

Hâlâ savaşıma hazır.

"Zach-"

"Benim bir kızım var, Cami. Bir kız çocuğu *yetiştirdim*. Ona tam pons ve çikolata aldım ve doğru dondurma çeşidine sahip olmadığımız için bana bağırmasını dinledim. Anlıyorum. Umurumda değil. Umurumda değil. Bu saçmalığı önemseyen erkekler sik kafalıdır ve sana söylüyorum, ben birçok şeyim ama öyle değilim. Seni özledim, tamam mı? Geceyi seninle geçirmek istiyorum, yatağında uyumamı istiyorum ve ilk sabahımızın tekrarını istiyorum. Seni gömleğimin içinde istiyorum.

Ben de sana yumurta, krep, pastırma ya da yarın sabah canın ne çekiyorsa onu yapayım."

Cevap vermiyor ve ben de tekrar denemeden önce bir süre sessiz kalıyorum. "Ee, ne diyorsun Cami? Gece onunla kalacak mısın? Ben mi?"

Ve bekledim. Sonsuzluk gibi gelen bir süre bekledim çünkü hayır derse egomun biraz zedeleneyeceğini kabul edecek kadar erkeğim.

Sonunda iç çekti.

Bu, kazandığım anlamına geldiğini bildiğim şekilde, teslim olmuş bir iç çekiştir.

"Doğru dondurma cevabı kurabiye hamuru," diyor sesi kısık bir şekilde.

"Anladım." Sözlerimle birlikte sesime kesinlikle sızan gülümsemeye karşı koyamıyorum ve dudaklarında kendi gülümsemesiyle başını salladığını neredeyse duyabiliyorum.

"Neden gamzelerinin çıktığını biliyorum?"

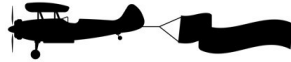
"Çünkü seninle konuşurken asla kaybolmuyorlar, Camile."

"Tanrım, sanırım bu şimdiye kadarki favorimdi," diyor sesi hüzünlü.

"Favori ne?"

"Baba şakası. Bu benim favorimdi."

Ona bunun bir şaka olmadığını söyleyecek gücüm yok. Hem de hiç.

Kapının zili çaldığında içimi panik kaplıyor çünkü burada ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Mağazadaki her şey bana tamamen yabancı, tabelalarda bukle şekilleri, yağlar, kremler ve bakım ürünleri gösteriliyor.

Bir duvar dolusu tarak ve fırça var, bazıları işkence aletine benziyor. Saçımı en son ne zaman taradığımı bilmiyorum, düzenli olarak yeterince kısa tutuyorum, böylece kendimi prezentabl hale getirmek için parmaklarımı kullanmaktan fazlasını yapmam gerekmiyor.

Cami için buradasın, diyorum kendime doğruca kasaya giderken. Uzmana gidip bana doğru yolu göstermesini sağlamak varken ne yaptığımı biliyormuş gibi davranmanın anlamı yok.

"Hey, size nasıl yardımcı olabilirim?" diye soruyor, yüzünde nazik ama biraz şaşkın bir gülümsemeyle.

"Bir şeylere ihtiyacım var," diyorum ve sonra kendimi tokatlamak için duyduğum dayanılmaz arzuyla savaşıyorum.

Bir mağazadayım.

Tabii ki *bir şeylere* ihtiyacım var. "Saç eşyaları."

Tanrım, Zach. Saç şeyleri mi? Lanet bir saç mağazasındasın.

Orta yaşlı kadın dudaklarını bükerek gülmek için kendini zor tutuyor.

Rahatsız olamam - beni mücadele ederken ve rahatsız olurken görmek muhtemelen çok komik.

Başımı sallıyorum, üçüncü kez denemeden önce kendi dudaklarımda bir gülümsemenin büyüdüğünü hissediyorum.

"Bir kızım var. Bir kadın. Kız arkadaşım mı?" Başımı tekrar salladım ve Tanrım.

Kırk beş yaşındayım.

Kırk beş yaşındayım ve bu durumla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Cami'ye nasıl *açıklayacağımı* bile bilmiyorum. Bu ilk başladığında bana bunun yaz için olduğunu söylemişti ama hızla bundan çok daha fazlası olmaya başladı. Bunu ikimiz de biliyoruz, ama içinden bir ses ona kız arkadaşım olduğunu söylersem tartışacağımızı ve sadece seks arkadaşı olduğumuzu söyleyeceğini de biliyor. Ona sadece bundan ibaret olmadığımızı söylediğimde bu *şüphesiz* hararetli bir tartışmaya dönüşecekti.

Ama bu karmaşık tanım üzerinde duracak vaktim yok çünkü kadın gülümseyip başını sallıyor. "Anladım. Onun için mi buradasınız?" Rahatlayarak iç çektim.

"Evet. Onun için bir şeylere ihtiyacım var." Mağazaya tekrar göz gezdirirken kafam karıştı ama yine de kararlıydım. "Geçen sefer bende kaldığında *eşyalarının* olmadığını söylemişti. İhtiyacı olan şeylere sahip olduğundan emin olmak istiyorum." Kadının yüzü yumuşuyor ama geceyi benimle geçirmesine karşı mümkün olduğunca çok argümanı ortadan kaldırmak için Cami'nin eşyalarının benim evimde olmasını istediğimi söylemiyorum. "Sanırım bir bone dedi? Ve bir yastık kılıfı?"

Muhtemelen Cami'nin evindeki şeylere para harcamamalıyım, bar yoğun sezonda olması gerektiği gibi çalışmıyor, ama onu rahat hissettirmek için ne gerekiyorsa yapacağım.

Ona benim için *daha* önemli olduğunu göstermek için.

Bana bir şans vermesi için onu ikna etmeye çalışmak.

"Anladım. Merak etme, neye ihtiyacın olduğunu çok iyi biliyorum," diyerek kasanın arkasından çıktı ve ona izin vermem için el salladı. "Bana saçından bahset."

İstedğini yapıyorum ve yirmi dakika içinde ağır bir çantayla, cüzdanım daha hafif ama yüzümde yine de bir gülümsemeyle ayrılıyorum.

KIRK

PAZARTESİ, 10

TEMMUZ CAMİ

Daha yeni Zach'in evine girmiştım ki, şimdiye kadarki en şapşal gülümsemesiyle bana bakıyor, gamzeleri açık ve gururlu, bir elinde yağlı bir poşet, diğerinde kurabiye hamurundan bir kutu dondurma tutuyor. Duruyorum, kapı arkamdan tıkırdayarak kapanıyor ve o konuşmadan önce çantam omzumdan kayıyor.

"Pekâlâ, dondurmam var ve sana patates kızartması almak için üç farklı yerde durdum. Fishery'de yemek istemediğin zamanlar için bir yedek bulabilirsin diye düşündüm." İkisini de yere koyarken ona bakmaya devam ediyorum. "Havalı fritözüm var; Livi patates kızartmasını yeniden ısıtmanın en iyi yolunun bu olduğunu söylüyor. Yine de söz veremem. Eğer bu marka kurabiye hamuru hoşuna gitmezse" - buzdolabına doğru ilerliyor, bir değil, iki değil, dört dondurma kabının daha olduğu dondurucuyu açıyor - "Daha fazlası var. Bir tane tatlı krema ve bir tüp kurabiye hamuru da aldım, gerçi teknik olarak tüpten yememeniz gerekiyor." Dondurucuyu kapatıyor ve bana tekrar gülümsüyor, biraz da sinirli.

"Gerçi 45 yıldır bu işi yapıyorum ve hala ayaktayım, yani bu da var." Adadaki başka bir çantaya geçmeden önce omuz silkiyor. Kollarımı göğsümde kavuşturup onun mutfağında dolaşmasını izliyorum, her kelimesinde içimi bir sıcaklık kaplıyor.

"Bu çantada kızların temel ihtiyaçları var. Ne kullandığınızdan emin değilim, birkaç farklı türde tampon ve ped var, kanatlı ve kanatsız. Ayrıca birkaç farklı ağrı kesici ve şu ısıtıcı pedlerden de aldım." Başka bir çantaya doğru ilerliyor. "Bu çantada da şeker ve cips var. Livi hep bunları isterdi, ama başka bir şey için dışarı çıkabilirim."

"Son çanta ne?" Çenemi ona doğru eğerek soruyorum, o da dudağını ısıyor.

"Geceyi son geçirdiğinde bir şeylere ihtiyacın olduğunu söylemiştin. Ben.

. ." Çantayı hareket ettiriyor ve içinden birkaç şey çıkarıyor. "Onları getirip getirmeyeceğinden emin değildim ve işleri kolaylaştırmak istedim. Bilirsin, eğer geceyi tüm eşyalarını getirmeden geçirmek istersen. Ben de kuaföre gidip biraz aldım. İstedğin ya da ihtiyacın olan şeyin bu olup olmadığından bile emin değilim ama kadın çok nazikti ve bana yardımcı oldu, ben de hepsini aldım." Ben eline bakarken sesi kesiliyor, bir elinde iki ipek astarlı bone, diğerinde bir paket ipek yastık kılıfı.

Nasıl cevap vereceğimi, Zach'in beni evinde rahat hissettirmek için aldığı birkaç yüz dolarlık eşyaya nasıl karşılık vereceğimi düşünürken dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı çıkıyor.

"Kahretsin, haddimi aştım mı? Yemin ederim yapmaya çalışmıyordum. Sadece sana hissettirmek istedim-"

"Mükemmel," diyorum boğazımdaki yumrunun zonklayan nabzının arasından.

"Hayır, sen görünüyorsun. Siktir. Ne oldu Cam?" diye soruyor nazikçe, içeri adım attığımdan beri kıpırdamadığım yerde bana doğru yürürken. Başımı sallamaktan ve gözyaşlarımla savaşmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Beni kollarıyla sarıyor ve kendimi kaybediyorum, dondurma, tamponlar ve yastık kılıfları için ağlıyorum, ama mesele o değil.

Öyle, ama değil.

Bu. Abbie'nin sahip olduğu şey bu.

Kat'in her zaman peşinde olduğu şey

bu. Bir ortak.

Köşenizde sizinle ilgilenmek isteyen biri var.

İstedğim ya da ihtiyacım olan bir şey olduğunu hiç düşünmemiştim ama önümde olması ... Zach'in önümde olması, ona huysuz olduğumu ve regl olduğumu söylediğim için günümü daha iyi hale getirmek için ihtiyacım olabilecek her şeyi ve her şeyi almak için tek izin gününde adanın her yerine gitmesi ... kahretsin.

İşte bu. Herkesin istediği şey bu, değil mi? İnsanların hayatlarında birini istediklerini söylediklerinde arzuladıkları şey seks ya da romantizm değil. İnsanları flört uygulamalarının işkencesiyle yüzleşmeye iten eğlenceli randevu geceleri ve çift tatilleri değil.

Arkadaşlıktır. Sizin en mutlu olmanızı isteyen ve bunun için ne gerekiyorsa yapan birini bulmaktır-

Çünkü onlara faydası var, ama sizi sevdikleri ve sahip olmanızı isteyecek kadar size değer verdikleri için.

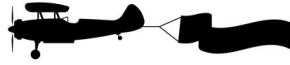
Kahretsin.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

"Bunu yapmak zorunda değildin," diyebiliyorum gömleğine doğru burnumu çekerken, eli sırtımı aşağı yukarı okşuyor.

"Biliyorum," diye fısıldar. "Ama ben istedim. Seninle ilgilenmek istiyorum Cami."

Ve bu mu? Bu, herhangi bir büyük jestin ifade edebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyor.

Olay olduğunda Zach'in kanepesinde *Casablanca*'yı izliyorduk.

Evet, *Casablanca* çünkü *sinema eğitimi almam* gerektiğine karar verdi ve görünüşe göre filmi hiç izlemediğimi hala unutmamış.

Legally Blonde, *Mean Girls* ve *Miss Congeniality* gibi Abbie'nin en sevdiği kız romantik komedilerini ona izletmekle tehdit ettim ama o sabırla bana bir zamanlar ergenlik çağında bir kızla yaşadığını, dolayısıyla hepsini çoktan izlediğini hatırlattı.

Telefonum çaldığında eski siyah beyaz filmi izliyorduk.

"Kahretsin, bunu almalıyım. İşe yarayabilir," diyorum mırıldanarak.

Geçen hafta, *birisi* iş e-postamı *ücretsiz soyağacı kedi yavruları* için bir pazar yeri reklamına koyduğunda, gelen kutum dolup taşı ve gerçekten önemli e-postalarımı gizlediğinde e-postama spam filtresi koymak zorunda kaldım.

Ertesi gün, en az müdahaleyle inanılmaz huzurlu bir gün geçirdiğimi düşünüyordum.

Ta ki işten çıkıp *birinin* telefonumun zil sesini kapattığını fark edene kadar, yani tamamen dolu bir sesli mesajım vardı ve ofisime gelen her aramayı kaçırmıştım. Sonuç olarak, artık tüm müşterilerimde cep telefonu numaram var ve bu da başlı başına bir deneyim.

Açık olmak gerekirse, ikizler o sabah başka bir düğün toplantısı için ofisimdeydiler ve kariyerimi mahvetme misyonlarını ilerletiyorlardı.

"Her şey yolunda," diye mırıldanıyor kulağıma, pijamalarımı giyip kucağına oturduğumda.

Ama abur cuburla dolu sehpadan almak için öne eğildiğimde ekranımda bir müşterinin adını görmüyorum.

"Ne?" Zach soruyor, muhtemelen vücudumun nasıl hareketsiz kaldığını okuyor. "Bu Eski sevgilim." Doğruldu, bana baktı ve benim

Telefon.

"Eski sevgilin mi? Üniversiteden olan mı?" Tabii ki Jason'ın hikâyesini ve Beach Club'a nasıl geldiğini biliyor.

"Evet," diyorum, sesim kısık.

"O bir müşteri mi? Ne istiyor?" Başımı sallıyorum.

"Hayır. Hiçbir fikrim yok. Bu numaranın hâlâ onda olduğunu bile düşünmemiştim." "Cevap ver," diyor, daha dik oturuyor ve beni kucağına alıyor

Ben de bacaklarının arasına oturdum. "Ne?"

Ama telefonumu alıp yeşil cevaplama düğmesine dokunup hoparlöre verdiğinde ikinci kez sormama gerek kalmıyor. Omzumun üzerinden bakıyorum, gözlerim kocaman, *gülümsüyor*. Konuşmaktan başka çarem yoktu.

"Alo?" Zach uzaktan kumandaya uzanıyor ve odada gürültü olmaması için duraklat düğmesine basıyor.

"Selam Cami. Ben Jason."

"Ah, evet. Biliyorum. Arayanın kimliği falan." Cevap verirken sesinde bir gülümseme var.

"Dostum, numaramı sakladın mı?"

Zach'in eli saçlarımı boynumdan çekip dudaklarını oraya bastırırken hemen cevap vermiyorum, kalçamdaki elinin başparmağı yavaş bir ritimle tişörtümün kalktığı tene sürtünüyor.

"Uh." Boğazımı temizliyorum. "Rehberimi telefondan telefona taşımaya devam ediyorum."

"Elbette," diyor bana inanmıyormuş gibi.

"O ne yapıyor?" Zach nefesi kulağımda gezinirken soruyor, ben de omuz silkiyorum.

"Nasılsın?" Jason sorar.

Ne haltlar dönüyor burada?

"Uh, ben iyiyim. İhtiyacınız olan bir şey var mı? Staceigh için bir etkinlik ya da başka bir şey?"

"Kim?"

Küçük bir parçam bunu çok komik buluyor ve Zach'in de öyle düşündüğünü biliyorum çünkü boynuma bir öpücük kondurmadan önce bir kahkaha attı

Tekrar.

Bu çok garip.

Bu çok garip ve sadece eski sevgilim aradığı için değil.

Erkek arkadaşımın kucağında oturuyorum, eli tişörtümün altından kayarak karnımın üzerine kadar geliyor. Sıcak ve aspirin kramplarımın ağrısını hafifletmiş olsa da, şimdiye kadar kullandığım tüm ısıtma pedlerinden daha iyi hissettiriyor.

Ve daha da fazlası, nefes alışım yavaşlıyor, hızlanıyor. "Staceigh.

İkizler mi? Sizi son gördüğümde çıkıyordunuz." "Staceigh.

Zach'in elinin serçe parmağı şortumun kemerinin altından geçiyor ve ben ona bakmak için başımı geriye atıyorum, ama o gülümsüyor.

"Şşşt," diye fısıldıyor.

"Ah, evet. Yani, ciddi falan değiliz," diyor Jason, sonra bana bir soru soruyor ama Zach'in eli aşağıya doğru hareket ettiği için duyamıyorum.

"Zach, regl dönemim," diye fısıldadım.

"Biliyorum. Seninle ilgilenmeme izin ver meleğim," diyor, kelimeler o kadar sessiz ki sadece ben duyabiliyorum.

Belki de boktan bir tavlama cümlesine dayanan o aptal lakabı kullanma şeklidir.

Belki de aklımı karıştıran telefondaki Jason'dır.

Belki de uzun zamandır sahip olmadığım bir şey olan *benimle ilgilenmesine izin verme* ricasıdır.

Ya da belki sadece
azmışımdır. Ama her iki
durumda da başımı
sallıyorum.

Serbest eli hareket ederek boğazımı sarıyor, ağzı kulağıma gidiyor ve "Sessiz ol" diye fısıldıyor.

"Biliyor musun, Cams?" Jason
diyor. Cevap vermedim.

Cevap veremiyorum çünkü Zach'in nasırlı parmağı klitorisimde nazıkçe dolaşıyor ve kelimeler işe yaramıyor.

"Cevap ver ona," diye fısıldıyor
kulağıma. Boğazımı temizliyorum.

"Pardon, ne dedin?"

"Dedim ki, yakında buluşalım. Yemek yiyelim. Bizden bahset."

"Kesinlikle olmaz," diye mırıldandı Zach, kulak mememi çekerek Boğazımdaki el bacaklarımı hareket ettirerek her birini onunkilerin dışına doğru açıyor.

"Sanırım bu bir ..." Klitorisime daha sert bastırırken titrek bir nefes alıyorum, zihnim bir anlığına kısa devre yapıyor. "Kötü bir fikir."

"Aww, hadi ama. Seni özledim."

Başka bir dünyada, Jason'ın beni eğlence olsun diye kırıp hayatımdan çıkmasından on yıl sonra beni özlemesinin canımı acıtacağını düşünüyorum.

Ama şu anda umursayacak gücü kendimde bulamıyorum.

Özellikle de Zach'in parmakları klitorisimi sıkıştırıp şok ve zevk içinde inlememe ve Zach'in boynuma doğru kıkırdamasına neden olduğunda.

"İyi misin Cami?" Jason soruyor. Zach'in parmağı klitorisimi çevrelemeye devam ediyor, diğer eli gömleğimin altından göğüslerime doğru ilerlerken bacaklarımın tamamen açık kalmasını sağlıyor. Pijama giydiğim için sütyenim yok, bu da ona meme ucuma anında erişim sağlıyor.

Çimdikleyip yuvarlarken bundan faydalaniyor, vücudum istemsizce onun dokunuşuna doğru eğiliyor.

"Kahretsin," diye fısıldadım.

"Mmm, bunlar hassas mı Cami?" Sesi kulağımda alçak bir hırıltıya dönüşüyor ve başımı sallıyorum çünkü öyleler - regl dönemimin başında göğüslerim her zaman hassas ve ağrılıdır, genellikle yakındığım bir şeydir bu.

Ama şimdi ...

"Durmali
mıyım?"

"Hayır, hayır, hayır," diye cevap veriyorum, kalçalarım hala klitorisimin etrafında yavaşça dönen parmağından daha fazlasını almak için hareket ediyor.

"Cami, her şey yolunda mı?" Jason'ın diğer hatta olduğunu neredeyse unutuyordum. Zach'in parmakları diğer meme ucumu sıkıyor ve cevap vermeme imkânsız kılıyor ama Zach cevap veriyor.

"Bak dostum. Mesai saati bitti. İşle ilgili bir sorun varsa, sabah ofisini ara." Omzumun üzerinden bakarak ona geniş bakışlar atıyorum ama karşılığında aldığım tek şey ateşli bir bakış ve lanet gamzeler oluyor.

"O da kim, Cami?" Jason soruyor, ama tam o sırada Zach klitorisimi daha sert yuvarlıyor ve sonunda benden küçük bir inilti geliyor. Dürüst olmak gerekirse bu kadar uzun süre dayanabildiğime şaşırdım.

"Onun adamı. Şimdi, onunla planlarım var. Söyleyecek önemli bir şeyin var mı, yoksa sadece konuşmak için mi arıyorsun? Çünkü şimdi söylüyorum, seninle hiçbir şey yapmak istemiyor." Benimle oynamaya devam ederken telefonu tutan elim titriyor, parmaklarıyla, ağzıyla ve *sözleriyle* beni daha da yukarılara çekmeye devam ediyor.

Jason'la konuşma şeklindeki bir şey, beni kendisininmişim gibi sahiplenmesi, hala kırık olduğunu fark etmediğim bir şeyi iyileştiriyor.

"Bu kesinlikle çok saçma-"

"Sen bilirsin, dostum. Onu boşaltacağım. Dinlemek istiyorsan dinle," diyor Zach ve sonra telefonumu kanepenin üzerindeki yastığa fırlatıyor. Jason'ın bir şey duyup duymadığını ya da boğuk bir şekilde mi kapattığını bilmiyorum ama umursayacak durumda değilim.

Çünkü şimdi Zach bir hedef için çalışıyor, klitorisimi ovuyor, dişleri kulağımın altındaki hassas noktayı kazıyor, parmakları meme ucumu sıkıyor.

"Çok güzelsin, Camile. Her zaman, ama özellikle böyle, kucağında, merhametimle kıvranırken." Tekrar inliyorum ve bu sefer sessiz ya da maskeli değil. "İşte bu, benim için yüksek sesle söyle bebeğim. Sana böyle hissettireni herkes bilsin."

"Siktir, Zach!" Bağırıyorum, tepe noktası beklediğimden daha hızlı geliyor. "Vücudunun sahibi kim Cami?"

"Biliyorsun."

"Sen kimsin?"

"Seninim."

"Seninle kim ilgileniyor?" diye soruyor, tam sınıra geldiğimde klitorisimi yuvarlamasını yavaşlatıyor, nazıkçe benimle alay ediyor.

"Tanrım, kahretsin, Zach. Yapıyorsun! Yapıyorsun ve buna bayılıyorum. Lütfen, Tanrım, gelmeme izin ver!" Şimdi bağırıyorum, yalvarıyorum ve kıkırdaması içimde yeniden yankılanıyor ama sonra parmakları bir intikamla geri döndü.

"Aferin kızıma. Şimdi dediğimi yap ve kucağıma gel." Onun izniyle yapıyorum.

Sertçe boşalıyorum, adını haykırıyorum, sesim yarıda kesiliyor, ağzımı açık bırakıyorum, başım onun omzunda geriye doğru eğiliyor, dişleri boynumu ve kulağımı ısıyor, sonunda parmaklarını yavaşlatıyor ve onun olmanın her şeyi tüketen yüksekliğinden inmeme izin veriyor.

"Bu gerekli miydi?" Zihnim bir kez daha çalışmaya başladığında soruyorum. Zach o zaman hareket ediyor, elini şortumdan çıkarıyor ve iki elini kullanarak beni ona sarılana kadar döndürüyor. Altımda nasıl sertleştiğini kaçırmıyorum.

"Evet. Kesinlikle evet. Ona benim olduğunu ben söyledim."

Tartışmalıyım.

Jason'ın işle ilgili bir şey için aramadığı açık olsa da, ona bunun profesyonelce olmadığını ve çocukça olduğunu söylemeliyim.

Söylemem gereken milyonlarca şey var ama hiçbirini konuşmuyorum.

Bunun yerine başımı sallıyorum ve dudaklarımın hafifçe bükülmesine izin veriyorum. "Sen delisin, bunu biliyor musun?" Elimi boynunun arkasına götürerek soruyorum.

"Senin için çıldırıyorum," diyor, klişe ve bayat bir söz ama kalbimi durduran, içime sıcaklık dolduran ve dudaklarımı onunkilere bastırmama neden olan bu sözler değil.

Gözlerindeki bakış bana bunu iliklerine kadar hissettiğini söylüyor.

Bu beni korkutmalı ama Zachary Anderson söz konusu olduğunda her şeyde olduğu gibi bunu da bir kenara itip anı yaşıyorum.

Ve şu an gerçekten çok iyi.

KIRK BİR

CAMI

"Düğünleri planlarken bir gün seninkini de düşünüyor musun?" Zack, Jason'la telefon görüşmesinden saatler sonra yatağında uzanırken soruyor ve kalbim tekliyor.

Sıradan ilişkilerde bile bu sorudan nefret ediyorum.

Genel olarak bu konudan.

"Hayır."

"Hayır mı?"

Babamın ölümünden yıllar sonra yeniden evlendiğinde annemin bana söylediklerini hatırladım. Bu bir mantık evliliği idi, bağlarını güçlendirmek için basit bir şirket birleşmesi, kâr amacı gütmeyen kuruluşunu daha fazla destekleme şansıydı. Şu anki üvey babam Carlson'ı yeterince seviyor ama bu asla aşkla ilgili değildi.

Sadece bir aptal aşk için evlenir,

Camile. Aşk seni kırar.

Aşk, asla aynı şekilde iyileşmeyen yaralar bırakır.

Bir gece bana bunu söyledi, babamın onun tek gerçek aşkı olduğunu ve buna bir daha asla sahip olamayacağını hatırlattı, öyleyse neden çok avantajlı eşleşmeler oluşturmayalım.

Bugün bile, keşke babamla hiç tanışmasaydım, ona hiç aşık olmasaydım, o kalp kırıklığını hiç yaşamaysaydım diye düşünmeden edemiyorum. Günün sonunda buna değer miydi?

Bu argümanı Jason'la yaşadığım deneyimle eşleştiriyordum ve cevabın *kesinlikle* hayır olduğuna inanıyordum. Hiçbir görkemli aşk, geride bıraktığım duygusal yüke değmezdi; bu yırtık asla pürüzsüzce iyileşmez, bunun yerine inişli çıkışlı, nasırlı bir yara izi bırakırdı.

Hasarlı.

Kimsenin beni, birinin içeri girmesine izin vermenin getireceği potansiyel zararın bu kadar yükseğe degeceğine ikna edebileceğini sanmıyordum.

Şimdi en iyi ihtimalle çelişkideyim.

Nasıl yanıt vereceğimi bulmaya çalışırken, tüm düşüncelerimi, duygularımı ve bu konuşmayı nasıl ele alacağımı gözden geçirirken uzun bir an geçiyor.

Çünkü annemin kasvetli evlilik vizyonuna sahip olmasam da, benimki en iyi ihtimalle alışılmadık.

"Beni korkutup kaçırmayacaksın Cami," diye fısıldıyor, eli saçlarımın uçlarıyla oynarken.

Onunla ilgili bir şey.

Sözler ve vaatlerle ilgili bir şey beni konuşmaya, tedbiri elden bırakmaya itiyor.

Ya da belki de meydan okumadır, onu korkutamayacağımı söylemesidir. Belki de bilinçaltım sadece bu ifadeyi test etmek istiyor, onun için *çok fazla* olmadan önce onu ne kadar zorlayabileceğimizi görmek istiyor. Baş ağrısına değmeden önce.

Bu ilk kez olmazdı.

"Bunu istemiyorum," diye fısıldıyorum nefesimin altında, göğüs kafesinin çizgisini takip ederek ve parmağımdan başka bir yere bakmayı reddederek.

Ne yaptığımı biliyor elbette; dikkatimi dağıtmaya, kendimi konuşmadan uzaklaştırmaya çalıştığımı. Ama o Zach, bu yüzden kelimelerimin sessizliğinde oturmama izin veriyor ve bana dünyadaki tüm sabırla davranıyor.

"Beyaz düğün, büyük gelinlik ya da pasta istemiyorum." "Yani basit bir şey mi istiyorsun?" Başımı tekrar sallıyorum.

"Bunların hiçbirini istemiyorum. Töreni istemiyorum. *Düğünü* istemiyorum."

"Yani ..." Tahmin etmeden önce bir süre bekliyor.

Daha konuşmadan yanlış anlayacağını biliyorum. Çoğu insan yapar.

Kimse anlamıyor.

"Bir mahkeme olayı mı?"

"Evlenmek istemiyorum," diye fısıldıyorum ve bu kirli bir itiraf gibi geliyor. Odayı solumaktan korktuğum zehirli bir gazla dolduruyor çünkü solursam Zach'le aramızdaki bu değerli, hassas şey mahvolacak.

Tanrım, bunu istediğini biliyorum. Ona bir *baksana*.

O mükemmel biri. Bağlılığı sever, aileyi sever. Tabii ki bir gün doğru kişiyi bulduğunda evlenmek isteyecektir.

Kahretsin, muhtemelen bir çocuk daha istiyordur. Bunu görebiliyorum, Zach kucağında küçük bir bebekle gece geç saatlere kadar bez değiştiriyor. Ne yazık ki, buna boyun eğmeyeceğim.

Asla.

Bu sonumuz olabilir.

Sürdüğü sürece güzeldi.

"Evlenmek istemiyorsun," diyor, kelimeler sessiz odada açık ve ağır.

"Hayır. Bu fikirden hoşlanmıyorum. Bu çok saçma. Kadınların ittifakları güçlendirmek ya da çeyiz almak için pazarlık unsuru olarak kullanıldığı bir zamanda yaşamıyoruz. Genel olarak konuşmak gerekirse, erkeğin dışarı çıkıp aileye destek olurken kadının evde kalıp çocuk yetiştirdiği, yemek ve temizlik yaptığı bir gerçeklikte yaşamıyoruz. Ancak evliliğin bir kadının evi terk etmesini zorlaştırmak için kullanıldığı bir dünyada yaşıyoruz. Evlilik, kadının erkeğin soyadını alması ve erkeğin her konuda daha fazla söz sahibi olması anlamına geliyor. Eğer işler yolunda gitmiyorsa, hükümetin ilişkiyi bitirmenize izin vermesine ihtiyaç duyarsınız." Başımı sallıyorum ve iç çekiyorum. "Ben buna güvenmiyorum. Birini seviyorsa, birlikte bu kadar mükemmelsek, neden bunun bir sertifikaya tabi tutulması gerekiyor? Bu neyi değiştirir?"

Sessiz ve bunun yargılayıcı bir sessizlik mi yoksa Boşlukları benim doldurmamı bekliyor.

Ben ikincisini seçiyorum.

"Sadece gereksiz görünüyor. Birini seviyorsa, bunu dünyaya duyurmak için bir kağıda ya da çılgın bir partiye ihtiyacım yok. Aşk . . . Bence aşk kutsal, sessiz ve güzeldir. Bazen yol boyunca yozlaşıyor, bir tür norma uymak için çirkin bir şeye dönüşüyor. Bundan hoşlanmıyorum. Beyaz çitleri ve iki buçuk çocuğu da istemiyorum, bu yüzden gerçekten amacını göremiyorum."

Ona her şeyi verebilirim.

"Ve babam ben on yaşındayken vefat etti. Ondan bana kalan tek şey ismi. Ondan kimse için vazgeçmezdim. Hayat ... önceden belirlenemez. Annemi seviyorum ve onun harika biri olduğunu düşünüyorum ama acı çektik. Hayat sigortası bizi kurtardığı için maddi olarak olmasa bile, acı çektik. Annem hayatının aşkını kaybetti ve ben babasız büyüdüm. Bir çocuğa bunu yaşatmak istemezdim. O yüzden bilmelisiniz ki ben de bunu istemiyorum. Çocuklar."

Odadaki sessizlik sağır edici ve kalbimin nasıl çarptığını duyup duymadığını merak ediyorum.

Ayrıca Zach'in ne düşündüğünü neden önemsediyimi, neden hayır dediğinde beni mahvedeceğini bildiyimi, bunun işe yaramayacağını çok fazla düşünmeyi reddediyorum.

Ya da daha kötüsü, bana fikrimi değiştireceğini söylediğinde.

Neyse ki beni çok uzun süre sefalet içinde bırakmıyor. "Melanie ile aramızdaki en büyük anlaşmazlık noktalarından biri onunla evlenmek istemememdi. Babası için bu büyük bir meseleydi. Evlenmemiş bir anne ve tüm bunlar. Melanie içinse bu sosyal bir durumdu, 20 yaşında bir eş ve bekar bir anne olmak onun dünyasında ölüm fermanıydı. Özellikle de baba bir tür varis yerine fakir bir yerliyse." Küçük bir of çekiyor, insandan yoksun bir kahkaha atıyor. "Bana her şeyi ve her şeyi teklif ettiler. Bir ev, bir araba. Para. Ama benim tek istediğim Livi'ydı. Ve onun benim soyadımı taşımasını istedim." Parmakları saçlarımın ucunu tekrar büküyor.

"Onu benden almakla tehdit etmeyi düşünmediler çünkü değerini anlamadılar mı yoksa Jefferson bunun çok zalimce olacağını mı düşündü asla bilemeyeceğim. Ben ikincisi olduğunu düşünmek istiyorum. Ama silahlarımı bırakmadım, Mel'le evlenmek için yeniden birleştim ve Livi doğduğunda artık benimdi. Mel bebeklik kilolarını vermesi için bir inzivaya gönderilmişti ve yazları adaya geliyordu. O doğduktan sonraki ilk yaz, onunla evlenme hatasını yapmadığım için minnettardım. Bunun hepimize yaşatacağı sefaleti gördüm. Ona zincirlenmek istemedim. Hâlâ da istemiyorum, kimseyle değil."

İçime yerleşmiş olan panik sakinleşmeye başladı.

"Sen Evlenmek istemiyor musun?"

"Bunun için bir neden göremiyorum. Daha fazla çocuk istemiyorum-Livi bana yetiyor. Ben de katılıyorum. Evlilik son elli yılda daha az önemli hale geldi. Hükümetin bana birinin benim olup olmadığını söylemesine ihtiyacım yok. Bu onları ilgilendirmez."

"Oh," diye fısıldadım.

"Sadece düşünleri planlayan bir iş olduğunu düşündüğüm için sordum. Onları seviyor olmalısın." Başımı kaldırıyorum, bu konuşma başladığından beri ilk kez ona bakıyorum ve gülümsüyorum.

"Aslında partilerden nefret ederim," diyorum sessizce ve göğsünün derin bir kahkahayla gürlediğini hissederek keyifleniyorum.

"Partilerden nefret mi ediyorsun?" Başımı salladım.

"Saçma sapan bir sosyal kaygım var. Havadan sudan konuşmaya dayanamıyorum. Bunu bir iş görüşmesi, iş ya da herhangi bir yer olarak düşündüğümde yapabilirim. Ama bu benim için bir partiye?" Yaltaklanıyorum. "Hayır."

"Not edildi. Yıldönümleri sadece ikimizin çıkacağı tatiller olacak, anlaştık mı? Bikini giymiş halin, parti elbisesi giymiş halinden çok daha cazip."

"Anlaştık," diyorum ve sonra beni öpüyor ve pan- ic'imın kalıntıları dağılıyor.

Ertesi sabaha kadar bunun Zachary Anderson'ın geçtiği bir başka sınavım olduğunu fark etmedim.

KIRK İKİ

16 TEMMUZ

CUMA CAMİ

"Birbirinize katlandığınızı görmek güzel," diyor Zach bana gülümseyerek, gözleri Olivia'nın Cici'yle sohbet ettiği yere kayıyor. "Ve bu ikisinin arasının tekrar iyi olduğunu görmek de."

Dört Temmuz partisinden sonraki hafta Olivia ve Cici'yi ofisimde birlikte öğle yemeği yemeye zorladım. İkisi de orada olmaktan mutlu değildi, Olivia söylediği hiçbir şeyin Cici'yi ona bir şans daha vermeye ikna edemeyeceğinden endişeliydi ve Cici dört yıl önce olanlardan dolayı hala incinmişti. Ancak benim moderatörlüğümde sadece arkadaşlıklarını düzeltmekle kalmadık, aynı zamanda Cici'yi intikam planımızın tarafına çekmeyi de başardık.

Dürüst olmak gerekirse, ikincisi zor değildi, ancak arkadaşlığın onarılması da korktuğum kadar uzun sürmedi. Görünüşe göre Cici'nin gerçekten ihtiyacı olan şey Olivia'nın açıklama yapması ve içtenlikle özür dilemesiydi. Onlar arkadaşken etrafta değildim, bu yüzden onaylayamam ya da inkar edemem, ama bence neredeyse normale döndüler, arkadaşlık hızla geri dönüyor.

Bu bana Kat, Abbie ve benim nasıl olduğumuzu hatırlatıyor - kavga edip tartışabilen ama her şeye rağmen birbirlerini ölümüne seven kız kardeşler gibi.

"Yardım edebildiğime sevindim," diyorum Aperol spritz'inden bir yudum alarak. Zach her geldiğimde tadının bok gibi olduğunu ve yapmaktan nefret ettiğini söylüyor ama benim için her zaman Prosecco'su var ve onu birkaç kez sinsice yudum alırken yakaladım. Dirseklerine yaslanmadan önce barı siliyor.

"Bunu senin yaptığını biliyorum. Nasıl olduğundan emin değilim ve Livi'nin Sürtük Sürüsü'nü nasıl rahat bıraktığından da emin değilim ama teşekkür ederim." Ona göz kırptıktan sonra içkimden bir yudum daha alıp ikizleri ve sürülerini izliyorum

Zengin kızların banyodan çıkışını izliyorum, Staceigh en önde, sonra gözlerim Olivia'ya kayıyor. Anında Cici'ye göz kırpmıyor, o da hiçbir şey olmamış gibi başını sallayıp arkasını dönüyor.

"Onlar iyi kızlar," diyorum.

"Ya onlar?" Zach başını hafifçe Staceigh'in bir şeye dokunursa tedavisi olmayan bir hastalığa yakalanacağından korkuyormuş gibi etrafına bakındığı yere doğru eğerek soruyor.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diyorum, içkimi karıştırmak için horoz kuyruğu pipetini kullanırken.

"Pek onların tarzı bir yer gibi görünmüyor ama Livi sanki çok normal bir şeymiş gibi onlarla birlikte içeri girdi."

"Sanırım sadece yerel yerleri kontrol etmek istediler, anlıyor musun? Liv sürekli senden ve bardan bahsediyor, muhtemelen sadece... ilgilerini çekmiştir." Bana bakıyor, hiç inanmıyor ama ben sadece gülümseyip omuz silkiyorum.

Livi'nin onlara Jason'ı burada sık sık gördüğünü ve Staceigh'in onunla karşılaşmak için her şeyi yapacağını söylemiş olabileceğini kesinlikle söylemiyorum. Neyse ki ikizler bara doğru yürürken beni çaprazdan incelemeye vakti kalmıyor, Staceigh'in yüzünde kararlı bir ifade beliriyor ve koyu renkli ahşap bar tezgahına yaslanarak yanıma geliyor.

Anma Günü'nde Zach'in beni kaldırıp öptüğü, eve gelmemi istemeden önce elinin kalçamda gezindiği yer tam da burasıydı.

O noktadan Zach'e baktığımda, aynı anda o anı hatırladığını biliyorum, gözlerindeki parıltı karnımı ısıtıyor.

Staceigh konuştuğunda sıcaklık soğuyor.

"Ee, Zach, bundan sonra ne yapacaksın?" Gözleri kocaman, kirpikleri uçuşuyor ve ben onun adına utaniyorum.

Tam olarak üç koltuk aşağıda oturan kızıyla yaşıt ve neredeyse kızının üvey kardeşi. Bunun ne kadar tuhaf olacağını gerçekten anlayamıyor mu yoksa sadece oyununu oynuyor ve umursamıyor mu anlayamıyorum.

Bu gidişle ikisi de olabilir.

"Eve gidiyorum," diyor açıkça, bira musluğuna doğru ilerliyor ve bir müşteri için bir bardak çekip ona uzatıyor.

"Belki takılabiliriz, biliyor musun? Sana birkaç kez mesaj atmayı denedim. Yine de geçmiyor olmalı." Ona bir ışık veriyor-

dudak büküyor ve onun sözleriyle gözlerim açılıyor ve çenem düşüyor.

Bunun imkanı yok.

"Muhtemelen onları görmezden geldiğim içindir," diyor Zach, gözleri bana kayıyor ve dudaklarından gerçek bir gülümseme geçmese de, yüzümü komik bulmaktan kendini alamıyormuş gibi bir gamzesinin belirdiğini izliyorum.

Staceigh'e Zach'in numarasını verdiğimde, bunu *gerçekten* yazıp ona ulaşacağını düşündüğüm bir evren yoktu. Çünkü *neden ulaşsın ki?*

Gözlerim Olivia ve Cici'ye kayıyor, ikisinin de yüzünde benzer bir şok ifadesi var ama Cici'nin gözleri bir şey bekliyormuş gibi ön pencereye kayıyor.

"Bu hiç hoş değil," diyor suratını asarak ve mızımız bir sesle.

"Bir ilişkim var ve sen benim için çok gençsin, Staceigh. Gururum okşandı ama cevap vermediğimde ipucunu anlamayı umuyordum."

Şalter atıyor ve bir kalp atışında tatlılıktan kızgınlığa geçiyor, zalimlik gözlerine zehir gibi sızıyor.

"Ne yani, Cami'nin yaşlı kızını alıyorsun ama bunu istemiyor musun?" Gösteriş yapar gibi vücudunu eğiyor ve bunu görmek o kadar üzücü ki, boğazımdan kaçan kahkahaya engel olamıyorum. "Siktir git Cami. Senden daha seksi olduğumu biliyorsun." Ellerimi yatıştırıcı bir hareketle kaldırıyorum, onun üstünlük kompleksine dahil olmayı hiç istemiyorum. "Sadece kıskanıyorsun."

"Sana söyledim, Staceigh. Atışını yap. Eğer seni kabul ederse, Zach senindir. Benim için dayanılmaz derecede deli olmayan bir adamla ilgilenmiyorum."

"Ve öyleyim," diyor nefesinin altından, müzikten kulaklarıma ulaşacak kadar yüksek sesle ve ben gülümsüyorum.

"Tanrım, şu anda çok tahrik oldum," diye fısıldıyorum ona, bara doğru eğilip ikizler ve Sürtük Sürüsü orada değilmiş gibi davranıyorum.

"Öyle mi?" Gülümserken gamzeleri derinleşiyor.

"Evet."

"Yani, eğer istersen, eminim Frank biraz izleyebilir. Seni barın arkasına götüreceğim-"

"Zachary Anderson!"

"Sadece söylüyorum, teklif *her zaman* masada," diyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

Tekrar Cici'ye bakıp kaşlarımı kaldırıyorum, o da başını sallıyor. Başım bir çekicinin hareket ettiği, La- ceigh'in arabasının arkaya bağlanmış, yola çıkmayı beklediği ön camlara doğru kayıyor.

"Lace, arabanın taksitini ödemeyi mi unuttun?" Yaltaklanarak soruyorum. Başlar bana doğru dönüyor ve ona ve kız kardeşine sempatik bir gülümseme veriyorum. "Siyah kartınla ilgili bir sorun yaşadığını biliyorum Stace."

"Sen neden bahsediyorsun?" Staceigh gözlerini devirerek söylüyor. Ama daha şimdiden "arkadaşları" benim baktığım yeri takip ediyor ve kız kardeşinin arabasının yola doğru çekildiğini görüyorlar.

"Ne!? Aman Tanrım, biri arabamı çalıyor!" Laceigh ayağa kalkarak bağırır.

Zach ellerini havluya silerek ve bilmiş bir bakışla bana bakarak, "Görünüşe göre soyulmuyorsun, çekiliyorsun," diyor. "Bu konuda bir şey biliyor musun?" diye daha sessiz soruyor. Omuz silkiyorum ve gülümsüyorum.

"Son zamanlarda her şey yolunda mı? Baban ..." Dramatik etki için duraklıyorum. "Seni kesti mi?" Kaltak Sürüsü'nün gözleri sanki başlarına gelebilecek en utanç verici şeymiş gibi kocaman açılıyor ve Staceigh ile Laceigh kekeliyor.

"Hayır! Böyle bir şey asla olmaz!" diyor Staceigh ve ardından itibarının b i r kez daha sarsılmasını pek de hazmedemeyen yargılayıcı arkadaşlarına bakıyor. "Bu *asla olmaz*."

Onlara güven vermeye, hiyerarşinin tepesindeki yerini korumaya çalışıyor ve çok kısa bir an için sempati duyuyorum. Düşünsenize, tüm hayatınızı sahte arkadaşlarınıza sahte benliğinizi kanıtlamaya çalışarak geçiriyorsunuz ve ne için? Güç için mi? Prestij? Bunun gerçek dostluk olmadığı kesin. Bir insanın ihtiyaç duyabileceğinden çok daha fazla parası var ama yine de mutlu değil.

Ama sonra etrafındaki herkese nasıl davrandığını hatırlıyorum ve bir anlık sempatim kayboluyor.

"Bilmiyorum. Muhtemelen onlar gitmeden önce gidip onlarla konuşmayı denemelisin," diyorum, çenemi park yerine doğru eğiyorum, kamyonun sağa dönüp gecenin karanlığında uzaklaşmasını izliyorum. "Oops."

"Kahretsin, gidelim," diyor Staceigh, kız kardeşi önde koşup "Arabam!" diye bağırırken Sürtük Sürüsü istemeye istemeye arkasından geliyor. Arabamı çalmayı bırak!" diye sanki çekici şoförü onu duyacakmış gibi bağırıyor. Onlar ayrılırken bardaki tüm gözler kızların üzerinde.

Kapı üzerlerine kapanırken Cici ve Olivia'ya bakıyorum, ikisi de gülmemek için kendilerini zor tutuyorlar.

"Bu da neydi böyle?" Zach benden Olivia'ya ve Cici'ye bakarak soruyor, üçümüz de gülümsüyor ama cevap vermiyoruz. "Livi?" Omuz silkiyor ama konuşmuyor. "Cici?"

"Hiçbir fikrim yok, Bay Anderson." Gözleri benimkilere kaydı.

"Cam? O kızın arabasının yeniden ele geçirilmiş olmasının mümkün olmadığını biliyorum." Dudaklarımı yuvarlıyorum ve gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Yani ... engelli yerine park etmiş olabilir ve Bilmiyorum. Belki birisi isimsiz bir ihbarda bulundu ve araba çekildi. Belki de. Olabilir. Ama bilemiyorum." Cici ve Olivia anında gülmeye başlıyor ve ben de Zach'in başını gökyüzüne doğru eğip iç çekerek sallayışını izlerken gülümsüyorum.

"Ve sen onlara söylemedin çünkü ..." Başım şaşkın bir ifadeyle geriye doğru eğiliyor.

"Sanki bana temalı bir parti olmadığını söylediler?" Zach bana bir *Touché* bak.

"Bekle," diyor Zach, kızına bakarak. "Livi, Laceigh'in arabasıyla gelmedin mi? Onu uyarmadın mı?" Olivia dudaklarını yuvarlıyor ve sonra Cici, Olivia ve ben hepimiz kahkahalara boğuluyoruz, Zach bunu anlıyor ve bizimle ne yapacağını bilmiyormuş gibi başını sallıyor.

Sanırım *listeden* bir tane *daha* çıktı.

KIRK ÜÇ

CAMI

21 Ağustos Pazartesi

Sihirbaz mısın?

İyi bir sürprize bayılıyorum.

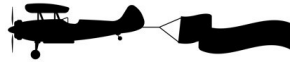
Çünkü ben sana bakarken, sen diğer herkesi yok ediyorsun.

Bunu sevdim.

Bu gece benim evimde mi?

Evet, lütfen.

Yakında görüşürüz, meleşim.

22 Ağustos Salı

Eğer bir meyve olsaydın, "güzel elma" olurdun.

Bu saçmalık için çok erken, Zachary.

Günaydın, meleşim.

Günaydın, baba.

Babacığı bırakacağı konusunda anlaştığımızı sanıyordum.

Akşam yemeğı sonra, gamzeli?

23 Ağustos Çarşamba

Günaydın, güzelim.

Bana kafein mi getirdin?

Nereden biliyorsun?

Baba şakası yapmadığım tek zaman kahve aldığım zamandır.

Aşağıda bekliyorum.

Her sabah Zach'ten kahve almıyorum, çünkü o denedi ve ben de ona bağırdım.

"Bana kahve getirmek için her gece geç saatlerden sonra erken kalkmana gerek yok Zachary," dedim ellerimi göğsünde gezdirirken, bir sabah çok yorgun görünüyordu.

"Hoşuma gidiyor. Sabahları yüzünü görmek hoşuma gidiyor. Ve beni gördüğünde gülümsemeni." Gözlerimi devirdim ve başımı salladım.

"Kahvenin benimle uyanmadığın sabahlarla sınırlı olmasına ne dersin?" Bir an cevap vermedi. "Lütfen mi? Sen yaşlısın. Beni bütün gece ayakta tutacaksan iyi dinlenmiş olman gerek."

Tek ihtiyacı olan
buydu. "Tamam."

Dün gece geç saatte bir etkinliğim olduğu ve kendi yataklarımızda uyuduğumuz için, o kağıt bardakla mermer sütuna yaslanmış, kahvemi tam istediğim gibi tutuyor.

Beni soluk soluğa öpüp giderken kıcımı tokatladıktan sonra, asansörde yalnız kalana kadar, bardağın kağıt kılıfının altına bakıp kalın, koyu el yazısını arıyorum.

Sıfır yerçekiminde bile sana aşık olurdum.

Perşembe, 24 Ağustos

Adın Google mı?

Sanırım ikimiz de artık öyle olmadığını biliyoruz. Bunu kulağımda inlediğini hayal edebiliyor musun?

Cevabını beklerken bu düşünce beni bir kahkaha atmaya itiyor.

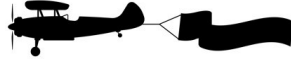
Çünkü sen aradığım her şeysin.

Karnımda kelebekler uçuşuyor.

Bu gece senin evinde mi?

Önce balıkçıya gel de seni besleyeyim.

Görüşürüz o zaman.

25 Ağustos Cuma

Elektrikçi misiniz?

Günaydın gamzeli.

Çünkü kesinlikle gecemi aydınlatıyorsun.

Geceden bahsetmişken

Bu gece geç saatte ve sabah bir etkinliğim var.

Cumartesi günü bana iki katı borçlusun o zaman.

Duble mi?

Orgazm. Bunu telafi etmek için iki katını bekliyorum.

Anlaştık.

KIRK DÖRT

CUMARTESİ, 2 EYLÜL CAMİ

Bugün iyi şanslar. Başaracağını biliyorum.

Ne, baba şakası yok mu? Biraz neşeye ihtiyacım olan bir gün varsa, sanırım o da bugündür.

Kahve için vaktin var mı?

Senden mi? Her zaman.

Ben dışarıdayım.

"Burada her şey yolunda mı?" Elimde panom ve Zach'in bana getirdiği kahve fincanıyla gelin odasına girerken soruyorum. Pastel renklere oluşan bir gökkuşağı içinde nedimeler etrafta duruyor, saçları ve makyajları mükemmel. "Bunu giyemezsin, Staceigh. Bunu kesinlikle yasaklıyorum," diyor Melanie. diyor Staceigh'in önünde dururken, saçları hala bigudili, üzerinde bir bornoz var ve kollarını göğsünde kavuşturmuş. İkisinin de sert çeneleri ve kızgın yüzleri var ve bunu deneyimlemek ilginç. Bir tür Barbie savaşı gibi.

"O zaman ne giymem gerekiyor, Melanie?" Görünüşe göre yapay tatlılık erimiş.

"Umurumda değil ama bunu giyemezsin. Üç beden büyük ve korkunç görünüyor. Parlak turuncu. Tema *pastel*, neon değil. *Aklından* ne geçiyordu?"

Staceigh'in ne düşündüğünü çok iyi biliyorum.

Biliyorum çünkü Olivia ona bu fikri bir hafta önce verdi.

"Peki ya düğün günü?" Livi ofisimde oturmuş kaplardan Çin yemeği yerken sordu.

"Slayt gösterimiz var. Bu yeterli değil mi?"

*"Yani, daha fazlasını yapmamak için bir neden yok, öyle değil mi?"
Gülümsemesi neredeyse şeytaniydi.*

"Ne düşünüyorsun?" "Gelinlik mi?"

Melanie on nedimesinin her birine farklı bir pastel renk verdi ve her birinin büyük gününde en iyi şekilde görünmelerini sağlamak için üç farklı tarzda elbise seçmelerine izin verdi. Dürüst olmak gerekirse, böyle düşünceli bir şey yapmasına biraz şaşırdım, ancak Melanie ayrıca düğün fotoğraflarında herkesin en iyi şekilde görünmesini istediğini ve böylece dikkatinin dağılmayacağını söyledi.

Yani tamamen özerk değil.

"Onlar zaten seçilmiş, özel olarak dikilmiş ve her şeyi yapılmış değil mi?"

"Cam, yeterince paran varsa her şeyi yapabileceğini unutuyorsun."

Bununla birlikte Olivia, Staceigh'in zihnine kendi belirlediği pastel turuncunun neon versiyonunun ona daha çok yakışacağını ve diğer nedimler arasından sıyrılmasını sağlayacağını tohum gibi ekti ve elbette Sta- ceigh de buna kandı.

Ve bilemezsiniz ki, Beach Club ile çalışan terziye gittiğinde, etkinlik için onun elbisesi ile benimki karışmış ve onun ölçüleri benim elbisemde, benimkiler de onunkinde kullanılmış.

Oops.

"Sorun ne gibi görünüyor?" İçeri girerken soruyorum, üzerimde hâlâ etkinlik öncesi giydiğim tayt ve bol bir atlet var.

Melanie suratını asarak, "Lanet olası Staceigh tüm görüşümü mahvediyor," diyor.

Yetişkin bir kadının küçük bir çocuk gibi davranmasına tanık olmak inanılmaz derecede rahatsız edici.

"Ben hiçbir şeyi berbat etmiyorum. Terzi yaptı!" "Bu iğrenç rengi terzi seçmedi!" "Tamam, tamam. Sorun sadece renk mi? Yoksa . . ."

"Bu çok büyük."

Staceigh, "Sabitleyebilirim," diyor.

"Kesinlikle olmaz. Sadece düğünde olmayacaksın."

"Ama-"

"Aslında benim bir çözümüm olabilir," diyorum. "Bugün giymeyi planladığım elbise de dikiliyordu ve o elbiseye bakınca bedenlerimizi değiştirip değiştirmediklerini merak ediyorum."

Staceigh bana doğru hançerler yolluyor ama görmezden gelip Melanie'ye nazık bir gülümseme veriyorum.

"Evime dönüp farklı bir şey almam gerekecekti ama belki Staceigh için işe yarar? Renk düzenine uyuyor."

"Kesinlikle olmaz-"

"Senin fikrine güveniyorum Cami," diyor Melanie. "Eğer ona uyarsa, düğünde yürüyebilir."

"Harika, gidip getireyim."

"Oh, ve Cami, sana uyuyorsa Staceigh'inkini de giyebilirsin." Makyaj koltuğuna geri oturup şampanyasını yudumlarken yüzündeki gelinzilla ifadesi eriyip gitmiş. "Bunu da kullanabilirsin."

Başımı sallayıp elbiseyi sakladığım yere doğru giderken gülümsüyorum ama Livi'nin baş parmağıyla onaylamasına hafifçe göz kırpmadan önce değil.

Asansöre adım attığımda, sabahtan beri ilk kez yalnız kaldığımda, kâğıt kılıfı aşağı kaydırıp Zach'in bıraktığı nota bakıyorum.

Bir tanesini bile gördüğümün farkında olup olmadığını hala anlayabilmiş değilim ama her seferinde bana bıraktığı tatlı hiçbir şeyi görmek için sabırsızlanıyorum.

Bugünkü kalbim küt küt atıyor.

Yaz bitti mi? Çünkü sana aşık olmaya hazırım.

KIRK BEŞ

CAMI

"Cami." Törenin yapılacağı yere doğru yürürken, Zach'in beyaz gömleği ve siyah pantolonuyla bana doğru geldiğini görünce şaşırarak dönüyorum.

"Hey, sen," diyorum gülümseyerek. "Burada olacağını bilmiyordum."

"Melanie beni davet etti ve sanırım Livi de ekstra destek olarak burada olmamı istedi. Kendisi, annesi, ikizler ve ... yani her şey için uzun bir gün olacak." Duraklıyor, gözleri vücudumda geziniyor. "Kahretsin, muhteşem görünüyorsun."

Elbise tam da tahmin ettiğim gibi üzerime tam oturdu. Diz boyu etek ucu ve bodycon stili, kalın atlet askıları ve öndeki gurur verici V kısmı ile kıvrımlarımı belirginleştirmeden vurguluyor ve parlak turuncu rengi tenimle mükemmel bir uyum sağlıyor. Sıcak pembe ve turuncu topuklu ayakkabılarla eşleştirilen bu kıyafet, olmasını umduğum her şeydi.

Staceigh aynı şeyi çaylı bej elbise için söyleyemez-uzun etek boyu, yüksek yaka ve kapaklı kollar. Elbisenin vücuda oturmayan şekli, bu iğrenç elbisenin üzerindeki kiraz gibiydi ve Melanie babasına söylemekle tehdit etmeden önce yürümekle tehdit etti.

"Teşekkür ederim. Elbisemde bir aksilik oldu ve nedimelerden biriyle değiştirmek zorunda kaldım. Çoğunlukla iyi şanslı, biliyor musun?"

"İyi şanslar. . . ." diyor gözlerini bana dikerek. Konuştuğunda, beni okumaya çalışıyormuş gibi bana bakıyor ve içimi panik kaplıyor.

Kimse beni Zach gibi okuyamaz ve şu anda bu iyi bir şey değil.

Neyse ki cep telefonum çaldı, ekranda Melanie'nin numarası vardı.

"Seni burada görmek güzel ama gitmem gerek. Oyun zamanı, biliyorsun değil mi?" Ayak parmaklarımın ucunda yükseliyorum ve uzaklaşmadan önce dudaklarımı hafifçe onunkilere bastırıyorum. "Törenden sonra görüşürüz. Bir depo dolabında falan öpüşebiliriz," diyorum göz kırparak.

"Hey." Ben uzaklaşmadan Zach'in parmakları bileğimi kavradı. "Bir saniye, tamam mı?" Kafam karışmış ve paniklemiş bir halde başımı sallıyorum, ses tonunun ve endişeli yüzünün milyonlarca nedeni aklımdan geçiyor.

"Ne oldu?" Telefonumdaki sessiz tuşuna basarak soruyorum ve beni bir köşeye çekiyor.

"Siz ikiniz ne planlıyorsunuz?"

Endişe ve suçluluk duygusu midemde dönüp duruyor, midemi bulandırıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Siz ikinizle çok fazla fısıldaşma, çok fazla bakış var. Ne planlıyorsunuz?"

"Düğün tabii ki," diyorum, onu başından savmaya çalışarak. Bunu yutmadı.

Beni bu kadar tanımasından ve anlamasından kesinlikle *nefret ediyorum*.

İnsanlar neden kendilerini anlayan bir partner ister? Bana sorarsan çok abartılıyor.

"Camile."

Cevap vermiyorum çünkü gerçekte bunun onunla hiçbir ilgisi yok.

Bu Livi için.

İç çekiyor.

"İkiniz ne planlıyorsunuz bilmiyorum ama lütfen Cam. Mantıklı ol. Livi'nin güvenine ihtiyacı var ve bu düğün kusursuz geçmezse, güvenini kazanamayacak." Evet demeliyim, yalan söylemeliyim, onun delici bakışlarından kurtulmak için her şeyi yapmalıyım.

Ama yok tabii ki.

"Onun bu güvene ihtiyacı yok, Zach. Yaptığı işte çok zeki ve ne olursa olsun başarılı olacak." Sözlerimle çenesi gerildi.

"Yani bir şeyler yapıyorsun, değil mi?" Yine cevap vermedim.

"Tanrım, Cami. Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Önemli bir şey değil, Zach. Livi sadece ... Bunu yapması gerekiyor. Annesinin sürekli ona güvenmesini istemiyor.

başının üstünde tutuyor. Kendisi pahasına hepsine hizmet etmekten bıktı."

"Tanrım, Cami. En azından o paraya sahip olsaydı hayatın daha kolay olacağını kabul edebilir misin? Bir iş kurmak istiyor."

"Ne pahasına?" Sessizce soruyorum. "Ne pahasına?"

"Ne pahasına? Bu güvenin kilidini erken açmak ona neye mal olacak?" Ağzını açıyor ama konuşmuyor. "Birincisi, saygınlığına mal olacak. Ve ahlakına. Ve muhtemelen arkadaşlıklarına. Tanrım, bu ona zaten pahalıya mal oldu, değil mi? O güveni kazanmak bağlarla gelir, Zach. Ona bunun önemli olduğunu söyleyip durduğunu biliyorum ve anlıyorum. Ben de anlıyorum. Hayat parayla *daha kolay*. Ama bunu elde etmek, annesinin de bu işe el atması demek. Sonunda Melanie'nin istediği gibi davranırsa okul taksitini ödeyeceği havucunun altından kurtuldu. Bununla işi bitti. Bu zehirli."

Şimdi, cevap vermeyen Zach.

"Bunu onun için yapması gerekiyor," diyorum sesimde yalvaran bir tonla, anlaması için yalvarıyorum.

"Geleceğini riske atıyor. Sadece annesiyle ilgilenmesi gerekiyor."

"Bu şimdiye kadar onun için nasıl sonuçlandı, Zach? Yirmi üç yıldır Melanie ile *uğraşıyor* ve bu ona stres ve endişeden başka ne kazandırdı? Hiç arkadaşı yok, gerçekten yok. Bu yaza *sıfır* özgüvenle başladı ve ben bunun büyümesini izledim. Bu mu? Melanie ve ikizlerle ilgilenmeyi bırakıp her istediğini yaparsa olacağı bu." Başımı sallıyorum, eli artık üzerimde olmasın diye geri çekiliyorum.

Ne anlamı var ki? Her şey alev almak üzereyken neden onun teninin benimkinde ne kadar iyi hissettirdiğini düşünerek kendime işkence edeyim?

Sonuçta iyi olan hiçbir şey uzun sürmez. İnsanlar gerçekte kim olduğumu anladıktan sonra değil.

"Melanie'ye hizmet etmek sana ne kazandırdı, Zach? 18 yıl boyunca Melanie'nin neredeyse hiç tanımadığı bir çocuk için en iyisinin ne olduğunu tartışmak mı? Stres ve endişe mi?"

"Beni yakaladı Livi."

"Ve Livi artık kendi kararlarını verebilecek bir yetişkin. Bırakın alsın."

Ağzını açıyor ama biri geldiği için cevap verecek zamanı olmuyor.

"İşte buradasın Cami. Çiçeklerle ilgili yardımına ihtiyacımız var," diyorlar ve ben de Zach'e dönmeden önce başımı sallıyorum.

"Gitmek zorundayım. Üzgünüm."

Yine cevap vermiyor, çenesi gergin ve bu kararın canımı yakacağını gerçekten hiç düşünmemiştim. Eğer henüz aşık olmadıysam, aşık olabileceğim bir adam yerine intikamı seçiyormuşum gibi hissediyorum.

Ama intikamı seçmiyorum, gerçekten.

Livi'yi seçiyorum.

Arkadaşım.

Geçen sefer intikamı seçtim ve bunun on yıllık bir dostluğu tehdit etmesine izin verdim. Elde etmemiz *gerektiğini* düşündüğüm şeyi elde etmek için her şeyi feda etmeye hazırdım.

Bu sefer. Arkadaşım için savaşıyorum. Ve bu her şeyi farklılaştırıyor. Bu kez Livi'nin ihtiyacı olan güven ve özgürlüğü bulmasına yardım etmeyi seçiyorum ve biliyor musunuz?

Eğer Zach bunu anlamıyorsa, benim bu yanımla başa çıkamıyorsa, o zaman benim için doğru kişi değildir.

Ondan uzaklaştığım her adım benim küçük bir parçamı kırsa bile.

KIRK ALTI

Gece geç saatlere kadar olmaz. Sonuçta bu bir tasarım. İkizleri Melanie'nin düğününün merkezine koymaya gerek yok.

Huxley'nin iş için Kaliforniya'ya dönmek zorunda kalması nedeniyle resepsiyona ancak bir saat kala gerçekleşen erken maytaplı uğurlamadan çok sonra, Bay ve Bayan St. George'un arkadaşları ve meslektaşlarının çoğu ayrıldıktan çok sonra gösteriyi başlatmak için işaret veriyorum.

Geriye sadece Staceigh ve Laceigh'in bu pahalı gösterinin tadını çıkarıp hava atmaları için davet ettikleri arkadaşları kaldı. Yaz boyunca burada olan Kaltak Sürüsü, okuldan ve Kaliforniya'dan arkadaşlar.

Hepsi ikizlere dayanılmaz derecede şımarık veletler yerine bir tür tanrıymışlar gibi düşkün.

Staceigh elinde mikrofon ve yüzünde sahte bir nezaket gülümsemesiyle podyuma çıktığında nihai plan devreye giriyor.

Haftalar önce ikizlere ve Olivia'ya düğünde ebeveynlerini anmak için bir konuşma yapmak isteyip istemediklerini sordum. Olivia hemen reddetti ve prova sırasında birkaç kelime söylemeyi tercih edeceğini belirtti, ki öyle de yaptı ve çok güzeldi.

Staceigh bunu duyduğunda, elbette spot ışıklarını üzerine çekme fırsatına karşı koyamadı.

"Bir konuşma yapmak istiyorum. Bir sunumla," demişti, gözleri fırsatla parlıyordu. "Bu yaz yaptığım eğlenceli şeylerden oluşan bir slayt gösterisi." Tam olarak anlayamadığım için şaşkınlıkla kaşlarımı çatmışım.

"Senin hakkında bir slayt gösterisi mi?"

"Şey, evet. Ben, tabii ki, babamın en büyük başarısıyım." Anlamadığım bir esprisi olmalı diye düşünerek ona baktım.

Olması gerekiyordu, değil mi?

Ama o bana aptalmışım gibi baktı.

"Yani..." Ondan kız kardeşine, Olivia'ya ve sonra da canı sıkılıyormuş gibi telefonunu karıştıran Melanie'ye baktım. "Gelin partisinin resepsiyona girmesiyle maytaplı uğurlama arasında sadece bir saatimiz var, böylece Huxley jetine zamanında binebilecek. Bir slayt gösterisini nasıl sığdırabiliriz bilmiyorum..."

"Oh, orada olmak zorunda değil. Daha sonra da olabilir."

Melanie telefonundan başını kaldırıp ikizlere el sallayana kadar ağzım bir karış açık öylece oturdum. "Umurumda değil, sorun değil. On. O zamana kadar herkes gitmiş olur zaten," dedi ve Staceigh'in gözlerinde ateş yandı.

Melanie gerçekten aileye katıldığında ikisinin birbirine gireceğini biliyorum.

Başlangıçta, onun "konuşmasının" bir tren kazası olacağını ve özenle düzenlediğim etkinliğin tüm havasını bozacağını düşündüm. Ancak daha sonra Olivia ve ben bunun gerçekten nasıl bir hediye olacağını fark ettik, ikizleri bir kez ve sonsuza kadar yerlerine koymak için ihtiyacımız olan her şeyi yavaş yavaş topluyorduk.

Staceigh sakın bir gülümsemeyle, "Bugün burada hepinizle birlikte olduğum için çok heyecanlıyım," diyor. Melanie'nin üzüntüsüne rağmen tören biter bitmez elbisesini değiştirdi ve şimdi ışıltılı gümüş rengi mini bir elbise giyiyor. Bu düğünü babası ve üvey annesi için bir etkinlikten çok *kendisi* için bir sosyal etkinlik olarak gördüğü açık. "Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Çoğunuzun bildiği gibi, dört yazdır Beach Club'ı süslüyorum."

Bir kahkaha atıyorum ve aynı şeyi yapan birkaç çalışanı da kaçırmıyorum. Gözlerim Olivia'nın kilerle buluştuğunda, benimkiler kadar şaşkın ve genişler.

Tanrım, kadının gerçekten hiçbir *şeyden haberi* yok.

Ama tabii ki ön sıradaki Laceigh sanki Nobel Barış Ödülü kazanmış gibi kız kardeşini alkışlıyor.

Staceigh kenara çekilirken müzik başlıyor, slayt gösterisi başlıyor ve dürüst olmak gerekirse izlemesi *utanç* verici. Gülümsemesi sakın, sanki ooh'ları ve ahh'ları, dünyanın bir kez daha ne kadar harika olduğunu onaylamasını bekliyor.

İlk fotoğraflar Beach Club'ın dışında klasik kız öğrenci yurdu pozları verirken çekilmiş, ardından diğer fotoğraflara geçiliyor - kabanalarda, plajda. Kelimenin tam anlamıyla Staceigh'in hiçbir şey yapmadığı bir düzine fotoğraf.

Ne babasının ne de Melanie'nin bir fotoğrafı var. İkiz kız kardeşinin bir fotoğrafı bile yok, sanki spot ışıklarının onun üzerinden çok fazla çekileceğinden korkmuş gibi.

Odayı izliyor, yordakçılarının onu övdüğünü görmenin heyecanıyla gözünü ekrandan ayırmıyor. Ben köşede her şeyi izliyorum; kalabalığı, ekranı, Staceigh'i, Sürtük Sürüsü'nü.

-Böylece şezlongda poz verdiği bir başka fotoğraftan kısa mesajların ekran görüntüsüne geçtiğinde anlıyorum.

En yakın kölesi Violet'e işlevini yerine getiremeyecek kadar aptal bir kaltak demesi.

Bir sonraki slaytta Laceigh ve Olivia'ya Jason'ın babasının doktoruyla temasa geçip saç ektirmesi gerektiğini çünkü *çok çirkin görüldüğünü ve bunun utanç verici olduğunu* söylüyor.

Başka bir Bitch Pack üyesiyle nişanlı olan bir adamla yatmakla övündüğü üçüncü fotoğrafta mırıldanmalar başlıyor, ancak bir kadının vücudunda kendi deyimiyle "üzerinde çalışılması gereken" tüm yerleri daire içine aldığı bir sonraki fotoğrafa kadar nihayet dönüp ekranda ne olduğunu göremiyor.

Staceigh St. George'un ne kadar korkunç bir insan olduğunu vurgulayan düzinelerce mesaj.

Bu fikir, Olivia'nın kendisi, Staceigh ve Laceigh arasındaki grup sohbetine gönderilen başka bir mesajdan dolayı homurdanmasıyla ortaya çıktı. Hayatımı nasıl çekilmez hale getirebileceğime dair yeni bir fikirdi ama Olivia'nın biraz zorlamasıyla Staceigh'in yakın çevresindeki herkesle ilgili tüm düşüncelerini memnuniyetle paylaşacağını öğrendik. İtiraf, sırlar ve onun gerçek bir arkadaş olduğunu düşünen insanlar hakkındaki kötü, korkunç düşünceler.

Her birini katalogladık, o sırada onlarla ne yapacağımızdan emin değildik, ancak Staceigh bir slayt gösterisi konuşması istediğini söyler söylemez, fikir Olivia'nın zihninde çiçek açtı.

Benden bile daha intikamcı olabilir ve bu etkileyici.

Ve şimdi, Staceigh'in kendisini el üstünde tutmaya ikna etmek için çok çalıştığı grup, onun içten ve dıştan ne kadar çürümüş olduğunu en ön sıradan izliyor.

"Ne!? Bu da ne?" diye bağıyor, ekranın önünde duruyor ve sanki bir şeyleri saklayacakmış gibi kollarını havaya kaldırıyor.

Ne de olsa Beach Club'ın alabileceği en büyük ekranı almakta ısrar eden oydu.

Gözlerim odanın diğer tarafındaki Olivia'ya kayıyor, dudaklarında aynı gizli gülümseme.

"Biri şunu durdursun!" Staceigh bağıır ama kimse kıpırdamaz.

Her bir çalışana ve personele karşı şirret davranmanın sorunu, itibarınız sarsıldığında kimsenin sizi kurtarmak için devreye girmek istememesidir.

Sessiz fısıltılar öfkeli sözlerle dönüştü, parmaklar işaret ediyor, telefonlar Staceigh St. George'un erimesini kaydediyor ve dürüst olmak gerekirse?

Beklediğimden daha iyi.

Olivia'nın olduğu yere döndüğümde, Cici'yi yumrukluyor ve bunun onlar için, dostlukları için, onları parçalayan kadının kendisini parçaladığını görmek için iyileştirici olup olmadığını merak ediyorum.

"Sen!" Staceigh beni göstererek bağıyor. "Sen! Kapat şunu!"

"Anlamıyorum. Babanızın en büyük başarısını göstermek istediğinizi söylemişsiniz, öyle mi?" İkizlerin arkadaşlarından oluşan kalabalıkta birkaç kıs kıs gülüşme olur.

"*Bu şekilde değil!*"

"Pekâlâ, bakalım doğru kişiyi bulabilecek miyim?" diyorum, telefonumu yavaşça çıkarıp kaydırıyormuş gibi yaparak.

"Ugh!" "Laceigh, *bir şeyler yap!*" diye bağıyor. Kız kardeşi ayağa kalkıyor, ayağa kalkmaya çalışırken tökezliyor.

"Ne yapmalıyım?!" diyor zavallı Laceigh, açık talimatlar olmadan bir şey yapmasının istenmesine alışık değil.

"Tanrım, kendim yaparım!" Sonra lap- top'a doğru yürüdü, onu kaldırdı ve yere çarptı. Ekran kararıyor ve ben DJ'i işaret ederek baş parmağımla onu onaylıyorum.

"Pekala hanımlar, bu ilginç bir sunumdu. Hadi dansa geri dönelim!" Müzik yeniden başlar ve Staceigh odadan koşarak çıkar, kız kardeşi de arkasından.

Görev tamamlandı.

KIRK YEDİ

"Seni *lanet orospu!*" Olivia ve ben gecenin ilerleyen saatlerinde Beach Club'ın çıkışında durup konukların parti hediyelerini almalarını ve ihtiyacı olan herkesin evine bir şehir arabasıyla gitmesini sağlarken bu sözler nemli havada çınlıyor.

"Stace, bilmiyorum-"

"Ne bildiğin *umurumda* değil Laceigh. Hiçbir şey bilmiyorsun, o kadar aptalsın ki," diyor Staceigh, bize yaklaşırken yüzü öfke dolu. "Siz ikiniz *hayatımı mahvettiniz.*"

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diyor Livi, dudaklarında bir gülümsemeyle.

"Lanet olsun, yapamazsın. Şu slayt gösterisi mi? *Neydi* o, Olivia?!"

"Bir hataydı. Tüh," diyor Livi, sesinde hiçbir suçluluk duygusu yok.

"*Bunu* neden yaptın?! Şimdi herkes benden nefret ediyor! Ve bu senin hatan! Buna inanamıyorum." Gülmeme engel olamıyorum, Staceigh'in Livi'yi yakın çevresindeki herkesi aşağılayan mesajlar *gönderdiği* için tamamen suçlamasının mizahı beni memnun ediyor.

"Ve sonra kimse *onu kapatmadı!*"

Ya da tek bir personelin bile slayt gösterisini kapatmaya yanaşmamasının bir şekilde onun suçu olduğunu, çünkü *tüm toplam* boyunca Sürtük Sürüsü'nün hepsine defalarca çöp muamelesi yaptığını.

Yaptıklarının sorumluluğunu üstlenmeye *yaklaşamaması* bile *her şeyi* anlatıyor.

"O değerli güvenini asla alamayacaksın Olivia. Hayatta olmaz. Annenin bu düğün iyi giderse alacağını söylediğini biliyorum. Görünüşe göre boku yedin, değil mi?" İşte

Yüzünde daha önce hiç görmediğim ama her zaman bildiğim acımasızlık, sahte gülümsemelerinden ve kilolarca makyajından çok da uzakta değildi. "Ve *sen!* Sırada sen varsın, bunu biliyorsun, değil mi?" diyor ve zehrini bana yöneltiyor. "Bu düğün tam bir *fiyaskoydu* ve hepsi senin suçun. *Bir daha* asla Doğu Yakası'nda çalışamayacaksın."

Ben de bunu düşünüyorum. Bence, teoride, eğer itibarını mahvetmemiş olsaydık, bu güce sahip olabilirdi. Ama durum böyle olmasa bile, bir daha asla etkinlik planlama sözleşmesi almamamı sağlayabilirse, bunu sorun etmezdim.

Bazı şeyler buna değer, öğreniyorum. Arkadaşlık, ilişkiler ve etrafımdaki insanlar? Onlar buna değer.

"Ne derler bilirsın, Stace. Aptalca oyunlar oynarsın, aptalca ödüller kazanırsın ve başkalarının hayatlarıyla oyun oynamayı kendine görev edinmişsin," diyor Livi. "Sonunda bu saçmalık dönüp dolaşıp seni kışından ısıtır."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Ona başımı sallıyorum, sonra konuşma sırasının bende olduğuna karar veriyorum.

"Buraya geldiğim anda benden nefret etmeye karar verdin çünkü ne? Eski sevgilim senden hoşlanmıyor muydu? Tanrım, kendine gel. Sen iğrenç bir insansın, Staceigh. Bu *herkes* için açık. İnsanları kullanıyorsun, onlar hakkında saçma sapan konuşuyorsun, sonra da ayaklarını öpmelerini bekliyorsun ama masaya ne getiriyorsun ki?"

"Babam-"

"*Baban sen değilsin.* Bunu anlaman gerek." "Sen *benim hayatımı mahvettin.*"

"Biz öyle bir şey yapmadık Staceigh," diyor Olivia. "Tüm bu saçmalıkları isteyerek bir grup sohbetine koydunuz, insanların güvensizliklerine gülüyorsunuz çünkü bu kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlıyor. İnsanların ne kadar edepsiz olduğunu görmesini istemiyorsan, belki de *edepsiz* olma. İnsanların sizin tarafınızda olmasını istiyorsanız, onlara çöpmüş gibi davranmayın. Kimse kapatmadı çünkü burada çalışan herkese *sana bir şey borçluymuş* gibi davranıyorsun."

"Onlar *çalışan.*"

"Ve?"

"*Benim için çalışıyorlar.*"

"Hayır. İşte burada yanıyorsun. Paran var ve babanın gücü var diye, ne sanıyorsun? Herkesin sana boyun eğmesini mi istiyorsun? Flaş haber, Staceigh, buradaki insanların çoğunun parası ve iktidarla bir tür bağı var. Sen

özel değil. Ancak herkes etrafındaki herkese çöp gibi davranmaya karar vermez."

"Siktir git, Cami."

"Sana duymak istemediğin bir şey söylüyor olması ona kötü davranabileceğin anlamına gelmiyor Staceigh," diyor Livi ve onun beni savunması içimi ısıtıyor.

"Sen de en az onun kadar pisliksin Olivia. Sen bir hiçsin." "Benim için sorun değil. Herkesin senin gibi kıcımlı öpmesine ihtiyacım yok.

yap. Ama üzülerek söylüyorum bebeğim, sen *de* artık bir hiçsin." Olivia bir şey ya da birini bulmaya çalışır gibi etrafına bakınıyor. "Ekibin nerede, Stace? Gittiler. Onlara çöp gibi davrandın ve babanın parası bile onları yanında tutamadı." Staceigh'in yüzü daha da kızarıyor, kafasını karanlık gökyüzüne çeviriyor ve bir öfke hırıltısı onu terk ediyor.

"Tanrım, ben sadece Sana şu anda *vurabilirim*," diyor, gözlerindeki öfke Olivia'ya yönelmiş.

Livi ellerini iki yana açarak, "Yap şunu," diyor.

"Ne?"

"*Yap* dedim. Bana ne?" Yeni üvey kardeşine bir adım daha yaklaşıyor ve Staceigh geri adım atarken gülmek için kendimi zor tutuyorum.

"Annen tüm bu olanlardan sonra sana güvenini erken vermeyecektir."

"Bana zaten söyledin. Umurumda değil. İyi," diyor Olivia ve içim gururla doluyor.

Olivia potansiyel olarak onun tüm hayatını dayanılmaz derecede zorlaştırırken bu kadar gururlu hissetmek garip mi?

"İyi misin?" Laceigh soruyor, yüzü şaşkınlıkla karışmış.

"Eninde sonunda alacağım, ama şimdi değil. Bu arada işimi kurmak için var gücümle çalışacağım. Ve kendi liyakatimle büyüdükçe gurur duyacağım. Hayatında bir milisaniye bile çalışmadığın için bunun nasıl bir şey olduğunu bilemezsin."

"Tam bir israfsın Olivia. Gerçekten bir şey olabilirdin." Bunu bir hakaretmiş gibi söylüyor, ama şimdi anlayabiliyorum - Olivia'ya bir iltifat.

"Beni seninle aynı kategoriye sokacak bir şey olmak istemiyorum. Senin gibi kadınlar beni hasta ediyor. Gerçek dünyanın nasıl bir yer olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığı halde başkalarını yargılayan sinsi sürtüklersiniz. İstediklerini elde etmek için başkalarını yok eden kaba kadınlarsınız. Aslında bu utanç verici, Staceigh."

"Annen gibi mi?" diyor gülümseyerek ve sözlerinin Liv'i vurmasını, incitmesini istediği çok açık. "Onun yaptığı bu değil mi? İnsanlara patronluk taslamak, sosyal basamakları tırmanmak, sadece kendini düşünmek?"

"Elbette. Annem gibi. Tüm slayt gösterinizi izleyen annem, eminim ki onu durdurma ve bırakma yeteneğine sahipti. Annemi kazandığınızı mı sanıyorsunuz? Tekrar dene. Melanie'yi *kazanamazsın*. O da senin gibi, sadece kendini düşünüyor."

"Sana vuracağım," diyor, sözlerinin istediği etkiyi yaratmamasından açıkça rahatsız olmuş ve saldırmaya hazır bir şekilde öne doğru adım atması beni güldürüyor.

Bu kadın belli ki hayatında süslü spor dersleri ve pilates dışında fiziksel bir şey yapmamış, hele kavgaya hiç girmemiş.

"Sana meydan okuyorum," der

Olivia. Ve sonra olur.

Fransız manikürlerinden ve sıfır kalorili içeceklerden Staceigh'in elini geri çekip Olivia'nın suratına bir tokat atmasını izliyorum.

"Tanrım, bunu yapmanı umuyordum," diyor nefesinin altında, sonra Staceigh'e geri vurmak için hareket ediyor, elini saçlarından tutup onu yere çekiyor.

Devrilmelerini izliyorum, Staceigh'den bir çığlık kopuyor ve Olivia'dan gerçek bir *kıkırdama* geliyor, sanki bu an için yaşıyormuş gibi.

"Seni lanet *olası amcık!*"

Olivia, Sta- ceigh'in göğsüne oturup yüzüne bir tokat atarken, "Birini tanımak için biri gerekir, Stacy," diyor.

"Ahh!" diye bağıyor Staceigh, elleri burnunu kapatmaya çalışmak için hareket ediyor. Kız kardeşi çığlık attığında, Laceigh yavaşça bana doğru hareket ediyor, sanki *benimle* dövüşeceğini düşünüyormuş gibi.

Gülümseyip başımı sallıyorum ve bir elimi "dur" işareti yaparak kaldırıyorum. "Uh, uh, uh, Laceigh. Sen sıranı bekle. Eminim Olivia

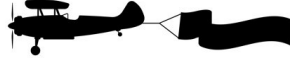
sana yetecek kadar enerjim var."

Ne yazık ki tartışmaya fırsat bulamıyor.

Çünkü ağzını açtığında bir polis sireni çalıyor, kırmızı ve mavi ışıklar Beach Club'ın mermer sütunlarında yanıp sönüyor ve dördümüz de donup kalıyoruz.

"Tutuklayın onu!" diye bağırان Staceigh hariç. Bana saldırdı!"

Hay sikeyim.

Otuz dakikadan kısa bir süre sonra, kavgacılar karakola götürölmek üzere ayrı polis arabalarına bindiriliyor. Dehşete kapılmam gerekirdi ama Olivia'nın yüzündeki mutlu gülümsemeyi ve Staceigh'in dudağındaki küçük kan damlasını gördüğümde içimi garip bir abla-kardeş gururu kaplıyor.

Ama Zach arkamdan geldiğinde bu çok uzun sürmedi. Nereden geldiğinden ya da kavga sırasında nerede olduğundan emin değilim ama şimdi burada, kızının bir polis arabasıyla götürölüşünü izliyor.

Sikeyim.

Bir an için onu unuttum. Livi'nin onun kızı olduğunu ve benden ona göz kulak olmamı istediğini unuttum. Bana Livi'nin güvenini kaybedeceğinden endişe duyduğunu söylediğini, tam da bu durumun yaşanmaması için benden Livi'yi gizli tutmamı istediğini unuttum.

Aynı anda Jefferson Kincaid bana doğru bakıyor, Melanie Kincaid, artık St. George, beyaz elbisesiyle onun yanında duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve ona bir şeyler mırıldanıyor.

İşte burada.

Sanırım az önce gerçek zamanlı izledim. Olivia resmen güvenini kaybetti.

"Az önce ne oldu lan?" Zach soruyor, sözlerinde öfke var. Ve ben Zach'i kaybettim.

KIRK SEKİZ

ZACH

Polis karakoluna giderken yol sessizdi, Cami turuncu elbisesi içinde, arabasının camından dışarı bakarken saçının bir teli bile yerinde değildi. Olivia'yı almak için arabasını almak istediğimde gelmekte ısrar etti ve ben de itiraz etmedim.

O düşüncelerinde kayboldu, ben de öyle, bu yüzden arabayı havadan sudan konuşarak doldurmanın bir anlamı yok.

Ayrıca, ne diyeceğim ki? Eski sevgilimin düğününde iyi iş çıkardın mı?

Kaltak Sürüsü'nü yerden yere vuran slayt gösterisi biraz komikti, ama muhtemelen onunla kendini mahvettin?

Neden Olivia'nın yumruğunu yeni üvey kardeşinin suratına indirmesini engellemedin?

Ya da belki Melanie'nin kocasının tüm bu kaos patlak vermeden önce ayrılmış olması ve ikizlerin babalarına ne olduğunu kabul edip etmeyecekleri hakkında şakalaşabiliriz.

İstasyona birlikte giriyoruz, Cami arabadan iner inmez kollarını göğsünde kavuşturuyor, bu yüzden elini tutup birlikte yürümek bir seçenek bile değil.

Tanrım, ne *karmaşa* ama.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor resepsiyondaki kadın. "Olivia Anderson için mi buradayım?"

"Ah, kavgacı. Evet, görgü tanığı raporlarına göre kavgacı o değilmiş, bu yüzden serbest bırakılabilir ama mahkemeye çağrılacak. Kefaleti yatırıyor musunuz?" diye soruyor ve ben iç çekerek başımı sallıyorum.

Cami, "Hayır, öyleyim," diyor ve ben tartışmaya hazır bir şekilde ona bakıyorum, ama o yine orada.

Şu lanet duvar.

O duvarı yıkmak için *aylarımı* harcadım.

Ayrıca onunla tartışmaya çalışırsam kavgaya hazır olduğuna dair açık kanıtlar var.

"Cami," diyorum, isminin aramızda asılı kalmasına izin vererek.

"Aldım." Çantasını karıştırıyor ve resepsiyon görevlisine bakmadan önce cüzdanını çıkarıyor. "Nakit para almak için nereye gidebilirim?" Kadın ona uygun pencereyi işaret eder ve Cami oradan uzaklaşır.

"Arayacağım, böylece onu buradan çıkarabiliriz, tamam mı?" Başımı sallıyorum ve o da telefonu kaldırıp başka bir masayı arayarak kızımın serbest bırakılması için mesaj gönderiyor.

Hapishaneden.

Yumruk yumruğa kavga için.

Tanrım, şu anda hayatım nasıl?

On dakika sonra, topuklar karo zeminde çılgınca tıkırdıyor.

Laceigh St. George içeri giriyor, elbisesi dağılmış, saçları dağılmış ve rimeli yanaklarından aşağı akıyor.

"Kız kardeşim nerede!" diye bağıyor resepsiyon görevlisine. "Affedersiniz?"

"Kız kardeşim! Onu aldınız!" Resepsiyonist Laceigh'den bana bakıyor ve iç çekip ikizine doğru dönmeden önce ellerimi *ona dokunmayacak* şekilde kaldırıyorum. Tam o sırada Cami dışarı çıkıyor, cüzdanını küçük çantasına sokarken kendi topukları ritmik bir şekilde yere vuruyor.

"Hanımefendi, sakinleşmeniz gerekiyor."

"Sakin olamıyorum. Kız kardeşime ihtiyacım var!" Bir an için ikizinin dışında nasıl hareket edeceğini bilip bilmediğini merak ediyorum. Cami ve Olivia'nın bana anlattıklarına bakılırsa, sanmıyorum.

"Kız kardeşin kim?"

"Staceigh Annette St. George. S-T-A-C-E-I-G-H!" Resepsiyon görevlisi başını sallamadan önce derin bir nefes alıyor.

"Tamam, anlıyorum. Kız kardeşiniz bir kavga başlattı. Ne yazık ki *onu* öylece *bırakamayız*. Kefaleti karşılamak için nakit paranız var mı?"

"*Hiçbir şeyim yok!* Buraya kadar geldim! Artık kim nakit para kullanıyor ki?" Resepsiyon görevlisinin kaşları çatılır ve frazedelenmiş sarışına bakar.

"Hanımefendi, cüzdanınız yanınızda mı? Kimliğiniz?"

"Az önce *söyledim* ya! Arabayla geldim! Hiçbir şey getirmedi."

"Buraya ehliyetsiz geldiğini mi söylüyorsun?" Tanrım, bu kız karakola gidip buraya ehliyetsiz geldiğini söyleyecek kadar parlak bir ampul değil. Muhtemelen düğündeyken birkaç kadeh de içmiştir. Tam o sırada, bir polis memuru yanında Olivia ile dışarı çıktı.

"Kimliğe ihtiyacım yok! Kim olduğumu bilmiyor musun?" Cami iç geçiriyor ve ona baktığımda, asık suratına rağmen gülümsemeye çalıştığını görüyorum.

"Üzgünüm hanımefendi. Bilmiyorum."

"Ben *Laceigh*'im! *L-A-C-E-I-G-H*!" Memur öne çıktı ve Olivia bize doğru yürüdü.

"Bugün size nasıl yardımcı olabilirim,
Bayan *Laceigh*?" "Kız kardeşimi
bırakmanızı istiyorum!"

"Kefaletini ödedi mi?"

"Nerede yayınlayacak ki?! Instagram'da mı? Snapchat?" Elini kaldırdı, bir telefon tutuyordu. "Paylaşamaz! Telefonu bende!" Bu kez hem memur hem de resepsiyonist gülmekten kendilerini alamıyor ve *Laceigh*'in yüzü hayal kırıklığıyla kıpkırmızı oluyor. "Babam bundan hiç hoşlanmayacak."

"Evet, baban hazır olduğunda beni arayabilir. Kusura bakma prenses ama baban için çok endişelenmiyorum. Kız kardeşin birden fazla tanığın olduğu bir kadına saldırdı," diyor memur.

"Olivia başlattı!"

"Birden fazla kaynak ilk olarak kız kardeşinizin ona vurduğunu ve Bayan Ander- son'ın kendini savunmak için dövuştüğünü doğruluyor."

"Ama *Staceigh* savunmasızdı! O sadece bir kız!"

Memurun başını sallamadan önce birkaç kez göz kırpmasını izliyorum, belli ki ne diyeceğini bilemiyor.

"Müdürünüzle konuşmak istiyorum!"

Tanrım, gittikçe kötüleşiyor.

Ama aynı zamanda geç oldu, felaket uzun bir gece geçirdim ve kızlarımı eve götürmem gerekiyor.

"Hadi," diyorum, kavgadan dolayı sinirli olduğu her halinden belli olan kızıma bakarak. "Hadi eve gidelim."

"Onun gitmesine ve *Staceigh*'in gitmesine izin veremezsin!" *Laceigh* bağırıyor. "O

kız kardeşime saldırdı!"

"Siz ve kız kardeşiniz suç duyurusunda bulunabilirsiniz, ancak olay yerindeki raporlar ilk yumruğu kız kardeşinizin attığını söylüyor."

"Yumruktan ziyade bir orospu tokadıydı," diye mırıldanıyor Olivia nefesinin altında ve *omzundaki elim şansını zorlama dercesine* sıkılıyor.

"Yani?"

"Yani Bayan Anderson kendini savunmak için karşılık veriyordu."

"*Benimle dalga* mı geçiyorsun? Staceigh'e ne yaptığını gördün mü? Kendini savunması gereken oydu!"

"Kanunen değil," diyor memur ve La- ceigh'in yüzünde beliren şaşkınlık çok komik.

Olivia kendini beğenmiş bir gülümsemeyle, "Babam bana her zaman bir kavgayı asla başlatmamamı, sadece bitirmemi söylerdi," diyor.

Bir yanım kafasına vurup nerede olduğunu ve %100 şansını denediğini hatırlatmak istiyor. Ama aynı zamanda bir yanım da ona çakmak istiyor, tıpkı birinci sınıfta kendisiyle dalga geçen ve at kuyruğuna dokunan küçük bir çocuğu tekmelediği için uzaklaştırma aldığında yaptığım gibi.

O zaman onu dondurmaya götürmüştüm.

Ne yazık ki bu gece dondurma yiyebileceğimizi sanmıyorum.

En azından hemen değil.

"Başını daha fazla belaya sokmadan buradan gidelim," diyorum ve

kızımı odadan çıkarıyorum, Cami de sessizce arkasından geliyor.

Ve kızıma "Dava açacağım!" diye bağırın zengin ikiz değil midemi düğüm düğüm eden.

Cami'nin sessizliği.

KIRK DOKUZ

Arkamdan sesi geldiğinde Zach'in odasındaydım.

Olivia'yı Beach Club'a bıraktı, umarım daha fazla sorun yaşamamak için doğruca odasına koşar ve kapıyı kilitler, sonra da bizi kendi evine götürür. Bir yanım benim de Beach Club'da inebilmeyi diliyor ama bu işin böyle yürümeyeceğini biliyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor ve başımı kaldırıp baktığımda kapının girişinde dikiliyor, yüzünde ruhumu inciten sevimli bir şaşkınlık ifadesi var.

Tanrım, bundan nefret ediyorum.

Abbie ve Kat'i *hiç* dinlememeliydim.

Elbette, arkadaşlar edindim - Livi'yi gerçekten anlayabildim ve yolunu bulmasına yardımcı olabildim, umarım ve Cici ile arkadaşlığını onarabildim, ama bakın beni nereye götürdü.

Kaçınılmaz kalp ağrısı.

Elbette bu benim hatam, kendi inatçı intikam aşkım ve Livi'nin yüzyılın intikamını almasına yardım etme arzum, ama bu arada Zach'e aşık oldum.

Uyarı vermeden ve sert bir şekilde düştüm ve şimdi dramatik bir vedadan kaçınmaya, burada bıraktığım birkaç eşyayı alıp gitmeye çalışıyorum.

Yastık kılıflarını ve boneleri alayım mı?

Ya da belki ... belki onları bir sonraki kıza bırakırım, böylece bu süreçten tekrar geçmek zorunda kalmaz. Bir sonraki kız düşüncesi bıçağı biraz büküyor.

Umarım benden daha iyidir. Kinder, daha akıllı. Umarım Zach'i mutlu eder ve ona sıkıca tutunmak için elinden gelen her şeyi yapar.

Onu. O bunu hak
ediyor. Ondan
zaten nefret
ediyorum.

Tanrım, berbat durumdayım, değil mi?

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor ve görmezden gelmeye çalıştığım boğazımdaki yumru zonklamaya ve akmayan duygularla ağrımaya başlıyor.

"Eşyalarımı topluyorum," diyorum, birkaç hafta önce burada bıraktığım bir gömleğe uzanıyorum, yıkayıp katladığı ve ikimizin de kabul etme sürecinden geçmediği bir çekmeceye koyduğu bir gömleğe. Yaz boyunca bir noktada "benim çekmecem" haline gelen çekmece.

Önüme geçmesini, beni nazikçe hayal kırıklığına uğratmasını, ilişkimize kolay ve nazik bir son vermesini bekliyorum.

Ne de olsa onun tarzı, pamuk şekeri tatlılığı ve çocuk eldivenleri beni çok etkiledi.

Öyle değil ama.

Her zamanki gibi, neye ihtiyacım olduğunu ya da belki de sadece neyi tercih edeceğimi biliyor.

Oda. Alan. Mesafe.

Kesinlikle onun dokunuşunu istemiyorum. Neleri kaybettiğimi son bir kez daha hatırlamak istemiyorum - bu işe nasıl da bir kaçamak ve sıfır bağıllık beklentisiyle girdiğimi ve on yıl sonra ilk kırık kalbimle ayrılacağımı.

Bu sefer kendi kalbimi kıran ben olsam bile. "Bunu neden yapıyorsun?"

Yine de kalbimi kırmaya değerdi. Günün sonunda Livi'nin kazanacağı anlamına geliyorsa, bir şekilde, her şeye rağmen onunla bir dostluk kurabileceksem buna değerdi. Ayaklarının üzerinde durmasına, kim olduğunu bulmasına yardım edeceksem.

"Böylece daha sonra uğraşmak zorunda kalmazsın" diyorum, sonra elim benim için seçtiği ipeksi boneleri okşuyor. "Bunları almamın bir sakıncası var mı? Onları bırakabilirim. Ben sadece ..." Aklım bir kez daha onun benim için aldığı şeyi başkasının kullanması fikrine takılıyor.

"Onları hiçbir yere götürmüyorsun."

Tanrım.

Tanrım, Tanrım, Tanrım.

Parlak zırhlı şövalye şeyini yapacağını bilmeliydim.

"Bunu gerçekten ama gerçekten yapmak istemiyorum, Zach. Lütfen. Bırak eşyalarımı alıp gideyim. İhtiyacın olursa seni Balıkçı'ya, bisikletine kadar götürebilirim çünkü arabamı buraya getirdik."

"Gereksiz." Bunu *uzatmak* zorunda *kalmayacağıma* dair bir rahatlama ve *bunu uzatamayacağıma* dair bir panik karışımı içimi dolduruyor. "Gereksiz çünkü hiçbir yere gitmiyorsun." İç çekip gözlerimi kapatıyorum, ellerim hâlâ çekmecelerde, o odaya doğru ilerlemeden önce.

Abbie bir keresinde bana bundan bahsetmişti.

Damien'in çoğu zaman sessiz olduğunu, ama yakınında olduğunda *onu hissedebildiğini*. Teninde bir karıncalanma gibi ve gözlerini açıp etrafına bakması gerektiğini biliyor çünkü o orada olacak.

Deli olduğunu sanıyordum ama şimdi anlıyorum. Vücudumun Zach'e en yakın tarafı tanıma hissiyle karıncalanıyor, sanki kollarımdaki tüyler bile ona yaklaşmak istiyor.

"Lütfen bunu yapma, Zach."

Benden birkaç adım ötede duruyor, bu kez bir duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş.

"Neden? Neden bokunu tutuyorsun?" İçimi çekip tavana bakıyorum, keşke üç ay önce Abbie ve Kat'in daha açık olma tavsiyesine uymasaydım diyorum.

Keşke içime kapanık kalsaydım ve kafamı eğip çalışsaydım.

Olsaydı bununla uğraşıyor olmazdım.

"Her şeyi berbat ettim. Güveninizi kötüye kullandım. Benden tek bir şey yapmamı istedin, Livi'yi güvende tutmama yardım etmemi, başını belaya sokmadan bu olayı atlatmasını sağlamamı. Ama yapmadım. Ve bunu kasıtlı olarak yaptım. Seni rahat bırakmak için gidiyorum. Sen bunları düşünüürken benim burada olup düşüncelerini bulandırmam hiç adil değil."

"İhtiyacım olan en son şey boşluk, özellikle de senden geliyorsa."

"Ne?" Kelimenin yarısı panik, yarısı da öfke dolu.

Bir adım daha yaklaşıyor, hâlâ bana dokunmuyor ama artık bir adım kadar yakınımda.

"Kızımı savundun. Bunu benim istediğim şekilde yapmamış olabilirsin Cami, ama onun için elinden geleni yaptın. Bu gece ikinizin kendi hayatınızı riske atarak ne yaptığınızı anlamadığımı mı sanıyorsunuz?" Dudağımı ısırdım. "Bu mu? Onun ihtiyacı olan şey bu. Ne lanet bir güven fonuna, ne de Staceigh'lerden oluşan lanet bir ekibe. Arkadaşlara ihtiyacı var, gerçek arkadaşlara. Her şeye ihtiyacı olmadığının gösterilmesine ihtiyacı var."

Beach Club'ın kilometrelerce uzakta olduğu genel yöne doğru hareket eder-"başarılı olmak için. Ama yanında iyi insanlara ihtiyaı var. Ve buna hiç sahip olmadı. Bu zgven, kendini savunabilme yeteneği. Annesi onu gvensizliklerle dolu sessiz bir fındık faresine dönüştürdü. Sen ona ne verdin? Tanrım. Bu her şeydi."

Ne dediğini anlamaya çalışarak hâlâ çekmecede duran ellerime bakıyorum.

Eşyalarımı toplayıp gitmemi istemiyor.

Burada bıraktığım birkaç eşyayı almamı ve hayatından sonsuza dek ıkılamamı istemiyor.

Sürtük Sürüsü'ne olanlar için kızgın değil. Ve yavaş yavaş dünyam parçalanıyor.

Ya da en azından benim dünya anlayışım öyle. Çünkü düşündüm ki . . . Hayır, bunun olacağını biliyordum.

Son test.

Başarısız olmasının imkanı yoktu.

Olivia kavga ettiği için *tutuklandı*.

Staceigh'in suç duyurusunda bulunma ihtimali çok yüksek. Kesinlikle güvenini erken kazanamayacak, işine daha kolay başlama umutları Beach Club'ın mermer girişinde yıkılıp yanacak.

Ve hepsi benim hatam.

Ne de olsa benim planımdı.

Eminim Melanie St. George kesinlikle mahcup olmuştur, hassas sosyal çevresindeki çitleri onarmaya çalışmak, Olivia için bahaneler uydurmak ve sosyal statüsünün dayandığı yüksek profilli partilere davetiyelerini kaybetmediğinden emin olmak için aklına gelen herkesi arıyordur. Staceigh'in dinleyecek herkesin kulağında olduğunu *biliyorum*,

Livi'yi ne olursa olsun işe almamalarını söyledim.

Bu yaz özenle kurduğum ağın da nasıl yok olduğunu düşünmeyelim bile.

Ama tüm bunlara rağmen, Zach kalmamı söylüyor.

Aslında, gitmeye çalışırsam, bunun onu son 48 saatte olan her şeyden daha fazla kızdırma ihtimali olduğunu düşünüyorum.

"Olivia onun güvenini kaybedecek."

"Hayır, yapmayacak," diyor başını sallayarak. Dünya hareket etmeyi bırakır.

"Ne?"

"Olivia'nın cinayet işlemesi dışında yapacağı hiçbir şey, doğru zaman geldiğinde bu güveni kazanmasını engelleyemez."

"Anlamıyorum. O . . . Bütün yaz benimle çalışmak zorunda kaldı. Jefferson'a kendini kanıtlıyordu ve annesini mutlu etmek zorundaydı-"

"Evet, buna karşı çıkmadım çünkü kabul etmekten nefret ediyorum ama Olivia çok şımarık. Dünyanın nasıl işlediğine, işlerin ne kadara mal olduğuna, gerçek bir işin nasıl yürüdüğüne dair hiçbir fikri yok. Senin gibi bir top kırıncının yanında stajyer olmak için buna ihtiyacı vardı." O sözleri söylüyor ve gamzeleri tekrar ortaya çıkmadan hemen önce çenem düşüyor. "Bu yüzden devreye girebilir, ona güvenini erken kazanmasa bile büyükbabasının başarısız olmasına asla izin vermeyeceğini, işinin sadece onun adıyla gelişeceğini hatırlatabilirdim, ama Livi seninle iyi gidiyordu. Çok şey öğreniyordu, itiraf etmek istemese de işi seviyordu ve ben ikinizin eninde sonunda anlaşacağınızı, arkadaş olacağınızı başından beri biliyordum."

"Sen . . . bunu çözeceğimizi biliyor muydun?"

"Kızımın nefret ettiği bir kadınla çıkacağımı mı sanıyorsun?"
Burnumu kırıstırıyorum.

Aslında ben de bunu merak etmiştim. Kızıyla aramızın uzun süredir tamamen bozuk olduğunu bilen bu adamın benimle bu ilişkiyi kurmak ve sürdürmek için neden bu kadar hevesli olduğunu merak etmiştim.

"Asla, ama *asla* Camile, kızımınla aramda her zaman bir anlaşmazlık konusu olacağını içten içe bildiğim bir kadınla birlikte olmam. Seni seviyorum, seni deli gibi seviyorum, ama her zaman onu seçeceğim."

Seni deli gibi seviyorum.

Bu sözler üzerinde duracak zamanım yok çünkü konuşmaya devam ediyor. "Birbirinize bok attığınızı ben de biliyordum. Onun da öyle olduğunu biliyordum.

Muhtemelen siz ikiniz bu işi çözmeden önce işinizi perişan ediyordunuz ve muhtemelen siz de aynısını yapıyordunuz, ama dürüst olmak gerekirse Cam

-Sanırım olması gereken buydu. Kabul etseniz de etmeseniz de birbirinize çok benziyorsunuz."

"Biz öyle değiliz-"

Gülümseyip başını sallarken gamzeleri ortaya çıkıyor.

"Sana söylemiştim. İkiniz de aynısınız. İkiniz de *sizinle* dövüşen herkesle dövüşüyorsunuz. İkinizin de omzunda bir çip var. İkinizin de geçmişiniz ve zengin pisliklerle ilgili travmalarınız var. Seninki o ahmak, Livi ise kızından çok paraya ve statüye önem veren uçarı bir anneyle büyüdü. İkinizde de

Bir mil yüksekliğinde duvar, ikisi de insanları içeri almayı reddediyor. İkiniz de gerçek sizi katmanlar altında saklıyorsunuz ve bence ikinizin de bunu görmek için birbirinize gerçekten ihtiyacı vardı."

Kalbim onun her sözüyle biraz daha hızlı çarpıyor ve elleri dışarı çıkıp benimkileri bunca zamandır çekmecede sıkışıp kaldıkları yerden yakalıyor.

Sonunda onun tenini tenime değdirdiğimde tenim ve ruhum sakinleşiyor.

"İkinizin de bu yaza, bu pislikler tarafından sizden alınan geri almak, kendinize bir şeyler kanıtlamak için bu şansa ihtiyacınız vardı. Bence bunu yaptınız." Dudaklarından yine bir gülümseme geçmeden önce bir süre geçti. "Yine de katalizörün ne olduğunu, ikinizin farklılıklarınızı bir kenara bırakıp birleşik bir cephe olarak çalışmanızı sağlayan şeyin ne olduğunu bilmek için ölüyorum." Aklıma sarhoş bir Livi'yi zorla odama soktuğum gece geliyor. "Ve yaz boyunca o kızlara başka neler yaptığınızı. Sadece düğün olmadığını biliyorum."

"Laceigh'in arabasını çektirdik ve yeniden çalındığı dedikodusunu yaydık," diye düşünmeden geveliyorum, sesim alçak çıkıyor ve Zach'in dudaklarından bir kıkırdama dökülüyor. "Çalışanlarla arkadaş olduk ve restorandan biri Staceigh'in tüm kredi kartları reddedilmiş gibi yaptı."

"Oof, bu onun egosunu incitmiş olmalı," diyor ve benim de dudaklarımdan bir gülümseme geçiyor.

"Buraya geldim ve faturasını ödeyerek günü kurtardım."

Başı geriye doğru eğiliyor ve bir kolu belime dolanıyor ve vücudu kahkahalarla sarsılırken beni kendine çekiyor.

"Tanrım, siz ikiniz gerçekten arkadaş olmalısınız." Ben şaşkınlık, panik ve özlemle ona bakmaya devam ederken o kahkahalarının azalmasına izin veriyor ve sonunda başını eğip elini kulağımın arkasındaki bir saç okşamak için hareket ettiriyor, uçlarını ailevi, rahatlatıcı bir şekilde büküyor.

"Sen çok güzelsin Cami. Güzelsin, kibarsın ve doğru olan için savaşıyorsun, bunu biraz dengesiz bir şekilde yapsan bile. Çok çalışıyorsun ve hiçbir şeyin seni istediğinden alıkoymasına izin vermiyorsun. Livi şimdilik onun güvenini kaybetse ne olur? Bir dost kazandı. Bir *müttefik*. Ben yokken onun yanında olan biri ve bu, bebeğim? Bu her şeyden daha önemli."

Ve o anda panik devreye girer.

Bu özelliğimden gerçekten nefret ediyorum. Bu harika, güzel sözlerin söylendiğini nasıl duyabiliyorum, bana duymak istediğim ya da duymam gereken her şeyi nasıl söyleyebiliyor ve aklımın tek düşünebildiği şey *bunun gerçek olamayacağı*.

Erkekler bunu yapmaz.

Erkekler inanılmaz derecede kusurlu bir kadın, sırf bir şeyler hissetmek için düzenli olarak intikam görevlerine çıkan ve *onları deli gibi sevdiklerini* söyleyen çok fazla yükü olan bir kadın görmüyorlar.

Benim doğrularım ortaya çıktığında erkekler gözlerini kocaman açıyor ve ona psikopat diyorlar.

Ona deli olduğunu söylerler ve lastiklerini kesmemesini isterler.

Benim gibi bir kadın, bir erkeğe gerçek yüzünü gösterdiğinde, tatlı, süslü versiyonunun arasında saklanan karanlığı gösterdiğinde, onu kaybeder.

"Bunu görmek istemiyorum, Camile." Cevap vermedim.

Göğsümdeki endişe çok büyük, kalbim çok hızlı çarpıyor, zihnimdeki düşünceler çok rahatsız edici.

"O muhteşem yüzüne bakıp bir şeyleri sorguladığını, şeytanlarıyla tek başına savaştığını görmek istemiyorum. Orada, kafanın içinde neler oluyor?"

Hâlâ cevap vermiyorum ama her zamanki gibi Zach sabırlı.

Sabırlı ve nazik ve belime sürtünen başparmağı yatıştırıcı bir noktaya dönüşüyor, kelimeleri bir kez daha çalıştırmak için yeterince odaklanabileceğim bir şey.

"Yapamazsın... Bu testi geçemezsin, Zach," diyorum, kelimelerim zar zor duyuluyor. Kalın kaşları şaşkınlıkla bir araya geliyor.

"Ne?" Derin bir nefes alarak, kendimi hareket etmeye, doğru ve gerçek olduğunu bildiğim şeyleri gerçek olmasını *istediğim* şeylerle karıştıran ve karıştıran kavrayışından geri adım atmaya zorluyorum.

"Bu testi geçemezsin. Diğerlerini geçtin ve bu bir şanstı. Ama bu kötü, Zach. Kötü bir şey yaptım ve bunu bilerek yaptım. Ve bu *kızını* etkiledi. Bilmelisin ki bu konuda kendimi kötü hissetmiyorum. Yine olsa yine yaparım."

Bir adım daha yaklaştı ama ben geri çekildim.

"İşte ben buyum. Bokun peşini bırakmayan, hizmet ettiğini düşündüğüm herkese adil bir tatlı vermek isteyen biriyim. Ve bazen işi çok ileri götürüyorum. Ben nazik sözler, baba şakaları ve düşünceli jestler değilim. Ben intikam, küçümseme ve öç almayım."

"Test neydi Cami?" diye soruyor, sözlerimi duymazdan gelerek. "Ne?"

"Test neydi? Hangi testi geçtim?"

Bana bir adım daha yaklaşıyor ve ben bunu yapamıyorum.

Onu yakınıma alamam. Aklımı karıştırıyor ve bana dünyada umut olabileceğini, kalbimi yok etmek isteyen tek bir grup insan olmayabileceğini düşündürüyor.

Tamir etmek isteyen bir adam bulmuş olabilirim.

Ya da daha da korkutucu ve tüketici olanı, parçalanmış parçalarla sorunu olmayan, onlardan yansıyan ışığı izlemeyi seven bir adam buldum. Onun olduğum sürece beni olduğum gibi -kırık ve bitmemiş- kabul etmekten mutlu olan bir adam.

"Kırıldım," diye fısıldıyorum.

"Biliyorum." Verdiği cevap tüylerimi diken diken ediyor. "İnsanları kendimden uzaklaştırıyorum."

"Anladım."

"Kaba ve acımasız olabiliyorum ve insanları incitmek, onları test etmek ve uzaklaştırmak için bir şeyler söylüyorum."

"Bunu da bil Cami." Nefes alamıyorum. *İşimi* yapamıyorum.

"Asla değişmeyeceğim. Seni test etmeye devam edeceğim. Kusurlarını bulmaya çalışacağım."

"Onları geçmeye devam edeceğim. Söyle bana, meleğim. Testler neydi?"

Neyi doğru yaptım?"

Ve başka ne yapacağımı bilmediğim için ona söyledim.

"Olivia'ya bulaştım çünkü bana bir oyun oynadı ve sen gitmedin."

"O bunu hak etti. İnsanlara nezaketle davranmak üzere yetiştirildi, en azından benim tarafımdan." Dudaklarımı birbirine sürtüyorum. "Ve bu seni bana getirdi, yani her şey iyi bitiyor."

"Haftalarımı kızınızı bilerek mutsuz ederek ve ilişkimizi yüzüne vurarak geçirdim."

Buna sırtıyor.

"O da bunu hak ediyordu."

"Üvey kardeşlerini alt etmek için kızınızla birlikte çalıştım."

"Kızıma ilk gerçek arkadaşını o Allah'ın belası Beach Club'da verdiğin için kızmamı mı bekliyorsun?" Kalbim küt küt atıyor. "Sadece bir arkadaş değil, bir sırdaş? Güvenebileceği, dertlerini ve endişelerini anlatabileceği biri? Birlikte takılabileceği ve gardını almak zorunda olmadığı biri? Kahretsin, seni kız arkadaşım ile izlemek mi? Daha çok aşık olmamı sağlayabilirdi Cami."

"Zach-"

"Başka ne var?"

Panikliyorum, daha fazlasını düşünmeye çalışıyorum, ona benim olduğum karmaşadan çok daha iyi olduğunu kanıtlamaya çalışıyorum.

"I . . . I . . . Ben oral seks yapmam. Nefret ederim."

"Eğer senin dar amcığını alacaksam sakso çekmeden de yaşayabilirim Cami."

Sikeyim.

Şimdi kafam karıştı, panikledim ve tahrik oldum.

Yaklaşıyor ama bacaklarımın arkası yatağa çarpıyor, bu yüzden daha fazla ilerleyemiyorum, kollarını belime doladığında ve alnını alnıma bastırıp sessizce konuştuğunda koşamıyorum.

"Biliyor musun, sen de benim tüm testlerimi geçtin." "Testlerin mi?"

"Oh evet." Gülümsemesi yayılır.

"Livi içeri girdi, s e n benim gömleğim ve külotum içindeydin ve gözünü bile kırpmadın."

"İntikamımı planlıyordum," diyorum. Belli ki anlamıyor, kırılganlığımın ne kadar derin olduğunu anlamıyor.

"Her iki şekilde de. Sonra Beach Club'ın sürtükleri sana her şeylerini verdiler ve omurgan hiç bu kadar güçlü olmamıştı. Bak ne yaptın."

"Bir isyana sebep oldum."

"Sana çocuklarla işimin bittiğini söyledim ve sen gözünü bile kırpmadın," diyor sanki bu bir tür kısasa kısasmış gibi.

"Çocuk istemiyorum," diyorum.

"Ben de öyle. Sana tekrar evlenmek istemediğimi söyledim ve sen de beni başka türlü ikna etmeye çalışmadın."

"Bırakın yasal olarak bağlayıcı olmasını, kimseye üzerimde güç vermek bile istemiyorum. Aslında bu teknik olarak da bir test olabilir. Kaçmalısın, Zach."

"Senden kaçmıyorum Cami. Sana söylemiştim. Ve bebeğim, şu anda yapmak istediğinin bu olduğunu biliyorum, ama sen nereye gidersen ben de oraya gideceğim. Eğer ka ç a r s a n , seni kovalarım."

Bir sonsuzluk geçiyor, Zach sabırla önümde duruyor, konuşmamı bekliyor.

"Sen gitmedin," diyorum sonunda, bilsin ya da bilmesin her şeyi açığa vurarak.

"Bu benim sınavımdı," diyor fısıltıyla.

"Gitmedin. Sana kaçman için o kadar çok şans, o kadar çok sebep verdim ki."

"Sadece sana koşmak istiyorum. Gerekirse senin peşinden koşmak."

"Anlamıyorum. Nasıl olduğunu anlamıyorum," diye itiraf ediyorum ve bunu söylemek özgür hissettiriyor. Ona, herhangi birine, gerçekten, bir durumdan emin olmadığımı itiraf etmek.

Tüm hayatımı hesaplı ve acımasız bir şekilde, her şeyin insanların görmesini istediğim imajla eşleştirdiğinden emin olmaya çalışarak geçirdim. *Şaşkınlık* asla denklemde yer almaz.

"Biliyorum."

"Biliyor musun?"

"Anlamadığımı biliyorum. Sorun değil." Ona bakmaya devam ediyorum, kaybolmuş ve kafam çok karışık, o her şeyi tekrar alt üst etmeden önce.

"Angel, seni seviyorum. Seni, getirdiğin kaosu ve kanunsuz adalet anlayışını seviyorum. Livi'yi onun için savaşacak kadar sevmeni seviyorum. Sonuna kadar sadık olmanı seviyorum. İçinin de dışının da çok güzel olmasını seviyorum." Sessizlik.

"Ve senin de beni sevdiğini biliyorum."

Sessizlik var çünkü nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum.

Panik giderek artıyor, boğazım gözyaşı olduğunu düşündüğüm şeylerle kapanıyor, ama göz temasını kesme dürtüsüne boyun eğmiyorum.

Ve bunu yapmadığıma çok memnunum çünkü bu, tekrar konuştuğunda yüzünü izleyebileceğim anlamına geliyor.

"Bu kelimelerin hoşuna gitmediğini biliyorum. Onları söylemekten hoşlanmıyorsun. Çok fazla şey ifade ediyorlar ve bu çok korkutucu. Sana şu anda söylüyorum Cami, umurumda değil. Hayatının geri kalanını beni sevdiğini hiç söylemeden geçersen de umurumda değil, yeter ki bunu benden duymaya katlan ve hayatının geri kalanını benim yanımda geçir."

Sonunda konuşmayı keser, odadaki sessizlik neredeyse boğucudur.

Kuru ağzımı açıp konuşmadan önce ne kadar süre orada durup sessizce birbirimize baktığımızı bilmiyorum.

"Korkuyorum."

"Biliyorum Cami. Sorun değil."

Bu büyük bir jest değil, büyük bir açıklama değil, ama son on dakika içinde söylediği her şeyden daha anlamlı.

Son bir saatte, son bir günde söylediğinden daha fazla. Belki de bütün yaz.

Ve bu, yükselen bir dalga gibi tüm paniği benden uzaklaştırıyor, bir dalga çarpıyor ve bunca yıl boyunca inşa ettiğim duvarı yıkıyor.

"Tamam," diye fısıldıyorum.

Çok değil, ama bir şekilde daha fazla olduğunu biliyor.
Dudaklarında geniş bir gülümseme beliriyor, gamzeleri
ortaya çıkıyor. "Tamam."

Sonra öpüşüyoruz ve dünyamda her şey yoluna
giriyor. "Yanıma taşın."

Dünya yine durur. "Ne?"

"Şimdi evet demek zorunda değilsin. Az önce çok şey oldu ama
bunu kafana sokmanı istiyorum. Benim yanıma taşın."

"Yanıma taşın," diye yankıladım.

"Evet. Benim yanıma taşın. Adaya taşın." "Kalıcı
olarak mı?"

"Yani, burada sıkışıp kaldım." Öne doğru eğilip alnını benimkine
dayıyor. "Ve ben de sana oldukça bağlıyım." Nefes alışım
huzursuzlaşıyor, içimi panik kaplıyor. "Şu anda çok fazla olduğunu
biliyorum. Bu çok fazla. Ama bunu aklında tutmanı istiyorum. Seni
burada istiyorum. Seninle uyanmak istiyorum, gömleklerimde uyumayı
ve ben sana kahvaltı hazırlarken tezgahımda oturmanı istiyorum.
Bardan eve bisikletimle geldiğimi söylemek için sana mesaj
göndermek istemiyorum. Güvende olduğumu bilmeni istiyorum çünkü
sen uykudayken yorganı geri çekip seni öpüyorum."

O anda *ben de bunu istediğimi* fark ettim.

Bunu hiç istemedim, belki genç ve aptal olduğum zamanlar hariç.

Ama ben istiyorum, ortaklığı. Rahatlık, her gün.

Tekrar konuşmadan önce uzun bir an geçer.

"Şimdi cevap vermek zorunda değilsin. Sadece bunu düşünmeni
istiyorum.

Seni burada istiyorum."

Ona bakıyorum, kendi sorumu sormadan önce vücudum daha önce
hiç yaşamadığım bir şekilde ısınıyor.

"Eğer yaparsam, bana her gün baba şakalarını mesaj atmaya
devam edecek misin?" Ve sonra gülüyor.

İçimde yankılanan tüm vücudumu saran bir kahkaha ve beni kendine
doğru çekiyor.

"Bundan asla kaçamayacaksın Cami."

Tanrıya şükür.

ELLI

3 EYLÜL PAZAR ZACH

Livi'nin dirseğinde küçük bir çizik var ama Pazar sabahı kahvaltıya geldiğinde yaptığı kavganın tek kanıtı bu.

"Duyduğuma göre sonunda kefaletle serbest kalmış."

"Laceigh onu dışarı çıkarabilmek için sabaha kadar beklemek zorunda kaldı," diyor Livi küçük bir gülümsemeyle.

"Sakın buna gülme Livi. Kaltağın teki olabilir ama kız senin yüzünden geceyi hapisane hücrelerinde geçirdi."

İşte o zaman Cami patlıyor, ağzından boğuk bir kahkaha çıkıyor.

"Sen de Cami. Bu senin de hatandı." Gözlerini deviriyor ve ben de ona tam olarak ne düşündüğümü anlatan bir bakış atıyorum.

Böyle devam edersen sonra başın belaya girecek.

Dudağını ısırp kaşını kaldırdığında bildiğini biliyorum.

Söz mü?

Gülümsemekten ve başımı sallamaktan kendimi alamıyorum.

"Ew, iğrenç. Mutlu olmanıza sevindim ama lütfen durun." Cami'nin gülümsemesi büyüyor ve benim dudaklarım da onu takip ediyor. Şimdi başını sallama sırası Livi'de. "Her neyse baba, bardaki yaz sonu partisini Cami'nin planlamasına kesinlikle izin vermelisin." Kızımın sözleriyle midem bulanıyor ve çatalımla tabağımdaki yumurtaları iterken ikisini de görmezden gelmeye çalışıyorum.

"O da ne?" Cami soruyor.

"Babamın İşçi Bayramı'nda yerel halk ve çalışanlar için düzenlediği bir parti. Yaz için son bir hurra gibi. Tam bir patlama. Müzik, içki, yemek, tüm güzel şeyler."

"Asla olmaz!" Bana dirsek atıyor ve gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. "Bana söylemediğine inanamıyorum! Beni senin için bir parti planlama fırsatından mahrum bıraktığına inanamıyorum!" Tekrar konuşmadan önce kahvesinden bir yudum aldı. "Endişelendiğiniz şey buysa, elbette sizden ücret almam. Yani, çok fazla zamanımız yok ama ben oldukça harikayım, yani Livi ve ben kesinlikle birlikte bir şeyler hazırlayabiliriz."

Livi, "Düğün karmaşası yüzünden sana bundan bahsetmek aklıma bile gelmedi," diyor. İçimi çekiyorum, söylemem gereken şeyi söylemek istemiyorum ama ...

"Evet, bu konuda ne olacağından emin değilim. Kulaktan kulağa oynamak zorunda kalacağım." Yine de biliyorum. Bu yıl parti olmayacak, en azından Cami'nin dokunuşunu gerektirecek kadar büyük bir şey olmayacak. Belki çalışanlar için küçük bir şey, yazın çalışan üniversiteli çocuklar için.

"Ne demek istiyorsun?" Livi kafası karışmış bir halde sorar.

"Bütçede yok." Hâlâ tabağımdan başımı kaldırmıyorum ama oda sessizleşiyor. "Bu yıl işler sıkışık. Sezon dışı için planımın ne olduğunu hâlâ bilmiyorum. Muhtemelen herkesi Aralık ayına kadar çalıştırıp Nisan ayında tekrar işe alabilirim ama tüm sezonu çıkarabileceğimi sanmıyorum."

Sessizlik masayı kaplıyor ve ben de bu fırsatı tabağıma bakmak için kullanıyorum, artık iştahımın kalmadığı yumurtaları etrafa saçıyorum ve kızlarımın ikisinin de bana diktığı gözleri dikkatle görmezden geliyorum.

"Baba-"

"Zach-" diye başlıyor ikisi de ama ben cevap vermiyorum, onlar da cümlelerini bitirmiyorlar.

Söyleyecek pek bir şey yok sonuçta.

Kendimi bildim bileli Balıkçılık gururla tüm yıl açık kalmıştır; büyükbabam bu geleneği ben doğmadan çok önce başlatmış, genel giderleri düşük tutmuş ve yerel halk için kışın tekrar düşen yüksek yaz fiyatları yaratmıştır. Her yaz tüm turistler adaya geldiğinde amaç, yavaş ayları finanse etmek ve tam zamanlı personeli tüm kış boyunca istihdam etmek için mümkün olduğunca çok iş almaktır.

"Ne oldu?" Livi yüzünde şok, korku ve üzüntü karışımı bir ifadeyle soruyor.

Bu duyguyu bilirim.

Temmuz ayının sonunda günlük ölçümlerim o dönem için normal sayılarımın çok altına düşmeye başladığında bir şeylerin ters gittiğini anladım.

Bir yıl. Ne olduğunu anlayamadım, belki de sadece *zamandır* diye düşündüm ama sonra Nate bana söylentiden bahsetti.

"Önemli değil Livi. Her şey yolunda."

"Baba, ne *oldu*?"

Cami sakinliğini koruyor ve dürüst olmak gerekirse bu, Livi'nin nazık ve empatik bakışından daha sinir bozucu.

"*Kim* oldu?" diye soruyor, çenesi gergin, kolları göğsünde çapraz duruyor ve Cami'nin zaten bildiğini iliklerime kadar hissediyorum.

Benim için iyi olmadığına beni ikna etmeye çalışırken beni uyardığı intikamcı melek ortaya çıkıyor, sanki onun bu versiyonunun neredeyse her gün yüzeyin altında kaynadığını görmemişim ve onu bu yüzden daha çok sevmemişim gibi.

"Pençelerini kaldır, Cami."

"Haklıyım, değil mi?" diye soruyor, çenesi gergin ve sikişiyor. Şimdi bile, işimde ilk kez başarısız olduğumu itiraf ederken, gülümsemekten kendimi alamıyorum. Bu gülümseme iması, kendi gülümsemesiyle savaşmaya çalıştığında tam anlamıyla patlıyor.

"Neler oluyor? Neden siz ikiniz benim dahil olmadığım bir tür konuşma yapıyormuşsunuz gibi hissediyorum?"

"Öyleyiz," diyor Cami.

"Ama bu konuda endişelenmene gerek yok Livi," diyorum, gözlerim Cami'ninkilere kilitlenmiş halde.

"Tanrım, cinsel bir şey mi?" Yüzü biraz yeşile döndü. "Bakın, ikinizin birlikte olmasını kaldırabilirim çünkü bence birbiriniz için mükemmelsiniz, ama ikinizin seks hayatınız hakkında yüksek sesle konuşmanızı *kaldıramam*. Sikeyim hayır."

Cami gözlerini devirerek, "Sakin ol Livi, öyle bir şey değil," diyor. Bunu ben de seviyorum.

Sırf ben seviyorum diye Olivia'ya *Livi* demesi. "O zaman ne?"

"Onlardı, değil mi?" Cami soruyor.

Konuşmuyorum ama konuşmak zorunda da değilim.

O biliyor.

Bir şekilde, Cami her zaman bilir.

"*Kimdi o*? Tanrım, eğer böyle olacaksa ikinizin birlikte olmasından memnun olduğumu geri alsam iyi olacak. Bu çok sinir bozucu."

"Livi," diyorum, sesimde bir uyarı var, gözlerini deviriyor ama araya girip onu azarlayacak zaman yok çünkü Cami konuşuyor.

"Sevgili yeni üvey kardeşlerin." Çenem gerildi. Bunu istemedim, dördünün arasını daha fazla açmak istemedim ama bu kaçınılmaz görünüyor.

"Hayır," diye
fısıldıyor Livi. "Öyle
görünüyor."

"Ne yaptılar bunlar?! Kızlarına tekme basacağım." Gülümsemeden önce bir duraksama oluyor, çocukken yaptığı kötü bir şey için özür dilemediği zamanki gülümsemesinin aynısı. "Yine."

"Tanrım, Livi. Bunu bir daha yapmayalım, lütfen."

"En iyi arkadaşım çok iyi bir avukata aşık. Ben seni korurum bebeğim," diyor Cami kızına göz kırparak ve lanet olsun.

Gerçekten bu işin içindeyim, değil
mi? Sonsuza kadar.

Tavana bakıyorum ve başımı sallıyorum, ancak her ikisini de hayatıma sokan yüce güce kızacak gücü kendimde bulamıyorum.

"Ee, neydi o, gamzeler mi?" Cami soruyor ve ben de ona ters ters bakıyorum. Artık bu lakaptan nefret bile etmiyorum ama sonsuza kadar böyle davranmaya devam edeceğim.

"Belirli bir şey yok. Nate bana bir söylenti duyduğunu söyledi, Balıkçılık hakkında bazı kötü şeyler. Sonra da birkaç küçük parti son anda iptal edilmiş." Cami'ye bakıyorum, muhtemelen çoktan paniğe kapıldığını ve bu işte parmağı olduğunu biliyorum. "Senin sorumlu olduğun bir şey değil." Bir an için rahatladı. "Ama tüm bunlar bir araya gelince harika bir yıl olmadı. Sorun değil. Her şeyin bir ilki vardır."

Bu gerçeği az çok kabullenmiş durumdayım.

Cami başını iki yana sallayarak "Hayır," diyor. "Sikeyim hayır. Böyle bir şey olmayacak."

"Cam, meleğim, ben-"

"Hayır." Ayağa kalkar, sandalyesi fayansa sürtünür ve sonra Livi'ye bakar.

"Gel hadi."

"Ne?" diye soruyor ama kızım çoktan ayağa kalkmış, tabağını ondan uzaklaştırmış ve mutfak adasındaki çantasına uzanıyor.

"Gel hadi. Ofise gitmemiz gerekiyor."

"Kızlar, bugün Pazar-"

"Bugün Pazar ve o sürtüklerin kazanmasına izin vermeyeceğim." Böyle çok güzel, öfkeli, intikamcı ve savaş halinde, özellikle de öfkesinin haksızlığa uğradığını hissetmesinden kaynaklandığını bildiğimde.

"Camile-" Kendi çantasını ve anahtarlarını alırken onu durdurmak için bileğine uzandım.

"Hayır. Hayatta olmaz, Zach. Dn bana benimle ve intikamımla bir sorunun olmadığını söylemiştin. Livi için savaşmamı *sorun* etmemiştin. Flaş haber bebeğim. Senin için savaşmamı da kazandın."

"Bu değil-" diye başlıyorum, başımı sallıyorum.

"yle olmadığını biliyorum. Ama yine de yapacağım."

Onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilerek iekiyorum.

Denesem bile onun benim olmasını, gerçek Cami olmasını istemezdim. "Gel Livi. Yapacak işlerimiz var."

"Tutuklanmayın," diyorum, çünkü şu anda durduğum yere yaklaşıyor, parmak uçlarına doğru ilerliyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

"Söz vermiyorum," diyor ve ben inliyorum. "Hadi Livi!"

Ve sonra ikisi de kıkırdayarak ve bir görev için kapıdan dışarı koşuyorlar. Ben sadece başımı sallıyorum.

Sanırım hayat böyle.

ELLİ BİR

PAZARTESİ, 4 EYLÜL CAMİ

İtalyan mısın?

Çünkü ben pizza istiyorum.

Şimdi olmaz, barını kurtarmaya çalışıyorum.

Hızlı bir şekilde çalıştık, Olivia en şirin el ilanlarını hazırladı ve onları adanın her yerine, Beach Club'a astı ve ben yaz boyunca edindiğim her bir iyiliği ararken onları alacak herkese dağıttı. Pazartesi sabahı, partiyi tanıtmak için gökyüzüne afiş çeken bir uçağımız bile vardı.

*ANTI-B*TCH PAKETİ PARTİSİ! 4 EYLÜL, SAAT 18:00'DE FISHERY'DE!*

Zach'in pistte çalışan arkadaşı Nate'e göre, *orospu* kelimesinin tamamını kullanmak hepimizin başını belaya sokabilirdi ve dürüst olmak gerekirse, son birkaç gündür başımız yeterince belaya girdi.

İkizler, itibarlarını ve imajlarını kurtarmak için Beach Club'da düzenledikleri *Yaz Sonu Partisi* ile doğrudan rekabet içinde olduğumuzu fark ettiklerinde daha da fazla olacak. Livi ve ben en az on beş çalışanla konuştuk ve onları etkinlikte çalışmayı bırakıp Fishery'deki partiye gitmeye davet ettik. Kimsenin katılmayacağından emindim ama her zaman olduğu gibi bu küçük kasaba beni şaşırtmaya devam ediyor.

Livi bana Beach Club'da çalışan herkesin ikizlerin herkese nasıl davrandığından inanılmaz derecede bıktığını açıklamak zorunda kaldı ve

Kaltak Sürüsü'ne bağlı kalmanın sakıncası yok. Ada sakinleri birbirlerine sıkı sıkıya bağlı bir topluluktur ve içlerinden birinin sıkıntı çektiğini duyduklarında - mesela iş yerinizin şirret turistler yüzünden kapanmak zorunda kalacağını duyduklarında - hepsi bir araya gelir.

Sanırım Zach hala her şeyi inkar ediyor ve Livi ile benimle dalga geçiyor, bunun barı kurtarmak gibi bir etkinlikten ziyade *son bir hurra* olduğu zihniyetiyle ilerliyor.

Yine de bunu yapacağımıza dair aklımda en ufak bir şüphe yok.

Bu da bizi Zach'ın evindeki aynanın önünde durup onun gelip kıyafetimi görmesini beklediğimiz ana getiriyor. Livi'yle birlikte ısıltılı ve eğlenceli bir hava yaratmaya karar verdik; bu hava ancak Abbie ve Kat'i arayıp onları partiye davet ettiğinde daha da alevlendi.

Elbette Abbie Keller'ın bir partiye karşı koyabileceği bir evren yok, bu yüzden o, Kat ve Damien çoktan Damien'in Beach Club'daki dairesinde geceyi bizimle geçirmeye hazırlar.

"Kızma, tamam mı?" Diğer odadaki Zach'e, ısıltılı şampanya rengi elbisenin kısa etek ucunu biraz aşağı çekiştirerek, birkaç adım atar atmaz tekrar yukarı fırlayacağını bildiğimi söylüyorum. Üst kısmı göğüs kafesime kadar iniyor ve geniş göğüs dekoltesini gösteriyor.

Yalan söylemeyeceğim. *İyi* görünüyorum.

Gerçekten çok iyi. Ma- hogany derimi çok fazla gösteriyorum ve neredeyse yeterince saklamıyorum ve buna bayılıyorum.

Mesele şu: Kıvrımlarımı seviyorum. Seksi olduklarını düşünüyorum ve onları hiçbir şeye değişmem. Ve onları ortaya çıkaracak şekilde giyinmeyi seviyorum çünkü yine kıvrımlarımı seviyorum ve başkalarının ne düşündüğü umurumda değil.

Sorun şu ki, açık kıyafetler giyen kadınların *görüntüsünü* sevseler de, kadınlarının açık kıyafetler *içinde* kollarında olmasından çok nadiren hoşlandıklarını bilecek kadar çok erkekle çıktım. Çok fazla erkek kadınları bir mülk olarak görüyor ve bu mülkü bir kez elde ettiklerinde sadece kendi gözleri için olmalı.

Dar elbisem ve yüksek topuklu ayakkabılarımla yatağın önünde beklerken Zach'le tartışacağımızı tahmin ediyorum.

"Kızgın mısın?" diye soruyor ve içeri girdiğinde gözleri yavaşça üzerimde geziniyor, *Zachary Anderson*'ın bana *bu* şekilde bakmasından dolayı içim yanıyor ve karnım ısınıyor. Ama sonra yüzü şaşkınlığa dönüşüyor. "Anlamıyorum."

"Bu benim parti kıyafetim," diyorum dudağımı ısırarak.

"Anladım." Oda nın içine doğru ilerliyor, benden birkaç adım öteye kadar adım atıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"Sen kızgın değil misin? . . kızgın değil misin?" Yine şaşkınlık yüzünü kaplıyor, sanki sözlerimi anlamaya çalışıyormuş gibi kaşları çatılıyor.

"Neden kızayım ki?" "Bu elbise yüzünden."

"Bu elbise muhteşem," diyor basitçe.

"Katılıyorum. Ama çok küçük." Tüm açıları görebilsin diye yavaşça dönüyorum.

"Anladım. Kışını zar zor kaplamışsın." Dudağımı ısırıyorum ama o başını sallıyor. "Bu neden sorun olsun ki?"

Bunu açıklarken bile kendimi gülünç hissederek iç çektim. "Çünkü senin gibi erkekler kendilerine ait olanı göstermek istemezler. Sadece kendi gözleri için olmasını isterler." Bana bakmaya devam ediyor, açıkça anlamıyor, bu yüzden açıklamak için konuşmaya devam ediyorum. "Erkekler bir kadının toplum içinde dar, küçük bir elbise giymesi *fikrinden* hoşlanırlar, ta ki diğer insanların onu bu şekilde göreceğini fark edene kadar."

"Buraya gel," diyor kollarını açarak.

Hareket etmiyorum.

Çok gerginim, diğer ayakkabının düşmesini bekliyorum.

"Camile, buraya gel," diyor ve bu sefer geliyorum çünkü yatakta da kullandığı o sert sesi kullanıyor ve bedenim itaat etmekten başka bir şey yapamıyor. Bir adım daha yaklaşıyor ve dağınık topuzumdan ayırdığım bir tutam saçı geriye atıyor, sevmeye başladığım bir hareketle ucunu biraz büküyor.

"Benim misin?" diye soruyor alçak bir sesle, karnımda kelekelerin uçuşmasına neden olan türden bir sesle, yanlara çarparak.

"I . . . I . . ." Bu haftalardır kaçındığım bir konuşma.

Ben Zach'in miyim?

Mayıs ayında adaya giden versiyonuma sorsaydınız, Zach'in kim olduğunu bilsem de bilmesem de güler ve lanet olsun ki hayır derdim.

Ama şimdi?

Bu adam, benimle konuşma şekli, bana bakışı, bana davranış şekli?

Tanrım.

Kendimi bir başkasına teslim etmenin yarattığı paniği bir kenara bırakmaya hazır mıyım? Birine açılma, onun bir parçası olmasına izin verme riski

teoride her an bana zarar verebileceklerini bilerek hayatımı nasıl sürdürebilirim?

Bana bakarken gözleri sıcak ama sert, beni içine çekiyor ve bir yanıt bekliyor.

Dudağımı ısıyorum, göz temasını kesmiyorum ama sonunda ona bir cevap veriyorum.

Gerçekten tek doğru olan.

"Eğer olmamı istiyorsan," diye fısıldıyorum endişeyle. Loş ışıklar ortaya çıktığında, kolu hareket ettiğinde, belimi sarıp beni kendine çektiğinde, topuklu ayakkabılarımla yeterince hızlı hareket edemediğim için göğsüne düştüğümde beni yakaladığında ve nihayet dudaklarıma karşı konuşmadan önce bunun kesinlikle doğru cevap olduğunu anlamam beş saniye sürüyor.

"Bebeğim, benim gibi bir adam senin gibi bir kadına hava atmak ister. Benim gibi bir adam senin gibi bir kadının h e r zaman ne isterse onu giyeceğini bilir ve benim gibi bir adam senin gibi bir kadını elinde tutmak istiyorsa dövüşmeyi öğrenmesi gerektiğini bilir."

Sonra bana yavaşça bir öpücük veriyor, beynimi biraz karıştırdıktan sonra öpücüğü kesiyor ve şaşkınlık içinde dudaklarına fısıldamama izin veriyor.

"Kavga mı?"

"Her ihtimale karşı," diyor gülümseyerek ve ben sadece ona bakıyorum. "Benim olana hoşlanmadığım bir şekilde bakan olursa, onunla savaşırm." O gülümseme büyüyor ve benim de kafam karışıyor.

"Bunu yapmaya devam edemezsin," diyorum başımı hafifçe sallayarak. "Neyi yapmaya?"

"Tüm testlerimi geçtim," diye fısıldıyorum ve neredeyse geri alıyorum, al- çoğu gülüp geçiyor, ama nedense yapmıyorum.

Yapmıyorum çünkü bir yanımda ne diyeceğini bilmek istiyorum.

Onun yerine bakmaya devam ediyorum, sözlerimi çözmeye çalışırken kalın kaşlarının kafa karışıklığıyla bir araya gelmesini izliyorum.

"Testlerinizi geçiyor musunuz?"

"Evet. Tüm testlerimi geçmeye devam ediyorsun." Düşünceler gözlerinin önünden geçiyor ve sözlerimi parçalara ayırmaya çalışmasını izliyorum, kelimeler onun için anlamlı bir şekilde bir araya geliyor.

"Bu bir test mi?" Bir elim sırtımdan kığımın altına kadar parıltılı pulların üzerinde geziniyor ve kendimi tutamıyorum. Dudaklarıma küçük bir gülümseme geliyor.

"Yani, hem evet hem hayır. Ne olursa olsun bunu giydim. Ama erkekler

...

"Ben çoğu erkek gibi değilim."

"Değilsin, değil mi?"

"Hayır." Sözleri sert ve kıcımdaki eli beni yerimde tutmak için çeneme doğru hareket ediyor, böylece hareket edemiyorum. "Ve bunu anlamaman gerekiyor Cami. Ben çoğu erkek gibi değilim. Ben *senin* erkeğimim. Ve *senin* erkeğin olduğum için neye ihtiyacın olduğunu biliyorum. Bağımsız ve özgür yaşamaya, ne istersen yapmaya, ne istersen giymeye ihtiyacın olduğunu biliyorum. Seni boğacak ve kırmak için doğduğun bir kalıba sokacak bir adam istemediğini biliyorum. Buraya bunu aramak için gelmediğini biliyorum, ama bulduğun şey bu ve meleğim, yakın zamanda gitmene izin vermeyeceğim, anlıyor musun?"

Başka seçeneğim yok.

Başımı sallıyorum, küçük bir baş sallama ve dudakları yukarı kalkıyor.

"Yani hayır, Cami. Ben çoğu erkek gibi değilim. Ben *senin* erkeğimim. Buna alışman gerekecek."

"Yani öğreniyorum," diye fısıldıyorum ve sonra geri çekiliyor, sıcak elleri bedenimi terk ediyor. Geri çekilip yatağın kenarına oturuyor, bacaklarını açıyor, ellerini yanındaki yatağa koyuyor ve hâlâ beni çözmeye çalışıyormuş gibi bana bakıyor.

Kendimi çıplak hissediyorum ve bunun nedeni giydiklerim değil. "Kıyafetinin içinde kendini iyi hissediyor musun?" diye soruyor. "Ne?"

"İyi hissediyor musun? İçinde ateşli, muhteşem hissediyor musun?" Dudaklarımı yalıyorum ama yalan söylemiyorum. Başımı sallıyorum. "Öyle olduğunu biliyorum. Dar kıyafetler giymeyi seviyorsun. Gösteriş yapmayı seviyorsun." Uzanıp bileğimi tutuyor ve bacaklarının arasında durup o bana bakarken ben de ona bakana kadar çekiştiriyor.

"Sen benimsin, değil mi?" Tekrar başımı salladım. "O zaman sorun yok." Bir el uyluğumun dışına doğru hareket ediyor, çıplak ten sıcak çıplak tene değişiyor.

"Anlamıyorum," diyorum nefes nefese bir fısıltıyla, hem bana bakışından hem de nasırlı elinin kalçamdaki hissinden, elinin yukarı aşağı hareket edişinden, tenimi ısıtışından, başparmağının iç uyluğuma doğru ilerleyişinden, her seferinde elbisemin kısa etek ucuna yaklaşmasından dolayı.

"Sen istediğini giy bebeğim, ben de sana destek olayım. Şortum ve tişörtümle Billie Eilish gibi görünerek kaliteli bir restorana gitmek istersen, onları sana getiririm. Küçük bir elbiseyle dışarı çıkmak istersen, bütün gece kıcımlı kollarım. Sen büyük bir kızsın, Camile. Ne giyeceğini seçebilirsin. Sen benim malım değilsin. Nasıl giyineceğine ben karar vermem.

elbise." Başparmağı yukarı, yukarı, yukarı hareket ederek külotunun kumaşını sıyrıyor ve nefesim kesiliyor.

"Bedenine sahip olabilirim Cami, ama bu onu koruduğum anlamına gelir. Polislik yapmıyorum. Senden tek isteğim, bu şekilde dışarı çıkarsan ben de seninle geleceğim." Ağzım itiraz etmek için açılıyor ama başparmağım külotunun içinden klitorisimi buluyor. "Sana güvenmediğim için değil. Başında durmak istediğim için değil, diğer erkeklere güvenmediğim için. Çünkü güvende olduğundan emin olmak istiyorum. Arkadaşlarınla böyle dışarı çıkıyorsun ve beni orada istemiyorsun, ben köşedeyim. Sessizim. Ben senin DD'nim. Senin gayri resmi korumanım. Ne olmamı istersen oyum ama ben senim, sen de benimsin. Ve umarım şimdiye kadar öğrenmeye başlamışsındır, benim olanı güvende tutarım."

"Ama ..." Başparmağı klitorisime bastırırken nefesim bir kez daha kesiliyor. "Ama giyinmeme aldırılmazsın."

"Sen bir yetişkinsin Cami. Sana söyledim, gerekirse dövüşebilirim."

Eli eteğimin altından, elbisemin üzerinden kayıyor ve beni kalçamdan tutuyor.

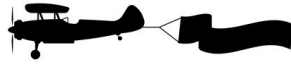
"Gerçek olamazsın," diyorum ve kelimelerim o kadar alçak ki, duyup duymadığını merak ediyorum.

Yapamayacağını umuyorum ama sonra cevap veriyor. "Neden olmasın?" İç çekiyorum.

"Çünkü sen dünyada var olmadığını düşündüğüm her şeysin." "Ben buradayım Cami. Ben gerçeğim, tıpkı bizim gibi ve senim."

Bana bakmaya devam ederken ona söyleyecek bir sözüm yok ama bir şey söylememi beklediğini de sanmıyorum. Bunun yerine öne doğru eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve geri çekilip elini benimkine götürüyor.

"Hadi gel. Kutlamaya gidelim."

Saatler sonra Zach sözünü yerine getirmek zorunda kalıyor çünkü eller kalçalarıma dokunduğunda Anti-Bitch Pack Party'de Kat ile dans ediyorum.

Gözleri irileşiyor ama kalçalarındaki ellerin Zach'e ait olmadığını anlamak için bu ipucuna ihtiyacım yok.

Bir anda anladım.

Nasırların elbisemin pullarına takılmamasından mı yoksa ellerin boyutunun doğru olmamasından mı ya da sadece o basit dokunuşla bir şekilde bildiğimden mi bilemiyorum ama yine de biliyorum.

Ve kalabalık kulüpteki hava hareket edip tanıdık bir parfümü bana doğru savurduğunda, haklı olduğumu anlıyorum.

Onun yerine, döndüğümde, Jason Demartino orada duruyordu.

Neden burada olduğunu bilmiyorum ama yine de burada, sanki ben yemişim de o açlıktan ölüyormuş gibi bana bakıyor.

Ama ateşli bir şekilde değil.

Tüylerimi diken diken eden bir şekilde.

ELLi iKi

ZACH

Cami'nin gözlerinde o parıltı belirip Livi'yle kaçtığına ne beklediğimden tam olarak emin değilim ama otoparka taşan, giriş ücreti olan büyük bir parti kesinlikle bu değildi.

Ama Rhonda ve normalde yaz sezonunun son günlerinde hafta sonunun tadını çıkaran üç yarı zamanlı çocukla birlikte barın arkasıdaydım ve durmadan içki servisi yapıyordum.

Cami bana envanteri artırmam gerektiğini söylediğinde ona güldüm.

Bana aptalmışım gibi baktı.

Bunun onu dinlediğim için minnettar olduğum son an olmayacağından eminim. Barı kurtarmak için gösterdikleri son çabayı zengin karşıtı olarak tanıttılar.

Kaltak partisi, pek emin olmadığım bir şeydi ama işe yaradı.

Sadece giriş ücretiyle bile bunu başardılar, böylece kapılar sezon boyunca yerel halk için açık kalacak ve Rhonda ile Frank yaz gelene kadar burada kalabilecekler.

Neden onları sorguladığımı bile bilmiyorum, bu gezegendeki en çalışkan ve en sert kafalı iki kadını.

Onların yanımda olması benim için bir onur, gerçekten.

Müşteriler, yazın bitişini kutlamak için gelen turistler ve yerli halktan oluşuyordu, hatta Cami'nin bana iri gözlerle fısıldadığı kadarıyla ikizlerin etkinliğinde çalışması beklenen bir avuç Beach Club çalışanı bile v a r d ı .

Ancak gecenin en büyük şoku, Cami ve Livi'nin masaları ve sandalyeleri odanın kenarına iterek derme çatma bir dans alanı yaratmasının ardından Beach Club üyelerinin içki içmek ve dans etmek için sokağın karşısına doğru ilerlemeye başlamasıydı.

zemin. Birden fazla kişi yanına gelip bu *harika yeni etkinliği* planladığı için teşekkür ettiğinde bu şok Cami'nin yüzüne de yansıdı. Görünüşe göre zengin üyeler bile çay, sandviç ve martiniden sıkılabiliyor.

Ancak gecenin en güzel yanı Cami'nin kendi alanında *parlayışını*, hem geçmiş hem de potansiyel müşterileriyle konuşmasını, onlarla sohbet etmesini ve geniş bir gülümsemeye onlara kartını vermesini izlemek oldu. Hatta Livi, Abbie ve Kat ile dans ederek bu tür etkinliklerde hissettiğini bildiğim endişeyle mücadele etme şekli bile.

Ama nerede olduğumu asla unutmuyor.

Olduğumdan daha önemliymişim gibi görünmeden, bence anahtar bu, ilişkimizin gidiş gelişindeki bir başka faktör. Endişe çökmeye başladığında beni buluyor, benimle göz göze geliyor ve ben de ona gülümsüyorum çünkü o çok güzel ve ben onun için kendimi kaybetmiş durumdayım.

İşte o zaman yüzündeki panik kayboluyor, o da gülümsüyor, beni sinir bozucu ve zorba bulduğunu düşünmemi istercesine başını sallıyor.

Can simidi yerine.

Sorun değil. Onu yakaladığım sürece bunu yapmasına izin vereceğim.

Gecenin geç saatlerinde, kapanış saatinden çok önce değil, gözlerimi ondan ayırmama ihtiyacım işe yaradığında. Barda Damien'in karşısında durmuş, yüksek sesli müzik eşliğinde ara sıra konuşuyor ama çoğunlukla kadınlarımızın dansını izliyordum.

Bu ilk kez olmuyor elbette.

Gece boyunca, kadınlar kalabalık dans pistinde dolaştığından beri, erkekler yanımıza geldi, dans etmeye çalıştı ve birimizin yanımıza gelmesine gerek kalmadan nazikçe hayal kırıklığına uğradı.

Ama bu sefer farklı.

Adamı 4 Temmuz partisinden hatırlıyorum, ikizlerden birinin kolundaydı ama Cami'nin göğüslerine bakıyordu, sanki bir tür flashback anı yaşıyordu.

Ve bana henüz 18 yaşındayken onu nasıl kandırdığını ve ilişkilere bakışında nasıl bir katalizör olduğunu anlatmasını da unutmadım.

Eğer ikinci gece kendini benim barımda bulmasının nedeni ilişkilerden kaçınma ihtiyacı olmasaydı, sanırım benim evimdeyken aradığı gece daha çok sinirlenirdim. Ama yıllar önce onu kandırmamış olsaydı, büyük bir ihtimalle

Cami her gece gelip bana çeşitli sorunlarını anlatmazdı, ben de o beni içeri alana kadar duvarlarını yavaşça yıkmak için zaman ayırırdım.

Eğer o olmasaydı, gor- geous, nazik, kendine güvenen Camile'in hala bekar olmasına imkan olmadığını ve ona bir teşekkür hediyesi göndermem gerektiğini düşündüğümü hatırlıyorum.

Ama Cami'nin yüzünü ona döndüğünü, göğsünü iterek açıkça geri çekilmesini söylerken yüzündeki öfkeyi izlerken, içimde ona minnettar olmak için hiçbir şey bulamıyorum.

Özellikle de bir adım daha yaklaşp elini bileğine götürdüğünde ve parmakları oraya dolandığında. Yüzü görüş alanımda değil ama Cami'nin yüzü görüş alanımda ve oradaki panik benim için zamanı durduruyor.

Üzerinden atlarken ellerim bardağa gidiyor. Damien zaten o yöne doğru hareket etmiyor olsaydı muhtemelen kafasına bir tekme atardım, gözleri benimkilerle aynı duruma kilitlenmişti.

"Neler oluyor?" Müziğin üzerine bağıryorum, Livi şaşkın gözlerle bana dönüyor.

"Dostum, bu hiçbir şey-"

"Ellerin Cami'nin bileğindeyken ve o çok korkmuş görünürken bunun benimle bir ilgisi olduğu kesin."

"Biz eski dostuz. İşine dön ve bırak da sohbet edelim."

"Jason, kes şunu."

"Cams, hadi ama. Konuşmamız gerek ve sen bütün yaz beni görmezden geldin."

"Sana telefonda onun bir erkeği olduğunu ve onunla iletişime geçmene bile gerek olmadığını söylediğimi sanıyordum." Gözleri benden Cami'ye doğru kayarken yüzü düşüyor ve sonunda bileğini bırakıyor. Anında hareket ettim ve onu arkamdan ittim.

"Zach-"

"Bu o mu? Seni telefonda fahişeye çeviren pislik bu mu?" Jason müziğin üzerinde bağıryor, gözleri arkamda Cami'ye kilitlenmiş, eli bana doğru hareket ediyor. "Tanrım, Cami. Bundan daha iyi olduğunu sanıyordum."

"Jason, lütfen. Gitmelisin. I-"

"Biliyor musun, sanırım yıllar önce haklıymışım. Sen bir hiçsin Cami," diyor ve onu göremesem de hala gittiğini biliyorum.

Yüzündeki acı ifadesini, iyi hedeflenmiş bir sözü hayal edebiliyorum. Onu aşmış olabilir, ona davranış şeklinden kurtulmuş olabilir,

Ama içinde her zaman bir parça, onun ilk aşkı olduğuna inanan ve onun tarafından her zaman incitilecek olan genç kız kalacak.

Peki ya bu? Bu kabul edilemez.

"Pekâlâ, ben polisi aramadan önce barımı terk etmeniz gerekiyor."

"Sadece lanet bir fahişe, hızlı bir sikişten başka bir işe yaramaz. Yani, bilmen gerekirdi, değil mi?" diye soruyor çenesini bana doğru eğerek. "Telefonda senin için inlemesini söyleyen sendin, değil mi?"

Hem gözlerin ben olduğumu bilmekten hem de Cami'nin belimdeki elinin sıcaklığından içimde bir ateş oluşuyor. Cami'ye *bakmaya* bile tenezzül eden, çok fazla parası olan ve neredeyse yeterince mantıklı olmayan bu pislik için öfke yanıyor.

Cami arkamdan usulca, "Zach, tatlım, buna değmez," diyor, eli belimde, topraklayıcı bir güç oluşturuyor.

Kız haklı.

O haklı

değil.

Cami ondan kurtularak, ona nasıl davrandığına rağmen başarılı olarak ve gelişerek kazandı.

O buna değmez.

"Staceigh'le birlikte değil misin, Jason?" Livi alaycı bir sesle soruyor. "Ne yani, o senin için yeterince eğlenceli değil mi? Gelip burada sürünmek zorunda mısın?" Bakışları kızımın durduğu sol tarafa kayıyor ve içimden bir ses Cami'nin hiçbir yumuşak dokunuşunun yaklaştakta olan öfkeyi durduramayacağını söylüyor.

"Neden, bir şans daha mı istiyorsun?" diye soruyor ve kanım kaynıyor. "Bahse girerim yatakta çılgınsındır, değil mi?"

Ve sonra olan oluyor.

Kendimi

kaybediyorum.

Sözcükler değil, öne doğru adım atması, e t r a f ı m a uzanması ve kızımın bileğini tutması.

"Bırak onu," diyorum, sesimin hırıltısı müzikten duyuluyor.

"Zach," diyor Cami, sesi çığınca bir oktav yükseliyor.

"Bırak beni!" Livi bağırıyor.

"Yap beni, göt herif," diyor, doğrudan bana bakarak ve lanet olsun. Gerçekten sordu.

Cami inleyerek, "Siktir," diyor.

Elimi geri çekip yüzünün ortasına vurmak için ileri atıldığımda, temas ettiğimde tatmin edici bir çıtırtı geliyor, Cami'nin çok sevdiği gamzelerin ortaya çıkmasına engel olamıyorum.

"Baba!" Jason yüzünü tutarak geriye doğru sendelerken Livi bağırır. Burnundan parmaklarının arasından kan sızmaya başlar.

"Şimdi barımdan defol git," diyorum, bizi izleyen kalabalığa rağmen sesim sakın.

"Seni sonuna kadar dava edeceğim!" Jason bağırırken tükürükler havada uçuşuyordu.

Cami yanımda duruyor ve gözlerimi ondan ayırmak yerine kadınıma bakıyorum, orada ne göreceğimi, aklımdan hangi düşüncelerin geçtiğini zaten biliyorum.

Her şeyin onun suçu olduğunu, değerinden çok daha fazla bela olduğunu.

Tanrım, *umurumda olmadığını anlaması daha ne kadar sürecekt?* Onu güvende tutmak için barı ve inşa ettiğim her şeyi kaybedebileceğimi anlamasına kadar - sadece fiziksel olarak değil, duygusal olarak da.

Livi'ye sevgi ve nezaketle davranması, haksızlığa uğradığını düşündüğü herkes için doğru olanı yapmak için eğilmesi - Cami'yi Cami yapan ve onda en çok sevdiğim şeyler bunlar.

İç diyalogunun, bu adamın emrinde koca bir hukuk bürosunun olmamasının mümkün olmadığını ve benim bununla boy ölçüşebileceğim bir evren olmadığını haykırdığını biliyorum. Peşimden gelirse kesin kazanır.

Ve benim için sorun yok.

"Öyle olduğunu sanmıyorum," diyor derin, alçak bir ses, araya girerek. Yumuşak ve kültürlü bir ses, biraz da New York aksanı var.

Oda biraz kayar ve Damien Martinez kollarını kavuşturmuş, Cami'nin en yakın arkadaşı arkasında durur ve sanki sıranın ona geleceğinden, Jason'a kendi darbesini indireceğinden endişeleniyormuş gibi elini omzuna koyar.

Cami bana bir keresinde tatil partisinde Abbie hakkında kötü konuştuğu için birini yumrukladığını söylememiş miydi?

Tam benim tipim.

"Lanet olsun, değilim. Bana vurdu, hem de hiç beklenmedik bir anda. Yüzlerce şahit var." Bana dönüyor, üzerine tam oturmayan gömleğine kan damlıyor. "Senin barın mı demiştin? Benim olacak."

"Jason, hadi ama..." diye söze başlıyor Cami ve ben de ona bir adım bile yaklaşmaması için kolumu uzatıyorum.

"Oh, ne, şimdi mi konuşmak istiyorsun? Ben iyiyim. Ne kadar işe yaramaz bir fahişe olduğunu unutmuşum. Seninle konuşmama gerek yok."

Anında, ona tekrar vurma dürtüsü parmaklarımı uzatmama neden oluyor.

Kahretsin, beni dava edecekse, buna değsin, birkaç iyi yumruk daha atayım.

"Biliyor musun?" Damien diyor ve ona baktığımda dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme var, elini cebine atıp cüzdanını alıyor ve bir kart çıkarıyor. Kartı Jason'a uzatırken gülümsemesi büyüyor ve biraz çarpık bir hal alıyor. "Haklısın. Seni mahkemede tekrar görmeyi çok isterim."

Jason onun eline bakar ama tutmaz.

"Devam et. Al şunu. Adamların seninle temasa geçsin. Yargıca, Bay Anderson'ın sadece sevgilisine değil, kızına da kendi işyerinde nasıl saldırdığını anlatmak için sabırsızlanıyorum." Damien konuşmadan önce yüzünü bana çevirdi, kocaman gülümsüyordu.

"Tüm bunlar sizin mülkünüzü izinsiz girerken oldu, doğru mu?" Kendi gülümsememle savaşmak zorundayım.

"Kesinlikle. Bu adam hiçbir şekilde tesislerimde hoş karşılanmıyor."

"Mükemmel." Damien tekrar Jason'a bakar. "Ve bu tanıklar-Camile ve Olivia ile yakın çalışmaları çok uygun, çünkü görgü tanığı raporları için onlarla kolayca iletişime geçebileceğiz." Alması için kartı sallıyor ama Jason burnundan kan damlayarak bakmaya devam ediyor. "Sadece bu gece değil, kız arkadaşımın bana anlattığına göre, Camile bu yaz birçok kez onu taciz ettiğinizi, istediğinde onu rahat bırakmadığınızı iddia etti."

Jason'ın yüzü bembeyaz olur ve bu kan kaybından değildir. "Bu saçmalık!"

"Göreceğiz bakalım. Her iki durumda da kartımı alın ve mülkü terk edin." "Sikerim böyle işi. Buna değmezsin bile Cami. Çöpün tadını çıkarın." Ve

Sonra dışarı çıkar, kalabalık onun çıkmasına izin vermek için kolayca ayrılır ve bunu yaparken yuhalarlar.

"Bir tur benden!" Abbie neşeyle bağırıyor ve tüm bar alkışlıyor. Damien'a baktığımda ona başını sallıyor.

"Neden bu raund aslında benim üzerimdeymiş gibi hissediyorum, *naranja*?"

Ufak tefek, sarışın ve onu pembeden başka bir renk giyerken hiç görmediğim için bu kelime bana hiç mantıklı gelmiyor, ama onu gülümsetiyor gibi görünüyor.

"Çünkü öyle."

O da gülümsüyor ve Jason'ın gidişini izlemek için kapıya doğru ilerliyoruz.

ELLİ ÜÇ

ZACH

Livi, dangalağın eşyalarını daha fazla sorun çıkarmadan terk ettiğinden emin olduktan sonra kollarını göğsünde kavuşturmuş, dudaklarında bir gülümsemeye yanına geliyor.

"Peki, *ilk yumruğu asla atmamaya* ne oldu?" Ben ters ters bakınca kahkahayı patlattı.

"Bir erkeğin bir kadına elini sürmesi her zaman adil bir oyundur, Olivia. Bunu öğrendiğin iyi oldu ama eğer bu bilgiyi kullanman gereken bir pozisyonda olursan, yemin ederim aklımı kaçıracağım." Kızımın kendi Jason'ına yakalanma düşüncesi midemi bulandırıyor.

"Evet, evet, evet. Bütün bu fiyaskodan ne öğrendim biliyor musun?"

"Eski sevgililerini akıllıca seçmek için mi?" Ses tonumda umutla soruyorum. Cami uzanıp koluma bir tokat atıyor.

"Hayır, ne zaman birine vurmaya düşünsem Damien'in yanımda olması için." Damien derin bir kahkaha atıyor ve ben bile gülümsememe engel olamıyorum.

"Tamam, bunu aştım. Kim dans etmek ister?" Abbie soruyor. Bu gezegende beni bu kadının %100'den daha az enerjiye sahip olduğuna ikna edebilecek tek bir kişi bile yok.

"Ben!" Livi, Abbie'nin uzattığı elini tutarak bağırır.

"Bana biraz izin ver. Burada Rocky Balboa ile konuşmam gerekiyor," diyor Cami, eli benimkine gidiyor ve orada bağlanıyor.

Cami beni küçük ofisimin kapısının olduğu koğuşa götürürken Abbie göz kırparak "Tabii, *konus*" diyor. Tam bir felaket, her yere saçılmış kâğıtlar, eve götürüp çamaşır makinesinde yıkamam gereken fazladan bar tişörtleri

Kazık, masa o kadar çok pislikle kaplı ki altındaki takvimi bile göremiyorsunuz.

Ancak Cami, gülünç derecede yüksek topuklu ayakkabılarından birinin ucunu kullanarak kapıyı arkasından tekmeleyip kapattığında, elleri gömleğimin önünü kıvrıp beni kendine çekmeden önce tüm bunlar unutuluyor. Ofisimin dağınıklığı içinde onu yönlendirirken tökezliyor.

"Şu anda çok tahrik oldum," diye inliyor dudaklarıma karşı ve anında sertleşiyorum. "*Ona vurdun.*"

"Sana dokundu," dedikten sonra dizlerimi bükerek kalçalarını kavradım, onu kaldırdım ve kapıya doğru bastırdım. Orada sabitlendiğinde, elimi kapının kilidine bastırmak için hareket ettiriyorum, ağzım boynuna doğru hareket ediyor. Kulağının altındaki sevdiği noktayı emerken inliyor.

"Bu hayatımda gördüğüm en ateşli şeydi, Zach." Gülümseyecektim ama boştaki elim kalçasında ilerliyor, başparmağım külotunun üzerinden klitorisine gidiyor, birkaç saat önce olduğu yere.

Cami inliyor, başı geriye düşüp çelik kapıya çarpıyor ama kalçalarının hareketinden, çıkardığı seslerden umurunda olmadığını anlıyorum.

Kahretsin, o kadar heyecanlı ki, bahse girerim onu böyle boşaltabilirim: ona dokunarak, onu öperek, iç çamaşırının altına bile inmeden.

"Hoşuna gitti mi? Lanet olsun Cami, eğer benim için inleyerek, iç çamaşırlarına kadar sıırıslam olacaksan, senin için her gün savaşırım." Tekrar inliyor, derin bir ses göğsünde yankılanıyor. Sikim bu sesle zonkluyor.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldıyor ve hepsi bu.

Elbisesinin altından kışına doğru ilerlemem ve onu masaya doğru yürütmem için gereken tek şey bu. Ben bir elimle ofis malzemelerini yere atarken kollarıyla boynuma sarılıyor, onu masanın kenarına oturtuyor ve bir elimle de iç çamaşırını bacaklarından aşağıya ve topuklarının üzerinden çektiiriyorum. Ben gömleğimi çıkarırken o da streç elbisesini başının üzerinden çekiyor ve sonra masamın üzerinde çırılçıplak kalıyor, bir bacağı kenardan sarkıyor, diğeri üstte, bana açık bir şekilde duruyor.

Harikulade.

"Orada kal," diyorum ve arka cebime uzanıp telefonumu alıyorum. Fotoğraf uygulamasını açıp birkaç kare fotoğraf çekiyorum, sonra yaklaşıp sadece ıslak amının fotoğrafını çekiyorum.

"Zach," diye inliyor sabırsızca, eli vücudunda aşağı doğru hareket ederek klitorisine dokunuyor.

Kalçasına vurmadan önce telefonum cebime giriyor ve çıkardığı iniltiyi dinliyorum.

"Benim. Ben söyleyene kadar dokunmayacaksın," diye azarlıyorum, başparmaklarımı kullanarak amını iyice açıyorum. "Ve şu anda dokunma işini ben yapıyorum. Fazla zamanımız yok."

"O zaman *yap* yoksa kendim hallederim," diyor inleyerek ve beni zorlamayı, test etmeyi sevmesinden bıkıp bıkmayacağımı merak ediyorum.

Kesinlikle olmaz.

Özellikle de ikimiz de aynı şeyi istediğimizde.

Herhangi bir tören yapmadan öne doğru eğildim, ellerim onu açık tutmak için kalçalarına doğru hareket etti ve dilimi ağzıma almadan önce girişinden klitorisine kadar düzleştirdim, dudaklarından çıkan acı dolu rahatlatma sesini dinledim.

Başka zaman olsa, topuklarımın üzerine oturur ve bakardım, onu izlerdim, daha fazlası için bana yalvarmasını sağlardım, bunu uzatırdım.

Ama ben heyecanlıyım ve onun da öyle olduğunu biliyorum.

Daha sonra, yalnız kaldığımızda ve benim evimde, yatağında kıvranırken acele etmeyebilirim.

Bunun yerine ona bakıyorum, iki parmağımı içine sokarken ağzım klitorisini hiç bırakmıyor. Parmaklarımı sokup çıkarırken kalçaları titriyor, klitorisini sevdiğini bildiğim şekilde emmeye ve yalamaya devam ederken onu nazikçe beceriyorum ve onu her zamankinden daha hızlı bir şekilde kenara yaklaşıtıyorum.

"Tanrım, böyle çok güzel görünüyorsun." İnliyor, parmakları kesilmesi gereken saçlarına zar zor girebiliyor. "Benim için dizlerinin üzerine çök, amımı yala." Parmaklarımı kıvrıyorum, sevdiğini bildiğim şekilde G noktasına vuruyorum ve tekrar inliyor. Bir kadının benimle edepsizce konuşmasından hiç hoşlanmamıştım ama *lanet olsun*.

Cami mi yapıyor?

Sikim zonklamaya devam ediyor, rahatlamak için yalvarıyor.

Amına doğru inliyorum ve o da inliyor, gözleri kapanıyor, başı geriye eğiliyor, eli başımı daha da yaklaşıtıyor.

"Siktir, siktir, Zach," diye ağlıyor. "Boşalacağım. *Siktir*."

Başını tekrar aşağı eğiyor ve gözleriyle karşılaşıyorum ve bunun ne olduğunu anlıyorum.

Bekliyor.

Bırakmak için benden izin bekliyor.

Kahretsin, o mükemmel.

Zar zor başımı sallıyorum, bunu yaparken dişlerim klitorisini kazıyor, parmaklarım ona doğru hareket ediyor ve hepsi bu kadar.

Dişlerim, dudaklarım ya da parmaklarım değil. Benim *iznimle*.

Sonra adımı haykırıyor, masamın üzerinde parçalanıyor ve bu geceyi asla unutamayacağımı biliyorum.

Camile'le yaşadığım iğrenç anlardan oluşan koca bir kütüphanem olsa bile, onun bir anda dağıldığı bu belgelenmemiş ana mastürbasyon yapmayı seçeceğim.

Birkaç vuruş daha emiyorum, kendimi çıkarıp ayağa kalkmadan önce aşağı inmesine izin verirken parmaklarımla onu yavaşça beceriyorum.

Buradan anladığım kadarıyla bu sadece sinirlerini yatıştırdı, hala bana ihtiyacı var.

Sikime ihtiyacı var.

Teşekkürler.

"*Şimdi*," diye inliyor, ben bacaklarının arasında dururken bana uzanıyor. "*Şu anda* içimde olmana ihtiyacım var." Onaylayarak inliyorum, bacağına masadan kaldırıp boynunun arkasından tutuyorum, dudakları benimkilerle buluşana kadar onu kendime çekiyorum ve kendi tadına bakmasına izin veriyorum.

Ama tam elleri kemerime gittiği sırada kapı çalınıyor ve ikimiz de donakalıyoruz.

"Siktir," diye mırıldandım. "Ne oldu?"

"İkinizin orada meşgul olduğunuzu biliyorum, bunu hak ettiniz, işimi kurtardığınız için teşekkürler Cami, ama biraz hızlanabilirseniz harika olur. Siparişler birikiyor ve sanırım Rhonda ruhsal bir çöküntü yaşayacak." İçimi çekiyorum ve gülümseyen Cami'ye bakarak inliyorum.

"Yağmur kontrolü mü?" diye soruyor, çoktan masadan kalkmış ve elbisesini geri çekmiş.

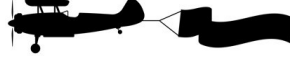
"Senin için söylemesi kolay. Zaten bir kez boşaldın," diye homurdanıyorum, acı verecek kadar sertleşmiş ereksiyonumu düzeltiyorum. Temiz bar tişörtlerime uzanıyorum ve birini başımın üzerine çekiyorum, diğerini nereye attığımdan emin değilim.

"Ah, zavallı bebeğim," diyor şakayla karışık dudak bükerek. Elim boynunun arkasına gidiyor, onu kendime doğru sertçe çekiyorum, konuşurken dudaklarım onunkilere değiyor.

"Bunun için daha sonra alacaksın, biliyorsun değil mi?" Yüzüne bir gülümseme yayılıyor, daha önce gördüğümü hiç sanmadığım muhteşem bir kaygısız gülümseme, sanki omuzlarından son bir ağırlık kalkmış gibi.

O gülümsemeyi görebilmek için her gün işimi riske atabilirim.

"Buna güveniyorum, gamzeli," diyor, sonra geri adım atıp ofisinden çıkıyor, barın gürültüsünü içeri alıyor, ben başımı sallarken onun kalabalığın içinde kayboluşunu izliyorum.

Saatler sonra, normal kapanış saatinden çok sonra, barı temizleyip kapatmadan önce, Damien, Abbie ve Livi Beach Club'a geri dönüyor ve Cami arabasının yolcu koltuğunda oturuyor ve biz evime gidiyoruz.

Eve bisikletle gidersek bisikletten düşerim, Zach, diye karşı çıktı bunu önerdiğimde.

"Şimdi ne olacak?" Cami, otoparktan sağa döndüğümüzde, Beach Club dikiz aynasında küçülen bir nokta haline gelirken esnemeyle soruyor.

"Oh, şimdi seni eve götürüyorum, böylece seni yanlamasına sikebilirim." Pencereler açık, körfez boyunca araba kullanırken kahkahası tuzlu deniz havasını dolduruyor.

"Benim için çalışıyor,
gamzeli." Ve ne var biliyor
musun?

Bu isim beni gerçekten etkilemeye başladı.

ELLİ DÖRT

5 EYLÜL SALI CAMİ

Küçük Denizkızı ve benim ortak noktamız ne biliyor musun?

İkiniz de hayal mi görüyorsunuz?

İkimiz de senin dünyanın bir parçası olmak istiyoruz.

Ahh

En azından sizi gülümsetti mi?

Evet, kesinlikle kovulmak üzere olduğumu düşünürsek bu büyük bir başarı.

Ne olursa olsun, bir yolunu bulacağız. Sadece bugünü yaşa ve sonra Balıkçı'ya gel. Seni beslerim, sarhoş olursun ve sonra sikimden başka bir şey düşünemez hale gelene kadar seni sikerim.

Efendim, işteyim.

Unutmana yardımcı oldu mu?

Belki biraz.

Görev tamamlandı. Seni seviyorum. Yakında görüşürüz.

Salı günü, Anti-Bitch Pack Partisi'nden sonra Olivia ofisimde benimle birlikte oturuyor, ikimiz de açık hesapları ve etkinlikleri kapatmaya çalışıyor ve herkesin ödemesinin yapıldığından emin olmak için satıcılarla iletişime geçiyoruz.

Mutluyum. Beach Club her kış kapanıyor ve sözleşmem sadece bir buçuk hafta içinde bitiyor.

Dürüst olmak gerekirse, gelecek sezon geri davet edilip edilmeyeceğim bu noktada tam bir saçmalık.

Kapı çalındığında ikimiz de işimize dalmıştık, ikimiz de kafamızı kaldırıp baktık.

Kapıda, üzerine tam oturan, pahalı bir takım elbise giymiş, gri saçları yerli yerinde ve kollarını göğsünde kavuşturmuş Jefferson Kincaid durmaktadır.

Komik çünkü Zach'in mutfağında otururken, o kızların sadece kendi gelirini ve işini değil, Frank ve Rhonda'nınkini de mahvettiklerini söylediği otuz saniye içinde bunun sonuçlarını umursamadığıma karar verdim. O ana kadar Jefferson'a düğün olayını açıklamak için elimden geleni yapmaya ve bunun kariyerimi mahvetmemesi için dua etmeye karar vermiştim.

Olivia benim tarafımdayken, bu karmaşadan kendimizi kurtarabileceğimize dair küçük bir umut ışığı olduğunu düşündüm.

Ve gerçekten de ona bakarken içimde bir endişe hissetmeliyim, yeni üvey kızlarının düzenlediği yaz sonu etkinliğini mahvettiğimi bilmeliyim, torununu kaosuma sürüklediğimi bilmeliyim, işim tam anlamıyla *Beach Club'daki* etkinlikleri planlamak ve yürütmekken müşterilerini kendi yerinden alıp başka bir yere götürdüğümü bilmeliyim.

Gelecek yıl Beach Club'a dönmem istenmeme ihtimali inanılmaz derecede yüksek.

Ve ne var biliyor
musun? Benim için
sorun yok.

Önümüzdeki iki haftanın ne getireceği hakkında hiçbir fikrim yok.

Önümüzdeki altı ayın ya da yılın nasıl geçeceğine dair hiçbir fikrim yok.

Ama ne olursa olsun beni destekleyecek yeni arkadaşlarım olduğunu biliyorum.

Ve biliyorum ki yüzümü güldürmek için bu evrende her şeyi yapabilecek bir adamım var.

Ve bu yüzden, iyi olacağımı biliyorum.

"Siz ikiniz. Ofisime" diyor ve sonra dönüp uzaklaşıyor.

Olivia ve ben birbirimize bakıyoruz, utancımız birbirimizin yüzüne yansıyor.

Lanet olsun.

Ama yine de ayağa kalkar ve ofisine doğru yürürüz. Ve bunu el ele yapıyoruz.

"Geçtiğimiz hafta sonu ilginçti," diyor, ellerini önündeki masanın üzerinde daha sıkı kenetlemiş, bu konuşmadan tamamen memnun görünüyor. Üst dudağımdaki teri düşününce ironik bir durum. Panik içinde zonklayan nabzımı görseydi şaşırırmazdım.

"Öyleydi," diyor Olivia ve ona baktığımda, damarlarımda dolaşan paniğin hiçbir yüzünde belli olmuyor. Omuzları geride, çenesi yukarıda ve gözlerini büyükbabasına dikmiş, kendi Kaltak Sürüsü yetiştirme tarzını en üst seviyeye çıkarıyor.

Bu bana da benimkini tekmelemem için ilham veriyor. Ben Camile Thompson'ım.

Bununla başa çıkabilirim.

"Camile, bana ne olduğunu açıklamak ister misin?"

Derin bir nefes alıyorum, başımı sallıyorum ve ağzımı açıyorum, ne söyleyeceğimden emin değilim, ama her zamanki gibi, yol boyunca çözeceğimi biliyorum.

Ama fırsatım olmadı.

Bunun yerine, Olivia konuşmadan önce sıcak bir el aniden tekrar benimkinde, *birlikte bir* şekilde sıkıca kavıyor.

"İlk ben konuşmak istiyorum büyükbaba," dediğinde Jefferson'ın yüzünde şaşkınlık ifadesi beliriyor ama yine de başını sallayıp elini *devam* eder gibi hareket ettiriyor. "Annem Huxley'le tanıştığından beri dört yılımı Staceigh ve Laceigh'in iğnelemelerine katlanarak geçirdim. Ne yaparlarsa yapsınlar, annemin Huxley'le evlenmek için elinden geleni yapacağını sen de benim kadar iyi biliyorsun. Her yaz annemin gözünden kaçmamak, tabiri caizse oyunu oynamak ve hayatta kalmak için elimden geleni yaptığımı da bildiğini biliyorum." Jefferson kaşlarını kaldırıp başını sallıyor ve yalan söylemeyeceğim, mantıksız bir şekilde sinirlenmeye başlıyorum.

Burada öğrendiğim şey, Jefferson'ın kızının Olivia'ya her yıl yaşattığı hafif işkencenin farkında olduğu ve buna izin verdiği, çünkü ne? Herkes Versace topukluları olan 1.80'lik bir sarışından mı korkuyor?

Yüce İsa.

Bu insanların kendilerine gelmeleri lazım.

"Bu yazı tek bir görevle girdim: Bu düğünü atlatmak ve böylece annemin bana olan güvenini erkenden boşa çıkararak kariyerime çok fazla zorlanmadan başlamamı sağlamak. Bu aynı zamanda beni ondan ve onun yeni hayatından özgür kılacaktı. Kendi gelirime ve işime sahip olmak annemin üzerimdeki baskısını azaltacaktı."

Bir duraksama oluyor ve Jefferson'ın konuşmasını, bir şey söylemesini bekliyorum, herhangi bir şey, ama o sessiz kalıyor, torununu izliyor.

"Bu yaz ne olursa olsun bunu yapacaktım. Cami biraz sıkıntılıydı çünkü her ne kadar görmezden gelmek istesem de ondan hoşlanıyordum. Onun havalı olduğunu düşünüyordum, fikirleri olması ve tıpkı benim gibi burada oyun oynamak için çalışması hoşuma gidiyordu. Onunla Onunla ilişki kurabilirdim." Yüzümden herhangi bir duygunun geçmesine izin vermemeye çalışarak burnumu hafifçe seğirdim.

Şu anda birleşik bir cepheyiz.

"Senin de tahmin edebileceğin gibi, ikizler bu yaz Cami'nin kendi oyunları olmasına karar verdiler." Jefferson'ın yüzünde bir gölge belirir.

"Katalizör neydi?" diye soruyor, sonunda sessizliğini bozarak.

"Pardon?"

"Onları Camile'e karşı kıskırtan neydi?"

"Oh." Olivia önce bana, sonra büyükbabasına ve sonra tekrar bana bakıyor. "Ben-"

"Üniversiteden bir eski sevgiliydi. Stacey onunla ilgilendiğine karar verdi ve o da ... eski bir aşkı yeniden alevlendirmekle ilgileniyordu."

"İlgilenmedin mi?" Yüzümdeki tiksintinin geçmesine izin vermemeye çalışarak dudaklarımı dikleştiriyorum.

"Hayır, değilim. Hem de hiç. Aslında, birlikte olduğumuz zamanlarda bana oynadığı zalim bir oyun hakkında onları uyarmaya çalıştım ama

... ." Sesim kesiliyor ve sonunda bunun *tam* bir tren kazası olmayabileceğine dair ilk ipucunu alıyorum.

"Sevgi sevgiyi çağırır," diyor Jefferson anlayışla. "Evet," diye başımı sallayarak onaylıyorum.

"Ee, ne oldu?" Bizi azarlamaya hazırlanmak yerine Olivia ve benim dökeceğimiz çaya yatırım yapmış gibi öne doğru eğiliyor.

"Stacey benden Cami'yi Anma Günü partisine davet etmemi istedi ve ona bir ... teması olduğunu söyledik."

"Paylaştığın temanın tamamen beyaz olmadığını varsayıyorum?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak ve işte orada - yüzünde biraz hayal kırıklığı okunuyor.

"Hayır." Tekrar konuşmadan önce bir duraksama oluyor. "Her neyse, ondan sonra işler . . . gergindi. İkizler Cami'yi kızdırmak için her şeyi yapmaya çalışıyorlardı ve ben de ... şey, bunun olmasına izin verdim. Kafamı kuma gömmeye ve düğüne kadar hayatta kalmaya çalıştım."

Bir duraklama daha.

"Bakın, bunu size adım adım anlatmanın bir anlamı yok. I-"

Jefferson gülümseyerek, "Hikâye oldukça hoşuma gitti," diyor. Ben de kendiminkiyle savaşıyorum çünkü beni kesinlikle kovmak üzere olsa da, bu yaşlı adamın kötü kızlarla ilgili tüm kirli ayrıntıları ve torununun onlarla mücadelesini istemesi biraz komik.

"4 Temmuz partisinde sarhoş oldum. Bu benim hatamdı. Daha iyi bilmeliydim ama Cami'nin arkadaşı kızların beni nasıl küçük düşüreceklerini, annemin bana kızmasını sağlayacaklarını ve güvenimi kazanamayacağımı konuştuklarını duymuş." Bana bakıyor ve gülümsüyor. "Cami beni kurtardı ve insanlara eğlence gibi davranmalarına izin verilmemesi gerektiğine karar verdik. Birleşik bir cephe oluşturduk."

"Jefferson, bu kızlar etraflarındaki herkesi terörize ediyor. Çalışanlar, personel, arkadaşlar, aile, hiç kimse güvende değil. Bu çok saçma. Orada burada birkaç numara çevirmiş olsalar da, hiçbirisi zararlı değildi ve bunu kendi başlarına getirdiler. Personel, onların arkadaşları, her biri bize ihtiyacımız olan bilgiyi verdi ve bunu tamamen isteyerek yaptılar. Başkalarına nasıl davrandıklarından bıkan sadece biz değildik. Onları içeri itmiş olabiliriz ama çukuru onlar kazdı. Olivia'yı suçlayamazsınız-"

"Peki ya dün gece?"

Olivia'ya bakarak iç çektim. "O bendim. Son dakikada olacağı için Olivia'dan plan yapmama yardım etmesini istedim ama o bendim. Ve bunun cezasını başka kimse çekmemeli."

"Elimde" -bir kâğıda bakıyor ve ben de utanıyorum- "Yaz Sonu Şenliği için dün işe gelmeyen yirmi beş çalışan var." Dudağımı çiğniyorum.

"Anlıyorum. Hepsini Fishery'deki partimize davet ettim. İkizlerin sadece Olivia ve benimle oynamadıkları ortaya çıktı. Olivia'nın babasının geçim kaynağıyla da oynuyorlarmış."

"Peki ya erkek arkadaşın?"

Lanet olsun.

Bunun gündeme gelmeyeceğini
umuyordum. Ama eğer atlıyorsam . . .

"Evet. Zachary ve ben çıkıyoruz."

"Yani, gelecek yaz da burada çalışabileceğinizi varsayabiliriz, değil mi?"

Bir duraklama.

Uzun çünkü-

"Adada Zachary ile birlikte yaşayacağınızı düşünürsek."

"Ben-"

"Biliyor musun, Melanie'ye o veletleri bana getirdiği gün onların bela olduğunu söyledim. Masum oldukları, karıncayı bile incitmeyecekleri konusunda ısrar etti ama Melanie'yi de ben yetiştirdim. Bugünlerde yumuşadı, öfkesini daha çok birlikte çalıştığı kişilere ve personele yöneltiyor ama bir süre şımarıklık yaptı. Bunu bırakmasının tek nedeni Olivia'nın doğmasıydı ve ben de ona eğer yaramazlıklarını kontrol altına almazsa *onunla ilişkimi* keseceğimi söyledim. Hiçbir geliri olmayan bekar bir anne olmak ona hiç de cazip gelmiyordu, bu yüzden yeterince işe yaradı. Ne yazık ki bu taktiği aldı ve kendi kızına karşı kullandı."

"Anlamıyorum-"

"Camile, hem Beach Club için hem de özel olarak üyeler için düzenlediğin etkinlikler hakkında övgü dolu eleştirilerden başka bir şey duymadım. Tek olumsuz yorum Stacey, Laceigh ve ... herkes onlara ne diyor?" "Ah, Sürük Sürüsü, değil mi?"

Olivia'ya bakıyorum, yüzü benimkini yansıtıyor, gözleri kocaman, çenesi gevşek, şok dolu.

"Dün geceki etkinlikte bile, anladığım kadarıyla Zachary kış sezonu için ihtiyaç duyduğu parayı toplayabildi?" Başımı salladım. "Sadece bu sabah üyelerden gelecek yılki Anti Bitch Pack Partisi için sabırsızlandıklarını söyleyen en az beş telefon aldım. Konfor alanlarından çıkmaya, manzarayı değiştirmeye bayıldılar."

Olivia ve ben şok içinde birbirimize baktık.

Tabii ki dün gece çok eğlenceliydi. Yaz boyunca birlikte çalıştığımız tüm Beach Club çalışanları geldi, Livi ve ben hepsine birer içki ısmarladık ama sadece onlar değildi.

Beach Club üyeleri de, Yaz Sonu Eğlencesi'nin boşa gittiğini anlayanlar, mar-

keting ve yiyecek, içecek, müzik ve kutlamaların olduğu cadde boyunca seyahat etti.

Ve gördüğümüz kadarıyla hepsi çok eğlendi.

"Seni en azından gelecek yıl için kadroda tutmaya çalışmadan bu şirketten ayrılmaya vicdanım el vermiyor."

Gelecek yıl için sizi kadroda tutmak.

Bu . . .

Ben . . . ?

"Ama kızınızın düğününün mahvolmasına yardım ettim."

"Slayt gösterisi başladığında Huxley zel jetine binmiş ve çoktan gitmişti, Melanie'nin arkadaşlarının çoğu da ilk danslarından kısa bir süre sonra ayrılmıştı." Bunu fark etmiştim. "Geriye kalanların çoğu Staceigh ve Laceigh'in arkadaşları ve tanıdıklarıydı."

Slayt gösterisini oldukça geç yaptık ...

"Ama Staceigh ve Laceigh Yani, Staceigh hapisteydi."

"Sizce Staceigh St. George, zeki ve sapkın olmadan başkalarını yıkma ihtiyacı ve tavrıyla bu kadar uzun süre dayanabildi mi? Huxley'e bu konu asla açılmayacak, en azından Staceigh ya da kız kardeşi tarafından. Bu onların şu anki yaşam tarzları için kesin ölüm anlamına gelir."

"Ama-"

"Melanie'nin Huxley'le evlenmesinden memnun olmamın nedeni, Huxley'in çok kapalı bir adam olmasına ve sosyal hayatından ziyade işine derinlemesine yatırım yapmasına rağmen, hiçbir şeyi kabul etmemesiydi. Ne Melanie'den ne de kızlarından. Bunun yerine, bunu sessiz tutuyorlar."

"O biliyor olmalı-"

"Eminim kızları hakkında hikayeler duyuyordur ve ne kadar acı verici olabileceklerini biliyordur ama resmin tamamını bilmiyordur. Melanie'yi ben büyüttüm, yani her ihtimale karşı her yerde kulaklarım var."

"Jefferson, ben . . . Bunu gerçekten takdir ediyorum. Biliyorum. Ama ... gelecek yıl dönersem, kesinlikle konuşulacak-"

"Eğer yapmazsan, daha çok konuşulacak. Ve daha da fazlası, ikizler bir şeyle kurtulduklarını düşünecekler. Seni kadroda tutmak için maaşını iki katına çıkarmaya hazırım."

Maaşımı ikiye

katla. Hay

sikeyim.

İşte o zaman Melanie'nin, hatta Olivia'nın bile bunu nereden aldığını anlıyorum. Kurnazlık, ne istediklerini görme ve elde etme yeteneği.

Dürüst olalım, Olivia bunu kesinlikle baba şakalarının kralı olan ve tatlı sözler ve şefkatle sizi kazanan babasından almamış.

"Gelecekteki Kincaid Kurumsal etkinlikleri için sizi ücretli olarak tutmak istiyorum. Elbette sizi meslektaşlarıma tavsiye edeceğim, bu yüzden önümüzdeki birkaç ay içinde hızlı bir şekilde bir kadro oluşturmanız gerekecek çünkü takviminizin dolacağını garanti ediyorum, ancak Mayıs'tan Eylül'e kadar Beach Club'da yerinde çalışmanızı öneriyorum." Yüzünde okuyabildiğim bir sıcaklık var. Zach'i biliyor ve bana hem işimi geliştirme hem de Zach'i elimde tutma fırsatı veriyor.

Long Beach Adası'nda kalmak, bütün yaz burada zincirlenmek. Teklifini duydum.

Bunu düşündüm.

Bir an panikliyorum ama onun dünyasında hızlı hareket etmek gerektiğini biliyorum.

Küçük, rahat bir gülümsemesi olan Olivia'ya bakıyorum. "*Al bunu*" diyor. *En azından bu yazdan iyi bir şeyler çıkaracaksın.* Onu babasını okuyabildiğim gibi, en iyi arkadaşlarımı okuyabildiğim gibi okuyabiliyorum ve onun da beni okuyup okuyamadığını merak ediyorum.

Muhtemelen.

Kesinlikle.

Ama yanılıyor. Yanılıyor çünkü bu acımasız yazın bana getirdiği tek şey bu iş olmayacaktı.

Bana Zach'i getirdi.

Bu bana kim olduğumu anlamamı sağladı ve insanları içime almadan onları nasıl dışladığımı anlamama yardımcı oldu.

Bu beni bir süredir benim için endişelenen Kat ve Abbie'ye daha da yakınlaştırdı.

Hayatımın nasıl olmasını istediğim konusunda bana yol gösterdi. Ve bana Olivia'yı verdi.

"Teklifinizi kabul etmek istiyorum," diyorum ve Jefferson'dan mı yoksa Olivia'dan mı geldiğini anlayamadığım bir rahatlama hissi odaya yayılıyor. "Ama birkaç şartım var." Olivia'nın eli elimde sıkışıyor ve yüzü bana dönüyor, gözleri kocaman, şansımı mahvetmeden önce çenemi kapatmam için bana yalvarıyor gibi.

"Elbette. Öyle olmasaydı kurnaz bir iş kadını olmazdın." Başını onaylarcasına sallarken gülümsemesi nazikti.

"Oda ve pansiyona ihtiyacım olacağını sanmıyorum," diyorum, Zach'in yanına taşınmamı isterken şehvet dolu bir bulanıklık içinde olmadığını umarak. Jefferson yine gülümsüyor. "Ama Olivia'nın odamı kendisine ayırmasını istiyorum." Annesinin tuttuğu büyük dairede kalıyordu ve birçok kez Melanie'yi her gün görmekten ne kadar nefret ettiğini söylemişti.

"Tamam," diyor başını sallayarak. "Tamam mı?"

Olivia şok içinde sorar.

Bu rastgele fikirle yaşadığı şok daha da artacak.

Ancak dikkatli ve hesaplı yaşamaktan ve kendimi başkalarının yardımına kapatmaktan yoruldum.

"Olivia ve ben kendi şirketimizi kurmaya karar verdik. Gelecekteki etkinlikler için tüm pazarlama ve basın işlerinden o sorumlu olacak ve her yaz aynı maaşla onu da işe almanızı istiyorum. Hem işinizi duyurmak hem de Beach Club'ın imajını iyileştirmek için çalışacağız. Yeni üyeler, daha geniş ve genç bir müşteri kitlesi kazanacağız."

Müşterilerin çoğunun yaşlandığını, bir süredir üye olduklarını ve geri dönmeye devam ettiklerini fark ettiğimde yaz ortasında aklıma gelen bir fikri dile getirirken panik beni körüklüyor. Bu durum Beach Club'ın geleceğini kesinlikle olumsuz etkileyecekti.

"Cami, bu-" diye söze başlar Olivia ama büyükbabası sözünü keser. "Bitti."

"Bitti mi?" Olivia papağan gibi.

"Tamamdır. Bence dahice. Bu kulübün bir süredir yenilenmeye ihtiyacı vardı, sadece hiç girişimde bulunmadım. Uzun zaman önce bir gün Melanie'nin işin bu yönünü devralacağını düşünmüştüm ama hiç ilgilenmiyor." Bize bakıyor ve gülümsüyor. "Bence siz ikiniz harika bir ekip olacaksınız. Jeanne'a sözleşmeleri bugün göndermesini söyleyeceğim. Avukatlık ücreti ne kadar olacak?"

Olivia hayır demek için başını sallamaya başladı ama ben onun yerine konuştum.

"Ayda yirmi bin," diyorum, avuçlarım terliyor ama bu işi biliyorum. İyi bir fiyat.

"Tamamdır," diyor ve elini uzatıyor.

Ona bakıyorum.

Olivia ona bakıyor.

Birbirimize bakıyoruz.

Sonra gülümseyerek Jefferson'ın elini sıkmak için hareket ediyorum. "Sizinle çalışacağım için heyecanlıyım," diyorum ve Olivia'nın da aynısını yapmasını izliyorum.

"Ben de öyle. Bence bu harika bir hamle hanımlar. Pekala, benim çıkmam gerekiyor. Kulüp sezonu kapatmadan önce bir sürü toplantı var." Sonra ayağa kalkıyor, başını öne eğiyor ve bir evrak çantası alıyor. "Siz ikiniz burada istediğiniz kadar kalabilirsiniz."

Olivia ve ben oturduğumuz yerden birbirimize, ona ve tekrar birbirimize bakıyoruz.

Panik, şok, dehşet ve gerçek kafa karışıklığının bir karışımı ve Jefferson Kincaid hakkında bildiklerime göre, insanları bu tür bir durumda bırakmayı seviyor.

Ayrılmadan önce kapıda durduğunda bunu kanıtlıyor.

"Ya hanımlar?" diye soruyor, biz de dönüp ona bakıyoruz ve o genişçe gülümsemeden önce görünüşte senkronize oluyoruz. "Kartını iptal ediyormuş gibi yapıp hesabı ödemek iyi bir dokunuştur."

Ve kahkaha atmaktan başka seçeneğim yok.

EPILOG

8 ay sonra, 24 Mayıs Cuma
Cami

Günaydın meleğim. Senin sabahın nasıl?

Ne, bugün şaka yok mu? Kahvemi evde içtim bile.

Bu sabah o kadar güzeldin ki, tavlama cümlemi unuttum.

İşte. Bu benim favorim.

Seni
seviyorum.

"Livi, bunu gördün mü?" Beach Club'daki ofisinin köşesinden dönerken elimde bir pano tutarak soruyorum.

Geçen yıldan sonra buraya dönmek çok tuhaf ve Liv'le birlikte onun dairesi, bizim ofislerimiz ve toplantı odası arasında üçüncü katın büyük bir bölümünü kapladığımızı bilmek daha da tuhaf.

Yaz sezonu öncesinde görüştüğümüz şartlardan sadece birkaçı.

Olivia ve ben Beach Club'dan ayrıldıktan sonra işimize hızla başladık. İşimizi birleştirme kararı almadan önce planladığım birkaç küçük etkinlik vardı, doğum günü ve yıldönümleri, ancak Ekim ayında Kincaid Corporation, her Ekim ayında düzenledikleri hayır galasının tüm dizginlerini bize vererek büyük çıkışımızı yapmamıza izin verdi.

Hemen ertesi gün, üç yeni müşterimiz ve iyi *bir* basın oluşturmak için etkinliklerden *yılın düğününü* planlamaya kadar her şey için sayısız talebimiz vardı. Ya da düğünler, çünkü sadece bu yaz altı düğünümüz var, üçü Beach Club'da.

"Neyi gördün?" diye soruyor masasında otururken. Aslında onu bütün hafta boyunca ilk kez görüyorum, ben burada çalışırken o şehirdeki ofisimizde çalışıyor.

Jefferson'la müzakere ettiğimiz bir diğer şart, Zach'in yanına taşınmama ve tam zamanlı olarak adada kalmama izin veren bir şarttı.

"Patricia Bridgestone davetiyeler için ne istiyor?"

Sanırım Olivia ile yakın çalışmanın en sevdiğim yanı, müşterilerin bazı tuhaf taleplerine birlikte gülebilmek. Geçen hafta, kızının ilk doğum günü için tek boynuzlu at temasına uyması için beyaz bir atın kafasına boynuz yapıştırma konusunda rahat olmadığımızı nazikçe bildirmek zorunda kaldık.

"Hangi kısmı?" diye soruyor gülümseyerek.

Resmi olarak sekiz aydan biraz fazla bir süredir iş ortağıyız ve bu süre zarfında tek bir an bile onunla iş kurma kararından pişmanlık duymadım. O kesinlikle benim jölemin fıstık ezmesi, ben etkinliklerin ayrıntılarını yönetirken insanları verimli bir şekilde organize edebiliyor.

Böyle müşterilerimiz olduğunda bu harika bir şey.

"*Vermont formal* ne demek lan?"

"Oh, o kısım." Bilerek gülümsüyor. "Hoşuna gideceğini düşünmüştüm." "Bu terimi hayatımda hiç duymadım. Bernie gibi mi

Sanders açılış töreninde mi? Yoksa daha mı oduncu şıklığı?"

"Gerçekten, hiçbir fikrim yok." Ofisindeki sandalyeye oturdum ve iç çektim. "Gerçekten mi? Sanırım bu gelecek haftanın meselesi," diyorum.

"Adil." Bana dönmeden önce birkaç kez tıklıyor. "Tamam, bu hafta Anma Günü brunch'ımız ve bembeyaz bir partimiz var." Gözlerimi kocaman açıp ona gülümsüyorum.

"Oh, yani tamamen beyaz bir parti mi? Bu yıl temayı değiştireceğimizi sanıyordum?" Bu, bir bakıma ikimizin de hayatını değiştiren o lanet olası Anma Günü partisinden her bahsettiğinde yaptığım bir şakadır.

Bu yılki 'ev sahibi' Jefferson'ın ta kendisi, zira Melanie ülkenin dört bir yanında zengin sürtüklerin işlerini yapmakla *meşgul* olduğu için Beach Club'ı varlığıyla onurlandıramadı ve garip bir nedenden ötürü ikizler de katılmayı tercih etmedi

Olivia'nın sıcak davetine rağmen yazı burada geçirmeyi düşünmüyordum.

Nedenini bilmiyorum.

"Tanrım, babamla gerçekten daha az zaman geçirmen gerekiyor. Onun boktan şakaları sana da bulaşıyor," diyor gözlerini devirerek. Elimi göğsüme götürüyorum ve nefes nefese kalıyorum.

"Ne? Benim son derece komik iğnelemelerimi *babanın baba şakalarıyla* aynı kategoriye koyduğuna bile inanamıyorum."

"Evet, gerçekler acıdır Cam."

"*Bak*, bana korkunç, kötü bir oyun oynaman benim suçum değil ve bunu yaşamana asla izin vermeyeceğim," diyorum gülümseyerek.

"Liv'in yaşamasına izin vermediğimiz şey ne?" Cici elinde bir yığın kâğıtla köşeyi dönerken soruyor.

"Bana karşı ne kadar da kaltakmış," diyorum gülümseyerek ve ondan istediğim kopyaları almak için ayağa kalkıyorum. Cici aynı zamanda Ander- son-Thompson Events için çalışıyor. Liv ve ben onu geçen yıl yaz için çaldıktan sonra bir daha geri dönmesine izin vermedim.

"Ooh, en sevdiğim konu. Şimdi bana nasıl sürtüklük yaptığını konuşabilir miyiz?" Gülümsemesi neredeyse şeytani ve ben yüksek sesle gülerken Livi'nin kızgınlıkla gözlerini devirmesini izliyorum.

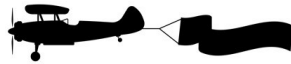
"Size öğle yemeği ısmarlarsam duracak mısınız?"

"Muhtemelen hayır," diyorum ve ayağa kalkıp panomu sandalyenin üzerine bırakıyorum. Daha sonra alabilirim. "Özellikle de büyük olasılıkla Balıkçı'ya gideceğimiz ve her iki durumda da ödeme yapmayacağınız için."

Olivia ayağa kalkıp çantasını omzuna atarken Cici gülümseyerek, "Evet, bunu durdurabilmemiz için büyük bir ödeme yapman gerekecek," diyor.

"Sizden cidden nefret ediyorum çocuklar." Kolumu onun koluna doladım ve yanağına bir öpücük kondurdum.

"Ben de sana bebeğim."

Pazartesi, 2 Eylül

Zach

Cami'nin önüne bir sepet patates kızartması koyarken, "Ondan hoşlanmıyorum," diyorum. Bir patates kızartması alıp ketçaba batırıyor ve arkasını dönüp Livi'nin erkek arkadaşıyla seviştiği köşeye bakıyor.

O lanet olası bir pislik.

Bunun için elimde somut bir kanıt yok, sadece içten içe *biliyorum*.

"Zachary," diyor Cami alaycı bir ses tonuyla. "*Brad* nasıl bir isim?"

"Tamam, dürüst olmak gerekirse, bu berbat bir isim. Kulağa üst sınıf bir Chad gibi geliyor."

"Lanet olsun, kızımın bir Chad'le çıktığını mı söylüyorsun?" Cami iç çeker ve gözlerini devirir.

"Hayır, size kızınızın 24 yaşında olduğunu ve *Bradley* adında bir adamla çıktığını ve mutlu görüldüğünü söylüyorum. O artık büyük bir kız; babasının fikri olmadan da insanlar hakkında karar verebilir." Liv'in o çakal kılıklı çocukla birlikte durduğu yere dönüp bakıyorum ve dudak büküyorum. Sanırım onunla bu yaz Beach Club'da çalışırken tanışmış, bu da bir numaralı kırmızı bayrak.

"O her zaman benim kızım olacak ve sana söylüyorum, onda bir terslik var. Kız onun için fazla iyi."

"Sakin ol baba," diyor, gülümsemesi genişliyor. "Kendi duygularını arka plana atmalısın."

O haklı ve ben de haklıyım. Ne zaman çocuğu -iyi adam, neredeyse Cami'nin yaşında- yanıma getirse, cana yakın davranıyorum, düşüncelerimi sadece Cami'nin duyması için saklıyorum.

"Mel ondan hoşlanıyor, bu da onun hakkında bilmen gereken her şeyi anlatıyor olmalı," diyorum ve seçeneklerini tartıyormuş gibi çiğnerken başını sağa sola çevirmesini izliyorum. Bunun oldukça sağlam bir argüman olduğunu biliyor.

Olivia'nın annesi yaklaşık bir yıldır mutlu bir evlilik sürdürüyor ve düğününden bu yana kızından uzak durarak zengin bir adamın karısı olarak hayatın tadını çıkarıyor. Livi'ye göre, zengin eşlerle ilgili bir tür reality şova kabul edilmek için görüşme aşamasındaymış.

Ama bu aynı zamanda kızımızın, kendi sosyal konumunu bir şekilde iyileştirebilecek herhangi bir erkeğe bağlanmasını büyük ölçüde destekleyeceği anlamına geliyor.

Cami, "Ama Livi ondan hoşlanıyor ve onun hakkında bilmem gereken tek şey bu," diye karşı çıkıyor ve bu da haklı bir argüman. Sayılır.

"İlk defa kötü bir karar vermiyor." Gözlerini deviriyor ve koluna vurmak için uzanıyor.

"Durun. Kimse mükemmel değildir. Bana ve tüm boktan kararlarıma bak."

"Ama boktan kararların seni bir yıl önce bu bara getirdi," diyorum ve barın üstünü kaldırıp ona doğru yürüyorum. Yüzü bana dönük olana kadar yüksek arkalıklı taburesinde dönüyor ve ben de bacaklarının arasında duruyorum.

En çok bunu seviyorum.

Normal olduğunda, barda sadece biz olduğumuzda, ben onu beslediğimde ve o bana sanki onun için bir şey ifade eden bir şey söylemişim gibi baktığında.

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun, biliyor musun?" Bir kolumu onun beline dolayarak söylüyorum.

"Nedenmiş o?"

"Oh, biliyorsun. Eğer istiridye sepetlerine ve Aperol spritzlere aşık olmasaydın, bu gece birkaç yüz müşteri gelmezdi." Gözlerini deviriyor ve göğsümü tokatlıyor.

Bu gece Fishery'de ikinci geleneksel *Anti Bitch Pack Partisi* var, ancak Cami'ye göre Beach Club'da artık Bitch Pack olmadığı için Anti Bitch Pack'e gerek kalmadığından adı So Long Summer partisi olarak değiştirildi.

Bir gece geç saatlerde bana "*Gerekirse bu şekilde ölürüm*" demişti ve bu da beni güldürmüştü, o da bana ters ters bakmıştı.

Ama içten içe, Cam'in bu yaz yine küçük intikamını planlamak için bir nedeni olmadığı için minnettarım, onun yerine çoğu geceyi barda ve *tüm* geceleri yatağında geçirdim.

Gerçekten çok güzel bir yazdı.

Sikişmeye büyük vurgu yapıyorum çünkü bir yıldan fazla oldu ve hala ona doyamıyorum.

Acaba bu değişecek mi, ihtiyaç hiç azalacak mı?

Ona bakıyorum, uzun siyah saçlarına, turuncu tırnaklarına ve sadece benim için açtığı kocaman gözlerine ve cevabımı biliyorum.

Hayır.

Camile'e asla doyamayacağım.

Telefonu barın üzerinde titriyor ve ona bakıp inliyor. "Müşteri mi?"

"Daha kötüsü. Cici'den bir mesaj."

"Cici'nin bir sorunu mu var?"

"Hayır, ama üyelerin kendisine sorduğu sorulardan beni haberdar etmeyi eğlenceli buluyor. Birisi geldiklerinde içmek için kristal flütlerle buzda Dom Perignon istemiş."

"*Buraya* geldiklerinde *mi?*" Sesimde bir kakhaha ile soruyorum. Cami yine inliyor.

"Evet. Bunun üst sınıf, her şey dahil deneyimlerden biri olmadığını anlamıyorlar. Üyelerin çoğu adada düzenlediğimiz etkinliklere bayılıyor ve bazı yerel işletmelere yardım edebilmemiz harika bir şey ama yemin ederim bir kişi daha burada havyar servis edip etmeyeceğinizi sorarsa kendimi kaybederim." Kendimi tutamayıp bir kakhaha attım.

"Hiç komik değil."

"Hadi ama, bu biraz komik. Frank'in crostini'nin üzerine crème fraîche sürdüğünü ve üzerine *havyar* koyduğunu düşün." Gülümsemeye karşı koymaya çalışarak dudaklarını ısıyor. "Ya da Rhonda'nın bir şişe Dom taşıdığını. Kahretsin, barın arkasından taşıdığı şeylerin yarısını düşürüyor. O yüzden burada öyle süslü şeyler görmüyoruz."

Şimdi farklı gülümsüyor. Daha tatlı bir gülümseme.

"Prosecco taşıyorsun."

"Elimde sadece *bir* kişi için Prosecco var, Camile. Aperol spritz isteyen biri gelirse, hayatımda hiç duymadım."

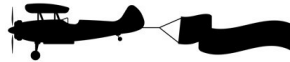
Yolun aşağısındaki bir müşteri "Aperol spritz kulağa çok hoş geliyor" diyor. Gökyüzüne bakıyorum ve Tanrı'ya günü atlatabilmem için bana sabır vermesi için yalvarıyorum.

Cami sanki aklımı okuyormuş gibi elini omuzlarıma koyuyor ve hafifçe okşuyor.

"Merak etme, koca oğlan. Yarın ikimiz de izinliyiz ve bütün gün saklanabiliriz."

Yazın ilk günü ikimiz de izinli olacağız ve o tamamen bana kalacak.

Bunun için teşekkürler.

Salı, 3 Eylül

Zach

Cami'den çok önce uyandım ve onu yatağımızda mışıl mışıl uyurken bırakıp, o uyanmadan önce kahvaltı sandviçleri ve kahve almak için adanın diğer tarafına gittim. Onun arabasını kullandım, bisikletle ilgili tek kuralı, her bindiğimde uyanık ve çalışır durumda olmasıydı, böylece herhangi bir yere tek parça halinde varıp varmadığımı ve ne zaman varacağımı biliyordu.

Başımı ağrıttıyor ama küçük bir istek, ben de veriyorum. Ayrıca, motorumun heybesi simit gibi kokmuyor.

Ön kapının kilidini açıp iterek açtığımda, içeri adımımı atar atmaz gelen sesle neredeyse her şeyi bırakıyorum.

İnleme. Lanet

olası *inleme*. Ne-

"İşte böyle. Sikimi ağzına aldığında ne kadar güzel olduğuna bak. Siktir."

Bir erkek sesi.

Bir kadının iniltisi.

"Sırtını daha fazla kamburlaştır, kamera için güzel görün, Camile."

Siktir, bu benim sesim.

Benim sesim ve Cami'nin inlemesi.

"Siktir, evet! Daha fazla, Zach, lütfen!"

Aletim çoktan sertleşti ve bunun nereye gittiğini bildiğimden oldukça eminim.

"*Oh, Tanrım.*" Bu inleme daha alçak, daha sessiz, daha az çılgınca ve Cami olduğunu hemen anlıyorum.

Video Cami değil, şu anda, gerçek Cami.

Kahveleri ve sandviçleri tezgâha koyup odamıza doğru kararlı adımlarla yürüyorum, Cami'nin dün gece çıkardığı topuklu ayakkabılarını tekmeleyerek kenara itiyorum ve onu görür görmez kapı aralığına eğiliyorum.

Haklıydım.

Hayatımda haklı olduğum için hiç bu kadar mutlu

olmamıştım. Beyaz yatağa karşı kilometrelerce koyu ten.

Saçları dağınık ve vahşi, sanki bonesini çıkarıp dalmış gibi. içinde.

Dizüstü bilgisayarım yatağın üzerinde, birkaç ay öncesine ait bir video oynatıyor. Cami elleri ve dizleri üzerinde, ellerimden biri saçlarında, diğeri ise onu acımasızca becerirken sırtının küçük kısmına bastırıyor. Bütün bu süre boyunca inliyor, göğüsleri itişlerimle aynı anda sallanıyor.

Cami, bacaklarını açmış, ellerini bacaklarının arasına koymuş, kendi kendine çalışıyor. "Günaydın," diyorum ona bakarak. Başına bana bakmak için hareket etti.

eli tembel daireler çizmeye devam ediyor, yüzünde bir gülümseme. "Günaydın, bebeğim."

"Burada neler oluyor?"

Video Cami ilk orgazmını yaşarken çılgılık atıyor.

Eğer doğru hatırlıyorsam, o gece ona üç orgazm yaşattım.

"Uyandım ve sen yoktun" -dudaklarından kısık bir inilti çıkıyor, bir parmağını içeri kaydırırken gözleri biraz kapanıyor- "burada değildin."

"Simit ve kahve alıyordum," diyorum arkama uzanıp tişörtümü çekiştirerek. Cami'nin gözleri bana kilitleniyor, dişleri dudağını ısırarak için hareket ediyor.

"Yani, bunu sen mi üstlendin?" Gülümseyerek soruyorum, ellerim kotumun düğmesine gidiyor.

"Bir kızın yapması gerekeni yapması gerekir," diyor ve sonra eli esnediğinde derin derin inliyor ve parmağını kendi içinde büküğünü, g-noktasını sıyırdığını biliyorum.

"Seni durdurumama izin verme." Kot pantolonumu ve boxer'ımı aynı anda aşağı iterek köşedeki sandalyeyi alıp Cami'yi izleyebileceğim yatağın yanına yerleştirdiğimde çırılçıplaktım.

"Ne?" Kekelemenin kafa karışıklığından mı yoksa uyarılmaktan mı kaynaklandığını anlayamıyorum ama her ikisi de sikimin seğirmesine neden oluyor. Elime alıyorum, ona bakarken yavaşça okşuyorum. Gözleri yüzümden elime kayıyor, yüzüme geri dönmeden önce dudaklarından küçük bir inilti çıkıyor.

"Benim için bir gösteri yap, Cami. İzlemek isterim." "Bir gösteri," diyor fısıltıyla.

"Benim için aınla oyna Cami." Gözleri elimdeki sikime kayarken inliyor, elim yavaşça aşağı yukarı hareket ediyor. "Ama bunu yaparken ekranı izle."

"Siktir," diye inliyor ama dediğimi yapıyor, parmağı klitorisinin etrafında daireler çizmeye devam ediyor, kalçaları henüz kendine vermediği şeyi daha fazla almak için kıpırdanıyor.

"Aslında senden bir şey istiyorum," diyorum ve ayağa kalkıp yatağa uzandığı yere doğru ilerliyorum. Ben yaklaştıkça bacakları daha da açılıyor, eli daha hızlı hareket ediyor. İç uyluğuna bir tokat atıyorum, aynı elimle ovalayarak ağrıyı hafifletiyorum. "Gözlerini ekrandan ayırma Cami. Eğer doğru hatırlıyorsam, yine boşalmak üzeresin."

Ve sonra numara yapmadan üç parmağımı içine kaydırıyorum, damlayan ıslak amı ben bunu yaparken çok az direnç gösteriyor.

"Siktir, Zach," diye inliyor, gözleri genişleyip bana kilitlenirken amcığı parmaklarıma kenetleniyor. Yine elimi serbest bırakıyorum ve hassas iç uyluğunu aynı yere vurarak dudaklarından derin bir inilti çıkmasını sağlıyorum.

"Şöyle yapacağız. Parmaklarımı sırlıklam amına sokup ıslatacağım." Sıkılaşıyor. "Sonra senin kendinle oynamanı, kendine yaklaşmanı izlerken mastürbasyon yapacağım. Boşalmayacaksın, Camile."

Kızgınlıkla inliyor, başı geriye düşüyor ve ileri geri yuvarlanıyor.

Biliyorum, izin versem hemen şimdi boşalabilir. Onun mutsuzluğunu severek gülümsüyorum.

"Sen izlerken tam da bunu yapacağız." Başımı videoya doğru eğiyorum, sırtımı yatağa dayamış oturuyorum, Cami kucığımda. Başını bir iniltiyle arkaya eğmiş, saçları kışının üstünü okşuyor. "O ekranda tekrar boşalana kadar dayanacaksın." Parmaklarımı kıvrıyorum ve Cami'nin kalçaları titriyor.

"Hayır, hayır, Zach, hayır." Sesi zaten çaresiz, kalçaları parmaklarımla aynı anda hareket ediyor. "Yapamam-"

"Yapabilirsin ve yapacaksın. Sonra ona tutunmaya devam edeceksin, sikime tırmanacaksın ve bana bineceksin." Başka bir alçak, ıstıraplı inilti. "Ve video bitene kadar ikimiz de boşalmayacağız."

"Kahretsin, Zach, bu-" Elim bacaklarının arasından çekiyorum, geri çekilip tekrar sandalyeye oturuyorum, sikimi okşarken onun ıslaklığını kayganlaştırıcı olarak kullanıyorum ve kıvrınmasını izliyorum.

Parmakları şişmiş klitorisinin üzerinde durduğunda "Devam et," diyorum. "Devam edemem."

"Yapabilirsin ve yapacaksın da. İyi bir kız ol ve kendine dokunmaya devam et, Camile." Okşamaya devam ediyorum, sikimin precum'un biriktiği hassas ucundan kaçınıyorum.

"Zach, bebeğim, yapamam, eğer yaparsam-"

Tanrım, söylediklerimi yapmayı ne kadar çok istediğini, iyi olmayı ve ben ona devam et diyene kadar orgazmını ertelemeyi ne kadar çok istediğini seviyorum.

"Neredeyse orada, Cam, Tanrım onu duyuyor musun? Hadi, parmaklar içeride, kendini iyi becer bebeğim." Acı ve zevk içinde inliyor, bilgisayar ekranındaki inlemeler gittikçe çılgınlaşıyor. "Kahretsin, onu duyuyor musun? Tam orada, düşmek üzere."

"Oh. Tanrım, siktir, siktir, yapamam-"

Video Cami ıgıllıklar atıyor, kasılmalar geçiriyor ve ben de hareket ediyorum, kızımın yanındaki yatağı uzanıyorum, onu doldurmak için onun kadar çaresizim.

"Açık," diyorum, sesim hırçın.

"Sonunda," diye fısıldıyor kendi kendine bana sarılırken. Elim geriye doğru hareket ediyor ve kıcının yan tarafına tatmin edici bir şaplak atıyor.

"Tavrını bırak meleğim, yoksa içine boşalacağım ve sana tekrar sahip olmaya hazır olana kadar beklemek zorunda kalacaksın." Duraklıyor, amı sikimin başının üzerinde geziniyor ve bana dehşetle bakıyor.

"Yapamazsın."

"Bahse girmek ister misin?" Kaşımı kaldırarak soruyorum. Gözlerini deviriyor ve ona daha fazla bok verirdim, ancak eli aletimin etrafındaydı, çentiklenmeden önce başını ıslaklığı boyunca kaydırıyor ve yavaşça aşağı kayıyor, ikimiz de onu doldururken derin inliyoruz.

"Kahretsin, mükemmel hissediyorsun," diye inliyorum, kalçalarımı savurma dürtüsüyle savaşıyorum.

"Kahretsin, Zach, yapamam... Zaten tam oradayım. *Tanrım.*" Arkasına yaslandığında, şişmiş aletimin başı doğrudan g-noktasının üzerinde, umutsuzca ihtiyaç duyduğunu bildiğim yoksun orgazmdan al-hazır hassas.

"Ne oldu, neye ihtiyacın var?" Ellerim kalçalarında geziniyor ve birlikte ne kadar güzel görüldüğümüzün üstesinden gelebileceğimi hiç sanmıyorum. "İhtiyacım var.... İhtiyacım var....." Arkasına yaslanıyor, parmakları kalçasının etrafında dolaşıyor.

kaldırıp indirirken klitoris.

Boşalmadan önce videonun bitmesini bekleme düşüncesi, Cami'nin beni zevki için kullandığı görüntüyle birlikte yok oldu.

"Neye ihtiyacın var, bebeğim?"

"Gelmem gerek, Zach. Tanrım, lütfen."

"O zaman git bebeğim. Benim için düş," diyorum, elim yanağını tutmak için hareket ediyor, başparmağımı dolgun alt dudağının üzerinde gezdiriyorum.

"Seninle gitmek istiyorum," diye inliyor, bunu yaparken kalçalarını oynatıyor. "Beni döllerinle doldur, Zach."

Lanet olsun.

Beni hep şaşırtır.

Yüksek sesle inliyorum, bir kolumu beline doluyorum ve hızla hareket ediyorum, onu sırt üstü çevirmek için hareket ederken kendimi içine yerleştiriyorum, bir bacağını dizinden tutuyorum ve ona acımasızca vurmaya başlamadan önce shoul- der'imın üzerine yerleştiriyorum.

"Siktir, evet!" Şimdi çığlık atıyor, amı etrafımda sarsılıyor.

"Seni doldurmamı ister misin meleğim? Başını sallar. "Lanet kelimelerini kullan, Camile. Bana ne istediğini söyle." Videodan gelen sesler, yatak başlığı duvara çarparken bu anın çılgınlığına katkıda bulunuyor.

"Evet, Tanrım, evet. Lütfen beni doldur ve boşalmamı sağla." Sesi titriyor, kelimeler arasında inliyor ve nefes nefese kalıyor.

Elim aramızda hareket ederken konuşamıyorum, başparmağım klitorisine bastırıyor, derinlemesine çarpıyorum ve zonkluyorum, çığlık atarken ve etrafımda kasılırken, orgazmımı sonsuzluk gibi hissettiren bir şey için sürüklerken onun içine derinlemesine geliyorum.

"Tanrım," diye inliyor Cami uzun dakikalar sonra, ben çekilip üzerinden yuvarlanırken, bir kolumu beline dolayarak onu kendime yaklaştırıyor ve boynuna sokuluyorum.

"İyi mi?" Dudaklarımı sıcak tenine bastırarak gülümseyerek soruyorum. Elleri gelişigüzel bir şekilde arkasında hareket ediyor ve bana tokat atıyor.

"Kapa çenenı."

"Yanı hayır mı?" Yüzünü yastığa gömüp inlediğinde gülüyorum. "Pekâlâ, sanırım bir dahaki sefere daha çok çabalıamam gerekecek, hadi gidelim." Belindeki elim onu yüzüme çevirmek için gönülsüzce hareket ediyor.

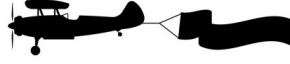
"Hayır, hayır. İyileşme zamanına ihtiyacım var, Zachary! Çok iyiydi! Harikaydı! Egonu ve sikini bir kenara bırak lütfen." Gülmekten kendimi alamıyorum. "Bana kahve ve simit sözü verilmişti," diyor uzun dakikalar sonra bitkin bir fısıltıyla.

"Bana yemeğe hazır olduğunu mu söylüyorsun?" Elimı nazıkçe omzundan kalçasına götürüp tekrar geri getiriyorum.

"Evet ama ben de kalkmak istemiyorum."

"Ben bakarım. Bütün gün bu yataktan çıkmama izin vereceğimi sanmıyorum." Dudaklarımı omzundaki pürüzsüz tene bastırduğımda iç geçiriyor.

"Bana uyar."

Saatler sonra, Cami'nin parmakları göğsüme şekiller çizerken ve dünyam dönmeyi bıraktığında güneş batmaya başlıyor.

Bu hayatımda üç kez daha oldu. Bir kez
Melanie bana hamile olduğunu söylediğinde.
Bir kez Livi doğduğunda ve kollarıma
verildiğinde.

Bir keresinde Cami, bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce yeni işini kutlamak için arkadaşlarıyla birlikte Fishery'ye girdiğinde.

Ve şimdi de bu.

"Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" diye sorarken sesi saklamak istediği sinirleriyle titriyor.

Cevap
vermiyorum.

Cevap
veremem.

Kelimeler gece gökyüzündeki yıldızlar gibi etrafımda dönüp duruyor ve ben onları yakalamaya, anlamlarını kavramak için doğru sıraya koymaya çalışıyorum.

Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?

Cevabım evet, ama aynı zamanda ... hayır.

Elbette Cami'nin bana karşı hissettiklerinin aşka en yakın hisler olduğunu biliyorum, fark edebileceğinden çok daha derin olan eski yaralar onu bu çizgiyi aşmaktan alıkoyuyor.

Ona hislerimi ilk kez anlattığım andan itibaren, Cami'nin dudaklarından dökülen gerçek kelimeleri asla duymama ihtimalimin çok yüksek olduğu gerçeğini kabullenmişim.

Benim için sorun değildi.

Ona sahip olsaydım, onun güvenine, gülümsemesine ve geceleri yatağında uyumasına sahip olsaydım, bu yeterliydi.

Ve şimdi, gecenin karanlığında, titrediğini fark ettiğim ellerimle, onun sevgisine sahibim.

Tanrım.

Tanrım.

Daha güzel bir şey duyduğumu sanmıyorum.

"Tekrar söyle," diyorum, yan masanın ışığını açabilmek için hareket ediyorum. Ani parlaklık karşısında gözlerini kırptırıyor ama umurunda değil. Bu kez yüzünü görmem gerekiyor, gözlerini görmem ve kelimelerin dudaklarından dökülüşünü izlemem gerekiyor.

"Ne?"

"Tekrar söyle, Camile. Tekrar söyle." Dudakları ayrılmadan önce kaşları çatılıyor ve konuşuyor, sesi alçak ve tereddütlü ama sanırım anlıyor.

"Seni seviyorum, Zach." Kollarımın üzerinde dengede dururken altıma girmesi için yuvarlanıyorum.

"Yine." Dudaklarında yavaş bir gülümseme yayılıyor. "Seni seviyorum, Zach."

"Tanrım," diye inliyorum, gözlerimi kapatıyorum, kelimeler göz kapaklarımın arkasına duvar kağıdı gibi yapışıyor.

Seni seviyorum, Zach. Seni seviyorum, Zach. Seni seviyorum, Zach.

Gözlerimi açtığımda "Yine," diye fısıldıyorum ve bu sefer sesim gergin çıkıyor.

Gülümsemesi genişliyor ve elini kaldırıp başparmağıyla şakağımı okşuyor.

"Seni seviyorum, Zachary Anderson. Seni seviyorum, karanlığını seviyorum ve benimle ilgilenmeni seviyorum. Ne kadar sadık olduğunu, *ne* kadar *nazık* olduğunu ve kendine karşı ne kadar dürüst olduğunu seviyorum. Tüm testlerimi geçmeni seviyorum ve beni sevmeni seviyorum, yara bere içinde olsan da. Kırıldığımı bilmeni ve hiç iyileşmemem de sorun etmemeni seviyorum. İnanılmaz bir kız çocuğu yetiştirmiş olmanı seviyorum ve nadiren gülmeme rağmen boktan baba şakaları yapmanı seviyorum. Bana getirdiğin kahvelerin üzerindeki kâğıtların altına mesajlar bırakmanı seviyorum."

"Bunları gördün mü?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum. İşyerinde ona ilk kez kahve getirdiğimde, toplu olarak aldığım kahverengi kâğıt bardak kapağının altına dağınık siyah Sharpie kalemle bıraktığım küçük düşüncelerden bir kez bile bahsetmedi.

Ve bu Cami, bu yüzden onları görürse bundan bahsedeceğinden emindim. Hiç bahsetmediği için, hayır olduğunu varsaydım. Onları neden yazmaya devam ettiğinden tam olarak emin değilim ama yazdım. Belki onu korkutmadan düşüncelerimi yazabileceğim bir yerdi, belki de sadece daha duygusal şakalar yapmanın bir yoluydu.

Ya da belki de bunları görmesini ve ona her yönden, tamamen, geri dönülmez bir şekilde aşık olduğum fikriyle daha rahat olmasını diliyorum.

"İlkini gördüm. Tam atacaktım ki kolum aşağı kaydı." Başparmağı elmacık kemiğimin üzerinde gezinirken fısıldıyor: "Beni çılgına çeviriyorsun." İnliyorum, tekrar yuvarlanıyorum

Ta ki o üzerime çıkana kadar, sevgi ve hayranlık hissi bulabildiği her boş alanı dolduruyor.

"Sen de öyle," diyorum ve dikkatini biraz daha dağıtmadan önce boynunu öpüyorum.

İki yıl sonra Zach

Cami'nin elleri boynumda, Olivia'nın takmam için ısrar ettiği aptal papyonu bağlıyor.

"Bugün onun düğün günü, Zachary. Bunu bir saatliğine takabilirsin." "Bir saat mi?" Siyah kumaş şeridine bakarak sormuştum.

"Tören ve fotoğraflar bittikten sonra çıkarabilirsin."

"Livi için sorun olmaz mı?" Sordum çünkü onu giymek beni ne kadar rahatsız etse de Cami haksız değil. Bugün Livi'nin büyük günü ve o benim küçük kızım.

"Sizin adınıza pazarlık yaptım."

Sanırım o anda ona tekrar aşık oldum ve yüzümü gördüğünde bunu bildiğini anladım ve bu onu güldürdü.

Ama şimdi buradayız.

"Hiç bunu yapmayı diledin mi?" Ona soruyorum, gözlerim yüzüne kilitlenmiş. Gereksiz yere reklam yaparken kendi gözleri kendi ellerinden hiç ayrıl-

sadece papyonum.

"Öyle mi?" diye soruyor. Sözlerinde gerginlik ve belirsizlik var.

"Angel," diyorum, bir elim bileğini tutmak için hareket ederken diğer elim

çenesine doğru hareket ettirip bana bakması için eğiyorum. "Sen benimsin. Period. Bunu gerçekleştirmek için kimseye ya da hiçbir şeye ihtiyacım yok, sadece sana ihtiyacım var."

"Evet, ama-"

"Eğer istediğin bu olsaydı, hemen şimdi Livi'yi arar ve bugün evlenebilmemiz için yeni bir tarih belirlemesi için yalvarırdım. Ama şunu bil ki, bu senin için olurdu. Benim buna ihtiyacım yok. Her gün uyanıyorsun ve benim olmayı *seçiyorsun*, seni orada tutan hiçbir bağ yok. Bu, bu gezegendeki tüm yeminlerden ya da sertifikalardan daha güçlü."

Gözleri sulanmaya başlamadan önce bana baktığı uzun bir an var.

"Hayır, hayır. Ağlayamazsın. Sadece bundan nefret ettiğim için değil, makyajını bozarsan Abbie buraya silahla gelir. Muhtemelen Damien'in beni dava etmesi için bir şeyler bulur. Zarar. Duygusal sıkıntı. Kim bilir, o adam çok sinsi." İşe yarıyor, dudaklarını büküyor ve yumuşak bir gülümseme dudaklarından ayrılıyor.

"Tanrım, bu işte gerçekten çok iyisin," diye fısıldıyor, eli yüzüme gidiyor, başparmağı şakağımı okşuyor.

"Dava edilmekten kaçınmak mı? Yani, şimdiye kadar çok iyi." Gözlerini deviriyor, geri adım atıyor ve göğsüme bir tokat atıyor.

"Tam bir baş belasısın, biliyorsun değil mi?"

"Birini tanımak için biri gerekir, melek." Gözlerini deviriyor, elleri papyona bir kez daha dokunuyor, sonra da uzaklaşıyor.

"Hadi gidelim gamzeli. Koridorda yürüyecek küçük bir kızın var," diyor, kızımın onu vermem için beni beklediği kapıya ulaştığında kalbim bir nefes aralığında kırılıyor ve iyileşiyor.

Elleri düğmeye dokunamadan telefonu çalıyor, çantasına uzanıp kontrol etmeden önce kaşları çatılıyor.

"Ben Livi," dedikten sonra cevap tuşuna basıyor ve gülümseyerek telefonu kulağına götürüyor. "Hey, Liv, ben-" Kaşları birbirine karışıyor. "Hey, hey, sakın ol. Sakın ol. Neler oluyor?" Bir süre sessizlik oluyor ve benim durduğum yerden bile Livi'nin kadınımla Fransızca konuşma sesi odaya yayılıyor.

Cami'nin yüzü düşer, ağzı açık kalır.

"O ne? Tamam, sorun yok. Sorun yok Liv. Beş dakika içinde orada olacağım" -duraksıyor, hazırlandığımız odaya bakıyor. Sonra bir şeyin bekleyebileceğine karar vermiş gibi başını sallıyor- "beş dakika. Beş dakika içinde orada olacağım. Daha az. Ayakkabılarımı çıkarıp koşacağım. İki dakika içinde orada olurum Olivia. Sakin ol, tamam mı?" Kendi kendine başını sallıyor, bir sandalyeye oturuyor ve telefonu kulağında dengede tutarken topuğundaki küçük tokayla oynuyor.

Panik beni doldurmaya devam

ediyor. Kötü bir şey oldu. Ve

Olivia bunun merkezinde.

"Seni seviyorum Liv. Bunu başaracağız." Telefonu kulağından çekip son tuşuna basıyor ve hemen bana dönüyor.

İki ayakkabısını da çıkardı ve çantasını kaptığı gibi ayağa kalktı. Bar arabasına bakıp bir şişe votka aldıktan sonra bana dönerken gözleri bir kez daha bakışlarımı kırıyor.

"Neler oluyor Cami?" İ eker ve aceleyle kapıya doğru uzanır.
"Onu mihrapta bıraktı," diyor.

TEŞEKKÜRLER

Bunu daha önce de söyledim ama teşekkür yazmak çok tuhaf bir şey. Ben öncelikle bekar bir baba tarafından büyütüldüm ve duygular, onaylar ve cesaretlendirici sözler daha çok sırt sıvazlama ve başparmak yukarı şeklindeydi. (Seni seviyorum, baba.)

Ama insanlara övgü dolu sözler söylemekten büyük keyif alıyorum (övgü almaktan değil, çünkü bu beni rahatsız ediyor ve garip hissettiriyor, bu yüzden en sevdiğim insanlar ve bu kitabın gerçekleşmesini sağlayan kişiler hakkında övünmeme katlanmak zorundasınız.

İşte başlıyoruz.

Sonsuza kadar ve daima, teşekkürler Alex. Benimle şansını denediğin için teşekkür ederim. Ne yaptığımı asla bilemiyorum ama sen bana her zaman inanıyorsun. Gecenin bir yarısı korkutucu hedeflerimi fısıldadığımda, bana onların çok küçük olduğunu söylüyorsun. En başından beri fedakârlık yaptın, her bir hayalimin peşinden gitmeme izin verdin. İnsanlar bana gerçekçi olmayan kurgusal erkekler yazdığımı söylediklerinde gülümsüyorum ve kendimden bir tane olduğunu biliyorum. Ve bunu sadece ben söylemiyorum. Her şeyden çok senden şikayet ediyorum ama benimle çalışan, bana atıştırma lıklar getirdiğini ve görüntülü görüşmenin diğer tarafından yeterince su içtiğime emin olduğunu izleyen herkes çıtayı çok yükseğe koyduğunu biliyor. Seni seviyorum. Ne istediğimizi bilemeyecek kadar gençken benimle evlendiğin ve sonra büyüüp ihtiyacım olan her şey olduğun için teşekkür ederim.

Sıradaki: Ryan, Owen ve Ella. Bunu her seferinde söylüyorum ama teşekkürler,

Teşekkür ederim, en havalı çocuklar olduğunuz ve anneniz olmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Ayrıca, bu kitabı kapatın, okuduğunuz için tamamen cezalisınız.

Madi'ye, duygusal destek insanıma teşekkür ederim. Bana bağımlı olduğun ve ben senaryodaki boşlukları doldurmaya çalışırken ve inanç krizi yaşarken beni dinlediğin için teşekkür ederim. Bana olan inancında *asla* bir kriz yaşamadığın ve her şey yoluna girene kadar sabırla oturduğun için teşekkür ederim. Benimle her şey ve hiçbir şey hakkında dedikodu yaptığın için teşekkür ederim.

Matilda'yı bana verdiğin için. En muhteşem kapaklar, kitap ayraçları, ekler ve çıkartmalar için teşekkür ederim. Seni sonsuza dek ve daima seviyorum.

Teşekkürler Lindsey. Sonsuza dek en büyük amigo, ilk işe alımım ve sana bir keresinde rastgele bir DM gönderip kendi Facebook grubumu yapmak istemediğimi söylediğim için sonsuza dek minnettarım. *Seninle* ve kurduğun şeyle *gurur duyuyorum*.

Norma Gambini, bitmek bilmeyen yazım hatalarımı düzelttiğin ve sana paniğe kapılmış e-postalar gönderdiğimde bana nefes almamı söylediğin için teşekkür ederim. Bunu sensiz yapamazdım.

Uçarı kışıma karşı dayanılmaz derecede sabırlı olan, bana milyonlarca hatırlatma yapan ve herkesin can attığı en *muhteşem* PR kutularını yapan Shaye'e teşekkür ederim. İş görüşmeleri sırasında bize yol gösterdiğin ve kendime kötü davranmayı bırakmamı söylediğin için teşekkür ederim.

Rae'ye gemiyi yüzdürdüğü, bana on kez unuttuğum şeyleri nazikçe hatırlattığı ve her telefon görüşmemizde kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey hakkında konuşarak üç saat geçirdiği için teşekkür ederim.

Hassasiyetle okuduğu, bu bebeği planlamama yardımcı olduğu ve inanılmaz derecede açık ve destekleyici olduğu için Lo'ya teşekkür ederim. Bana çok şey öğrettin, bunu hizmet etmek zorunda olmadığım ama yine de takdir ettiğim bir nezaketle yaptın. Kusura bakma, bazen ortalıkta görünmüyorum.

Good Girls PR'a bana gerçek bir pazarlama planı sunduğu ve kendi başıma hareket etmek yerine bu plana sadık kalmamı sağladığı için teşekkür ederim.

Chelsie'ye bu kadar harika ve nazik olduğu ve yeryüzünden düştüğümde ve ona mesaj atmayı unuttuğumda bunu asla bana karşı kullanmadığı için teşekkür ederim.

Bu hikayeyi alan ve bana karşı tutmadan yazım hatalarını işaret eden beta ARC'lerime teşekkür ederim.

Bu kitabın elde edeceği her türlü başarının gerçek yıldızları olan ARC ekibime teşekkür ederim. Dürüst görüşleriniz ve sonsuz desteğiniz için teşekkür ederim.

Booktok'a - evet, hepsine - teşekkür ederim çünkü siz olmasaydınız tüm bunlar boş bir hayal olurdu. Platformun boktan kısımlarını görmek kolay ama bunları bir kenara ittiğinizde, çok nazik ve harika insanlardan oluşan küre gibi, destekleyici, güzel bir karışım var. Bunun bir parçası olmaktan onur duyuyorum.

Ama en önemlisi: SİZE teşekkür ederim, sevgili okuyucu. Hayatımın bu olacağını, hikayeler yazacağımı ve yarattığım sahte insanlara açık olacağınızı hiç dnmemitim. Hayatımı ve *ailemin* hayatını ne kadar değitirdiğinizi size nasıl anlatacağımı bilmiyorum ama size sonsuza dek minnettarım. Her şeyi sana borçluyum.

Yıllarca gecenin bir yarısı aklımdan çıkmayacak insanları kaırdığıma eminim ama yine de teşekkür ederim. Kalbimin en derinlerinden. Hepinizi aya ve Satürn'e kadar seviyorum.

KINDLE ÇIKARTMALARI VE İMZALI KOPYALAR KAZANMA ŞANSI İSTER MİSİNİZ?

Amazon veya Goodreads'e dürüst bir eleştiri yazın ve linki reviewteam@authormorganelizabeth.com adresine gönderin; Morgan Elizabeth'in kitaplarından birinin imzalı bir kopyasını ve bir paket kitap çıkartması kazanma şansını yakalayın!

Her e-posta bir katılımdır (kitap başına iki katılım için Goodreads yorumunuzu içeren bir e-posta ve Kindle yorumunuzu içeren başka bir e-posta gönderebilirsiniz) ve her ayın başında iki kazanan seçilecektir!

MORGAN ELIZABETH TARAFINDAN DA

Springbrook Hills Serisi

[Dikkat Dağıtıcı](#)

[Koruyucu İkame](#)

[Bağlantı Çalma](#)

[Listesi](#)

Tatil Bağımsız, SBH ile bağlantılı:

[İntikam Mevsimi](#)

Okyanus Manzaralı Seri

[Eski Dosyalar](#)

[Yürüyen Kırmızı](#)

[Bayrak Acı Tatlı](#)

Üst Akıl Düeti

[Fildişi Kule Elmas](#)

[Kalesi](#)

YAZAR HAKKINDA

Morgan doğma büyüme Jersey'li bir kız, iki oğlu, yürümeye başlayan kızı ve mekanikçi kocasıyla birlikte orada yaşıyor. Buzlu espresso, barbekü cipsi ve Starburst jelibon bağımlısıdır. Genellikle kulaklığı takılı, baharatlı bir sesli kitap ya da Taylor Swift dinliyor. Nadiren arada bir zaman vardır.

Kendini bildi bileli yazmak onun tutkusu olmuş. Yedi yaşındayken yazdığı bir kitabın çerçevenilmiş 'birinci sayfası' bunu kanıtlamak için çocukluk evinde asılı duruyor. Hayatı boyunca zihninde serbest bırakılmak için yalvaran hikayeler yarattı, ancak yakın zamana kadar nihayet onlara dizginleri vermedi.

Benimle bu yolculuğa çıkmayı kabul ettiğiniz için çok minnettarım. [TikTok](#) ve [Instagram](#) üzerinden güncel kalın

[Facebook'taki Okuyucu Grubuna](#) katılarak gelecek hikayelerden haberdar olun, ön gösterimler ve bonus bölümler alın!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.